Read Me File

August 20, 2005 by Jorge Quiñónez jorgequinonez@yahoo.com

This pdf file contains the following works by Jechiel Zebi Herschensohn-Lichtenstein (1831-1912):

- 1) Jechiel Zebi Lichtenstein's earliest known work, *Limudei haNeviim* ("The Teachings of the Prophets"),¹ was published in 1868 or 1869. According to Franz Delitzsch, Lichtenstein worked on *Limudei haNeviim* for 12 years.² Later, Harling said that Delitzsch had called the work "the most scholarly and curious work, which a Jewish-Christian had written."³ *Limudei haNeviim* tried to combine the mystical teachings of the *Kabbalah* and the New Testament as it presents itself as a type of Bible commentary. One of Lichtenstein's former pupils, Landsman, explains it: "Lichtenstein undertook to harmonize the New Testament with the doctrines of the Cabbala, and the fruit of his studies was... [*Limudei haNeviim*]."⁴
- 2) *Derekh haKodesh*, which is basically *Limudei haNeviim* cut off at pg. 158 with a different title and introduction/forward. Only the intro/forward is included.⁵
- 3) *Toledot Yeshua* ("The Life of Yeshua")⁶ under the pseudonym "Even Tzehar." The title, of course, a response to the rabbinic polemic commonly known as *Toledot Yeshu.*
- 4) Lichtenstein's Hebrew translation of Franz Delitzsch's *Yeshua veHillel*, a response by Delitzsch to Jewish writers' comments comparing Jesus to Hillel (viz. Rabbi Abraham Geiger).

Acknowledgements: My thanks to the librarians of the Institutum Judaicum Delitzschianum in Muenster, Germany; Victor Smadja of Jerusalem, Israel; and Leonard Prager for their help in collecting the works that make up this file.

¹ Y. Tz. Lichtenstein. *Limudei haNeviim*. Berlin (1868 or 1869).

² Franz Delitzsch. "Feigenbaum Knospen," Saat auf Hoffnung, 6 (1868), 189.

³ Otto von Harling. "Jechiel Lichtenstein" [Obituary], Saat auf Hoffnung, 49 (1912), 53.

⁴ J. I. [Joseph Immanuel] Landsman. "The Continuous Testimony at Our London Centre," *The Scattered Nation*, 70 (April 1912), 110.

⁵ Jechiel Zebi Lichtenstein. *Derekh haKodesh*. Berlin (1872).

⁶ Even Tzehar [Jechiel Lichtenstein]. *Toledot Yeshua*. [Lemberg?] (1883).

⁷ Franz Delitzsch. *Yeshua veHillel*. (Translated by Jechiel Lichtenstein.) Leipzig (1894).

ר 19

いひして「ココンジロ

ה ה ה יסורי רח העברית לפי יסורי הכמת האמת הירוע להסקובלים הנאסנים, וכאשר יורו עליהם מאמרי הנכיאים במקומות רבים — ויכאר הרעה השטה האטיחית בענין האלהות והעולם בין המין הריעות והשטות אשר היו לפנים בישראל ובעמים, היא הרעה אשר חטר כל המסקות בעניני אטונת האלהות, ותשים העקים, היא הרעה אשר חטר כל מנות דת ההורים.

וְבְלְ בְּנֵיךְּ לְמֵּהְי דֹ' וְרֵב שְׁלִים בְּנֶרְ (ישיני ייי)

S

הרב וכי ר' צ' ליכמענשמיין ניו

שנה תרב"ם לפ"ק

ברפום הארון יוליום זיששענפעלה.

1000 X

1500

2

AL ECLES

הפלסופיא הדתיח (יעלייאָב סהילאָוּאָפֿיט ללימוד הדח (מהעאָלאָנית) אשר הפלטופיא הדתיח (יעלייאָב סהילאָוּאָפֿיט) ללימוד הדח (מהיאַלאָנית) אשר אוכי נוחן לפנין היום קורא ונבר! לא מלבי הנאמים. ולא חדשים המה, אן הם המה הידוינים עוד לקדפוני בעלי דח משה, כאשר הצבחי מהכי והמשר יורו עליהם מאמרי הנגיצים במקומות רבים ומאמרי ה"ל הקדמונים, נאשר הדאיתי במפרי הפלופיא, וכל המהירות הנמצאות בדברי הנביאים וה"ל הקדמונים, גם כל המירות הנמצאות בין המקובלים בעצמם, וכבר שן התבן נקיחי והוצאתי את השמת בלמודי הדת העברים אל אשר יור אל ההכנה הנמרה, המקובלים הנאמנים אשר הקימות הקדם וחדפת מצרים מעליה המה ראו אור ויבינו את המירו את לשונות הקדם וחדפת מצרים מעליה המה ראו אור ויבינו את המירו את לשונות הקדם וחדפת מצרים מעליה המה ראו אור ויבינו את

הרכמה הנסתוה לאטחחה, ולכל בני ישראל היה אור במושבוחם. כי יסלא בעיני הקורא העברי, מדוע באיזה מקומות הבאתי לראיה מדכרי חכטי האומות? גם בעיני יסלא מדוע מיטוח רבינו מעדיה גאון ז'ל ועד אחר ר'י האברבנאל ז'ל הביאו אותם כל חבטי ישראל ולא הסירו את ישמם

הכם הלומר מכל ארם, ואמרו קבל האמת ממי שאמרו.

הרמב"ם ז"ל אמר בהלכות קרוש החרש (פיז סלכה כים) אין הוששין
למחבר בין שחברו אותן נביאים ובין שחברו אותן גוים שכל דבר שנתגלה
מעמו וגורע את אמתנו בראיות שאין בהן דופי אנו סומנין על זה האיש שאמרו
או שלמרו על הראיה שנהגלהה והמעם שנודע, ע"ב, ובפרם בספרי זה כי
משרת כונתי היא בהביאי את הראיות מרברי הכםי האימות (בנולתר ליבן בֿוֹתְ)

XULUX

לטיום ירוע שים סחם ירי הסבעום מגדולי ארך רוסיא — הקמשים אשר גארך המה—. אך לעם הואם מנעוני מלסעלום דגריסס על מכבע הרפוס. ומגלעדי ואח רחי מלכי אירוסא יענעו אם המסיג גבול המחבר ויורשיו, נידוע.

H; 16

79/209

מצמר צח חבר

ביי, סגים מכמש ביא

120 pt.

(make c"c: r").

דת הנוצריה והישמעאלים, יצאו ממי יהודה, וכל יםוד דחיהם כולן מקרו מדברי החורה והנביאים מישראל כאשר ירוע מדברי מדוקקורם לקחו מדברי החורה והנביאים מישראל כאשר ירוע מדברי מדוקקורם מקברי משה והנביאים ולא יורו להאמין בכל מה שיאמינו משה והנביאים ולא יורו להאמין בכל מה שיאמינו משה והנביאים ולא ביר המחוקק ישוע הנוצרי (ימי י" י" ייק ייק יור והנביאים. וכן המחוקק לישמעאלים מחסר אמר במקומות מן החורה והנביאים. וכן המחוקק לישמת להם מקדם (מון פמי י"י, ייק יור במאמרים הקדמים בראיות מכחבי הקדש, הם המחוייבים להיות ג'ב במאמרים הקדמים בראיות מכחבי הקרש, הם המחוייבים להיות ג'ב במאמרים וקרדי לימודי הרחות איש מעל אחד הוא ומימרי והעצרים והישמעאלים שיש איות ענינים יאשר ירמו איוה ממלימדי הנוצרים והישמעאלים איוה מיים וקרדי לימודי הרחות איש מעל אחד הוא ומימרי בה להראות כן לא כן הוא כי לימוד הדחות (מישלפייי) אחד הוא ומימרי הה להראות כן לא כן הוא כי לימוד הבחות (מישלפייי) אחד הוא ומימרי הה לא יחלקן לא כן הוא כי לימוד הבחות (מישלפייי) אחד הוא ומימרי הה לא יחלקן על הנודע לנו מן הנכיאים, ווה החלי, בעור נואלי.

פרני מי

בענין האלהוח שנחבאר לנו בטאסר אלהוח והעולם פ"ב, כי האלהים הוא בעצטוחו בעולם כמו קורם שנברא העולם בלי שינוי מאומה כי לפניו אין הסחר והפסק מאומה, ונשמי ורוחני שוים אצלו והיא הורר

ספרי! לך התהלך הארץ התכת דרים אל מינא הרפת עם וליות שפתים. דעי וראי כי לא לקום אייבי למחמיך. יהי לך האות כי אנלי שלחמיך. ראה הפקרתיך על קל קמי הלד

الله الهدام الطهدا الذر بالأد والهدا هنا. (مداه ماء عدا). ما تجم الجا يجرد إدام التيم ها الهدام داجة تد الادامام

Gebrudt bei Jufius Sittenfelb in Berlin.

ווקרא שְׁם בְשְׁם רוֹ אֵל עוֹלָם (משים כיס לינ). ואטר הנעש"ט ו"ל נאטרו אל עולם ולא אל העולם, יאטר כי אל הוא עולם ועולם הוא אל.

מאמר האלהות והעולם

אין קול, אין צוחה, אין פרץ

באדין מעדים העליונה נמצא על היכל אחד ביסים הקדמונים החות עליו להאר האלחות מלות אלה - כאלו האלהים אומרם- "אני הוא שהיה והוה ויהיה" המיד ומסוה שלי מעולם הי לא גלהו. גלדעת בעל הוא שהיה והוה ויהיה" הנוא מעשה ידי הערמום מריםמאגיםמום המצרי מאור ענים להארומי פ"ו הנול בחורה ראה קול יהודא על הכוודי אשר הוא לדעה קצה הנוק הנולב בחורה ראה קול יהודא על הכוודי הוא מענין הכמה הנסהה הידועה להקדטונים ("משמ") אך אין אהם נודעיער מה, מה היה מהתרה אשר מאבהי מרחה, ואני הולך רכיל הנאמנים אשר קיבלו מפה אל פה מהבמי קרם אשר עקבות דבריהם נגרעו עוד בימי ביה שני כנראה מספריהם אשר כהבו בימים ההם. ורעו עוד בימי בה אצירי בהדרי מסחוריהם ובררתי אה המקובלים וכמציץ מן החרכים הצצתי בהדרי מסחוריהם

*) נמנילי עולם חלק לפריקה הנוסחה, לוכי הכל לפר היה והיה ויהיה, וליו לחד מניי מעוסה לפר בלה כלעיף מעל סני, וחלה הכל נהלים שבם פה סבר בחובן, רהיים צליל לפי הוא הכל שהי ומי, וחלות שהיה וכיו חוצות על חלה הכל כלפד יבואר בסוף החלותי, דלים על חלם לפי היה לו לחתר שהייםי והיה ולפר להיה, והלן.

אך פול הקראים הנוצרים והישמעאלים, להראות העמים וחשרים, אשר כל ירטו בלבבם כי למורי הדת המה שונים זה טוה, (עיי' ספס דמיס טיסה ז' נדכרי היא, ומיסרי רתם לא יהלק על המקובל לנו בימי קרם ומפונסם בדברי נביאי ימראל. ויואל הייסיר תבלול השקר מעל כל עין ויטורו הנה לראות בנונה בבור האמה המאירה כשמש בצהרים — או אז יבנע לבבם הערל ויקיים בנו ונאמר (לפניה נ') אז אהפוך אל עמים שסה ברורה לקרוא בולם בישם ה' לעבדו שבם אחר. אכי"ר. קוד אל ה' והגדל התוחלה אך אמה ודעת ידבו בארץ

כאשר עמרחי על עומק מחשבוחיחם, למען יסור כל מכשול וכל חלונה בכל פנוח רח היתורים. ואבאר בוח מצות אחרות השם המצוות בחורת מימי קרם מן הנוסף בימים האחרונים, ובארחי הכוונה הברורה ברבריהם בלחי בעל תכליח, כר גם הגשמיים יהלברו ולא יחפרדו כגוף האדם. זמנינו כי העולם הגשמי הוח הוא ג"כ לבלי קץ וחבלה, והוא גוף אחד ולדבריו הכח הרוחני נקרא אלחות אך בערך הנשטי הנראה על דרך שאמר הרמב"ם ו"ל כי ארם נקרא הנפש המדברת השכליה והגוף נקרא

9

משה לפי יסורי אמונת החכמה הואת. ווה החלי, בעור גואלי. אפלשון וכייעהו מאשר אל שמח ארסטו כי רבריו יותר משים אל הרת כאמונת הנפשות והרוחנים כו', (נדמי יפרמל למסרפי"ף וכ"כ בזוסר פמום דרל"ז ע"פ אפר אין גה מום דא יון דארסיה קריבין לארטי דמהיממסא ע"ש. וע' מו"ג מ"א סע"א נוה), כי קרושי הפילופופים לקחו רעותיהם פרברי נביאי ישראל (מלרף למכתה מהים"ר מקפתי) ומטה שהיה ספורסם אצל בעלי הרתות הקרטוניות (ע' מלם דוערה הכטי ישואל בפני הבית ואחר הבית שני נפו יותר אל שפת

אל אחר הרוחני עם הנשמי ביחר כלשון בני ארם על הארם בנופו ונפשו יקראו אוחו ארם, כי הנשמי הוא לבלי קץ וחבלה כמו שיאטרו המחקרים אשר פה השמש עומר כמלך בגרור וסביב לה ארמוח רבוח

(איייס לי) בשר הארם, אולם באמח נוכל לקרוא אח כל העולם בכללו

ראחה שמשוח אחרות וארטות אחרות ככוכבים סביב יסובו. ער אין תכלית להם"). וכן גם הכח הממלא חלל העולם ותופם בכל היקום

יסובד וכבוכבים יוהירו וגם הארמה שלנו בכללם*) ושם למעלה עין לא

אשר בו ומחייהו רווא ג'כ לבלי קץ וחכלה, וכוה הוא שפינאוא הסיר השאלה הגרולה אשר שאל אריסטו על מאסיני קרטוח הטבע (וכן על

קרומי הכמי עוברי האלילים המאמינים שהאלהים הוא נפש הגלגל

מונם פלים לשלים פ"ם) שאין בעולם רק חבח הטבעי אשר בכל רבר העושה

במבע שלא בכוונה ורצון. איך הכח המבעי אשר בגלגל השמש והירח

וכדוכות (נום כפנו ובני ס"ר מ"ד מקפניש נקמח סטינים פ"ש) ונוע רגלגל בכח שאין

לו קץ וחבלה (בי ממ'נ אם הוא קרמון הוא מחנועע ער בלי הבליה ואם הוא מחורש בוראי קשה מי חרשו?) הלא הגלגל יש לו קץ וחבלה

ואיך יהיה בו כה לבלי הכליח? נקל לגמל לעבור בחור המחם מאשר

יהיה כח בלי הכליח בגשם בעל הבליח, ועל כן הניח ארסטו ליסוד,

מציאוח האל שכל נבדל עצם נשנב עוסד בעצמו ואינו נחלה באחר ואינו

כניון פ"מ כזה).

סומר. והאחרון הכביר חכם יחורי מחכמי אירופא ישמו ברוך שפינאוא ולא נעלם מהכמי מרע את ההסרונות והשאלות אשר יש בכל שמה ושטה. אין שטה בעולם אשר השלטה בלי הסרון אשר לא יובל להמנוח. וכבר אמרו הקרמונים על הפלסופים זה חולם ווה פוחר וה בונה ווה מאמשטררם הוא בנה שטה הרשה ויעש לה טכונוה. הוא אמר כו כה המבע הרותני אשר בעולם המהיה והמניע כל דבר במבע ההינו שלא בבוונה ורצון הוא כלו אחר החופם בכל העולם ומחייהו בכל פרשיו. פה יניע צבאי השמים. שם יצמיה כל נאוח רשא ועץ, פה יעמיר הרומם בהערוכות יסורותיו. שם ירגיש וירבר ירע וישכיל בחי ומרבר, (פננים לוימילמעיינע מונקמלגליש). ואף כי כל דבר אישר בעולם הוא החח השינוי אולם עצמות הגשם בחומרו ההיולי הוא קים לעולם. (מען פימי נפמו התשולר תהיום העולם צלמי נמקד וכן לאנ בקפר המעדלן לבלקרלמעם, וכנק"ג מלאנר הצניעי הראו ג"כ קדמונים ואחרונים כי גם הגשמיים רק הצורות כלבוש יחלופוי מקמרו פלומינום והדיעים והכמב"ן בשבר הגמול, ועיין מלילות הנסם לקבלהימקנע צוה). ועור אמר כי האלהות והעולם ענין אדור רבק וה בוה ועניהם קדופים כי האלהות היא המבע כדמיון הנפש עם הגוף ונשמי והחמורה, פושט צורה ולובש צורה המה יאברו והוא יעמור לער. וכבר העולם הם כרמיון איברי גוף האלהוח. וכבר ירוע רעח מחקרי הרבה ריעוח ושמוח (מישיייו) נאמרו לחבמי יון וערב בענין העולם.

> מתונה סרים יוסיר דכא כלא ישובה תחבלבלה בענולה ככדור (וכול דעים קוסעריקום ספר הארץ וכל השר עלים מחבלבלה ככדור) אלין לעילה ואלין למחא כי כי כיר יחוח לאינין חשיך לאינין. לאלין יוחוא ולאינן ליול ואים אסר דכולה יוחוא כי ע"ש בענם קופערניקום, והול מלל הדעה הולם בין ספרי פיטלבלרום כיוני לעד קיבל לפי הסופרים היפנים מן הנצילים, וכן לתר ביוסר פ' ויקדל ובספרל דרב

ובתחור עינים לחדתי פי"ח על הזוהר הזה כדברי ע"ם. איי) עי מורה נגוכים בתקוננוס רבים וכ"כ הרס"ג בח"ב מספרו העומס ודיעוס מההרבה בעלי מכלום אין להיום משיים בלחי מכלים למספרם. וברברי הם"ם במבעה ("ב ב") ע"ם אלף אלפין כי' מבואר שיכול להיום. וכ"כ הרב מלאדי ז"ל במניא מ"ל פ"נא אוא"ם. ממכ"ע להחיום ברואים אין קן כו' ע"ם ובר"ה להבין ענין אוא"ם בכחובים, וע" להלן פרק ב' במם הר"ד משאנולה יחוב נכון על זה.

מפינאוא הוסרה שאלה ארסטו הנ"ל כי בכל העולם תופס וממלא כה שפינאוא הוסרה שאלה ארסטו הנ"ל כי בכל העולם תופס וממלא כה אחר טבעי לבלי קץ והכלה בגוף בעל איברים רבים לבלי קץ, כי מצר הכח יכול להעמירן לבלי הכלה. אך ההסרון מצר טבע הכלים הגשמיים המורכבים כי כל מרכב נפסר ולכן הצירות כלביש יהלופוי, והחומר הריולי הוא קים לעד כמבואר, והו בדרך כלל שיטה שפינאוא. אך לדעתו (וגם לדעה ארסטו על האל יה") העצם החופס בכל אינו בעל רצון כח בנוף והוא המניע הגלגלים בכחו שאין לו קץ ותבלה (חש ייילים ישף האני לפרתניס זיל) וכן כל כחוח המבע יהוא מניע בכוחו ומחיה ומוציאם הנלגלים, מ' פגננאל פ' ואכם פ"פ צנפיסם), וגם כהוח המבע יש להם שכליים לפעלם, ויש שהניחו בשכליום נברלים הרבה (מי' מונס פ'ר למי), כסנון נברלים לדעח ער'א הקרטונים") אולם לדעה ארסטו האל יה' לא ברא העולם בכוונה ורצון. אך העולם כוהאל שהוא הוץ לעולם הוא כדכויון החצלות אור השמש מהשמש או המושכל כהשכל (מיכי פ"כ לפי) על אצילות מהאל יה' לא בריאה יש מאין (פס פנים וחתי בחסנם), אמנם לרברי עונים לו ולא יראה כי הרבר הוה אינו מסכים עם השכל הישר כי איך יוכל להיות אשר בעלי חיים בעולם ובפרט הארם הוא בעל שכל רצין ורעה, והעצם החופס בהם ובכל העולם איננו בעל רצין ורעה? וכן הקשה החכם טשאקין האשכנוי, ועור הרבה שאלות יש על שיטחו ג"כ מפוורות בספרי האחרונים. אך לא באחי פה לרבר על צד החקירה דרך החיוב והיא קרום כקדמוחו, ועל כן אמרו לדעחו על העולם שהוא בענינים האלה, כי אם אנחנו מאמיני הרח יודעים איש מפי איש והקבלה הוא כראות העין כי האלהים נגלה על הר סיני לעיני בני ישראל ששים רכוא איש ונתן להם חורה ומצוח והוא אשר הורה לנו ברבור השבה כי העולם מחורש מאין לישכי הוא אמר ויהי וברברו שמים וארץ נעשו,וכל צבאם — רוערה כי שינקש מופח על הקבלה אינו אלא פועה כי לא יפול מופח

*) והאמח הוא כי כחום הטבע הן בעלמן עלמיים ופרדים קיימין בעלמן כח המחם, כה החם יכו מהמיח להלן של מי וכן מורם דעם הרמב"ם זיל פיי לשני שקראן מלחים ע"ש וע" קול יהודא על המורי מ"ה הי כ"א צום — וכן הורים בם' מלאם מלאכים ע"ש וע" קול יהודא על המורי מ"ה הי כ"א צום — וכן הורים בם' מלאם

(יים) ע' רסיב מ"ח בר"ם כרחשונה מן המכלים כו' שמח ים שולמוח רבים וכו" וע" הסירה על חידום השלם למורט הרמ"ח זיל ס"ח בוה וה"ק.

כנפם למלחניתסקע בסופו.

ביים כני שבנו ומעו בעזונס בכחבי כאר"י ז"ל באתרו כן במתלם ס' ע"מ ודימו ענין הלתלום ותקום פנוי כפסונו שהקב"ה סילק עלמוסו ותהוחו והטעלם הזה תכל וכל, כי האלום ותקום פנוי כפסונו שהקב"ה סילק עלמוסו ותהוחו והטעלם הזה תכליים וכל, סי הקר ותונו שהמשך תעלוש לדעם האלי"י ז"ל אתר האלייז"ל שהא מוסרים ומובדל מולם האליום ע"ם, וע" בא הברים מ"א מ"ד שאף כי עלמוסו הוא תוסרים ומובדל השנתו הצוקה בכל כו", וע" מו"ג פע"ב לראשון בזה, וע" באגרום הרב תלאי" ז"ל ומינה המתום המולם יו" להלן מ"ח.

מאנשים נכברים נכיאים ועוברי השם אוהבי אמת ושונאי רמיה, (כתנמין לתלמ כניון שער כו' ע"ם). הרח האלהית חורנו ג'כ במציאת עצם נשגב ומרומם נפרר מהעלם וכוחותיו ואלו כל העולם כולו יאבר ממציאותו וחית כלא היה. הוא יעמר לנצה כרעה ארסטו המבואר. אף תוסיף אמריה לאמר כי העולם מחודש הארץ (פנים נינ) וכרומה, ומה שאמר הכחוב מלא כל הארץ כבורו (שנים ו') היינו שמכברין אוחו בכל מקום בביאור הרמב"ם ו"ל (ישיכ פזי נלפח), או השנחחו הוא מלא כל הארץ כביאור האחרונים, וכן מה שאמר הכחוב כי ה'הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מחחת בכונה ורצון ממנו, והוא בעל רצון ורעה ומנהיג העולם ברצונו, ואולם בביאור ענין מציאה האל וחירוש העולם רבו הריעוה, יש שאמרו כי הוא נמצא הוץ לעולם ממש. כי העולם הוא בעל גבול וחבלה והוא הוץ פשוט אין ערוך ביני ובין הגשמיים הנבראים ממנו, וכסא כבודו בשמים חניע בארץ וכמ"ש משמים הכים ח' וגו' ממכון שבחו השניח אל כל יושבי קבץ וצמצם אח עצמו לצררי' ועשה מקום פנוי בחוכו וברא בו העולם הנשמי הוה יש מאון"), וכבר הכה על קרקר הרעה הואה הרב' מלארי ו"ל בספרו החניא (מ"ג פו"ז ולא סגא נימות מנו מנותי מגליא מוולמו ונשלי נימוניס) לעולם ער בלי חבלה (מי משנום פנסים נסר" פנכנמנ פ' ג' ממ"ד) רוחנו ושכלי ממעל, וכמ"ש השקיפה ממעון קרשך מן השמים (תנים כ"ו) ואך השנחחו (יננים י) הוא אך לענין יכולחו והשגחחו בכל. ובענין חירוש העולם יש שאמרו שבחרלה היה האלהים ממלא אח כל חלל העולם ואחרו כן

על מה שהיה. ואם נאמין שהיחה מקדם מלכות רומי ערינה ותקומה אחרי שהה הדבר מפורסם בימים ההםופקונל אלינו ממי רבים. על אחת כמה ונמה שנאמין באוחות וכמומתים שנעשו לאכותינו כפרסום גדול ובהטון רב וטקובלים אלינו

6

מוצא שינוי באלהוח בין קורם שנברא העולם לאחר שנכרא העולם

והאלתות אין בה שינוי ותמורה וכו'וכמו שקרמו המחקרים בוה, והאמר

באמרו, כי באלהים הפשוט אין לאמר שנמצא פה ושם איננו כי אינו ההה המקום והגבול והומן כר ואיך נאמר בו ענין צמצום וההבווצוח וסילוק עצמוחו שהוא מכה הנמנעוה גם בהוקו יה', וג"כ אם כן אמה הוא כמו שאמר איש גדול ליהודים בימים הקדמונים הר' מעדי' גאון בספרו האמוניה והריעוה במ"ב בוה הלשון "הש"י נמצא בכל מקום

כי אלו היו המקומות מפרידים בין חלקיו לא היה בורא אוחן ואלו היו

שינוי ובלא פרידה ובלא הסחר ובלא הפסק כמ"ש אם יסחר איש וכו' הלא אח השמים ואה הארץ אני מלא (ימיה כ"ג), ע"כ רבריו... וכן הוא

רעה הא"ע במקומוה רבים ובפרט בביאורו לישעיה ע"פ מלא כל הארץ כבודו. והוא הרעה האמיהיה המוסבמה ברברי הנכיאים במקומוה רבים לפי פשוטן ובמאמרי רו"ל הקרמונים שהאלהים. הוא עצם החופם בכל כאמרי בשיר היהור סובב אה כל ומלא את כלובהיות כל אחה בכל ע"ש ילא על דרך שאמר שפינאוא שהוא כה בנוף העולם וממלא את הכל. אך שהוא הופס בכל והודר והולך בכל לא על דרך ממלא הנישמיים כי

אם שהגשמיים לא יסחירו ולא יסוכו בעדו. כי רק בעדינו מסתירים ומפסיקים כי גם אנו גשמיים כמוחם. אולם בער הרוחני ושכלי גמור

לא יםהירו ויפסיקו כלל, והוא הודר והולך בהם כמקרם כמו קורם

שברא אוהם. וכוה שאמר בכל מקום כי ה' יושב בשמים ענין שמים

הוא נובה ומעלה כמ"ש הא"ע פ' בראשיה וכן הוא בלשון ישמעאל וענין נובה ומעלה אצל הש"י ורוחניים הוא רק במדריגה ולא במקום כמ"ש

הרמב"ם ו"ל בהלכוח יסורי החורה (ש"נ פ") ע"ש, ועל זה אמר בוודר סובב כל עלמין וממלא כל עלמין וליה אחר פנוי מיניה. וחירוש העולם לפי השטה הואת הוא כמשל כלים שנעשו בחוך האור והאור מהפשט בהם והורר והולך בהם כמקרם שמצר הכלים יש חירוש ומצר האור אין

הנשמיים מפרירים המקומוה ממנו או מקצה לא היה בורא אוחן וכיון שהרבר כן המצאו אהר שברא הגשמיים כולם כהמצאו קורם לכן בלא

אצלם גם בחוקו יח', (מוכה פי"ג למני, וכ"ב ה"נ ישקר מחוץ צמעמתם סמנים לימה מתקפלים וחול משום). וע"כ הגידו אפלטון היוני ליסוד אשר היה חומר היולי") חפים בכולהי עלטין וליח מאן דחפים ביה, ומה שאמרו רו"ל (נגמה " מקום בעצמותו ועצמותו על כנו במקדם כר. (פרדם פ"ש משער עצמות וכלים. האף כי הוא אמר זה על עולם האצילות ולדעה הנ"ל הוא גם בעשיה, יובן הענין ע"ר שיתבאר להלן כי גם עולם האצילות הוא פה הלבוש. כן הקב"ה ברא ועשה על עצמו לבוש גשמי מכלים ורברים (וע"מש הרמב"ם ויל בשמונה פרקיו ופע"ב לראשון על ענין שיעור וכח בגוף במו הנשמה, הוא רק הארה ממנו ולא הוא בעצמו והוא סור הצמצום והקו וחוש שאמר האריו"ל ויחבאר ביאורו להלן פרק ה' ע"ש. ובענין הירוש העולם יש מאין רבו הריעות, כי הפלסופים הקרמונים קרום בקרמוח האלוה יח' בלי שום צורה כלל לא עצמיח ולא מקריח והואריח**) והיה הומר מוכן לקבל צורח העולם בכל פרשי הצורוח ונקרא חומר משוחף לכל הצורות של היסורות צורות האש והרוח וכו ותראיה כי היסורות ישתנו קצחם אל קצחם (מלס פגיון ז"פ פ"ם) ורוא עול' הודר בחוך עולם וע"ם בחוך ע"ם ובחוך כל העולמות הוא האלהים בעצמו ב"ה כמשי"ה בפרק ה). וע"כ יאמרו המושלים הקדמונים שהעולם הוא כמו לבוש האדם שהאדם מסחחר ונעלם בו ואינו נראה רק גשמיים ואנו משיגים אלהוחו רק דרך הלבוש הוה שאנו משיגים שהוא חופם בכל העולם ונוקב והולך בו כמבואר. וע"ו אמר בזוהר ג"כ איהו קומה של יוצר בראשיה) שיראה מוה שבא באופן ממלא הנשמיים לא יאמינו במציאח דבר לא מדבר יש מאין המוחלם, והוא מכח הנמנעות כחומר ביר היוצר והאל יח' הוא הממצ'א הצורה בחומר והוא למעלה במדריגה הרבה מאר מן החומר אף שגם הוא קרמון כמו האלוה יה: (וים שנם עין ערון מעל המונ ומעל הכע היוע להקדשנים) והורוש העולם הוא רק כוצר הצורא וכו' ונחבאר רעתו כאורך ברברי הרמב"ם ו"ל במורה שם *) דיל!. מלם יונים, וסרבותם בל"ף (מורשטףף גרוכר מחשמביע) כיחע.
**) צורה עלמים. נקרף הצורה שנו ימעלם סדבר ובלעדו חינים העצם שהוף (בל"ף פורמה) זרך מעל מרם הצומה כי אם סביר צורם הצמיהה מן האילן חינים בגונה סדומה עד יבן סלס. צורם מקרים הייים כדרך מעונים ומחר המוחשים במושים הבמחיים, לבן זו מחר, מרובע ותשולו, (פינור) חולים העמיים חיה מושבה בשכל אלה במושים (מלה בניון ח"ש ברמבמ"ן, רוח מן פ"ח. ע"ש).

*) ואם האלהוח הוא השועל הכל בעולם בעבור כי נולא הכל, או רק שנותלא וחדר בכוחוח העבע הסועלים בעולה, ראה דרך מנום להרש"ג, ויחבאר בנואחר

ככבנסה לכלו.

הנגלית רחקי מאר ובאטה קטו אנשים כאלה בשנת חק"ל. אולם גם קהלות החטריים צעקי טרה וימות כן הארץ בסקורת חלטיר הבעש"מ ז"ל הטגיר הגרול

ענין בריאה יש מאין. באשר נקח אח ההוראה הואה שלא ברקרוקי נמצא אוחו בכל עה וומן כמו בצמיחה עשבים ואילנוח מהארמה וכן

בריאח בעלי חיים מהארמה וממאכלים מעופשים, כאמרם המחרש בשובו בכל יום חמיר מעשה בראשיח, אולם באמה אחר הדקדוק נמצא. כי והו הוא ענין בריאת יש מיש. (ואך לעומה יצירה דברים

מלאכוחיים שהיא גם לעינינו יש מיש נקרא זה יש מאין (אנפ"ק ה"פ מים וחייהי נ"ש) על ררך ההעברה כי עצם הרבר נחחרש טבלי ראוח לראוח. ראה אררה אליהו פ' בראשיה על לשון ויברא אלהים אה החנינים כו'

ממעזרימיש נכנ"מ, כידוע.

החסירים שנישו דרך חדש בענין עבורת התבלה שלא להבים על זמן החבלה הנקבע מקדם. אך להמתין עד שיתעוררו בלבו אהבה ויראה לאלחים, משעם המבואר בזורר תפלה בלא דחילו והחימו לא פרות לעילא, וגם מלימוד התורה

ייש שהאמינו ברוחניים ושבליים קרמונים, ומהם נמשך ע"י השהלשלו'

על אלה הדיעות הרס"ג בספרו אמונות ודיעות מ"א כי איך יחהפך דבר על אלה הדיעות הרס"ג בספרו אמונות ודיעות מ"א כי איך יחהפך דבר לא מציייר בצירה ("צ פסט סף שק לקני פיס) ער שיצייר בצורה ומה שאין לו ענין לענין כו' ואיך ישים הש"י עצמו קצחו גוף ער שישיגוהו המשיגים ויאנש וירעב ויצמא כו' ע"ש, וכמו שהמה ההמב"ם ו"ל (מ"צ מרוחני לא יהיה כי כל מה שישהלשלי היה פשוט ורוחני וכן כ' הרב מלארי ו"ל שם. וע"כ הסבים הרס"ג וכן היא הרעה המוסכמת בכל מלארי ו"ל שם. וע"כ הסבים הרס"ג וכן היא הרעה המוסכמת בכל מלארי ו"ל שם. וע"כ הסבים הרמ"ג וכן היא הרעה המוסכמת בכל הבר לא מרבר וענינים מהחלפים בעצמם אף שהוא פשוט ברצונו וכ"ב הרמב"ם ו"ל שם. ויהבאר עוד בוה להלן, (מ" מפה למים מים קרמונים וגם זה אינו אמה כמשי"ה להלן וכמ"ש הרב מלארי ז"ל (ה"פ כפג מפיק נייח צמפים). ויש שאמרו כי מעצמו יח' עשה העולם, וכבר חמה יהרכבת העולם הגשמי הוה וער"ו הולכח שיטה מעט המקובלים הקרמונים הביאם הרס"ג שהעשר ספירוח הן קרמונים ואחר הן עם האלחוח והוא מעות כמשי"ח להלן, ויש שאמרו כי מעשר ספירות הנעלטוח השחלשלו העשר ספירוח הנגלוח והנעלטוח הן בא"ס עצמו בכל, רבר. ולדעתו אינו כמשומו ומלא כל הארץ ככודו היינו השנחתו כו' ע"ש, האמת כי הלמיריו כהשו או שמע מהלמיר שלא היה מקובל כי לא כן היה עמדו. והראיה כי הלמירו הגדול ה"ר חיים מוואלאיין ו"ל הארין בספרו נמש החיים שער ג' ככל אשר הבאנו למעלה בשם הרס"ג והכיא שם בשם הרוקח ג"כ כדברינו ופי ממלא כל עלמין כמשומו גם הכיא שם ע"ר רמו ביאור חילול fanca oca"a 1"t). כפשופו, *) והרבה רברים בשם שנאמרו בספרי תלמירי הנעש"ם ז'ל. הואמת כי תורה אהת לנו ואך כפי הנראה מספר נפש החיים צעקו מדה על איזה מן כהב. כי לפי הנשמע בטרינתו טחלטירי הגר"א מווילנא תפס הגר"א זיל את תלטירי הבעשים ו"ל באמרם כי פי' ממלא כל עלמין הוא כפשוטו שעצטות אלהות יש השם (כניחור הנעם"ט הנחלה בנחנים) על האומר שיש חלל ומקום פנוי באלחת רערה, הרב מלארי ז"ל באנרת שלו הנדפסת בסוף ספר מצרף הענורה

ההוא בנוי ומחוקן בשרשיו וענפיו וסעיפיו ועליו והצטיחה היא רק גירול הלקיו ע"י כח הון ובו'. (וכ"כ הרב מלארי ו"ל בבחובים בביאור את קרבני לחמי). וכן בורע כל בעל חי יבאה רמשים קטנים מהנוענים אנה ואנה ברטות הבעל חי המוריע, ואף הנולרים מארמה מבלי ורע

אשר ער הנה לבש צורח העפר יפשום צורחו וילבש צורה הצומה והוארו. צורה הבע"ח והוארו (לפי ניס מן פ"ש) כאשר נעשה בטבעו מוכן

כדעה הקדמונים (יסה פ' המיפ פ"ל מ"ד פ"ס) הם גם כן יש מיש- כי החומר

לקבל חצורה האחרה כאשר הרכבה ומזג היסודוה יהיו באופן נאוה לזה כמבואר בספרי המבע בארוכה. ועל ררך זה היה כל הגברא מיום ראשון והלאה בששה ימי בראשיה כענין הוצא הארץ וכו' ויצר ה'

בורא פרי העץ, שנחחבשבו הרמ"בן ו"ל ע"ש). כי כבר הראו המחקרים ע"י בלי הראות (מימלמלמיי) כי בורע של כל צומח יובש נוף הצומח

ש"ש שהקדמונים כיסו לעמן הוה וכ"כ ג"כ חלמה הצעש"ע ז"ל החלחים יעקב יוסף בס' ויקהל על המחתר אחד מי יותע ע"ש. אלם הרב מלחי ז"ל בקבלחו מן המגיד ממעזריעש נבג"מ המיר לגלום העמן בעקבום משיחא וכן החיר לעלום הר' חיים מוואלאיין שם, ראה הקדומה ביחירי הזהר להרב מלחדי ז"ל באורך.

הצורות בחומר. אך החומר הראשון חומר היסורות הקורם לכל אותו

בראו הש"י יש מאין גמור שלא כרעה אפלטון ואה"כ עשה בו צורות היכורות אש רוח שים עפר כו' (נמנ"ן זיל פ' נמלדים) – ואף כי לפי החלחה

אלהים כן הארכה בו' (ישים פי. ני) הכל יש מיש רק שהלביש הש"י

מצר החומר ההיולי שמים וארץ וכל הולרוחיהם הם גשם אחר בכמו ונברלים וה מזה אך באיכות וצורה וגם האש והאויר הם גשם בעל כמוח ובלחי נברל מהארץ והעצים בבחי הבמוח (שיש לאי לא" פלאמלי, כמג"ן פי בכלשים ועי מוכה פע"ב לכלפון. ונ"מ, ועי מקינה על פירום העולם למוכרו הכח"מ זיל בח"ל בלם כדעת הנעג"ס ז"ל (שם) שמלמין נצני סומרים לצמים ומולוומים, ואכן ומולחמים. וני

יבול. נוכל להאמין ולאמר שהיסורות נבראו בצורתן יש מאין וכף כל מה שלא נובר בששח ימי בראשית נכלל הכל במאמר בראשיה ברא

אלהים את השמים ואח הארץ, ולא היה שם חומר קורם היולי כלל, (וכ"ר כלנכנגלל פ' צנלמים פ"ש) והראירו שהביאו הקרמונים כי היסורוח ישחנו קצרום אל קצרום כו', אין ראיה אך שהחומר שלהם הוא משוחף לבל היסורות בשות וחומר אתר לכולם אולם מאין לנו לאמר שהחומר נעשה קורם הצורה אך החמר והצורה נעשו כאחר ואחרי היוחם אנו שופטים כי יש חומר וצורה ובאמה אין שום קדימה לוה על וה (יפ

למעלה כי טציאה דבר לא מרבר אינו מן הנמנע אצל הש"י אשר כה

הערה, צייך לרעת, כי חשר הראשון חשר הארכע ימורות אף כי בעצם

.(o"b or bu stor

לכל היטורות בלי הפרר, באמת בעצם ובהתחלה הוא משותף לכולם, והוא רק חמר מוכן לכללות צורות העולם יהי מה שיהי ואינו מוכרע עוד לא לקבל צורת העפר ולא המים או האש כו'(ולינו עוד נקור להס). אולם ונקרא ברברי הרב מלאדי ז"ל בשם "מקור אל הנילוי בפועל ממע, בנסובים בר"ה מוכן לקבל רק הצורת הוו הוגלית כמו על דרך משל במה שנתבאר למעלה במאבלים מעופשים שנעשים במבעם מובנים רק לקבל צורת התולע ולא לקבל צורת הצפור (וכ"כ גם' הברים מ"ל מ"כ פכ"ס מים לכל מרס חותר תיותר כו', ועיין טיבר בלם כי אחרי תום ום, כאה מ"ם כי נפש הנער בלם כוא בשם כחכם). וכן פכל הדברים הנהפכים ונשתנים מן צורה לצורה הנה מקדם נשחנה ההכנה והמקר כחומר כטבואר. ומה שאמרנו כי החמר הראשון ההיולי הוא משחקה הוא משותף לכל היסודות והוא מוכן לקבל כל הצורות כמבואר, עכ"ז צריך לאמור כי חומר כל יסוד עור קודם שנתהות בו צורת היסוד הת מוכן לקבל רק צורח היטור חוה הגנלה בפני עצמו. (כמ"ם הרונ"ס ו"ל נפי"ם למני ע"ם. אחרי כן נעשה בו גילוי והכנה יותר, להיות מוכן בכח ולא בפועל ומוכרע לקבל רק צורה היסוד היוצא לפעל הפרשי בפני עצמו, ואח"כ נעשה כו צורה היסוד הפרשי בפועה בקבלו ההננה לצורה האחרת פושם את הצורה הישינה ולוכש הצורה האחרת כטבואר. זמה הוקם כמוכה), כי כן אנו רואים במבע בלל העולם שמקרם נעשה החמר ממש, ונשוניו זמן השתנות היסורות קצחם לקצחם תשתנה מקרם התנמה בחומר. ואו

הש"י יש מאין – ואחר כך המציא בו הש"י צורה היסודוה, וכן רעה פילון היהודי בספריו (ש' ימנ"שן גשלה מיון ש"ע לישה הימנ"ס פו), והדבר הזה מקובל בידם ואפלשון הפלסוף קבלו מן היהודים בלמדו עם ירמיה

מנוסר יעת בעל כוח כן פ"ח פ"ש). אולם המכמח כל המקובלים אשר ביה ישראל נשען עליהם שהיה חומר קדום היולי אך נעשה מקורם בירי הנביא בירוע (מ' מולכ נסמר על הכחל מ"ל סי כ"ו) אך שהוא האמין בקרמוחו, ורבים כחבו לדעה אפלטון שהודה לנו שהחומר הראשון הוא נברא מאין ברצון הש"י (ש"פ פ"ד) והאחרונים מן המחקרים הכחישו לנמרי עני

מציאת החומר בלא צורה בלל ואמרו איך אפשר שיהיה נעדר מבל

כו', 9 (כמצ" מון מס), ובאמח אין וה חימה על מציאוחו בלא צורה עצמיח,

וגם על הצורה המקריה והאריה אין שאלה כי הי' עור בלי גבול

צורה ולא יהיה מוכרע לאחה מן הצורוח או ארוך או קצר עב או רק

והכליה, כי כל העולם בכללו הוא בלחי בגבול והכליה כמו שנתבאר

ודבר בלחי בע"ח אין לו לא כמה ולא שיעור (נמ"ם המפ"מן למלם פגיון מ"ל מף לום "ש), והיה יכור דק אין בו מכזש עבוח (כינכ"ן "ל פ' צכלפים) ביון שהוא נחלק לבעלי גבול וחכלים מצר צורחן ואיכוחן, וחלק ממנו קבל צורח האש, והחלק השני קובל צורח הרוח וכן בולם") במו שביארו הפלסופים הקרנונים (ישמן סוכ"פ ים' לפלן זמנק פ') ועמ"ש למעלה בהערה כר

ממנויים בעלי חבלית יובל לחיות בלחי בעל חבלית. ובפרש כי באמה

גם חמר האש והרוח הרקים גם עהה. אך אחרי כן בלבשו הצורוח

הערה ב, הפלסופים הקדמונים אמרו כי החומר הראשון המשוחף במקום כמיכהו לגלגל נשאר בדקוח וזכותו וקיבל צורת האש*) ולממה ממנו נתענה יותר וקיבל צורת הרוח וכן כולם ובעבור רחקם מן הגלגל התעבה חומרם באיכותו יותר, (רום מן פ"ז רמב"ס כ"ל יפוס"ס פ"ג הלי י', ועי' פוזרי מ"ס סי' ב"). והאמת הוא לדעתי כמ"ש הכוזרי (סס סי' ל' וסי' י') כי כן גורה חכמתו י"ח היה כי מעלה ומעה הוא מגד הארך ובלל כדור ארך הסובב אם השמש הוא האש למעלה שובב אם הכל ואחרי כן הרוח וכי והבן.

*) ואף לפי מה שגא' שהחומר הראשון הוא בלחי בעל מכליח יש לאתר החילוק

*) והאהרונים שאלי שנמצא גם ציפוחות ספשוטים הרכבה כמו אם במיך האתה וכו'. ואין שאלה כי גאמה גם בהן יש כל היפוחות רק שהעיקר ורוג היפור הוא מיסור הפרעי. והבן, (נשם ר' הלל בניחורו לשער היכור).

בלל כי עצמותו על כנו כמקדם ואין שום רבר הוציץ ומסיך בערו וכמו שאמר בשיר היחור כל קירות לא יחלקוך וכו'. ואמנם לבאים בסור ה' עוד לאלות מילים בוה ביחר שאת ויחר עו הוא:עומק יסור ברצון עשה עולם גבולי וגשמי מאין ממש, לווהו ענין שנה' בספרי הרב ו"ל שהכלים הן בכח סוכב כל עלמין כיו). ואף כי כח הכורא יה אהה מחסר שלימוחו (מכ"ק פ"פ פ"פ"). גם שאלח השינוי כבר נחבאר למעלה הישוב האמיחי בשם רס"ג והפרדם שמצר עצמוחו יה' אין שום שינוי יוחך ער שיצא מהוחני פשום:גשמי גמור הנראה לעינינו (וכן אמרו על מציאות: הקליפות: שבאו על ידי החעבות והשהלשלות הסד לאברהם מעיין ו' נהר ג') וכבר הכה על קרקר הבעה הזאח הרב מלארי ו"ל (וכ"כ הרמב"ם ו"ל פנ"כ למני) באמרו שהשהלשלות אינו מועיל להווח נשמי מרוחני כי כל מה שישחלשל יהיה פשום ורוחני וכמו שהכאהים למעלה בפרק בל, והעיקר כמו שנחבאר כי בעבור שהוא כל יכול ופועה הוא בלחי בעל חבליח וגבולי כלל מכל מקום יש לו כח בגבול ג"ב במו עבמש"ט ו"ל וחלכוידיו (יסה צו"ה כפנ הנמ"ק להרג עלסדי ז"ל עודו צבמצים) והוא בי חירוש העולם לא נעשה באמה רק מצד הצורה והדמות לעינינו לעיני גשמי מאין ליש (יין זעלגפע שעלשעעלע) מדריגות חמר וצורח והרכבם לסיניהם, והדמוח הוא רק לעינינו. כי אף ענין חמר ההיולי שנהבאר הוא אך לפי ההרגשה שלנו לנגדנו לעיני בשר והושי בשר מישוש שהביאו המקובלים בשם המקובל הקדמון הר' עוריאל בוה הלשוו בשר נחחרש רמוח עולם מאין ליש, כי האלהים בחפצו עשה לעצמו ומראה וכר וחושי השכל שלנו להשיג הצורוח העצמיות והתואריות. כי כל הרגשה מהוח מה היא המונה ודמוח לעינינו וויכוך ורקוח הוא "אין סוף הוא שלימוח מבלי חסרון ואס האמר שאין לו כח בגבול ועל עצמו ענין גילוי דמוח וצורה והחדפש וההגלה אלינו בדמוח לבוש לנגדנו לעיני בשר – וע"כ נקרא צורה בלשון עברי "רמוה. כי נגור מלשון רמיון שנרטה לנו העולם ליש וממשות ורבר נפרר מאלהות (פונה או ולקוסי פונה ס' אלה מסמי לאני מלאי ז"ל מ"ם בללמנו כתווסיט) בצוורוז הנראוח במראה מלומשח (שיימל), וע"כ אנו אומרים שהאלהים הודר והולך" בעולם כמקרם, אולם מול האלהים אין פה גשמי וגבול כלל ואין פה עולם כלל ואינו חודר שום רבר או ממלא כלל, ואין עוד מלברו כלל, ואלו לעינינו ולהרגשחינו וגם ההרגשים שלנו והחושים שלנו הם ג"כ אך

וכיכ הרמב"ם פי"ש לשני ע"ש, וכן נורה הכמחו יה' אשר יטור העמר יחעבה החומר וישתנה יותר מערך השינויים אשר בין אש ורוח ומים. והפרד יותר גדול יש בין המים ותעפר מערך ההפרד והשינוי בין היסידות הקדומים. ראה העדה

L. 5

פשוט בעצטו, (וטה שהקשה הרש"ט שם מיריעות רבוח בו אינו אטח במ"ש הרטב"ם ו"ל פ"כ לשלישי ע"ש, יי' ני"ב ניסאו, יי' ניהי מ"ד פי כי וכי ונקל יפחל 20), ויש מן המקובלים שאמרו בי אף פועל ברצון לא יעשה ענינים מתהלפים בראשונה בהנהת הפלסופים אשר למעלה, וכבר השיב על וה הרמב"ם ז"ל (פכ"ג לשיי) בטוב שעם ודעה כי בפועל ברצון אין שום שאלה כי כל יכול לעשות דבר לא מדבר כרצונו. גשמי גמור מאין גמור ומוחלט, וענינים מחחלפים כרצונו אף שהוא מבלחי בעל גבול ורוחני עולם גבולי וגשמי, ואיך מפשוט בחבליח מפשום לא יצא כ"א פשום. אף שהם הניחוהו לדעהם שהעולם נעשה יכול עכ"ז ראוי מפשום שיהיה בעצם וראשונה פשום כמוחו ואולי הפשיטוה יצאו ענינים מהחלפים בעצמם וכו'*) ושאלה השינוי שנחבאר ע"ר החיום בירוע, (מ"ל וייכום בני נפס הנלצ"ד נ"ם מכוכה נכה) כי אף שהוא בל במררינה יותר פחוחה. אף שאינו מוכרח, ולוה נושה רעה הרמב"ן ו"ל (פ' בראשיח על מאמרם ז"ל שמים מהיכן נבראו מאור לבושו כו' שרצו לעשות חמר הראשון דק מן הדקים ע"ש, ועמ"ש בפרק שאהר זת וחבן). ולכן אמרו כי תריבוי והחילוף וכן ההחעבות וההתגשמות באו בעולם על ירי השתלשלות רב שבכל מררינה נשתלשל ונחנשם הרבה שאלוה נשאלו ג"כ על אמונה חירוש העולם. כי איך נחהוה

") ע' רש"ע פל"ג לראשון שתוה על הרתב"ס שלתר תשל האו, עבמתלם הגראלה הא' כלים וואין אלא ההמתלמות? וגלא רק שהרתב"ט ז"ל אתר לענין המוקרים ההמעליים. אולם לענין הגריאלה לתר גמ"ג פליצ כי נוסשוע לא יצ"א פשוע אם המעליים. אולם לענין הגריאלה לתר במ"ג פליצ כי נוסשוע להיוג הוא לה"א פשוע המי במיות מוק והוא לריך תשל האם כי הקצ"ה פועל צראו ועושה ענינים ומחלפים מול במות, ע"ש היונג, דלא הרעת הראצ"ד שנה' בענים שילא מוה לאיה נוקובלים מוספע מעוקל גם צענין שבר ועונים שהודרנו לתשל האם עיי ש"ה גם"כ גם" ציים אחרון בכג"ס נוצלי ונושוי ה"ל שללה י"ח בוה. וה"ק —

ניחנה רשוח לעין לראוח לא היה גשמיות הנברא וחומרו וממשו נרגש

ינראה כלל (מיש מיצ מיג) כי אם אלהוח פשוט כמו קורם בריאת העולם

לעינינו ואין שינוי באמח כלל למול האלהים, ובווהר אמר ע'ו הענין

ליח אחר פנוי מיניה רצונו לאמר מעצמוחו ממש (נפיית ככנ בי"ה וכד לנמ הממלק פ"ש) כי כל מלוא העולם הוא עצמוחו באמה מצר ההעלם ואינו נגלה לנו האלחים האסיחי אשר אנחנו עוברים ומחפללים אליו, אולם

אף לדמות השכליים הרוחניים כי לפי הדמות הכל יש ונפרד מאלהו׳.

וואמרו המקובלים רמו הכחוב אל דעות ה' שיורע איך למולו כל הענין

כפי שנגלה והתראה לנו ברמות נשמי איננו עור אלהוח ואסור לעברו

ייורע איך לנגרנו כל הענין ע"ש) נסצא לרעה הואה העצם ההופם בכל

הוא הכל באמה ואין עוד מלברו בלל, וכן אמר בספר רויאל (נמ"ע פ')

כי פשל) וחבע 'שם קרא אח העולם בכלל ער"ט אחיוח עינים כמבואר בם' ייסאל) וחבע 'שם קרא אח העולם בכלל ער"ט אחיוח עינים כמבואר בם' כהר שם טוב (יש' מיניוס ישקי ייסף פ' ייסףל של מלוני למי מי יויש) כי הוא רק

לעינינו לעיני בשר במבואר וב"כ בווהר (פ' פמיים נקפ"י) האנא כולא האי לא אחקרי אלא מסמרא דילן וכו' ע"ש, וכ"ה בס' נפש הרוים ומפורסם הענין בספרי הרב מלארי ויל וביהור בספרי ה"ר אהרן מסמאראשעלע ו"ל הלסידו. ושהצמצום הוא רק לגבי רירן כו' וכ"כ בם' עמק המלך שער שעשועי המלך פנ"ז ופס"א וכ"כ בחסר לאברהם מעין ז' נהר א' ע"ש), והוא הרעה האמיהיה אשר ראוי להאמין בה. ויש שביארו דברי הרב מלארי ו"ל כי באמת עולם יש היסורות והרכבם. אך בעבור שלמול הקב"ה אין

כי כן קבלו המקובלים קבלה נאמנת – שמן הבורא ית' עד העולם הנשמי הזה וכו' ע"ם) אולם לא נאות להם אך כחצי מדעתם שההשחלשלות לא יפעל ויועיל להווח החשר שן הרוחני, אולם ענין ההשחלשלות הוא ענין אשיחי שצר עצמו ---השתלשלו ברצון השיי מעלות ומרריגות רבות וכל מדרגה נתעכתה ונתנשמה יותר אך ההתעבות וההתשטות לא כא מכח השחלשלות עילה ועלול כי אם בכח הא"ם הכל יכול יש מאין"). מעלות ומדרינות האלה יהבאר להלן שהן נכללות בהמשה בפירוך המדרינות התמשה אף כי בדרך כלל הן אחת טול חברתה יש מאין פדרינות כוללות והמדרגות נקיאי עולמות וכל טדרינה לפי גילויה ודכוותה נקיאת למול המדרינה שלמעלה הימינה גילוי יש מאין כמכואר,"*) אולם כפנימית המדרינה (נכט"ם סים ככל מזרגה) הוא ענין ההשהלשלות עילה ועלול יש סיש (אבסיק דים איסו ומיוסי) רצונו כי קרובים זה לזה כפו עילה ועלול, גם מכל מקום יש חילוק ביניהן כמבואר בספרי המקובלים. כי הפרד יותר גדול ייש בין האצילות אל הבריאה מאשר בין אצילות לעולם הא"ס,***) ועל כן בהערה לפרק ג', (ע' בדברי הדב מלחדי ז"ל בלקוני חודה ע"פ 'מי מנה ע"פ אף נקרא בריאה יש מאין (נימצה בתקונלים כי פרסה מפסיק כו'), גם יוחר אין ערוך הנשיה כול הצירה שהנשיה היא מונשמת ביותר ויותר הפרד יש כין היצירה ובין העשיה מאשר בין הצירה אל הבריאה — וע"ד שיש הפרד יותר בין המים והעפר יותר מכפי ההפרר אשר בין היסורות אשר למעלה מהן כטבואר למעלה תבוסון אף הפסוק הענין וכו"). ---

פ' הלסים וח"ק כי שם יאתר עוכה על הכם הרומני שבקרבו כיחע. *) ועיי' לקומי חורס בניאור ע"ם לבנחיני ובמדרם הנעלם לוהר חדם ע"ם ויילר

הנברא וחומרו וממשו אינו גרנש וגראה בלל, וחוא בטל במציאות באטח, (מוכנו הכפ"מ ז"ל וה"כ הלל ז"ל צבוחור שער הישה להחמלעי ז"ל), ורובל רוולך אל

מקום אחר אם כן הוא או כן הוא לירע אמונה אוטן שהעולם בטל במציאות - ורו' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מחחה אין עור

העולם מסיך ומפסיק ואינו נחפס ונרגש בשום חיש כלל כמו שנרגש לנגדנו בחושים שלנו, ועל כן לנגדו יח' ממילא אין עולם בלל וגשמיוח

> (מי"ב התר כרב ז'ל במו"ה בשרין זרך כפלגה שמ"ם כן ים חלון מע"ם הבחום כרי ע"ם, וכנו"ם יוסמנים תלון מתלת. וכמ"ם במרכם ש"ע השער עמ"ב כי לוף שכן כרי ע"ם, וכנו"ם יוסמנים תלון מתלת. וכמ"ם במרכם ש"ע השער עמ"ב כי לוף שכן הסלגים הל הגיליו עליז המדעו בגילויון כי' ע"ם, לוך בדיהה מלצילום כול יוסר שנין החלו תלצילום לל מו"ב שנים המ"ם מבניום, ומ"ם הכב"ם ערך הציליום לל הה"ם מבניו ערך הברילה לל הה"ם מבניו ערך הברילה לל החלוים ע"ב כונים הל הח"ם במניו במניו במניו בחיום למבח במניו במניום למדח למבח במניום ללה"ב במני"ס, לולם לה במכנה עםיים בלים"ב במניים למבח ע"ב במני"ס, לולם לה לעולם כא"ם ע"ם כגנוזום עמיק ואריך ומ'. כידוע — והבן.

י ***) ולכן נקרא אלילוח עבור. בהוא אך כעין הפרשה והבדלה מאלהום עולם כא"ם מלשון ואללמי מן הרום כו' (מדבר י"א י"ו) ומלשון אלל שהוא סמוך מאד כמ"ם בפרדם שער ארי"ע פ"א ע"ם.

ואנחנו הודינו להם על יה, (וכמ"ם סכוורי מ"ד כה' כ"ו וכ"ו בלון צורך לממוס") רעת ההשחלשלות המבוארת לארסטו כפי באור אבן סינא (תורס פכיב (מני),

החוםר והגשמי הוא מאין ממש ע"י כח הבורא יח' הכל יכול, והכחישו כזה

הערה, אם שנהנאר לנו רעת ההנטים הקרמונים ממחקר ישראל שהתחות

ובמו שיחבאר להלן עור בוה.

) ועיר שומר אמונים בוויכום ראשון ב"כ מבוכום רבום בצורך השמלשלום הספירום.

וכעיקר פוא כמו שנמגאר פה והכן.

בעילם כמו שבעי הצמחים והרוממים ובפרש מבעלי חיים. אחרי כן אנו משיגים "מושבל, העולם הזה זהוא שבל כל דבר אשר נמצא בעולם כמו שאנו הזאים פבעלי היים, ובאכת הוא נמצא בכל רבר כי אין שבע בלא שבל וכח רוחני כמ"ש "ארסמו בספר בעלי חיים (יימנוים שניים

ביא ליי) וכמו שאמר שהאלעם הפלסוף הביאותיו במאמר ימוח חמשיח בשם "משביל, והוא מישג אך במין האדם כמו שאנו הואים כשארם בתערה לפרק בי השכל הוה יש לו מקור ונקרא אצל המקובלים אינו יודע דבר שכלי הוא מסיר את עצמו מכל המחשבות השורדות אוח ומקשר ומדבק עצמו אל מקור חשכל ואו יבא לו במיח השכל הנמצא אוחו ומקשר ומדבק עצמו אל מקור אם הוא נולד מן השכל הנמצא אוחו ומקשר ומדבק לא לו משחשבל חוח הבא במוח רק אחר העיון החדרישה ילא לאדם אך ממקום גבוה יותר ממקור המשביל כל הדרישה יבא לאדם אך ממקום גבוה יותר ממקור המשביל כל החדרישה יבא לאדם אך מנוקף על כל רבר מדברי העולם הוה בהעלם.

してに

וה אחר וה במציאוה. הקורמות לעולם הגשמי הוה הנראה, אולם,ראוו' מוה העולם הגשמי ואך העולם הזה הוא הרמוח הראשון מהאל יה' והוא העלול הראשון מאחו יקשה עלינו מרוע רלג האלהום על בל על הענין הוה כאו הרכה אשר הביאום המקובלים בספריהם.*) ואנחני לפי שטחינו נאטר. בהערך רבר יציאה האלהוה מן ההעלם לגילוי היינו החתפשותו לעינינו (ממסממומי) מרוחני גמור ער להיוחו לעינינו גשסי גמור, נראה ונשכל מעלוח ומרריגוח רבוח אין קץ מפסיקוח בינחים. כי אין ערוך כלל הנשמי הוה הנראה אל האל יה' הנעלה ונשא ומרומם ער מאר כירוע. ואם נאמר שאין במציאות עור מעלוח ומרריגות למעלה המדרינות אשר יוכלו להיוח בינחים ולא החדמה בהן כלל? ומרוע בעולם הוה אנו רואים כמה מרריגוה אשר ההרטה ונצטויר בהן וה למעלה מוה גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם, ? ולפי החורה האלהית יש מלאכי מעלה במציאות ויש מעלות ומררינות בין המלאכים כמ"ש הרמב"ם ו"ל בהל' יסו"הת וכמבואר במאמר ההגלות אלחות מאחנו, ויש ראיה שהחורה האמינה במציאות עולם העליון עולם הנשמוח, כמו שיחבאר במאמר ימות המשיח ועולם הבא מאחנו. הנה כי יש כמה מררינות למעלה נשנבים מרמות הנשמי הוה הנראה: מוה ראיה נוכחת כי ענין ההשתלשלות המרריגות הקורטות לעולם הזה הוא ענין אמירוי מצר עצמו, אף שאינו מוכרה אל הבריאה כמבואר למעלה. מדרינות ההשחלשלות הוה נראה ונשכל כי הן נכללות בחמשה מדרינות. ואחחיל לבאר ממשה למעלה, רצוני מן הגשמי הגטור הוה המושג ומורגש לעינינו ולחושינו ער שנבא אל פנימיח העולם הוה אל האלהים העצם הרוחני הפשומ, בראשונה אנו משיגים "מורגש, העולם הוה אשר נרגיש בחושי הכשר בחוש המישוש והראית וכו', ואחרי כן אנו רואים ומשונים "מומבע, העולם הוה, היינו מבע כל דבר אשר אעפ"י שלא בא המופח על ענין ההשחלשלות שיש מדרינות רבות

> אך בהשנה בשכל הוא רק בסין הארם כמבואר (והוא ג"כ נעלם ובכח בשכל הנמצא בפעל במוח המיר "הוא ענין המבואר בכחבי האריו"ל שפנימיה אבא היא פנימיה עהיק \$ני). המשכיל הוה מקור השכל הוא כה החבמה שיש בעולם אשר ממנה נשפע שכל והכמה לכל רבר אשר בעולם ובנפש הארם בראשונה. וברברי הפלסופים נקרא שכל הפועל

בידיון (עי מוכה פ"ד ומי"ב למר. ומול במדריגם הע"ם דעמים הנקרל לצילום מצעמים כממ"ח),

של בנות מנות בשלם בכלנו אמר הרמבים ז'ל במורה (פי"ו לעני) על בל במהמפת עלוו אך מלד הראים שכאל בנותה. וכן הציאו מורינו הרמ"מ ז'ל בר"ה הרס"ג הכריום עודנו בכחבים, ובם הציא כמה ראים, והחילוק בין מוקם לראיה ע"ם הרס"ג הכריום עודנו בכחבים, ובה ביא כמה ראים, והחילוק בין מוקם לראיה ע"ם בניחי ביחיר ופי"ג ובדברי המחקרים בוה.

הוקבלה הוסוף אטריה עוד לאטר. כי הטררינות האלה שנתבארו פה בעבור שפושנות וסורגשות בראות השכלי שלנו. הנה הן נכללין עוד בעוה'ו המונשם המושג לעינינו ושכלינו. והאלהים כמו שהוא בעצמותו בעוה'ו המונשם המושג לעינינו ושכלי וסדרינות האלה הנקראות עוד משימיים וגבוליים לגברו. וכמו שמתבאר עוד בפרקים הבאים, ואם העילם הוה היא הרמות הראשון מתאלהים עלול האשון ממנו מדוע בדלג על כל המדרינות שיובל להתרמות בהן בינחים ? וכמבואר, ועל כן הניחה הקבלה ליסור כי כל המדרינות שנהבאלו הן נקראות עוד עולם העשיה, והוא נקרא מורגש בערך הנכות ממנו. רק שהמורגש לגמרי

קראותו המקובלים עשיה שבעשיה. והמושבע שבמורגש נקרא אצלם יצירה שבעשיה. והמושבל שבמורגש נקרא אצלם בריאה שבעשיה. והמשביל שבמורגש אצילות שבעשיה. וכן בולם. אך המררונות האלה

הולכים עור גבוה מעל גבוה וגבוהים עליהם כי גם בשבל יש עוו

כמו לבוש לעצמות אלתות לעיני הבשר. וכאשר יסור הלבוש הנשמ ותרמות הוה מעינינו ולא יראה עוד. יראה אלינו האלהות בלבוש ורמוה יוחר וך והוא עולם היצירה הנוכר וכל הפרשים שיש פה לעינינו בנשמיות ישנם במציאות גם שם באופן רוחני יוחר, וכן בהסיר לביש היצירה וכו' ער שנבא אל עצמות א"ם הפשוט האל יה' הנשגב ומרומם כי כששוללין מן העולם! חות כל גילויו ודמוחיו הוא עצמות האין סוף המקובלום בי עולמוח אבי"ע הן למעלה מן הגלגלים וא"ם הפשוט הוא מור למעלה יותר (כ' ישקב מחדין במחור שלו ס"ג) והוא שעות לפי ישור רבינו בי"ה ומסה צלחי לפפרלך ערן פלונים ימי). וכוח שנקרא חש"י סובב כל עלמין אין האלהות והחיות שאינה באופן מנולה אלא בהסתר והעלם ואין העולטוח הפשום במבואר למעלה מיסור הבעש"ם ו"ל. לא כאשר דימו איוה מן םעריה נאון והבעש"ם ו"ל שנחבאר למעלה (כי נפיקן נכח"י הר"ם מפטלומטלי הפירוש שסובב ומקיף מלמעלה אך ביאורו שאינו מחגלה ומחלבש בנבראים כי החיוח שהיא באופן מגולה ומוחפם בעולמוח נקראח בשם החלבשות בהם שהם מלבישים ומשינים את החיות שמקבלים ונקרא ממלא בל עלמין, (ונק סמכה משנו ים' גם צבסי ממלם וסביסה כמסי"ם), מה שאין בן משיגים והופסים בה כלל כ"א חודרה והולכה בהם כמו שאינם כמבואר למעלה. אינה נקראה מחלבשה אלא מקפה וסובבה*) העולם במו דבר שמקיף על המוח שלא ישיננו המוח. (מים מי"ם ני"ם). וכל הדברים האלה אחר פשום רוחני גטור בלחי בעל גבול וחכלית ואיף ערוך אליו בלל ואין עור מלברו בלל וכלל, והו מה שרצינו לבאר פה מיסור הבעש"ט ז"ל אנו מדברים רק מצר הרמוה לעינינו יש מדריגות גבוה מעל גבוה וגבוהים עליהם אולם באמה לעומה הש"י ולפי דעהו האמיהיה אין פה גילוי ורמוח מחוח בלל ואין פה השחלשלוח בלל, כי אם הכל עצם

הפלספים הניחו ליסור. וכן אמר הר' עוריאל מראשוני המקובלים אשר

*) סור מתוכם שיגול וקו צמוכו של החתיול סוח לבעור בקדמה תוסכמם שכל עולה תקפם את עלולה, ועיון ההקפה שהעילה ועצום עלולה והעלול חימו משיג המ עילחו, וכן עניון החלבשום הייום שבעלול תשיג הקלם מה שתחלבם צו, כ"כ הארח"ל בעלתו באולדום חיים שער התלבים, וחוה רחיה שהניולום הוא רק לגני דידן כו' כמ"ע בס' עמק התלך הג"ל וכתנואד לתעלה פ"ד.

מורגש ומוטבע ומושבל כו ולמעלה מעולם הזה ופנימי מבל הגילויים והצורות יש עוד הנקרא מוטבע באמה והוא הנקרא אצלם "עולם היצירה, ופנימי ממנו המושכל באמה הנקרא "עולם הבריאה, ופנימי ממנו המשכיל באמח הנקרא 'עולם האצילוח, (יזס מו פגנס מני סזינו הראשיים משי"ם נאנק ז). ולפו סררי בראשית שנחבאר לנו למעלה בעולם החהחן, היסורות אש רוח מים עפר הן זה למעלה מזה ופנימי להן מוכן לכל הגילויים והצורות, ואח"כ נעשה בו גילוי יוהר לחיות מקור בכה למה שיתגלה בפועל צורוה ורמוחים פרטים, ואחרי כן נתגלו החומר הראשון הכולל כולן ומקור להן, וקורם שנעשה מקור להן הוא מוכן לכל הצורות בשיהוף. כן הענין הוא פה בכללוה כל המדרינות הרוחניים והגשמיים. שבהחלה היה חומר רוחני (קלסיו מומר גלשן ממלל) בפועל צורות ורמותים מהות מה המשכיל והמישכל והמושבע והמורגש למעלה מהאצילוח. כ"ב רבינו הרמ"מ ו"ל ובשע"ק להרח"ו ח"ג ש"א ו"ל א"ק קוצו של יור והוא הכפירה העליונה מכולן ונקרא כהר ע"ש כי בכלל הוא עולם הא"ס כמבואר). ופנימי מכולן עור עצמוה החימר רהיינו צורוח היסורו' הרוחניים בפועל ממש, וע"כ יאמרו ג"כ המקובלים שפניםי מן עולם האצילות יש כח הכולל כולן ומקור להן ונקרא אצלם "אדם קדמון. עהיק ואריך כחר עליון, ובכלל נקרא "עולם האין סוף. (ישם הוא אצלם עשר ספירות הננווות כי הכלל הוא ע"ם הננווות הן ערוועני הראשון הקורם לכל (ע' צמיפה פוכ צי"ה להבין ענין הצכמת ני"ם והנס בככה נפזוני פ"ט) ראשיה הגילוי מהאלהום. ולא נקרא אצל המקוכלים כשם עולם עור כי איננו עור מקור לעולמוח כלל. אך קראוחו בשם "אור אין סוף, רצינם, שהוא הגילוי הראשון והרטוח הראשון מהאלתים, כי אור הוא ענין גילוי לוולהו (וכ"כ כממכם להמקה פ' דכרים על מסוק יולר מור ע"ש) כמו מחוייב המציאות כמו אור השמש מהשמש ואינו גם כן מן ההעלם אל הגילוי ע"ר השלהכת מן צור ההלמיש כמו שרימו איוה מן המקובלים. אור השמש מהשמש. והוא פשום בחבליה הפשיטוח עודי רק שאינו אך הוא גילוי ורכוה ראשון שעשה אלהים על עצמו לעינינו (מנסמע שנמששמות) יש מאין כי הרמוח הוא יש מאין כמו שנחבאר. נמצא כי כל העולמו' הן בעולם הוה (כי גם הוא הוא בלהי בעל חבליה כמשנ"ח) בהערך הנשמי הנראה לאלהים החופם בכל העולם הרוחני וכל העולמות הן רק לכושים נרמים לאין סוף הפשוט בעבור שנסהר עצמוח אלהוח כמוח שהוא בעצמוהו מאחנו ואינו גראה רק דמוח מהוח מה והוא

אלחים רבים כי כולם קרמונים (מת"ס אל ישמ"ס מינ פני יי) ואיך נאמר בו ענינים שונים ויראה סוה ענין הנבלה נגבל במהוה ואופן זה זלא באופן

אחר כי מחוח רצון אינו מהוח חיים, ומחוח חיים אינו מחוח הכמה כוי, ואיך נאמר בו התפעלות במ"ש המו מעי לו בוי (מניים ניים) ואמרו רו"ל

וכרוטה, כי כל המרוח ההפעליום עושין החפעלות בהנרבר מהן. וכבר (פנימינו מיי ש) בומן שארם מצשער שכונה מה אומרה קלני מראשי בו'

החלו הכמי היהורים באלף הקורם ליישב וה, ואביא פה בקוצר דעותיהם

אשר ייש להארם מצר קצמו לא ביחוסו לרבר אחר דהיינו חכם הי והחשובה עליהם. ואומר הנה החוארים יהחלקו לשנים הוארים העצמיים

רוצה ויכול בו'. והוארים הפעליים שבאים מרבר אחר ויהפעל הנרבר עליו מהם כשמיוחסים לו. רחום שמח בועם בו', וכן הוארים המצמרפים. אבי מלך וכו'. וחרס'ג באמונות וריעות שלו מאמר כ' דעלו כי גם ראארים העצמיים לא נמצאים בבורא יח' מצר עצמו באמה והוא כרעה הפלכושים שנהכאר, אך אנו מרכדים עליו הוארים מצרנו צר העולם בבחינת הבלואים אנו אומרום שעשה הכל ומנהיג הכל ברציון וכוונה והכפה, ואנו רוצים לשלול ההפך שאינו חיו בחיוב ממנו כאור השמש מהשמש כמו שיאמר ארסטו וסייעחי. והוא הי ולא מת ח"ו וישלו יכולת

שיוקרכו אצלינו כל אלה הרברים אולם באכות מצר עצמו עצם הכורא

ירו אין גם אחר פבודות והוארי האדם חלי במנן מופ בפימו עו המוכי בכלכי

לעשות הכל, כי אצלינו הוא כן בעשיית שום דבר זהנהנתו צרוכים

"מקייים). ואף שאנו מאמינים שעשה המל זמנחיג הפל, לא ינבין לפי שללינו

איך אצלו ימשת דבר ואיך ינהיג רבר כי הוא עבהינהו המצמיה הוא

למעלה הרבה מאר מענק השלמווה שיש בארם בעל שבל רצון והבמה ישאר המרוח נועל ברומה לזה ארו"ל דמרה הורח כלשון בני ארם.

לשבר את האון כו'). והוא אינו מושג לא בעבור עומק המישג אך בעבור שהוא למעלה הרבה מענין השנה וחכמה. רומה כמי שיאמר ארם שרכר הבמת ושכל יוכל למשש בירים ועור יוואר

כי חמדה והחאר מורים על ההדבקות הענין הנוסף לעצם בעצם והבורא יח' אין בו עצם ומקרה. ואין לו ענינים נוספים על עצמוחו שא"כ הם

הנשנב אין לאמר בו לא רצון ולא הפץ ולא כוונה ולא רבור ולא טנשה. ואין אצלו.לא שינוי ולא ההפעלות וכו'. וכן אמרו המקובלים הקרמונים עור י(ש) אין עצם האלוה נרמו בשום שם ואוח כי השם מורה על החלו לחראות עלי גליון וספר. (סרילו נספר שונה למניים) כי אלהים ואין לאמר בו שום רבר שנראה ממנו שהוא מוגבל בי בל מוגבל משהנה עצמוח ומהות הרבר והוא כפי מבע הרבר (זכמ"ש המפרשים ע"פ וכל אישר יקרא לו הארם נפש היה הוא שמר משס צ') והאלהים בלחי נורע עצמוחו ומהוחו כלל להשגח הנבראים"). אמנם כבר נחבאר לנו מן הרח ומן השבל הפשום כי העצם החופם בכל העולם הוא בעל רצון ורעה ויבולח. כי עשייה שום רבר לא יובל, להיות מבלעדי וה ובמ"ש כל אשר רופץ רו' עשה (מנים קלם) ונאמר בולם בחכמה עשיח (פס קי), (ני' נוזכי מ"ב פי לפי הדח כי יש בכורא יח' גם שאר (פי לפי הדח כי יש בכורא יח' גם שאר המרות הנמצאות בארם בעל שכל. כי אם הוא מנהיג את העולם, הלא להנהגח שום דבר צריך שיוקדמו במנהיג כמו באדם רצון וחבמה ודעת ועם הצריק במרת התפר והרחמים, וכן אחבה ושנאת וכרומה. וכן הוא מפורסם בין כל מאמיני רת מן השמים, וכן באמה יחסו הנביאים אל ומדות הפעליות גם כן, למשל הנהגה עם הרשע בסרח הכעם והנקמה הבורא יח' מרות הפעליוה ותוארים נשמיים רחום וחנון כו', לפי פשומם כמשמעם שיש לו מרח הרחמים והחנינה כו', וכן יחסו לו רוגו ונקמה, איזבה ושנאה שמחה ועצבון כמפוור ברבריהם, ויחסו לו ג'כ חושים גשמיים, עיני ה', אוני ה', וירא ה', וישמע ה', כי להנהיג ולשפום שום רבר לא יחכן בלערי וה. ואם כן נכא במכוכות חכמי יון וערב בשאלם כי הרצון מורה שחסר להרוצה מבלערי הרבר שרוצה כו', (סיי מ"ס מי 6' פ"ש). וגם כי אתה מוצא שינוי רצון בין קודם שרצה לאחר שרצה כרי כי פשטי הכחובים מורים חירוש הרצון בכל עח (שלא מיש המנ"ס ויל נשונה פכקי וגנילוני ללגים כ"ש) ופשוטי לשון התפלוח מורים בי הפלה ערשה שינוי רצון באלחים כאמרם יהי רצון מלפניך כו'. ונמצא ברברי רו"ל הפיבת ושינוי גור דין הנגור מלמעלה, ונמצא בחורה ובנביאים זנין החרשה באלהים וינחם ה' (נפזים ו') נחמחי כי המלכחי אח שאול (שוופנ פ פיז). ועור שאלו איך נאמר ונאמין במציאות מדות וחיארים בהבורא יה'

י) עיין מסמרי הנציחים על פסוק או סומל לקרוא בסם ה' בסם סומרי חימא וימייםר קלם מ"ש.

מוה (פילי סיי פיט) וכן מורה רעח הרמב"ם ו"ל פנ"ג לראשון. (ומ' פנ"א פס). והרב מלארי ו"ל (ייכ מנל סיסוים) ביאר הבחוב כי הוא צוה ונבראו (סנים מי"ס) משמע מטילא כי אין לייחם אליו גם בריאה כו' והבריאה מיוחסח רק אל רבר ה' וברבר ה' שמים נעשו (שי ניג) ולכן הקנו חז"ל אהה הוא ער

כי אין ליירום אליו שום דבר, (מי ש"נ פס"ע למטון, ושי פתר מ"ב פיי ו' וחיק). אולם במקום אחר ביאר הרמב"ם ו"ל באופן אחר (שם פלי ופק"ו נסף שוויס פנקי והפי ישף"ם פ"ב ה? ") כי עכ"ם צריך לאמר שעישה הכל ברצון והכמה ויכולה וכל השלמיות שיש בארם בעל שכל הן בוראי בבורא יה' אך בצלם האלהים עשה אח הארם ע"ש. וכל החוארים העצמיים הן גם והרצון והחכמה והיכולה וכו' אינם אצל הבורא יה' ענינים נפרדים מעצמיתו כמו אצל הארם שהארם חי בחיים שחיץ ממנו ורוצה ברצון כן אך הוא רוצה ולא כרצוננו ברצון שחוץ ממנו חכם ולא כחכמחינו כו' וכן כלם, וכן אצלו יה' הכל כפועל (מ' מ"י מ"י מ"י ללסטו), כי הן עצמוחו שלא נברא העולם בו' ולא אמרו ער שלא בראה אה העולם (פי' צליס) שרון אצלו ע"ד יוחר רם ונשא וכ"כ הר"י אברבנאל בפ' בראשיח ע"פ מצר עצטו כי ישנס בבורא יה' (מי' פרק זער שלחם וכליס פ"ס), אך ענין החיים שחוץ מטנו. והמדוה מוסיפים על עצמוחו והוא וחייו ודעהו הן שלשה רברים, גם הם פעם בחעלם ובכח ופעם בגילוי ובפועל, ובאלהים אינו ממש הוא הואריו והואריו הוא. הוא ההכמה והכמה הוא, הוא החיים וחיים הוא, הוא הרצון והרצון הוא וכו', רצונם, שהוא ענין נשגב מחשגחינו כשחשתכל בו הראהו חיים וכשחשתכל בו הראהו רצון ורעה כו'. אולם על התוארים ההפעליים כמו מרת החסר והרחמים, והתוארים המצטרפים אמר הרמב"ם ו"ל וסייעחו רברה הורה כלשון בני אדם שהוא מחואר רק בעבור הפעולות השונות שעושה פעולות שונות כאלה אשר האדם בעשותו אוהן הוא מהפעל מרחם או כועם וכו' (ש"כ מלי ג"ר למשון ע"ש) אולם בבורא יה' אין גם אחר והוא משכיר ומטיב בלא אהבה וחמלה, ומעניש ומשלם בלא חמה (נקמה) (זס ונפל ישפ"ה פ"ס פל "ב). אמנם המקובלים הוסיפו ואמרו כי גם החוארים ההפעליים נמצאים בבורא יח' באמח לוקראום עשר ספירוח הנעלמוח והגנווות במאצילן אך על דרך שנתנאר הוא הרחטים והרחטים הוא, הוא הכעם והכעם הוא וכו' ואינם מוסיפים על עצמותו כלל כ"א הוא חואריו ותואריו הוא כמבואר. וכל המרוח והחוארים העצמיים וההפעליים חלקו המקובלים בבורא יה' וכן בארם לעשרה סוגים כוללים (מקנ ומקצל להלולמש) ויקראום

> ררך וה, כי לפ"ז המואר הוא עצם המחואר כו' וא"כ הוא שם ולא חאר כמי על הארם שהוא חי מרבר כו' (מנ"ל ונ"ז נילטו נ"ש). ואף שהענין בעצמו אמת שהוא חכם ולא כהכמחינו כו' אולם ביאור ופי' ההוארים על ררך וה אינו אמה. וע"כ הוכרח הרמב"ם לאמר שהתוארים הן ע"ר רושלולה ולא על דרך החיוב (מי' שם פנ"ס ום' ם' הימנ ונשקרים מ"נ פנ"ל וכ"ג צור וניז' ל' צעיין הפצוים). והמקובלים אמרו עוד בי לא יונה לבם בביאור דוה אשר המוארים. הם על דרך רוצה ולא כרצוננו כו' ואין השואה בין חוארים שלו לחוארים שלנו רק בשיחוף השם כו', כי מחוקן בוה שאין - על דרך משל - אחה מגביל אוחו במדה פרשיה כי חכמה אינה רצו! הוא וחכמתו שנים וכו', ועל כל פנים כשאתה מתאר אותו באמרך חבם ושאר שלמיות וכן כולם כשאחה אומר כל אחר בפני עצמוי והאלהים לא יורשם ברשימה של שלומוח פרמי (שומר אמונים וויכוח שני). והרס'ג השיב על ואת השאלה שאם היינו יכולים להאר אוחו בכל השלמיות ביחר הי וחכם וכו' והיתה על זה מלה אחת כוללת הכל היה יוחר שוב אך שאין לנו מלה כואח (פמי"ד מ"ב מ"ם), אולם לכל השישוח המבוארוח יקשה מרוע הרבו הנביאים וחז"ל הקרמונים לרבר במרוח ההפעליות על הבורא יה' ועשו מהם המונות מליציות הרבה, יוחר מבפי הברחם לשבר את האון וכן הקשה בעקירה ר"פ דברים ע"ש והכוורי בכואכור ב' (סי' כ' ו', ועי' מוכה לוכ בנוקצום ו"ה ולני נלמי לך שכם למד) בואר החוארים של הש"י חכם שממנו מקור החכמה שהוא עושה החכמה כו' רוצה שהוא בעל הרצון וכו'. ומה נעשה בכחובים שמורים שהש" עושה הכל ברצון וחכמה כו'? כמבואר למעלה, אם לא שנאמר כדעו אולם הרמב"ם עצמו לא הונח לו בביאור החוארים הכחובים על

"עשר ספירות" (גלמן פגימן פייטן ופינים גלשן יו שים פלימי) כי הן המספר הראשון אשר בעולם. גם מלשון אבן ספיר כי הן אורות מאירות על דרך משל כמו שיהבאר להלן. גם ספירה בלשון יון גלגל (פיינימ) כי הן הן הסובנות העולם כמבואר. ויהלקן אותן ג'ב לשלש ראשונות הן ואלה הן. "דכמה, בינה, דעת. חסר, גבורה, הפארה, נצח, ההפעליים, מלבוה, (פינים פיל פל פינינים פיני פנים פיני, ולמעלה מהן כח הרצון הוצ הכהר כירוע הכולל כולן ומגהיג בולן בו, וביאור אלה הסדות י ופעולחן, ואיך בל הסדות והכוחות גבללות החת אלה הסוגים העשרה

המצא באורך בספרי המקובלים.—

מחארים. אותן ומדברים ממני כפו מה שנגלה וההלבש והחדמה לברוא

עולמו במרוחיו וחואריו בלבוש עולם האצילוה. אשר שמה העשר

ספירות, הטבוארות הן בנילוי ובפועל ממשי. כמו אצל האדם ענינים נוספי, על עצמותו, והמה מדו: וכחות רוחניים נאצלים וננלים מאלהים — להנהיני העולם בחם, וכמו שאמר בחיקונים אנח הוא ראפיקח עשר

לא קרמונים – מן ההעלם וכח") אל הגילוי והפועל (ייל שנ"ס ישנשם הינ)

רס"ג המבוארת או כרעה הרמב"ם המבוארת וכל הריעות התפשטו למקום צר אשר אין לנטות ימין או שמאל כמבואר.

5 T

ה"ל), אך שהיה מתנגד לדעחו להנחה הפלסופים שנחבאר למעלה, כי לא כמו שהעיר הרמב"ם ו"ל בעצמו על מאמיני מציאוח ההארים, זימלקים כמבואר למעלה בפרק ד' והוא ענין עמוק מאד אשר השמע פה אפם קצהו אך לכוונה וה הספר. רע כי הכסי ימי קרם בכל ארצוה המורח או המאמר ובלשון יון (לפופם) בירוע והמאמר נאצל לשחי בחינות השוב והרע ובו' ע"ש ובילקום ראובני פ' בראשית ר"ה צריך אהה לרעה בו". והנביאים רברו מאלהים בשתי בחינות (ני העז גם' מע כשים לכל סיים שולנין פער כי פוס) כפי שהרוא בעצמו ובפי שהוא בגילוי ולבוש לעיני הנבראים. ירע מענין השהלשלוח הפרצופים אשר בא מקובל מן הקרטונים. בכל ששות אמונותיהם (שיני שלם המום היה. מוכה נכוני הזמן לקולמשלו) דימו אח האלהים ורברו ממנו בשני אופנים כפי מה שהוא מצוי קוֹלמון חבוי וספון, וכפי מה שהוא בנילוי לעיני הנבראים ") וונקרא בלשונם הגילוי והם קיבלו הרעה הואה מן היהורים הקרמונים כי גם הורה משה כי האלהים בהתגלוחו לברוא אה העולם ולהנהינו. ההגלה אה עצמו סוני הכוחות הנמצאים בנפש הארם כמבואר, והוא אומרם זיל (ג"ל שנ"ם צל אני ימי חירך) בעשרה לבושים נחלבש חקב"ה וכוי, וע"ו נאמר באראה אדם עליו מלמעלה (ישמת 6) ובמ"ש פילון היהודי בספריו, ונאמר פצלם אלהים עשה אם הארם (מ' לפנימלי מי) הן הארם היה כאחר ממפן וכו ברברי המקובלים "פרצוף עולם האצילוה. שנחבאר ממני למעלה, ושם וההרפה (יק ימלנסט ענטסשננט) ברפוה וציור פרצוף עשר ספירוה דון עשרה (משים צי) שנתחבשו בהן כל המפרשים כי לא ידעו ולא ינכאו. והא נקרא מציאות התוארים ותמרות שאנו מתארים את דבורא יה', כי שטת המקובלים הוא מה שאומר בררך יוחר נכון לפשוטי המקראו

מהלבש והורר עצם האלחות כל ספורה בספורה שלה, הכמה רעצמות

בחכמה הגלויה וחסד רעצמות בחסד הגלוי וכר, (שמק שנייכ פ"פ פ"ו). ואף כי חע"ָס, חן פה בגלוי במבואר ענינים נוספים. על עצמותו ואינם עצמו

בלא, החחלקוח כלל על דרך הוא החכמה וחכמה הוא. הוא החסר והחסך: הוא (כו'**) ובפרצוף האצילות אשר בו הספירות גלויות בפועל:

בחוך הגוף ולא בדמיון ממש אך כמשל כלים. שנעשו בחוך האור נו

למעלה, כהערה. ועצם האלהות מחלבש בהן ופועל בהן כרסיון הנפש

חקונין לאנחגה בהון עלמין בו'. ומצר הגילוי נהחדשו מאין ליש כמבואר

הסבואר. לפעלה בשם הפרדם — ראה שם הנטב — ונקרא הענין הוה ברבריו,"עצמוח וכלים. (65 שמק ופנים נש נספמיע כי נסל זים). כי כבר אמרנו כי גם-בעצמוחי וה' נמצאוח עשר ספורוח ומרוח אלהיוח, והן כלולוח אלהוח. אין רצוני שהן ח"ו נפרדות אך שהן מאוחדות במאצילן כי כן האציל אוחן להיוח אחד עמוי**) כשלהבת הקשורה בנחלת אף שהיא בוותר איהו וחיותי חד איהו וגרמותי חד (ש' מימ, שאף, לפ"ש מ"פ). וכתב הרמ"בן "ל בפירוש ספר יצירה, העשר ספירות אף שהן עשרה במינים

הן אחר באחרות כמו השלהבת "שנש בה שנגני גוונין וכולן שוון בעיקר

ענין נוסף זה שלהכה ווה גחלה עכ"ז מהאחבה בקישור אמיתי, וע"ו אמר

א) לא שהפעלה. בעלמו ווצא אלי הגילוי ושה לאיכשאר, רק על דרך מוליק נר מנר, ווקבאימן הפעלה, אלי הגילוי כו הן קרוצים: זה: לוש במשושן ועלמוסן כמו נעלה

וגלני והכן.

(גלני והכן שליו אתר בחיקונים את הוא חרים ולא בתכנוה ידיעא וכת"ם הרתב"ם ליל השות מכס ולא בתכנה וכתי שביארר הפרדם שער עגו"ב ש"ב, וספ"ד ע"ם, ועיון בתונים מהרב ז"ל ל"ם להבין בתוספום ביאור בערין הצתמים כו' עלא כנו שמבאר בכחצים נהרב ז"ל ה"ם מ"ב, ולמעם הבעב"ע להמיא מ"א מ"ב, ולמעם הבעב"ע החיבאר הוא בעולים הא"ם בתו שיהבאר

 $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1$

*) הסיירו בגילוי סכללים סמירים וסרומנים לגרום שולם ולסנסיגו וחשר סנגרחים ידבר תנונו וישיגו לחים תנונו. אבל מהגילוי ספרטים תול שניים הגשניים בלורה ברואם לשנים לא מחירים שאתר סרט"ג והרחב"ם ו"ל לא חדבר של, ועיי מאמר הרואה לשנים לא מדבר של, ועיי מאמר הרואה לשנים לללאים.

30

בנהלת וכן משמע הישוב ביונת אלם פ"ב, ובס' שומר אמונים תירץ כי האלהים אחר מצר מעלתו והעיקר הוא כעל הרצון המנהיג את הרצון כר. (כמממ לפלטון על החתר הרלוסון הקדמון לדעסו כמצולר). אמנס הרעה הואח כבר גרחו ברברינו כטו שנרחה רעח הקרטות על הע"ם כולן כמבואר, כי אם הרצון הוא בו ענין מוגבל כי מהות רצון אינו מהות אחר, וכאלהים הקדמון צריך לאמו ישאין לו רבר קדמון נוסף על עצמו כרעת הרס"ג והרמב"ס ז"ל כמבואר למעלר בראיות מיסודי פילסופי יון וערב באורך. וגם אף העלה הראשונה חומר הרוחני אחר, אך בספרי המקובלים נקראים בלים, כי כלי נקרא מה שיש לו קשה כי הוא ורצונו אחר, והשנים הוא האחר, מתאחרים כשלהכת הקשורו קרטון וטיוחד חטיר עם בעל הרצון, א"כ הוא עצמות אלחות גמור ואיך יש לאטו הפשום שנהבאר לנו למעלה לשיטת האריו'ל שיה' שהוא רק חבור מוכן לקבל צורה העולמות ואינו מוכרע לשום צורה עור והוא למעלה מכח הרצון ונקרא אוא'כ שלרא אל כרטון אור א"ם ע"ש ועי' בתאתר כאלכות ופעולם בבערה לפר" מ' תום) מאמינים אנהנו שאינו קדמון נקרימת הא"ס, ואיננו מחייכ המציאות רק שנתגלה יש מאין במבואר, (כי הנביחים אין הולבים בשנות אפלעון בקרמום החומר הן להחומר ברוחני והן להנשמי, כחשר החריך ברחיים הר"י חברבנחל ז"ל בספרו תפעלום אלהים מ"ב פרק ד' עיין שם ועיי' דברי הרמב"ם ז"ל פכ"ו לשני על מחמר פרקי דרצי מליעזר ממיס מסיכן נגרמו וכי והכן סיעב). ובעולם האצילות שהמדות והתוארים הם נוספים על עצטותו י"ת וסובלים שינויים כו' הן באטה נאצלים ונגלים כאין האמיתי, ומה שהן מאוחרות במאצילן כי כן התאחר עמהן ברצונו אף שאינן מהח צורח מהוה מה מוגבל באופן זה ולא כאופן אחר כי הכטה אינה הסר כו'. ואף הרדב"ז שחשבו הפרדם (סעלו'כ ס"ב) להאומרים שהמפירות הן עצם אלהות, אמר בספרו מגן דוד בהקרמתו זה הלשון "המאמינים בעם" היותם מהות השם פועים כו'. ועוד אמר ומה שנקרא אחד המאציל והנאצל הוא להיותם קשורים זה בוה יחד כשלהבת הקשורה בנחלת") לא שהם אחד במהוהם ועצמותם (כמבואר בדברי הרב מלחדי ז"ל בד"ה להבין ענין אוא"ם בכסובים שחלק על הרח"ע ליש להנהגת העולם כמבואר, ואינם קרמונים גם אינם עצטות ומהות האלהם

בשלונים במשמר שמש שליסו, ומכן נושר בשלונים במשמר שמה שליסו, ומכן בפנים לינוב. האחדום כמו אחדום הגוף והכשמה עיין לפי רעם הארח"ל באורום וכלים עיין

ממנו וכו' במו אצל הארם. הספירוח העשר המבוארוח, יקראו גם כן כשם עינים, אונים, ירים, רגלים, כו' כי הבורא יח' פועל בחן ועל ירן הפעולות הרומוח לפעולוח אלה האיברים הגופניים, ולוח ישחוו הגלויות ממאצילן. והן ענינים נוספים על העצם יה' וחוצה ממנו לפי הגילוי והרטוח כשלהבה הקשורה בנחלה מלמעלה (ני צישור ואנים פי שני בישנים), והתוארים להאל יח' הן כפי החלבשוחו בכלים אלה ופעולתו בשיחוף השם, כמו שאמרו המקובלים וכן אמר פילון היחורי בספרו מן החלומות, כי כח וספירח החכמה היא הרואה ומשנחת על העולם בכח הא"ם המלובש בה, והא"ם יביש בה כמו הארם בעיניו וספירה הבינה היא הכח המקבל הקול ובוחן אוחו וכן בולם (י' מא sadus constan sew), כי כל כוחות הארם נכללות תחת אלה העשרה החונים כמבואר. וכן נמצא אצל מלכי פרסיים הקרמונים, כי הממונה לפקח על עםקי המרינה נקרא עין המלך, ואשר לשמוע כל המענות והמריבוה <mark>און ה</mark>מלך וכן כולם באשר יספרו בספרי קורוח העולם הישן - ואח היא שיטה רוב המקובלים הקרמונים. — אחר כוי (ויש לומר שהן בענין מורכב שנחמוג והיה לעצם אחר כו' ע ספר הבריח מי"ח - וצ"ע). ובוה יפררו מן הספירות של העצמות האלהות שנחבארו שהן יקראו עשר ספירוח הגנוווח במאציל על דרך משל השלהבח הננווה בנחלה כי הנחלה היא השלהכה והשלהבה היא הנחלה עמם, והתאר הוא פשוטו כמשמעו, הכם שיש לו מרח ההכמה הוצה עצם אחר אין בו ענין נוסף כלל, ואלה האחרונות יקראו עשר ספירוח

ע"ם) וכן מכואר דעת ה"ר יוסף אלקשמילייא בתשובתו להחיים (הובא בשליה בבית ה' בהג"ה) וכן גראה דעה טהר"ל מסראג בהקרטהו לספר גבורות ה', כי הכורא יה' ורצונו הם שני נמצאים כי הרצון הוא ענין נוסף על עצמותו ורוצה ברצון שהוץ ממנו ואנום"כ הרצון הוא קדמון כקדימה הבורא י"ה ומיוחר המיר עם בעל הרצון. וכדעה בעלי הריפין בפרדם שער ג' (פ"ל ע"ם. ועיי מותר התנים וויכות פני). ומה שהקשה הרמב"ם ז"ל שא"ב אלהים רבים וכו' כו"ל לא הערך, הרש"ע מפאנו כתב (נספר הלימה מ"ג פ"ו ונחמלם יונח אלם")

^{*)} השלים הציא שם בשם פלח הרמון שלו שאינו קדמון. ומ' אלימה לא כאימה רק העמקסי כמו שהגיאו במפר שומר אמונים ע"ש, ויש שהאמינו בקדמום יכל הע"ם כמו שהגאחי למעלה בפרק ג', והיא מעוח כתנואר.

32

ואין הפי' אור של א"ס. רק שהוא בעצמו אין לו סוף ע"-כס' מבות"ש להאיתי"ל וגם כי לא ובשל בבישול העולמות כי כל הבישולים לא יהיו להאיתי"ל וגם כי לא ובשל בבישול העולמות כי כל הבישולים לא יהיו לה ער הצמצום בראשון כורוע מענין הווכלום). אולם התלה יש לי הק ער הצמצים הראשון כורוע מענין הווכלום). אולם התלה אחרי כן (פ' פ"ס "פינו פין החלהיום בוח אחרי כן וה"כ נעשה בו נגלוי האלהיות הצון וחכמה וכו' ואו נקרא עולם הא"ס. בפואר הנקבא בלל העשר הפירום, האלהים המבואר הנקא ומלם בלל העולם בוח הכל האלהים העולם בלו העולם במין העולם ארם ברות אהם בכל העולם במשב במ"ס בצלם אלהים עשב אה האהם. וכל אשר בעולם הוא היא העולם בלן נקרא הארם עולם למיניני מסררינה למרינה, יאוב הפין העולם אדם ברול (פ' צייויי משקבלו לבוש המונילי הוה של ע"ס הננווות נהגלה על ודי ועל כן נקרא הרום עולם במן והעולם אדם ברול (פ' צייויי מסור הפורא פיי) – וביאר הארם על מ"ס הנאמנים, כי הסחר הפורא הצמצים בו בול הביות מה"ס הוא האוכי הנול אורי לוד און מוף אשר החלבש והתגלה בו אשר הוא בלי הוא מול החלב" והנול מה"ס ונילה מה"ס בל המיות מה"ס הוא הוא בלי המונים היה הוא בלי העונים הוא הרול מה"ס הוא הרול מה"ס הוא הרול החלבש הוא בלי המונים היה אוכי הנול הוא בלי המטור אך מיום באופן נבול ומהות מה"ס הוא היה בלי הבול ומהות מה"ס הוא היה בלי המונים היה הוא בלי הוא בלי המונים היה הוא בלי היה היא בלי הוא בלי היא בלי הוא בלי הוא בלי היה הוא בלי היא בלי היא בלי היה היא בלי היא בלי היא בלי היא בלי היא בלי היא בלי היה היא בלי היא ב

") נתלום הוא שנין הסמר וכיסוי כמ"ם בב"ר מ"ם מ"ס ולתלום פנים, עיין ערוך "למס הוא מיון מניון שנין המניו הבאיז"ל ובם" המונים עבול וקו במוני הבאיז "ל ובם" מש קחיים לפר"ל מוואלאין שלה באיז"ל הוא כי כל מדריבה מול מברסה מאולה ואסרה במיו עבול הוא כי כל מדריבה מול מברסה מאולה ואסרה במיו עבול הוא בי מונים מאיז בל המונים באיז והכלל הוא בה המונב במיו מולח מה באיז מונא באיז מולח האיז במרים מולח האיז במרים המונב במיו מולח לא בבחי מוררים איז במיו מולח במיון כל במיו מולח האיז במרים המונב במיו מולח לא במיו מוריבה השנים המונה במביה ומולח האיז במרים מודר וסובב בכיו" מותח באיז במרים מחדר וסובב בכיו".

") ונקרא בניפוב בעם דבר כ' ורוח מיו (בדבר כ' מחים נעמו ובו' מכלים ל"ג)

עה"ח הצורר בחלם מתגלם לולטו פנימים שכלו וחזוחיו באוסימים ובריים, ועיקר השכל
ממחי בקרנה", (ובקקובנים נקרא וה סענין מחז התלכוח ראף בדבריסי ובטפרי הרב
מלאי "ל" בחורן". כ' עיין הכלים הן בנים מיון מאומים בחדם, כי גם האומים הן
קול פשנו והברוח פשנוח, "אך מתסימה בהן אור השכל רחונים העלום החלום היולא
מוע להחלב הכלים הבלים להמיום בנים יותה בל הקב"ה מועו והיום והאומים היולא
מיום להחלב בליום הבנים לף הקב"ה חולה כל העלם כל עלוון, וע"ו אחרו ז'ל חה
בהשנה מחלאה אח הבניף אף הקב"ה חולה כל העלם כלי, כי הקב"ה הרב"ב הכרים
בהשני החלאה אח בנים לינים בתנוחה, (ברח"ת "ל בבחובים בד"ה הרב"ב הכרים
מ"מ

ע"ש. ומה שמבואר באיזה מקובלים שקוראים את המפירות עצמות אלהות, (נס ל המולרים וכל המכלום מיומסים וליסן כיחים) בבר נהבאה הישוב עפ"י האריז"ל (נמגכ"ק, להרב מללף ז"ל בר"ה ליוסו ומיוסי ועיי בכמונים בר"ה לסבין במרינה מאלהות עצמה ונקראות אך. עצמות אלהות עצמה ב"א הן למפה מהן בי הן אלהות עוד. (לוף לפי המות) לברוא יש מאין הוא עולם הבריאה, כי הא"ם בהן ועל ידן לפי מה שנגלה והתרמה בהן בורא יש מאין. אלהות עוד במבואר למעלה הישב ובמאמר התגלות האלחות יבואר עוד מזה. אלהות עוד במבואר למעלה הישב ובמאמר ההגלות האלחות יבואר עוד מזה. למספרם במבואר במפיי קורות העלים והביאם רבינו מעריה גאון באמונות וריעות למפה במבואר במפיי קורות העלים והביאם רבינו מעריה גאון באמונות וריעות המלכו הביאם רבינו מעדיה גאון באמונות וריעות העלים והביאם הביום מעדיה גאון באמונות וריעות העלים והביאם הביום מעדיה גאון באמונות וריעות העלים והביאם הביום מעדיה גאון באמונות וריעות העלים הביאם הביום מעדיה גאון באמונות וריעות העלים הביאם הביום מעדים הגאון באמונות וריעות העלים הביאם הביום מעדים הגאון באמונות העינות העלים הביאם הביום מעדים האובים המביות העלים הביום הציבום הנים המביום הביום הנים המביום הביום הביום הנים המביום הביום הביו

r V

מיב והרמב"ם ז"ל בפ' חמשים לראשון ובמאמר אבן בוחן אכאר באורך.

אמנם שטח הבעש"ט ו"ל וחלמיריו הבנויה על רברי האריז"ל במקומו' הנודע במציאותו ולא מהוחו הוא במו שהארו הרס"ג הנ"ל וה"ר עוריאל מראשוני המקבלים (יכ"כ מת" בממי יגון זה אם פו"ש פ"ש נעלה מבל מדה הכל לא נבין איך יעשה רבר כי הוא למעלה מרצון והכטה ואף שממני מפירות הגנוווח") שנהבאר, ואין מדברים ממנו הלל ואינו נחפס בשם ונחגלה ברמות עשר ספירות הרוחניים כמבואר למעלה, וסדר ההחגלוה דמות חמר רותי (קראתיו המר בלשון מושאל) יש מאין מוכן לקבל כל הצורוח שיחגלו אחרי כן, ונקרא הגילוי הווה. "אור אין פוף, כמבואר למעלה, בעבוא למעלה, בעבור שהוא ג"ב אין סוף וגם אינו עוד מקור אל הגבול,

*) וע"כ אתר במיקומים כי כא"ם יכול היה להואה אף ם' רצוא מפירום אך בילה עמר סמירום והיה יכול גלוח באופנים, אחרים לבערי כי הגילוי אלט ים תאין בלה בהצרי הפרדם בעול"כ בעעם האלילות כי כן היה בנת בתאיל וכי, והבן.

גנווות בו, כי, אם אנו אומרים עשר ספירות אף שהן גנווות בו על ררך תוא החכמה וחכמה הוא כו' כמבואר. עכ"פ הן בחי' מהות מה למול רסר - וכל מהוח מה הוא נגבל באופן זה ולא באופן אחר בו' - ומוה הוכחה כי האלהוח היא למעלה מע"ם הגנוווח ועים הגנוווח ג'ב נחגלו נשהנה וההחפש לעינינו מבלי מהוה למחות מה לפרצוף שעשר ספירות הא"ס הפשוט, כיון שאנו אומרים עשר ענין מספר, מהות חכמה, מהות יש כואין (מקשים לסוכה לור ד"ם ולפי נתחי לך שכם לחד). ודון בעולם הא"ם לא באלהות עצמה. ואחרי כן החגלה והחרמה ברמות ולבוש עולם האצילות אשר בגילוי וה נחגלו העשר ספירוח בפועל ממש, באופן ענינים נפרדים כן עצמותו, וצורות מהוה ממיש למול העליון מהם עשר ספירות הננחות, ועל כן נקראות כלים ממש ומרות פרשוות ממש כי כלי נקרא מה שיש לו צורם מחוח מה, והן נישאין בהוכן אור וחיות אלהות ומהלבש בחוכן ממעלה מפרצוף עולם הא"ם, ונקרא הענין הוה ברברי המדיה ומקיים אותן בדטותן וצורתן. ונקרא בשם אור פשומ") הנשפע האריו"ל, "אורות וכלים" כרמיון הנפש בתוך הגוף, ראה למעלה הישבי ולא כישום רכויון לאור שאינם אור רק שאין לנו שם אחר יקר כווח ובאטח הוא ענין כח וחיום. וע"ז אטר בווהר איהו והיוהי הר איהו

الداس الله الله الله (ط عباط سحم عد الحصد حدد اللا مدود اطدودهاد دا عطله واد) להחיותן וכבחי ממלא כל עלמין בירוע. ואחרי כן התגלה והתרמה וכבריע הוא אור וניצוץ מהם, רצוני, גילוי יוחר עב ומוגשם מהם ונקרא אך רק קצח ומעט מחלבש בהן בגילוי ההשפעה להיות בבחי חיוהי בלבושי המדריגות בריאה יצירה עשיה הן מושכל מושכע ומורגש המבואר, והכל ברמוח עשר ספירוח כמבואר, כי *העשר* ספירוח הן בכל המדריגוח והעולמות דהיינו שבאצילות הוא עצם הספירות הראשיים ע"ם רבריאה ע"ם ריצירה ע"ם רעשיה וע"ם חוררים בהוך ע"ם שנקרא עולם במבואר (מ' הימנ מרום מצי לה"ע פ"ט), והע"ם רעשיה הן מושנים בעולם כוחוח רבוח משומטוח ומנהיגוח העולם כמו שיש כח החכמה ומורגשים לראוח השכלי שלנו כמבואר (ומי לילים שנשים). כי אנו משינים בעולם וכל ארור מבני הארם מקבל מות הכח לפי מונו ומבעו. נוע"ו נאמר יהיב הכמה לחכימין (הילי נ' כיל) וע' מה שנחבאר למעלה בענין הן העשר ספירותיו של הקב"ה שמהגלה ומהלבש בהן בעולם העשיה המשביל כפ"ה) וכן הענין בכח האהבה והשנאה כרי. (והוא ענין האלילי אשר עבדו אותם הקרמונים וכמו שיחבאר באיח שאחר וה), וכן יש הבעש"ם ולל. והן בנולוי לעינינו מחלבשות בהם להחיוחן ולקיים בעולם ער'מ כח רצומח וכל אחר מהצומהים מקבל לפי מונו ומבעו. היא רעת הקבלה, והכוחות האלה נחלקים לעשרה סוגים כוללים, והן באופן סוכב ונעלם רהיינו שחודרין והולכין בהן ומלמעלה יש להן רמוה הנשמי כמבואה, נכי כל אשר בעולם הוא עשר ספירוה כמבואר ליסור לפי הרכבם ומוגם כמו כה החום באשי בה הקור במיםי וכן יש כה וכן כח החיים וכל כחוח המבעים כמו שנחבאר למעלה בהערה לפ"א וכן בונשכויום, (שמ פרולם הכנו גם צעולם כנה פ' כמל על פסק כף לחס), ודון במשובוטורו ומנהיגוח הכלים ההרחונים הנשמיים הנמורים ומחלבשוח בהן הן (כי כל כלי הוא אור למה שלמטה היכונה רהיינו שמעם מן העליון מחלבש בחחחון בגילוי כמבואר). בנפש האדם בראשונה וכן בעולם בבלל. על דרך שאמרו המקובלים כי החכמה כשמן זיה ובלהם. (והן החום בחרדל (יייני) ותרבה כרומה, וכן בדרך. כלל ארבע יסורה הרותניים עצמן הכמה ברמוח גשמי מלמעלה כמבואר והבו) הבינה ביין בו', וכן שאר הכוחוח הנכללים חחת הסונים העשרה מהלבשים בכלי התחונים בארבע נסורות הגשמיים חכמה במים, בינה באשי.הפארח (ad wc ا ברוח, מלכוח בעפר כוי, ראח בהערה – וראה מוח במאמר החורה

צמצם את עצמן וכל, והכוונה על האור אין סוף (וכ"כ בממנם מסירים פס) כי רבר מאלהם כמו שנתבלה באורו אור אין סוף ואו נקרא אלתם אצלינו. כמבואבי, (והומרס מנוכם הסומר: ממויס ע"ם), וכ"ה בספר יונה אלם. וכ"ה בספרו הרב "פלארי זילי. וכאשר צמצם והפנטר את עצפו להיות כבהי עינול וסוכב שאינו בא ברשנה לנבראיר, אך חודר. והולך בכל העולמות במקום. וגילה מעצמו אואים אך באופן נגבל קו וחום כו' אי נעשה פרצוף עשר ספירות הגנווות בעצטורו ופקר לעשר ספירות הגלויות אחרי כן, ור'ל עשר ספירות בסדר שמונים חכמה בעצמותו עצמות אואים, ועל כן אמר כשעלה ברצונה פשום. ויש לאמר עוד כי ברצון הוו כלולות כל העשר ספירות הגנונה והוא כעין מקור למקור, ע"ד בינה וכו' כמבואר למעלה, אולם כח הרצון הוא הכתר נחגלה עור קרום הצמצום שנת' בספרי הרב מלארי ז"ל בכמה מקומות כי יש חכמה שברצון, בינה שברצון כפו שרוצה להיות הכבה או ביה וכה עיש באורך. וכה מושב פה שנמצא בשם בר"ה להבין ענין ענולים ווישר בכתובים שהע"ם נעשו בכת גם קרום הצמצים וכו', ובמקומות אחרים נתבאר כמו שנאמר למעלה שהצ"ם הנויות נתנלו אחה הצמצום בארם קרמון וכו' הוא עולם הא"ם.") ובעץ היים שער מ"א פ"ב ביאר התנין של הבתר הוא ג'כ ענין העולם הא"ם ע"ד חוטר ההיולי למול צורה היסודיה, והכוונה החושר החיולי בשנקשה מקר למה שלמטה במבואר למעלה בהערה לפיק ג'. כי הע"ם הן ד' יסורות רוחניים כי נחלקות לארכעה פרצופים, הכטה בינה הפארת ומלכות, שהן ארבעה היסורות העליונים מים אש רוח עפר כמכואר למעלה, הגם שבעור"ז אין סדרם כן. רבו הביאורים על זה בספרוהם. (נוחמר להרח" הנוסם בסוף ספר חסד להברהם ע"ם) ובפרדם פ"ב משער הנשטה ביאַר באופן אַדְּר, ואין פה מקוטו לכוונת זָה הספר.

बिए घ

אחר, מצות מאחרות הואח היא לרעח, כי אף שאני רואים רבבות בוחות רעה וחשג אחרות ה' אחר המביארח בכחוב שמע ישראל ה' אלהינו ה' תבלית בריציח העולמוח וחכלים נחינת החורה לישבאל הית למען

י) ובנה ימיישב ב"כ קושיים מוהרמ"מ ז"ל על זקנו הכב ז"ל בר"ה להבין בסוספוס. ביאתי הלמאים ובו' בכסובים, והבן. ועי מוה במאתה הסורם והמאה פ"ב.

בנפש הארם, כי הכל הוא בעולם שנה נפש כמו שאמר בם' יצירה בעצמה היא עצם פשוט רוחני עצם נפרד מן הנוף לא סהיילד מן הן כחות נפרדים בעצמם אף מקודם החלבשותם בכלי הגוף ופעולתם והמצוח בסופי והסרר המבואר בהשחלשלות העולם. הוא הנמצא ומפורסם בספרי הלמידי הבעש"ם ו"ל, (יש' נמני מן מילי). כי הלפש הרם, לאשר הוכיח סאקראמעס בספר הפעראן והכוורי מ'היסו' זיב וכאשר החברר לפי יסודי הרח במאמר ימוח המשיח מאחנוי "ומצר הגילוי בגוף האדם לפעול בו יש לה כוחות נפרדים להנהיג הגוף. זהיא מדיה איהן באור יהיות פשוט. כמו כה הרצון והחכמה והשאר המדוח והן בכלל עשרה סוגים כמו שנהנאר, וכן אף כה הראיה והשמיעה זכר אך רק מצד גילוי הנפש בכוחות כאלה להנהיג ולפעול בגוף האדם אף שאינם פועלים עור, "י ובהגילוי הנפש הוה יש שהי כדרינות התגלות. בראשונה ההחגלות הכוחות אך שכלולים עוד בנפש בלי ההחלקות. בדרך מקור בכח למה שיהי בפועל על סדר ההחגלות בבלל העילם שנרבאר טיסודי הפלסופים, ודון הנקראים עשר ספירות חונווות בנפש במבואר, ופה ענין הוארי הארם אשר יורו על החדבקות המקרה בעצם פרקים להרטב"ם). כהות הנפש האלה ומרוחיה הנגלים מחלבשים והגילוי השני אל הפועל ממש באופן נוסף על עצמוחה והוצה לה כמבואר למעלה. כי אנו מדברים מהנפש כמו שנהנלחה אלינו במרוחיה תעל פי נולויה הנפש בעלה כוחות הרבה, (ונקרא הלקי הנפש בשמונה מקרם בלבושי אוהיות המחשבה והרבור, ואח"כ במעשה בנוף דארם. ספירות ראצילות בלבושי בריאה יצירה ועשיה שהם עניף מחשבה רבור"י) ימעשה של הקב"ה כו' כורועי ער שנהגלמי והחעבר לעיני משר לגשמיים בל כח בכלי שלו, ומנהינו ופועל על ידו, והיא דמיון החלבשות העשר נמורים, כמבואר בספרי המקובלים באורך. רוערה, ברברי האייו"ל נמצא, כשולה ברצונו הפשום הלבחא יותולם כו

ל וכ"כ הפרדם בפ"א משער הכינויים, וכ"ב האריזיר שהנפשר אלאה אמנוים סר רק במלנים בני המחלקות, שיי ביאור ואוכם ח"אני "בכחובים, ומ"ש ואפרדם יש"ד השעצייב וכ"ב בה"ח שער האהבה פ"א כי "כו הראה מלד שלוו החד שמנו רקר ש"ד המעצייב וכ"ב בר"ח שער האהבה פ"א כי "כו הראה מלד שלוו המת משנו רקר ש"ד "בעין עושה שעור הראיה מ"מ, ר"ל שהוא פשונו בערך הכלי, וכתנואר למעלם-בערן יאר באצילום, וסבן. אין ומס שנה' למעלם בסערה ערין דצור למעלה 'מוה, יס' היסוב' צמחתר האצלום

אלהות פרק ג' בהערה.

נפררות מנרזנות העולם, ומות יצא לעמים הקדשונים עבורת הכוחות האלה וקראום אלילים (נששנ), כי אליל ביאורו כה אלהי משרש אל (נששניש קימש), אל יעלה בלבנו להפריר אותם מן כת אלהי הפשוש ויקראו לבורא יה' בשם אלהא ראלהיא (פארא בראמא בלשון מאנסקריטי הירוע לאנשי הורו) ובאמרם ז"ל במס' מנחוח (פ" פ"ט), אך לירע אמונה אופן כי, כל אלה הכוחות הרוחניים הנראים ומושגים נפררים מאלחור

לבפות אותן שהן כוחות עומרוח בעצמן כאשר ירמו עובדי האלילים

ובל בלו העולם בעצמו הגשמיים הנראים נפררים ובעלי ממשות וגבול, הוא בעבור הכח האלהי שבהם המחזיקם ומעמירם שלא יהבשלו ממציאותם") (הן ע"י החיות שממלא בהם והן ע"י החיות שיש להם מסוכ"ע החודר והולך בהם והוא מחיה אותם בדרך מקוף בידוע) ועל ביטול המציאות גם עחה אחר הגילוי כמו קודם הגילוי בכח הכללי הפשומ החופם בכל והוא הכל כמבואר למעלה, כי באמח הרמוח

הגשמי הוה הוא רק לעינינו. ואלו ניחנה רשוח לעין לראוח לא היה גשמיוח הנברא וחומרו וממשו נראה כלל (מכל ס"ג כ"צ). כי אם גילוי האצילוה הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו הוא פרצוף עשר ספירות רוחניים אין בהן פירוד והפסק כלל, הוא יחוד עולם האצילות, הנקרא בווהר

סוכב ובדרך. ממלא כמבואר) באחרוח גמור וכן אלה באלה מאוחרוח

קשורים וארוקים במאצילן יח' (הוא עולם הא"ס, החודר בהן בדרך

אירו וגרטורוי חד, וביאר הפררס (פער לפי"ע פ"כ ופלנס"ק לפכע עלפי זיל י"כ ליים ושיפי ע"ט), אירו הוא עצטותו יח' בבחינח! הקורטח אל גילוי האצילוח

רוא ריחורא. רוא רמהימנוחא. ואמר ג"כ על וה היחור איהו וחיוהי חר

הוא האור והחיות המחיה וממלא כנשמה בגוף כלי הספירות הגלויים

וגרמוני הן הכלים כלי הספירו' בעצמן שנראים ליש בעלי מהוח מה

כמבואר, אלה השלשה ענינים אשר לפי ראות שכלינו נחשבים כשלשה ענינים נפרדים ובאמה הם אהר גמור מתאחרים בהכליה האחרות.**)

הספירות בדרך ממלא. (ואין ר"ל החיים שהוא חי בהם ח"ו ע"ש בפררם).

הוא עולם הא"ם המבואר. וחיוהי היא החיות אשר שולח להחיות

יל (מיש סינ), והם כאמה אינם דבר נפרד וממשוח כלל, אך הם בשלים

כמבואר למעלה באורך. – והוא ענין הכחוב ה' אלהינו ה' אחר ולא הננוווח במאציל והן קרובוח. במהוחן ועצמוחן אף שאינן עצמוחן ממש אמר בי, ינורך (מנכם סוכ פי וסכם להכב שלמר ז"ל), כנ אף כו האל יה' מצר ממנו כלל*) כי אינו נרמו בשום שם ואות כלל כמבואר למעלה. כי גילוי האצילוח הוא רק כעין גילוי ההעלם כן העשר ספורות עצמוחו כפי מה שהוא חבוי וספון הוא באמת יחיר אין עור מלברו כלל ואין פה כחות וספירות כלל כמבואר. אך מצד וה אין אנו מדברים ומצר וה אם צרקח מה החן לו. ורבו פשעיך מה העשה לו (זיינ נ"ס) כמבואר במאמר התורה והמצוה אך אנו מרברים מאלהים ומהפללים אלוו כפי הגילוי שלו במרוחיו (ומה שנמצא בספרי ע"פ מי כה' אלהינו בבל קראנו אליו אליו ולא למדוחיו בו' נחבאר על נכון בספרי הרב מלארי ו"ל) ברטות ארם העליון רעשר ספירוח ראצילוח. והוא נקרא אלהים אצלינו בורא שמים וארץ כמבואר למעלה בהערה לפרק ו'. העליון נקרא כשם הוי"ה, ומה שנקרא הוי"ה שם העצם בספרי הקרמונים ביאר הפררס שם עצם הספירות, והרמ"ע במאמר מאה קשיטה ביאר שם עצם ההנהגה. (ואמרו המקובלים יור הכמה הא בינה כו', וקוצו של יוך הוא עולם הא"ם וביאור זה המצא בלקוטי חורה ר"ה ולא אבה להרב ו"ל). ועל וה אמר הכחוב ה' אחר להורוח על ענין ההתאחרות הנ"ל איהו וחיותי וגרמותי מלשון הכתוב וקרב אותם אחר אל אחר מאמר הכחוב יירעה היום וחשבות אל לבבך כי ח' הוא האלהים נשנב מאחנו ואין עוד מלבדו כלל ואין שום יש ונפרד הימנו כמבואר. – אך לפי גילוי החתחון המרומה לעינינו העילם בכללו בצורח רמוח חבניחו יסחיר על האלוחי הפנימי הסובב ונעלם, ואינו נראה לעינינו וקובץ העשר ספירוח כמות שמתאחרות באחרות אחר כלל רמות ארם בשטים ממעל ועל הארץ מהחת אין עור. יאמר כי קבוץ הכוחו' הרבים הנקראים אלהים בלשון רבים כירוע הן באמה כה אחר הנקרא הוי"ה ודיור לאחרים ביריך (יסוקפל ל"ז וע' פי' לכנונ"ן ז"ל פ"ם וכים סמסכן למו). והוא ג"בא

בספרי המחקרים הגא וחייו ודעמו כו' כי דעמו הוא ראשים הכלים מכמה ודעם כו', ועד"ז ים להבין ענין יודע ודעם יידוע, עי' באבן עורא פ' כי משה ע"פ ויקרא בשם כ', ובסרדם שנר מהים והנהגה פי"ב בזה, והכן — "") ומה שמוב להעלה בסרק ז' כי אנו רואים בדברי חורם תשה והנציאים מדברי מן האלהים בשהי במימים והלשה א")

יסבארו מאמנו במאנור המגלום אלהום באורך —

ייי) על תפענות חלהים להחברגהל מ"ז פ"ב בוה. ייי) וכ"א בווהר ב"ם בא כ' חלהינו ה' חלחל החיון חד כו' ע"ם, והוח החבוחר

Control of the control of the above of the control of the control

(1500 0, 0,4)

מאמר התגלות האלהות

אשר אין. ערוך ביניהם כלל ובלל? רומה כמה שיאמר ארם שרבר הכמה ושכל יוכל למשש בידים. זיוחר מוח אין ערוך הוא יח' למול הנפראים בסבואר במאמד האלהוח והעולם. (יכ"ס כמפ"ן זינ פי ויש בסבנונים האלהים לעיני בני ישראל אשר יצאו ממצרים על הר סיני במרבר הולב, להורוחם הדרך ילכו בו ואח המעשה אשר יעשון, גם משה כהכ עלי ספר על פי ח' בקיצור גדול את כל מעשה ה' אשר עשה לעיניהם. ואיך צגלה עליהם בלהבות אש וכל ישראל ראו אה הקולות ואת הלפירים. אשר כחב עלי לוחות אבן ויורישם לבניהם אחריהם. והפלסופים מחכמי יון וערב אשר אחרי עיניהם לבם הולך שאלו ואמרו, כי הסבה הראשונה Part of the state ואח קול האלחים שמעו מדבר מחוך האש, ויצום אח עשרת הרברים עלה העלות ותחלת ההתחלות לא יחבן שחתולה לנבראים בשום אופן כי האלרא אינו רואה ומשוג בהושוו שלו ואף בחושוו השבליים אך אה כל נכרא כמוחוי ואיך ישיג פחושיו ופתרגשיו הנכראים אה הכורא אוהם נה שת הנגללים פיע ונה' נלק). ואכרו עוד כי לפי הגדאה מהורח משה שמעו בני ישראל קול מוחש בחושיהם הגשמיים מדבר מהוך האש גם אשר אבוואינו הקדמונים מפרו לנו מפת אל פה ומדור לדור אשר נגלה

רק עולם יש ורבר נפרר ורבבות ביחות שכליים ישבעים נפררים: והאלהים נגלה לנו ונרמה (ממשמעת יו) באופן גשמי שאר באופן שאיננו אלחות לפי הרטות כמבואר, והוא על דרך האדם בצלוש ומכסה שמסחתר ונעלם כו ואינו נראד רק הלבוש. הוא דברי הערסונים טריסמאניםטום להאר עיין האלהים כאלו האלהים איטר על עצמו, אני הוא הכל שהיה והוה ויהיה, רצונו: כלל העולם אישר היה ואשר הוה איש עור אח המסוח והצעף מעל פני. הוא לבוש ורמוח העולם הגשמי הנראה חוה, המעלים ומסחיר בהוכו את האלהים הרוחני האמיחי, ועל כן נקרא כשם "עולם, מלשון העלם והסחר (נייד גיי פנס"ע ייי), ולעחיר לבא יסיר ה' המסכה הנסוכה והלום הלום, ונגלה כבור ה' ואשר יהיה אני הוא בעצמי וכל אשר אהה רואה אותי אחה רואה. כי ויאמרו הנה אלהינו כו' על הסדר שוחבאר במאמר ההגלוח אלהוח ובמאמר ימוח המשיח ועולם הבא והו מה שרצינו לבאר במאמר הכל הוא עצמוח אלהוח באמח בדמוח גשמי מלמעלה. אך לא גלה

ועיני רואים הראינה כי כל הריעות והשישות אשר היו לפנינו בישראל ובעמים ברבר האלחות והעולם, נכללו בדעה הואת וששה הואת "ששת-הבעש"ם ז"ל". תחח קראים השנילו! ולם כאור נר ה' אשר הכינותי לילך לפניכם,

43

42

מזני מ"ד מי צ' ומי כ"כ מ"ט) וברברי הרמב"ם ו"ל הל' יסוח"ה (פ"ד פ"ו) עו המלאבים (ישין פנים פצר היכנום פ"י) – ואו רואה ומשינ נוצרי היצירה וכן מול מלמעלה המכה אוחו ואומר לו גדל, ובלקושי חנ"ך להאריו"ל פי בראשיח העחיק שאין לו מלאך, והוא הוא, כי יסובב על כח המעמיר הלבוש והדמיון הוה יראה אלינו עולם הבריאה. עולם המרכבה ואם עוד הלבוש הוה יסור מעינינו יראה אלינו. עולם האצילוח. וענין הראיה היצירה, כי גם שם יש כל הפרמים שיש פה לעינינו. אך ששם הם באופן רוחני יוחר וכאשר פה הארם גדול מכל כן שם הוא גדול מן בכל המרריגות והגילויים ער רום המעלוה:**) והראית היא בעיני הנפש על דרך שנחבאר במאמר אלהוח והעולם בסופו כי כוחוח הראיה רשכועה רוחנים וכו' (מכף למכנה צמם פריקנתי ופליורי, לגם"ק ע"ם שעה עור כמלמה, המלאכים? הם הכוחות של כל הרברים אשר בעולם כשיתפשם לבוש שלוחי החשפעה של הש"ר (כמ"ם הנמנ"ם ז"ל כ"ר למני כי מלחך היינו כה כיו ימיי (ימנ"ץ ל"פ ויאל). כי כל הרברים אשר בעולם.הרוממים והצומחים והחיים למיניהם הם הם הכוחות הנכרלים החיים בהם ומחיים אוהם") אך *שיש* להם דמיון ולבוש גשמי לעינינו לראוחם ולמששם בחושים הנשמיים כמבואר. והוא אמרם ו"ל (מ"ר גנסמת פ") אין לך עשב מלמטה שאין לו והצומה והבוונה במלה מעלה וממה לא במקום אך במברינה כמ"ש הרמב"ם ו"ל (ניסל ימויי המוכה פ"ב הלכה ו' פ"ם) וכשיחפשט עוד מעליהם גם והשנה הואה לא בעיני בשר, כי אם בההפשמות הלבוש הבשרי הוה מהאדם. כי כאמת הלבוש הכשרי הוה הוא רק רמוח וךמיון לעינינוי וכאשר יסור הדמיון הוה יראה אח עצמו ג"כ באופן אחר באופן עולם והשטיעת וכו'תם כוחות נפרדים כלא איבני החושים ויש שם ראיה רוחניה ודסיון הגשטי מעליהם יראו הכוחות האלה והם הנקראים מלאכים

") ואף שנמ' למעלה בסרק מ' ממאמר אלהח והעולם, כי הן הן הע"ם דעשה, מ"מ לסי יסודי הקבלה ים גילויים ממולעים ביניהם והן המלחבים ע"ד שובבלר בווהר ובחורה אור פ' היי עדה שים ב"כ מלאכים מארי דעיינין, מארי דאודנין, החם כוחום הססירות שהן העינים והאניים על הצורא יח' במצואה.—

הספררת שהן העינים והחנים של הצורח יתי למצוחה.—

***) מה שמצאר שה כי גהסרת הרעיון היה וראה דתיון אסר, הוא לאו דוקא,
מיכול האדם צעור ה' לראות את עלתו ואם העולם בכל האורות שהיינו צעיי גמר
מירולה עולם העשיה וצעיני הנסם עולם היצירה המודרת גו, וצעין יותר עווק עולם
הצריאה המודרת, כי עולם חודר והולך צחוך עולם לתבואה, אך אני מדבר פה מראיים
דמיון אחד, ודו"ק

המסחיר ומעלים על הרוחני או יהראה לפניו וישוג עולם חרש הוחני

והוא עולם היצירה, והמקובלים יקראוהו עולם המלאכים, ומה אלו

וכאשר בעוור ה' ליריאו – שנדבק בו השפע האלהי עד ששב בעל שבל ונגלה לו כל מה שהוא גלוי לבעל שבל (ימנ"ס פ"ז לצלים) ר"ל לשכל נבדל – ויסיר המסבה הנסוכה לפני כל נברא הוא דמוה הגשמי הוה

ראו. ראו בעיניהם הנשטיים כבור ה' כאש אוכלה לעיני בני ישראל ככחוב, והרס"ג באמונות ודיעות מאמר ב' והרמב"ם ו"ל והאברבנאל אמרו שהיה כבור נברא לשעחי, וההכמים יקראו וה שכינה, וקול נברא הקול הוה היה קל אלהים חיים ולא קול של נברא במוחם. כי אם שמעו קול מוחשים בחישים נשטיים, הנה הקול הוא ג"ב נברא כמוחם. קצוח שאלוחם, ועצה רשעים רחקו מגי.

ברך ב.

ברל ב.

שום נברא להשינו כמו שאמרו הבמעמד הר סיני, והוא כי האמת הוא שום נברא להשינו כמו שאמרו הבמי יון, וכן אמר הראב"ד ו"ל בפירושו פינ לפני הכלי ישה"ם פ"ל פ"י וו"ק ושלונים לון בינאס). והוא בפני שנהבאר לנו במאמר האלהוה והעולם, כי העולם הוה בכללו הוא אלהוח גמור מצר שאינו נראה לנו, אך לעינינו עשה האלהים על עצמו גילוי וצורה ויההפש

למען נאצליו ונבראיו אשר עליהן יסובבו שמוח הבורא יה' (ניין ניקרים

לספר יצירח כי הא"ם לא ראת אותו איש מעודו. אך כל התשנות אשר בכח האדם להשינו הן רק בהגילויים וההארות אשר גלה יה' את עצמו (אבר גם הם כק לשניים) רמות וצורת גשמיח ארבע ימורות ומורכבירום,

רומם צומח חי מדבר וכו', אולם לעומת הש"י הכל אלהות גמור ואון פה גילוי ודמות גשמי ומחות כלל, ראה שם באורך. ועוד נתבאר בשם כי חיציאה מרוחני לגשמי וההתעבות לפי הרמיון מן אלהות גמור אל גשמי גמור הגראה, גחלקת להמשה מרריגות ותן הנקראות בלשון המקובלים עולמות, עולם הא"ם. ועולמות אצילות בריאה יצירה יעשיה.

ברמוח נשמי (ייך זענכע ענעמעעלע) אשר הנבראים ישינו בחושיהם הנשמיים

הלכי ומצינו בספרי העמים כי האנשים אשר ידברו נסחהות במח

יראו בעיני בשר שלהם כי העינים אצלם סהומוה. כי אם:נרסה לחם: המאנגעטיונמים ווראו. מקצח העולם ועד קצחו. ומפרו אחרי כן כי לא

שרואה בלב כי עין יש לר בלב (ימל ייכלס סנולם). והוא דברי הזווחר פי משפטים (ר"ה פיר מישון) בעון השבל רבלבא את חוי לכולא וכן יש הבור-רוחני (מיי שם), כו גם הראיה והדבור והשמיעה וכל החרגשים מולכים הלוך בכל החמשה מדרינות: שנחבארו כמו נושאי החושים: ועל רבך וה הוא מובן רבור הנפשות והמלאכים וכל החושים (נאלמי צנסס פני גמי נושום וופצרים מי) כי כל מה שיש למטה בנשמיה יש למעלה ובפנומיה

ברוחניות כמבואר.

רבינו ע"ה וכין שאר הנכיאים כמו שאמרו הו"ל בובמוה (י"ים י"ים) באספקלריא שאינת:מאירה") ומשה רבינו, באספקלריא המאירה, והוא בסופו כי הכלית: הידיעה וההשנה היא להשינ (ופל מנים ניפום) נילוי סוף, ואף כי יש מדרינות חלוקות בין איתו והיותי וגרמוהי שכל הקורם. יפרצוף הכלים לפי רטוחו. כי האין סוף בו יועל ירו בורא יש.מאין פיצי ע"שיתמנה"ק ד"ס סימי ימיוס). :החלוקה בעולם. האצילות באיהו וגרכווהי האובאר שם כפרק ו' ובמאמר::מסחרי הנביאים, "עצם־האצילוה, כמו ובמררשי רבה ווקרא פ"אר(מ"ט נמשי למון קלס), כל הנביאים נסחכלו לא כן עברי רמשה ונוי:פה אל פה ארבר בו ומראה ולא בחידות ונרי ילהם (ייני"ף יים). ווהענין הוא 'לפי ימח" שנחבאר. במאמר "אלהות וחעולם פירור כלל:כי שם:שולם בימול במציאוח:ויורעים שהם אחר גמור עם המאצילן ב"ת הוא פרצוף העשר מפירוח הננווות שנקרא עולם האין במבואר למעלת בהערה לפרק ה במאמר אלהוח והעולם. (מנוק שני לני"נ רברי הנהוכ (מיני "פ). אם ירוה נבואבם בו, במראה אלוו אחורע ונו וכן האמרן (שיים יו). זארא אל אברהם ונוי באל ישרי ושמי ה' לא נורעתי האצילות ויתור עליון דאצילות בי שם איתו ותיותי וגרטותי חדואי הואייוחר פשום מחבירו. על כל זה בולם אלחות נמור יחשבו לנו אף בחינות מהאלונים אשר אנו מוצאים בחורת משח וחנביאים באשר ישהוא בעצמות צורתו. וגילוי דמוח וצורת האצילות למול החדתונים על דרך זה יש הלוקה כבלים ועצפן לפי יוסורי הקבלה. והוא ענין השחי בשינוי והקעבות קצח באופן יש ומהות יותר, ע"י הסחר האצילות באותיות ודברים. או ההגלות המרות. בתנועות איברי הגוף אם לשכט יואם לחסר (מי מוף סמי מניי ממם ימל - מי יסמיסי בים), י אך פה הדמוח יותר האמיהי על ררך משל הרבור בארם שמגלה פנומית שכלו ומדוחיו קרוב ויוחר משתת זמחלמה אל הצורה העצמים") ועל כן אמרו המקובלים עור רמיון על זה. ע"ר צורה הארם במראה מלומשה (שינשל) נמכל מקום מראה הצורה ברמיון ממשי (וחיות אלהוה מתפשט להחיותו שצורה האדם הנוכחי נראה גם במראה אך עצמוחו לא נמצא שם

והבן). -- ועל כן גם רגילוי חוה נחשב. מערך האצילוה. ומהאחר עמו

הן שלש מדרינות, המררינת הראשונה נקרא, "השנה המציאות, והכוונה שמשונ אך מציאח הרוחניות אך לא יראה אותה בעיני נפשה דמוונה במו שמשוג ארם שוש לו נפש משכלה בקרבו והיא השנה המציאות. מציאת הבורא יה' שהיא רק בירועה ואמונה. אמנם ההשנת שמשונ וההפרר שיש בין השנה לידיעה הוא זה כי יריעה היא ע"ר ידיעה שיש נפש בקרבו היא לא אך בידיעה לברה אך הוא משיג בהרגשה הדבר שמרגיש שיש נפש חיים בקרבו. אולם לא השנת המתוח כי אינו רואה אוחה להשיג מהוחה פמו שמשינים מהוח כל רבר גשמי ע"י מטש בלא אמונה אה נפשו בקרבו. אולם החילוק בין חשנת המציאות לראיה הוא וה, כי בהשגת המציאות משינ ומרגיש אך המציאות של חושים הנשמיים, אמנם ענין הראיה היא מדרינה שניה לראות אם בעיני כשר אם בעיני הנפש המבוארים אה הדבר שמשיג ולהשיג ע"י וה גם מהוח ואיכוח הרבר ועצמוחו. כן על ררך וה יש השנח המציאות בעולמות העליונים, היינו שמרגיש בהרגשה גמורה כמו נפשו בגופו שיש עולם היצירה לפנים מעולם הזה וכן עד רום המעלוה, והיא מררינה החכמים והצריקים הנרולים איש לפו ערבו (מגזיק רים שמס שנ כפלמה, ובו"ה להצץ ענץ פסק ומלה צכמונים לסכנ מללוי ז"ל), וכוךרונה השניה, ראויה שרואה בעיני הנפש פניסיה העולם הוה כמבואר למעלה, והיא מדרינה הנביאים איש לפי ערכו. ויש בראייה הואה הפרר בין האייה משר מדדינות רבות אל המקובלים בענין ההשנת והראיה הואת. ובכלל בנמון מטבכי נבור ומשפי של סקב"ם כו' ע"ם, וסבו, ייים מוספיקלי ספיגעל אדער דורכויכטיגעם גלאו בלעון רומי. ייי) וצוף מיושב עם ענשבאר למעלה בפרק ח' מחאמר הכ"ל מי-שלמום בי"עי הס

(מי נימן בישנים) וגם הוא אלהוח גמור. יבי האין סוף בו ועל ירו אף לפי

הרמוחו בפרצוף זה בורא יש מאין כמבואר. והמשלים האלה יצרקו ג'כ בחלוקה העצטות והכלים המבוארה, כי הכלים הם המגלים העשר ספירוח האמיהיות אשר להן הצורה העצמית מאלחות הן הע"ם הגנווות. הקב"ה כי הוא קרוש ומוברל והוא סוכב כל עלטין, ואינו בא בחשנה והחלבשות בהחהונים, אמנם "גילוי האצילות, לטול התחתונים, הפרצוף הוה בא בהשנה והחלבשות בעולטות התחתונים ע"י השחלשלות רב

כמבואר במאמר אלהוח והעולם. "עצם האצילוה נקרא בכל מקום

ומחיה ומהוה הכל, ונקרא בכל מקום שבינה, ששוכן בחחחונים**). עור נחנו המקובלים שמוה אל החלוקה הזאח ואל הפרצופים האלה,

ובעולם הברואה הוא עולם המורכבה בראשונה, וממלא כל עלמין

תפארת ומלכות, ועפ"י האריו"ל ועיר אנפין ומלכות, וביאור זה המצא ברבריהם באורך. גם פרצוף המלכוח קראו על פי הרגום אונקלם. ומלוכת הוא גילוי וההפשטות לזולהו בסבואר, (יוה הענין הולך בכל הטדרינות כמבואר בהערה לפרק ה' במאמר הנ"ל). ווה החילוק הוא

ג'כ באידו וגרמוהי, שאיהו הוא מקיף וסובב וגרמוהי מתלבשים בעולמו' החחונים כמו שיחבאר במאמר ההשגחה ע"פ עיני ה' המה משומשים וגו' כי כל כלי הוא אור למה שלמטה הימינו כמו שנחבאר, ועל כן הכלים הם גם כן ענין המלכוח (נ' פיפי נשניי שר פ' סי פני לי פניי א פ"ש),

שמא רה', מימרא דה', ובלשון המקרא "רבר ה', כי כל שם ורבור

מלומשה (שמעל) אינה מאירה מעבר אל עבר, לא כן עברי משה פה והוא ההפרך בין נכואה משה רכינו ע"ה ובין שאר הנביאים כי משה רבינו עליו השלום ראה עולם האצילות כמו שהוא בעצמות צורחו. (אולם למעלה מהאצילות אין רואה כמו שנת"), ושאר הנכיאים והאבות נפל פינה נעפיס) והוינו מראה מלומשה שנראה רק הרמוה ולא עצמוחו ממש, והיא הנקרא ברברי רו"ל אםפקלריה שאינה מאירה כי מראה רצונו מראה ממש, ראייה בעיני הנפש ממש, שנחבארו למעלה כמו ובוכית (נלפו שיצש), אולם כבר ירוע לפי יסורי הקבלה כי גם משה לא לפי הנאטר. כי כל ישראל ראו אח הקולוח ואת הלפירים וגו' ואח קול אלהים שמעו מחוך האש וכבור ה' באש אוכלה לעיני בני ישראל ואין ראו את האלהים אך כמו שנגלה והחרמה ברמוח פרצוף המלכוח. ווה שאמר הכחוב במראה אליו אחוודע. מראה בקמץ מלשון מראוח באוכאונוי (סוכם טוב ם, מלו ג'ים ס"ר ממס סנוכם וכ"כ ספבנגמל והקסוכנו גם' בכעלוסך וכ"כ אל פה כו'. ומראה ולא בחירות ומראה בסגול הוא לשון וכר (פמנני פי) חבים אך באחורי העולם האצילוה (יכ" ימינים), אולם לא בפני האצילות ed) וראיה אה אחורי ופני לא יראו. וכן אמרו בספרי על פסוק והמונה ה'יביש זה מראה אחוריים. גילוי האלהוח במעמר הר סיני הוא מוכן למעלה מיסור הקרמונים. אולם באמה הענינים האלה ראו ושמעו בכל פי) כי כל דבר הולך הלוך בכל המדריגוח כמבואר למעלה, והאדם יכול שמבים איוה רבר ע"י אספקלריה המאירה מעבר אל עבר דהיינו רופנים המאררים, (ולין זה פני ילט וה' נמנ"ן ז"ל פה) והוא מורברי הבחוב (פ' כי מקרא יוצא מידי פשומו, והיה קול נברא וכבור נברא לשעתו, כמבואר המררינות, כי האש היא פרצוף המלכות שנחלבש כלבוש גשמי (ימנ"ן מי מלפ"ז י"ל) כי כל ישראל לא ראו יהשיגו אך כמו הנביאים והאבוה שלא לראות בעור ה' בכל המדרינות כמבואר, וכי גם את עצמן ראו והשינו בכל המדריגות עד עולם האצילות במקורן אור מחצב הנשמות הירוע בבחבי האריו"ל, יוהמקובלים אמרו עוד (נימ"ן וציים נסיי ונימן ישקני . ניס נכם צום הופר ש"פ פנים נפנים מ"ם) אולם משה רבננו ראה בהר סיני פרצוף עצם האצילום. והוא המדבר אל משה והוא הנותן את החורה בהר סיני, וישראל שמעו אוחו באמצעות לברש המלכות. אך גם ברמוח הזוה הוא: אלהום עור ונקרא בשם אלהים (כיינ"ן 20) כמו שיחבאר. ראי אך פרצוף המלכוח. צורח האצילוח כבמראה מלומשה (שבנימל פי

*) העולה לגמר להדכנו תדברי התנהד להב"י והשל"ם במוף מקרחסו ותהברי הרב תולחי ז"ל בלקועי חודה בניאור שחודה אם במם כמבי האריז"ב הוא בן, כי באת יו בה לעולה האלינות ז"ל האינות האליהים והעונים אדיני תלכנו וכי" והכללים במוג הלמח האלינות ביו האינות האליהים והעונים ל", כי אף שבאת הוא הוגב כל מ בה לעולם האלינות ב"ל האינות והעונים עד מסירה העודים תעלם האלילות והיינו מ בתלוח האלינות ב"ל המינות ה"ל החידות הוא בחידות המצבות הבחלי מהלה האלילות והיינו בילי והבחיים ה"ל האל ממעשים עודין לביות מדבר העוליות במוד במוני בחליב הקשור הגבולים היא העד מפירות שלאין כו" כו"א בי היא עתהם באחרות ולה באלינות כי היא באחרות בעול מעש עשר מפירות שלאין כו" כו"א בי היא מהמה באחרות ולה באלינות כי היא באחרות בעול מעלות הצבחינה בעינה מחיד שהיה שלא באלילות לעול הבחידה בלחידות עליל הוא מלבות האלילות בבחינה בעינה מהחבים מערך האלילות ועמים לבריאף ארדין - והרבין - מחידות החידות המדברי החידות המידות הבחידה הבחידה הבחידה הבחידות הבחידה הבחידה הבחידה הבחידה הבחידה הבחידה החידות המדבר החידות המידות הבחידה החידות המדברי החידות הבחידה החידות המדבר החידות המידות המידות המדבר החידות המידות המידות המידות המידות החידות המידות המידות

MAC I

פלאך לפניך וגו' כי שמי בקרבו, ותכוונה על פרצוף המלכוח הנקרא לפי"ב פ"ד) שצריך להיוח מישמרון ביור בי ממטרון בלא יו"ר אחר הַמ^{יָם} הוא ארם רוצוירה וכ"ח על פו בחבי האריז"ל. והאכח הוא כי שם מממנדון הוא מלשון יון ארון. מלשון ממרונה ביוניה (וכיל ימול ניינן כל לפון לופי) שכינה וברברי חו"ל ממשרון ששמו כשם רבו"). וכחב רש"ו ונל שם משמרון בנימשריא שרי, וברברי הפרדס שער ערכו. הכינויים פו'ז (פְשְׁ כי הוא ארון לחהחונים. וכן אמר הפרדם (שי) כי פרצוף המלכוח נקבא לחחמונים. אולם שם הוי"ח הוא שם עצם האצילות במבואר למעלה במאמר אלהות והעולם פרק מ', אולם לפעמים יצא מן הכלל להקרא גם המלאך הוה בשם הוי"ה כאשר יחבאר, וע"ב אמר בי שמייבקרבו והבן. והרמב"ן ו"ל אמר (ז' צל שנ מאת כז'ל לי ול מלך כו' לי ולל סבים). בי יקרא בשם סיטטרון כי סטרון הוא בלשון יון שליח. בי הוא השליח הירוע אל ההחהונים להחיוה הכל. וכל הנהנה עולם הוה על ורו (ש בם שמים). והוא הנקרא המלאך הנואל (ניננ") בם ייסי חיכי פ' מקמיים). העל כן החפלל למלאך אחר נאמר, המלאך החפלל למלאך אחר נאמר, המלאך אדין בו', וע"כ השמוח שלו הן. אדני אל שדי אלהים", מה שנונעין הנואל אותי מכל רע יברך את הנערים ונו' כי הוא עוד נחשב לעצם האלחות כי בורא יש מאין כמבואר וכחו בכללות לא פרשות במלאך פישומ (נצימים כי נמכג"ל מנכלה פנ"ם נ"ש). ונקרא כולאך בערך הפרצוף, רובור ממנו אשר הוא אך שלוח ממנו כמבואר. ויש עור חילוק השם בינו ובין המלאכים הפשומים. כי הם נקראים מלאכי אלהים בחורה (נמאים ליצ צי) נקרא. מלאך הוו"ה הנשלח מפרצוף עצם האצילות הנקרא הוו"ה כמבואר כי הם רק שלותים מן האלהים (ויקראו לפעמים גם אלהים (משף מי) במעשה יעקב כי שם היה שרו של עשו, וע"כ ההאבק עמו כירוע ממארולל. והוא ועים אמר בהגר (שי מיי "ד) באשר נגלה אליה מלאך ה' וחקרא שם ה הרובר אליה וגו' כי יקרא לפעמים, בשם שולחו כמ'ש הרמב"ן ו"ל פרצה עצם האצילות הוא המרבר אל משה (שמס כ"נ) הנה אנכי שולה

שמישמרון הוא בורא העולם בכח האלהים שבו והוא העושה ומנהיג

וראור לבאר פה ענין גדול שנחבלל מאד בין המקובלים, כי יש כחבו

הכל בעולם. כמו שאמרו בב"ר ע"פ ויחעצב אל לבו משל למלך שבנה

פלטרין ע"י אדריכל כו' (מי ימנ"ן וננים גפי פס) כי לב היונו האדריכל (מ"כק פלט הניל אכון ע"ש וכן אטרו (מ"כק פלק המלים פנ") ובט"ש ג"ב ע"פ ואהיה אצלו אטון ע"ש וכן אטרו

במדרש הגעלם פ' הולדוה שנהן לו הקב"ה הממשלה על בל צבאוחיו ע"ש. ואמדו כי הוא שר העולם (ע"אק פס פ"ב, ופי של פולן פ' פ"ל וניק ישקב פ"ל השנים בנס הנלב"ד על שלמר ג' שממום כ"). והרבוב"ן הוסוף ואמר בפ'

כי אם הוא פכור נברא המברך והמהפלל לו הוא בעובר אלילים כו

ע"ש (מי פ"סק פ"ל פ"כ במש) וכן כחב במאמר הבשהון שלו ע"פ לא יהיה לך אלהים אחרים על פני אבל פנים שלי יהיו אלהיך וכ"ב רבינו בהיי פ"

שלנו (מסינין 60 טבואר שאסור להחפלל אליו, ומ"ש הרטב"ן בפ' משפטים שלא רצה לגלוח להמין ענין מימ"ט הנאצל הוא דווק, ונראה בכמה מקומוח בחלמור שהחקוממו נגר רעה הואח רעת המינים (נמסימימי)

וונש ופ' ויחי שאיננו כבוד נכרא וע"כ ההפלל יעקב אליו כמבואר למעלה וכן אומר עליו ברוך כבור ה' ממקומו (וכיסור מנוס יומן פי ע"הק שם מלי) י) עי היעב ניאורי הוכר להרכ מלאדי ז"ל פ' וישב גד"ה פחח ר"ש הנה ישביל ... עברי וגו' החילוק בין מיטטרון ביוד ומטטרון בלא יוד ומטרוטיםא.

 ואן לפכט כדעם המספרים של מיכאל השל הגדול (זראל יוצ) ומי ג"ר פת"ח כי- מעלו ג"ב שליו (עם י' ייג) ווכאל אחד השרים הלאחרים. והגן.

אינה רומה לחפלה כי ברכה מברכים להנחסר להוסיף שובהו (ניני ציש לאחר אמירוי, ובן ביאר רבינו בחיי על כחוב זה ע"ש. (ימ"ש שה האלהים הרופה לופי לולי מונסו על הידוע ליהו וסיוםי וגרנווסי מד ועמ"ם במלמר מסמרי הבילים בעלבים). אולם להתפלל אליו לברו ולהפרירו בוה אסור כמבואר. ווהו מה שרצינו האלהים אשר הההלכו ינו' המלאך הנואל ונו' יברך אה הנערים ואמר לבאר במאמר השני הוה. מי, למכם מענם גלבון לצכח). כ"א כשנשלח באיוה ענין בחור שליח או יר הא"ם אנגשן) וכמ"ש במאמר החורה והמצות פ"ב בהערה ובמ"ש בב"מ (ק"ד מים) מי). אולם חפלה אסור דק לאל הקדמון, וכמ"ש הרמב"ן עצמו ע"פ וובח לאלהים יהרם בלהי לה' לברו ע"ש. ומה שהוכירו יעקב בהפלחו היא בעבור שכלל אורוו עם האלחים הקדמון (כפי המסמום בספינותי כניני) במיש על כולם מלח יברך לשון יחיר לחורות כי תפלחו הוא כפי התאחרם להאסין ה"ו שיר הא"ס מסולקת זמט"ט ברא העו"הו או שנאמר שמסר האכונה הפשומה של בני ישראל מימי קרם (מלל מינה כ"כ יינון ליינויון זינ מסולקה לשעחה ובמו בכל המלאכים (מי זנני הימים כ"א ויאת כי למואן הגף יוין וויה בווהר פ' בכלשים מ"ו וע' הימב בעירן הפקירן בהעורון מכמי המקורה למלם מללן וכן פשמאל לשלום פם כשלפן, וח"ק) וע"כ אברו רו"ל להחפלל אליו אף בהור ארון וממונה בי אין לו כח בפני עצמו כלל וכמ"ש בחנינה (ס"ו) בענין אהר ע"ש. וראייה הרטב"ן מן ברוך כבור ה' ממקומו אין ראיה כלל כי ברכה לו הממשלה מעולם וער עולם כרעה המררשים הנ"ל כי סוהר אה ולא והכחיב ואכלה ושבעה כו' ע"ש. (וכנו שניכנו המקונלים שימנרן הכנור ממקוו (שכנם שמר הנכי הכיניים מכך דבר ומ' בהערה לפ"ם מחחמת שלפני זה). אולם אסור

העורד, המלאך המבואר יבא אלינו ג'ב ויהגלה ברכוות איש ממש, וגראוו בעיני בשר ממש. כאשר יורו ע"ז משמי הבחובים באברהם (ה"ם והל) והן בעיני בשר ממש. כאשר יורו ע"ז משמי הבחובים באברהם (ה"ם והל) והן בענות ואשתו (מופעיס י"ג) והן בינקב (כ' וימלס) והן ביהושע (ס' ו"ג) עד משאל הלנו אחה אם לצרינו. והן האחון ראחה את מלאף ה' (ס' נלק) והאחון כגנולה), והן גמצא בתלמוד (מופגרן מ"ד מ"ל). והן שם (ג"ס מ"ב) אהא קב"ה ואדם" לה נגבוא מבא בהלמוד (מיכזרן מ"ד מ"ל). והן המבוגר בערה בהגלמות הדמ"דים שיתגלמו חבא בו" והוא הנקדא בדברי הזוהר והמקובלים בשם התגלמות ע"ד שנהגאר למעלה בערן בעריו הדוא שלא לעיניום, כי הם בעצמם יודעים בהחתמשותם בנוף גשמי לעיניו הוא שלא לעיניום, כי הם בעצמם יודעים

בקרבנוח שלא נאמר אל ולא אלחים שלא ליחן פחחון פה למינים כו' (יימים ק'י ימי' ינינ"ן גי' יקיל). אולם מה נעשה בההכרח אשר הכריח אל המקובלים לאמר וה בעבור כי מיםורי הפלסופיא הוא שבאל הקרמון האצילות, כי האל הקדמון מצר שהוא חבוי וספון אין אנו מדברים ממנו כלל, אך אנו מדברים ממנו כפי שהתגלה במרוח זחוארים והתאחר האצילוה (a' a"u andar dicas rowie) צריבים ביאור, כי כבר נחבאר במאמר הנ"ל כי אף עשר ספירות של האצילוה אינם קרמונים כ"א נאצלו אחר ההערך והקב"ה החאחר אחרי כן עמהם כו' (ונוס יונט יוני מ"ל (מנס נ"ס מ"ס) שנכם מנט פנון לפני הקצ"ה כי' וציומה) וע"ב אמרו בספרי ע"פ כוי בהי אלהינו בבל קראינו אליו") אליו ולא למדוחיו (ימ" ימשלמי פל סמופה ציה) וכן אמדו אין לאמר בו רצון וכוונה ישום האר ומדה כלל ואין ליחם אליו הפלה כלל כי ההפלה כורה על שונוי רצון וכו' (מ" מנום מע מנו"כ, ונפמנו ומחמה פלפני זס פ"י). והביאור האכיוחי בענין וה הוא, כי האלהים בעשוחו על עצמו אח הגילוי והלבוש של הספירות הוא בעצמו מחאחר עמהם (יי"ם בזוכר כברון קמלם דלצומים מינים וכים, וכן פיםי ומיוסי וגרמוכי פו), כךכויון הנפש שכוחאחרה עם מרוחיה לפי גילוים לפרצוף אחר""). וכל ההפלוח הן באמה להאל הקרטון לפי התאחרותו עם המרוח והספירות לפרצוף אחר הוא פרצוף עמהם לפרצוף אחר, כמבואר מאחנו במאמר שלפני וה, ועולה ופה אמונח ישראל הפשומה באל אחד קדמון בעל מדוח וחוארים (וכ' נסנו משם (מכלים לי) ומשולם ועד שלם לשם לל, ושם, כי כלוח כלפך ינוי). זכן ביאר במסקורוו בעל עבורח הקרש בחלק היחוד פ"ה ע"ש בישוב סחידה דברי רבים בחיי, וכן ביאר הר"י עמרין במשפחת ספרים כתנהוחיו לספר יושר לבנ ע"ש. פרצוף הקרטון הוה הוא מתאחר ג"כ עם פרצוף המלכוח המבזאר וכמו שבעליונים הש"י עושה הכל ע"י הספירות כן בתחחונים 'עושה כמ"ש ברבר ה' שמים נעשו והוא נקרא דבר ה' כמבואר בפרק שלפני ובאמת גם רברי האריז"ל האומר כי כל התפלוח הן לפרצוף עצם הכל ע"י פרצוף המלכוח הוא מישרון במבואר, ובו ועל ירו ברא העלהו

הכל אפור והקשות נתונה, ובשום העולם נידון והכל לפי רום המעשת.

מאמר ההשנהה ומצשה איש

U.Z

הגוף באמח לשנה (זוהר ורתנ"ן ורבינו כחיי במקומום רנים), ויש שיאמינו בהתגלמותם והשתנותם ממש מרוחני לגשמי בעכור שהמה נבראים ברצון הש" ורואים שאינם נוך אך הדמות כמראה איש הוא רק לעיני הרואים אותם (אַנרניאַל פ' יירל) ומה שנמצא אצל אברהם שאבלו ושחו כבר אשרו רזיל (כ"מ זפ"ו ע"ב) נראו כמו שאוכלין ושוחין, ורעת. המקובלים שלובשים לבוש והשיי יעשה בהם מה שלבו חפץ (ע"פק פ"י תחלק פמכלים ע"ם). וכן דעת ה"ד משה דיליאון הובא בסרדם שער היכלות פר"ר, ואולי זה היחה ג"כ כוונת רבינו בחיי שם (גפ' ויכל וגפ' ויסלח) בניאורו האחר שהיו אצל אברהם אנשים ממש ומלאנים ממש כי אף שנעשים אנשים עכ"ז המבע המלאנית עור נשאר בקרבס. וכוה היה לרעהי ענין המלאכים עוא (זכנה שמחחי) ועזאל שנמלו לארץ ונעשו אנשים לפי דברי רז'ל (יותם ס"ו נהס ס"ם) שהיו להם שני שבעים אנושיה ומלאנית, שאם נעשו אנשים גמורים מה ראיה שהמלאכים הומאים שהראה להם הקב"ה כמ"ש במדרש הובא בילקום בראשית, ולכן המה ידועים כווהר למלאכים רעים בעו"הו, ולכן נקראו בכחוב (כרלומים ו') בני אלהים שבאו אל בנות האדם. ריש עוד ענין החלבשות המלאבים אצל המקובלים (וכן נמתום כלויקים כיםינים) שיחלבשו באדם נולר מאשה ממש כמיש האריזיל על כן ה'ר חיים ווימאל שנחלבש בו נשטח סימפרון (סנסי כ"ר סייס ווינולא) ונקרא זה הענין אצלם סוד

ש' ספר הגרים מ"ל מי"ר והלגרבילו בספרו מפעלים ללכים מ"ז סוף פ"ב בזכ.

לו בהירה יוכולה במעשיו למה נצמוות. מפי ה' על איזה מן המעשים כחובים שמייחסים היכולה במעשיו להארם כמאמר הכחוב עובר וייעה לו שכר ועונשי בעבור בחירחו: גם ראינו בכחבי הקרש כמה ארמחוי ישבע לחם יומרדף. רקים ישבע ריש (מצלי כ"ס), ואומר ייר ארוצים העשיר (פי " ל), ואומר (פי ל"ג) צנים פחים בררך עקש שומר נפשו ירחק: מהם, והרבה כרומה. אמנם כמה כחובים מצינו ששוללים היכולה מהאדם רק שהכל מה' במאמר הכחוב (מניס קלי) אם ה' לא יבנה ביח שוא עמלו בוניו בו, ואומר מה' מצערי גבר וארם מה יבין דרכו (משי כ') ואומר נכח ה' דרכי איש וכל מענלוחיו מפלם (פס פ' כי6), והרבה כרומה. וכמ"ש משה כי הוא הנוהן לך כח לעשות חיל (ייניס ס' "ס) ובחרגום שם יש נוסחא יהיב לך עיטא למקני נכסין ע"ש. וע"ב לא אמרו רו"ל במשנה באבות ספ"ר אך ועל כרחך אחה חי ועל כרחך אחה מה בי ולא אמרו ועל כרחך אחה הולך ועל כרחך אחה ומאר עמלו הקרמונים בישוב זה הענין מהכמי ישראל ומהכמי העמים. וירבו הריעות, וכולם לא יצאו ירי חובתן כירוע למשכילים. ואשר אחוה יושב וכו' וכמ"ש הרמב"ם ו"ל שם, כי ענינים כאלה כולם הם ברשוח המקובלים וכן בספר הסודים כי כל פסיעות האדם הן מהש"י. הוא על זה הדרך, כי במחשבת האדם ומעשיו יש שלש בחינות. הראשונה לפי יסורי המקובלים. ונכון לפי פשומי הכחובים בכחבי הקרש ורברי רז"ל הקרטונים הוא מה שאומר. כי באמה הוא יש יכולה להארם במעשיו. האדם אין לו מכריח בהם אך חושב ועושה כמבעו וכרצונו. ומה שאמרו מחשבת לבו ורצונו. השניה הוצאה מוימות לבו אל הזועל במעשה השלישיה ההבליה היוצא ממחשבוחיו ומעשיו ונמשך מהם (מוממלל) למשל ארם העוסק באיוה עסק אם ירויה בו. עובר ארמהו אם ישבע לחם , והיא המקרה המחלוח אל כל דבר ומעשה, אשר הכופרים יאמרו עיר כי מקרה המבע היאי. במקרה ירויח ובמקרה יפסיר, ויש שהלוחו במול, ויחבאר סוה להלן. באלה הבחינות כן הוא, כבחינה השלישית אין לרבר ואין להרחר כי כל המקרים. הם מה' ועצת ה' היא הקום (ממלי יישיב"ש) ואומר אין חכמה ואין מצה יואין חבונה לנגד ה', סוס מוכן לפני (משים כ"ז כ') כי אין מקרה מירי המבע במבואר למעלה. אך בשחי ליום מלחמה ולה' ההשועה (שם כ"ש) ולכן אמר יעקב כי הקרה ה' אלהיך בהינות הראשונות במחשבה ובפועל. בהם לפעמים הקב"ה עווב להארכ לעשות במבעו ורצונו אין מונע ממנו אם כן רצון הש"י הקורם, (וני נמקיה

כי לפניו אין הסהר והפסק והמקומוח והגשמיים לא יפרירו ממנו וכל ממציאותו ואין תנועה קטנה או גדולה שלא תהיה מהארחו ב'ה. וע"ב ה' הלא אה השמים ואח הארץ אני מלא נאום ה'. הלה הראיה וההשנחה במה שממלא הכל והוא בעבור זה משניה בכל ועישה הכל כל אשר היוח הנמצאים אך מאחו יח'. ואלו יפסק שפעו וקיומו היה העולם בשל אמר הבחוב (ימיס כ"ג כ"ז) אם וסתר איש במסחרים ואני לא אראנו נאום האלהוח והעולם פרק ד'. וע"כ אמרו רו"ל חמור משוב הרוח ומוריד שפועל בעולם הוא בעצמו כח אלהי הפועל הכל ברצון וכוונה שלא בשמים וארץ.— מבלערי הרברים הניהנים לרשוח הארם באשר הוא ארם בעל בחירה,-- כי פועל ברצון עושה ענינים מתחלפים במ"ש במאמר הגשם וכרומה, כי אין שבע בעולם כלל, וכח המבע שאני רואים ומשיגים בשבע ומקרה (משה שימאס). ולוח נושה רעה ה"ר סעריה גאון בספרו האמונות מ"א בסוף רעה השמינית ובספרו דרך המים באורך, ורעה אכוורי (מ"ם פי' ט"ז ומ"ב פי' כ"ל ומ"ם צקול יהול) וכן דעת ה"ר דוד ניטא אשר הובא בשו"ה הכם צבי שאלה י"ח. והחכם צבי ו"ל הסבים לו ע"ש. וירבו הריעות בענינים האלה. כי בכחבי הקרש אין הכרע בהם יוראמת היא כי כח המבע יש במציאות הפועל במבע שלא בכוונה ורצון. וכל הנעשה רעה המקובלים הנאמנים, וכאשר הוא מפורסם באומה הישראלית. בארץ הכל מירי המבע הפועלה. אולם האלהים בהיוחו ממלא אה הכל וחודר וחולך בכל כמו שנחבאר. הוא המחלבש בכח השבע ומנהיג אח השבע בכל פרמי מעשיה, הוא שאמר הכחוב (יימי "ד) ואם השמים בעולם כמו שנחבאר, וכל רבר נעשה ברצון ה' והשנחהו בכל פרסי יתנו רביבים הלא אהה ה' אלהינו ונו' ") וע"כ יאמרו המושלים כי אלהי"ם בניסטריא הטב"ע. שלא כרעת האומרים כי הוא מנהינה מחוץ לעולם היצורים, לא יפול עלה מהעץ בלא דערו כמבואר בכמה כחובים, ושלא? כרעה הרמב"ם ו"ל שהכחיש בחירוש הרצון בכל עת (ני צשונה שקי). שוער בנפשו בחירה ורצון בעשוחו דבר כזה (ימיג מש"ד מיד), וכן נראה מיכודי הרח שהארם יש לו כח הבחירה ויכולה במעשיו, כי אם אין ויש עוד מקום עיון בענין ההשגחה ומעשה איש ותחבולותיו. כי האדם וכבר תפסוחו כל חכמי ישראל בראיות מרברי רבוחינו ז"ל. והבעש"ם ו"ל אמר כי המוץ הנושב ממקום למקום היא ברצון הש"י במבואר: *) ע' תפעלות אלסים לסאברבנאל מ"ז פ"ב ומ"י פ"ב בזה, ומה שנחבאר בתאמו

אלהים והעולם פ"ה בענין תועבע ותושכל, ע"ם.

57

פ' ישלה שנש הה הקדשביום לנוחים ציופישן פ"ב פ"ני הצמה סמקומים כש ממוגלל שה נ"ם). ולפעסים יחערב הקב"ה אף בבחינה הראשונה והשניה בכרי אשר בבחינה השלישיה המבוארה "משר אליה הסובב השנדה הש"י בעצם וראשונה והיא העיקריה אליו) הקום עצהו וגויורהו במרובר, והיוצא צוה להפר אה עצה אחיהופל וגו' (משלי צ' ""), וכן יש זה לשובה במבואר למעלה מן ההרגום יהיב לך עישא למקני נכסין וכמו שאמרו במפרי (פ' ילא פ"ט) ע"פ אהה הומיך גורלי (סליס פ"ז פ"ט צמ""), או שמסבב לו

מונעים רבים ער שמוכרה האדם לעשות כרצון ה' ועצחו, ולבן נאמר לב אדם יחשב דרכו וה' יכין צעדו ("פלי "ז מ') וכן נאמר מפר מחשבות לארם בנופו בריאות וחולי וברוטה הכל מה' ברצונו וגזירחו. אך לפעמים

לא יהערב ה' בהם אך הארם בעצמו בעשותו במבעו במבואר הוא הגורם בהם והוא המסבבם למשל אם הולך בקור וחום, אוכל מאכלים

ערומים ולא העשינה יריהם הושיה (ליינ כי ייצ). ובן המקרים הבאים

רעים, ומשיג חולי מוח. או מביא עצמו לסבנה, ועו"נ ערום ראה רעה

מהם, (משלי כינ פי) וכנאמר אוולת ארם הסלף דרכו ועל ה' יועף לבו

(פי "ש) והוא מחדרים בנפשו בעשוחו אחת מכל אלה, וע"כ מצינו במשה יועקב שברחו מפרעה ולבן, ושמואל אמר ושמע שאול והרגני (פיושל פ' פ"ז). ולכן גם בענין ריווח ופרנסה צריך הארם לעשוח בל אשר בכוחו. ואם לא יעשה הוא מחדיים בנפשו כמאמר הכחוב האוח עצל המיתנו כי מאני יריו לעשוח (מפי כ"6) ואומר עובר ארמחו ישבע להם ונו' (פי כ"9)

וארו"ל (ממנים כי) הכל בירי שמים חוץ מצנים פחים כו' וכחב הרמב"ם

רל בהלכוח שותפין (פ"ם נסוט) וכל כווצא בזה ע"ש. (פ" זמסן זס י"ם כל ניי זמיים). האמנם רבוי התהכטוח ורבוי ההבולוח הוא ללא יועיל וכל המוסוף גורע כטאטר הבחוב אל חיגע להעשיר מבינהך הדל (פפלי כ"ג), אך מהשבה מועטה ועצה בהשכל ורעה הועיל להאדם כאטרו (פי כ"מ מחשבות הרוץ אך למוחר, ונאטר באין ההבולוח ופל עם וחשיעה ברוב יועץ (פי ""ש). ואם לא יחשב אח דרכו ועישה בסומא בארובה הוא

ונסהר ופחיים עברו ונענשה צנים פחים בדרך עקש שוטר נפשו ירחק

מהמזימה והמעשה (מימינג) יהיה כרצונו הקודם. ולכן או שמעורר לפעמים רצון האדם והסכמהו לעצהו כמעשה אבשלום עם אהיהופל כמ"ש וה'

הבא ליממא פורודון לו (וויסיומ על נק"ג במ"ד שנגם מוס) ובן אמרו בדרך ישלאל ממנו כרוו המבעי שיש לויאף שהוא "למרוח רצונו, ועור יותר שהוא מלובש בו ומחויהו במבואה עפיי זפודי האלחות והעולם י זבמיש האברבנאלי בספרו מפעלות אלחים (מ"ימ") בי אלו יצויירי סילוק השנחה השיי סן העולם חות יבשל והיה בלא היה, וכ"כ מספר החניא ח"ב הקרש איוה כהובים שמורים על החערבות הש"י גם־בענינים כאלה שוחערב: כות: למרוח: רצון הארם: אם: יש: לו ע"ז עונש ושכר מהש" (מנישנישיקכעלין) והארם יש לו עין בחירח יויכולה בשליכותי) זהש"י לא (ובחיוח הקליפות וכן לעשוח העבורה נקרא במקובלים בשם גלוח השכינה כירוט. ואמרו רו"ל (יוש ל"ס צ") הבא לימחר מסייעין אוחו שארם רוצה לילך מוליכין אותו (ממס י' מים), ומה שנמצא בכחם כמיש ררך שקר הסר ממני ונו' הט לבי אל ערוחיך ונו' וכן העבר עיני חבחירה. אטנם אך על דרך מסייעין אותו הנ"ל (ני כש"ג נכ"ר וו"ק). וכן לעתיר לבא שאטר יחוקאל בשם ה' (נ" כ"ש) ועשיחי את אשר בחוקי הלכו לא שהתבשל הבחירה אך בעבור גילוי האלהות והטופתים שיהיה מראות שוא ונו' (ממים מ"ט) יהר לבבי ליראה שמך וגו' (פס פ") וברומה שקב"ה עוורו אינו יכול לו (פונס ליכ צ"), וכן ואחשוך גם אנכי אוהך הוא רק ע"ר הבא לימהר מסויעון אותו (ממ"ע פ' מוסה ע"ם) ולחסיר ממנו המונעים, וכמ"ש רו"ל יצרו של ארם מחובר עליו בכל יום כו' ואלמלא מחמוא לי (נספים כי וי) היינו שהומין לו מונעים רבים לא ששלל מסנו או נפויה הלב למוב כמ"ש הרס"ג בספרו האמונות מ"ד, ומ' נמלמר ימות הענין ברבר מצוח ועבירה למרוח רצון הש"י ביד משה רע"ח. לא פמש נמער מס). וכור שנכעו בפרעה שהקשה ה' אה לבבו אף שהיה ששללו ממנו הבחירה. אך בעבור כי ע"י המבות חחיה לפרעה נטיה לטוב ונמצא לא חהיה לו בחירה בשני קצווח שווח ע"כ הקשה ה' אח לארח כון הקצווה, והוא בחר ברע כמקדם פדצונו החפץ ברע (מ"ני ללומי ואכיע אמיני נפיניי). והרם"ג פירש הווק הנפש שלא ימך לבכו מן המכוח ע"ש , דלרעהי גם הכחוב: בישעיה (פ"ג י") למה המענו ה' מדרכיך הקשיה לבנו כיראתך ונו' הוא: כי בעבור הגלוח והצרוח וש ליהודים לשוב יותשיים שקשיות לבם בכרי שתחיה לתם הבחירת במקרם. לבכו בכרי שתהיה לו הבחירה כמקרם בשני קצוות:שוות בלי הכרעה

מתחיוב בנפשו כמבואר בבמה כחובים. אולם הרצון וחברוירה ברבר מצוה או עבירה במעשים הנוגעים לחרת והחורה. בוה לא יחערב הש"י כלל וכלל. כי אין מן הצרק

*) עי' במס' ברכוח דל"ב לו' אלמלא שלשה מקראות כו' וברם"י שם. ול"ע.

מבקשים שלא יעשה כן. ווש שפירשוחו ע'ד הבא לישמא פוחחן לו. וכן מ"ש אל חט לבי לרבר רע ונו' (סגיס קמ"ס) פורשוהו ע"ד הבא לישמא פורחיין לו, (ינ' כפ"ג צלופן למכ), ויש כפרשו ע"ד העבר־עינר כראוח שוא הניל כו לא וראה שלום רשעים ולא יקנא בהם (מכנים כינ ע"ש). וכן מ"ש

ני כיד) וכן מ'ש דור ה' אמר לו קלל (מס ני ייי) הוא ע"ר הכא לושמא רוד אם ה' הסהך בי ונו' (שמאל מ' פ"ו) וכן מ'ש ויסה אה רוד בהם (שם

פוחחין לו, (ועי שם כי כי הנזיכה על שכשל פו זה והבן) ולכן נענש שבתו על ידי שלמה, וכן דוד אמר המאחי לה' (זם צ' כ"ן והזיכה סים כק על מוסנ ולם על המות מומיים נפנק ד'). והרמב"ם ז"ל אמר בהל' חשובה (מי מיג) בי שללו הבחירה מפרעה בעכור עונשו כי הרבה לפשוע ע"ש, וכ"ב הרמב"ן ו"ל בשם המדרש רבה (ובעל העקירה חלק ע"ז ורש"י ר"פ בא הילק בין אומוח העולם לישראל ע"ש). וכן אמר הרמב"ם ו"ל במורה (מ"ס ומי"ל לשליםי פיים) בי לפעכוים ישלול הקב"ה מהארם בעבור ענשו לרעחו אח השנחחו מכל וכל אף בבחינת השלישית המבוארת ויעובהו אל המקרים כמ"ש הכהוב אף אני אלך עמכם בחמת קרי (ייקים כ"ז כ"ם) ונאמר

שמואלי רברו רויל באריכוה על אורוה הרפואה. ואם החים או המוח נגור מקרם מה הועול הרפואה במממניה! ולמה ברא ה' בשבע ספמני רפואות. נם למה זה צוה אלישע לנעמן לרחיץ בירדן (שנים נ' ס') ואליהו הועלה במעשרה הארם וההבולוחיו ובהם הפץ חי כמבואר למעלה להשים רבלה האנים על השחון (פי כ'יו) ואף כי לא היה בטבעם לרפא כ"א ע"ך נפ על כל פנים יורו כי יש צורך" במעשה ההתחונים וכי יש בראיות מפמח כחובים:) אמנם יובן לפי מה שנחבאר לנוי במאמר ואור, הכלי הוא הדבר הנשמי הסוכל את הכת הרותי במוכו והאור הוא הכח הרודעי והחיוח האלחי אשר בכל דבר המעמידו ומחייהו לבל האלחות וחעולם ולמעלה בפרק"א כי כל רבר אשר בעולם הוא כלי יבשל ממציאותו. גם האלהות בכללה החלבשה בלבוש השבע המעלים שיובל הארם לאמר כי השבע נוהנה בעצמה ואינה מהנהגה עפ"י ה' כלל. אולם בכח הנפש האלהיה שבקרבו יבין ויביר כי לא כן הוא כמו שנרכת, כי נהפוך הוא שהעולם מחקיים ומחנהג עפיי ה' והכל בשל וטפל לנגדו וכמ"ש חכתוב (מפנילי) גר ה' נשמת ארם וגוי להאיר מחשכי ומסחור עליה ואינו נראה לעינינו רק הלבוש כח המבע הפועל בכל. כי עשה הקב"ה וברא בכוונה עולם חחתון נראה ליש וגשמי נפרד ער העולם הוה; ווה שאמרו רו"ל במררש רבה (מ' 00) רצה הקב"ה לעשות לו דירה בהחתונים כוי. ווה הענין בעצמו הוא גם כן במעשה איש והחפולוחיו. אף כי הכל בנוירה קדומה מאח הש"י ואין דבר מבלעדי רצונה עב"ד הפץ ה' אשר ארם לעמל יולד לעשות כל אשר בכחו ואו גם הברכה השכן עליו מלמעלה ונעם ה' עליו החיה, כי אור הפרנסה ותחוות לא יאיר בלי בלי מלממת להתלבש בו כי כן רצון חש"י בבלל העולם ובפרמיו. אשר גם: כה הפרנסה והחיוה הבא מלמעלה יהלבש גיכ בלבוש גשמי ומבעי במעשת הארם בכדי אשר יוכל הארם לאמר כלי ועצם ירי עשה לי אה החיל הוה, ייהיה הבחירה לוה, והמשכיל בש"ם - ברכום (ם' ה') אוור אביי לה ליותה חיכם הכי דמני דבי ר"י ורפה

א"כ למה אמר הש"י וברכחיך בכל אשר העשה (ינייס ל") שהמובן מזה שהארם צריך לעשות וכמו שאמר הכהוב בויעה אפיך האכל להם הש"י ומעשה איש אך הבל המה לא יעריף ולא יהסיר אה הנגור־לו וכמשרו"ל ג"כ כל מוונוחיו של ארם קצובין לו מראש השנה (נינה "יו ל). (לאיס t). ובן אמר הבחוב (ששי ל"d) ורפא ירפאי.*) ובמדרש שוהר שוב ונשאר לנו לבאר אם על כל רבר יש גוירה קרומה יהכל ברצון

בפורה (פע"ג לרלפון ופי"ז למליפי) ישהשע אותם. לישון הבתובים בקאראן שלהם

רועררו, הכטי ישמעאל הרכז הריעות בעניים האלה כמו שהביאם הרמב"ם.

וכמאמר אנן נוחן אכאר נאורך.

מובה אף הרשע. אך אם עוונותיו רבו ער למעלה ראש יבום ה' והסתרתי פני מהם והיה לאכול ונו' (יזניס ניס "י), וע"כ מוה ישוג לפעמים

עור לרעהו כמ"ש פני ה' בעושי רע וגו' (סמיס פ"ס) והכוטה בה' הסר יסובבנו לעולם וער, ועל הצריק יש השגחה יוחר וכמשי"ה עוד בפרק"ר'

ירפא -מכאן שניהכה - רשוח - לרופא לרפאום יותכאן יש - חשונה לרברי ברתנ"ן זיל -פ'. בחוקוחי (כ"ז "א) ע"ם, שמוך עלמו על התאמר שאין דרכן של ב"א לרפאום כו'. גם השובה לדבריו מדברי בשומ"ם הל"ל, והבן.

") וכן כקפס גם! החד לאברכם מעין צ' נכר ס"ה על מאמר רז"ל (פסחים מ"ט) לעולם יוזכר ארס גל הים שים לו ומא בח "ל כל הכל בנזרה קדומה כו' ע"ם.

חוא פי הפעשה אשר ינשה הוא רק פלי להאור והכח הפרנסה אחשה ואיש נבוב הסביר ומבין ביריעה האלחות והחורה יבין וושכיל בי לא.בן

הפותני ותנוקר הנא האור והפה הרוחני הכא מלמעלה אובלל הוא המל ומפל, ובן הוא ג'כ במעשה ההפואה וסממניה. כי האור לא אירי בלא כלי ולבוש ברצון חש"י המבואר. והאהם צריך לעשות הכלום בסממני הבפואה וכרומה. ואם לא יששת דבר ייסמוך על הגירות הוא מתחיוב בנפשר במבואר למעלת בפרק אי ואמרו גדולי רבוחינו ו"ל שלכן רובני

השררה בברמה היא מריפה שאינה יכולה לחיות עוד (נ"י לני מני ניימים). וחיר ברכות שבהפלה הן כמו היי הולחת שבשרדה כו. ואמרו ג"כ כי אלא בשביל אשחו (ינייים ס'פ) והפשבו ג"ב כי הנוירה והשפע מלמעלה חוכל להיות ברוחניות בענינים אלחיים, אך בשביל אשתו ובני חבא למטה בנשסיות בלחם ומוון וכרושה (נקיים די שני נחים). ולפעמים ענין ראש השנה לבריאה העילם־באחר בהשריי) אל מול הימים האחרים של השנה הוא כמו ראש ומוח אל האיברים שכל הימים מקבלים בנשמיות גמור ברם וכשר כירוע, וכן לימים האחרים חבא בנשמיות גמור ע"י החפלה שבכל יום:יוום כמכואר: האמרו רדיל אין ארם-ניוון התפלח ובפרש בעה צלה שמשנה הנוך דין של האדם כירוע מדברי דויל במקומות רבים: זהיינו ג'כ שהנורדה הנורדה נשארה בצוחניות מרח כנגר מרא חוא עורר מעמקי לבבו ועל כן הקב"ח יעורד לו ממעמקי העולמות מעולם הרצון הקודם ופניפי לבולם. וכבר ירוע כי שינוי היוחם מראש השנה, ועיב הוא יום הדין, ונזירת ראש השנה היא כמו השפע כאשר היא עריין במוח שהיא ברוחניות ער שהגיע להאיברים הופלה ממעסקי לבב לעשות שינוי רציון מעיקרו שהינו שעושה גילוי הדשי מעיקרי. ונעשה השינוי והגילוי החרש גם בעולטות העליונים. ולמשה השהנה ונעשה באופן אחר למובה. אולם לפעמים הש בבח

כפון שהאדם עושה לעצמו לבוש ארוך יוחר משירו שאינו וכול לילך ונפל על ידו (נקים שנה למכ מלח זצ פ' מ מל פ"ש), גם לבוה לו הבל ליגעות

החתמוח ירובוי החחבולות הוא למחסיר, כי המושח יהחבולה הן

רק בעכור שיחיו בלי ולביש לאור הריחני וכל הנוופיף בקתבולות הוא

אם הבחינה השלישיה הבאה ההכליה היא מה' זהוא לא יערקר הלא יחפיר כלל, הוא צריך-רק לעשוח בכרי שינעשה-כלי אך בלא יוניעה

רבה והש"י יעוור לו במאמר העולם, ולחפך בהיבוי החפולות ויניעה

רבה יותר מראי מראה חוסר אמונה ופירור מאלהוח לאשר כהי ועצם ירי כו ובעבור וה הש"י לא יעוור לו (ופירשו בוה בכחבי הרב ו"ל ע"ד

רפור הכחום דלא נאמר עוד אלהינו למעשה ירינו נמימי "יי). אך האופם צריך לקוות טובחו מח' ולסמוך עליו כמאמה"ב השלך על ה' יהבך והוא

יבלבלף ונו' (מניס כ"ס). ווחו ג"ב ענין החפלה בכל יום ובבל עה צרה. כי אף שהכל נגזר מראש השנת") על בל זה יבול להיוח כי השפע

הרוחנית הנגזרת בראש השנה ששאר ברוחנייתה ויקבל האפם שנהה רוחנים הצריכה לו פווראי, ולא חבא למטה להפלבש בלבושים אשמים בלחם ומוון ורומיהם. כי בכל עולם ובכל המררינות הולבה ברבח ה'

והשפעהו מטובו הגדול אולם ע"י ההפלה הבא למטה בלבהש העולם הגשמי שלנו. כי אוחיות התפלה הן כלי ובית יד להאור יותכה הרוחני

של הפרנסה והרפואה והישועה ובאמצעות הכלי חוח הוא כא לממה בגשמיות. ועיב אמרו הכמי הקבלה כי החפלה היא כמו החוש השררה שכארם אשר מתכר המוח והאיברים ביחר כי כל האיברים מקבלים

"של בחרבום יונמן של בירח סחימנים בתב כול כחום. בשניעי (תלים. לד מ") בחרבום יונמן של בירח סחימנים בתב כול כחום. בשניעי (תלים. לד מ"ל בחלו לים" בירח להחל בשום לחדי בשלים יומן הוציום השלים בשנים ובשלים ובשלים הציום מציום המשלי ובאך כשלב כועלם בעיל מ"ל כי עד היולה תציים הסים שבי כחשן לחדי השים מולם תוציון וכחי בעל מ"ל מ"ל משלים הציום החלי היולה משלים בעל מ"ל היול משלים הציום החלים היול המשלי הוציום החלים היול המשלי ביולה משלים הביול היול השלים היול מחלים היול המשלי הוציום החלים היול מחלים הדיול המשלי הובים החלים השלים ביות מונים להשלי מביו המשלי הובים המיול המשלי הביום הביול המשלי הביום הביול המשלים הביות מונים ביות וכן היום כשל הבלות הביום השלים השלים המשלים הביות הביום הביול החלים הביות ה

. *) עייי ר"ה טא ואב"א לעולם כרבק וכרר"י דאמר ר"י יסה שקה לאדם בין קודם בור דין בין לאמר בור דין ע"ש. ועי' כדה ס"ע א' ובמום' שם בענין קאלם ר"י בן מניים ע"ש. חיואם מהמוח כירוע והכל באמצעות חוט השררה, וע"כ נפסק חומ

גםחר-המעם כי לא בוכוחא הליא מילהא ועור בשעה לידה האדם הצא אל-הפעל, וע"כ כמה נביאים צעקו מרה כידוע טרבריהם כמי ירטיה (יצ ל) והבעוק (ל' י) ורו"ל אמרו ג"כ על משה ששאל מפני מה צדיק ושוב לו צדיק ורע לו (נכמי ז' ל). ורו"ל אמרו עוד (נקישין זים) כי אם יהוה האדם כולו וכיות או מטיבין לו גם בעוה"ז ומשנה הגוירה הקודמה קרמונינו (נימי שי מיק מי מימי יילי) או עבירה גרול אשר יועשה האדם (יישימי מיק א ני ימיל ו" או עבירה גרול אשר יועשה החורמה הנ"ל וכן כל גוירה לטוב או לרעי ולבן אמרו בקידושין (י" שם יהל יכן לל גוירה לטוב או לרעי ולבן אמרו בקידושין (י" שם והכל לפי ובוחו את פרנחרי וה"א שם והכל לפי ובוחו

ל' ה') (ועמ"ם מום במחתר ימוח המשיח מעניין המישה בחשם חדם הרחשון ומעניין עלי שחתר לו הש"ר (שמוחל א' ב" ל"ב) וכל מוכנים ביחך ימוח חביים) והרוגב"ם ז"ל במורה של"ר ילישוין והרוצב"ן מ"ש ה"ל וההכיצות אחרים כי שוקד שון חביום על בניס הוא רק בניטא עבודה זרה לבד, והרס"ג כהג במ"ט שלער הגיף הוא להטיכים בנוה מעניין הגלגול ועיי" בנוה בדברי הרש"ג יח"ר באורך, והכלל כי הלור מתים פעל וכל דרכיו ומפעו ואין לנו למקור בנסחרוחיו.

ישל" וכ"ל בברכוח שם לדיק ועוב לו-לדיק גמור שמלו היות, והקיומון מש למנה כלונה משל יותל הכל לסיום כע לו כי לין יבכח למממ מלו, ובקיומון שם למנה כלונה משלו. מלוני הבירום דם למנה כלונה למוני מולו, ובקיומון שם למנה כלונה מיעומו. מבירום רע לו בוודלי בעול". במשלות לו בעד מבירומיו בשה"? כדי להקומו של יותל בעבור רוב השה"? בידי ליותם ימני בשה יבשה בתוני בעבור הוב השה"? בידי ליותם בתוני בעם לו בעבור הוב השה"? בידי ליותם בתוני בשה יבידי לו בשב בתוני בשה יבידי לו "ש" וברש"? מסי, והימונו בוב משלון לו בעד העוב המילון מוב השלון מסי החלק מסי, בחלה בלונה לבי"ה ממי המוני בשה" במח". ה"ע מה" מדים החלק מסי הוחלה בלונה לבי"ה מחלה בלונה לבי"ה מחלה בלונה לבי"ה משלו להלו הלו וכיום מרים מחלה בלונה לבי"ה משלון למי המוני בעוני בעלון מה יהודי להשנה לולי הובי בחולי בחוש להיות במוני בחולי בחוש להיות הבונה בחולי בחוש להיות הבונה בחולי בחוש להיות הבונה בחוש להיות הבונה בחוש להיות הבונה בחוש להיות הבונה בחוש להיות במונה ב"ב המונה בחוש להיות הבונה בחוש בלונה להיות המוני בחוש להיות הבונה בליות היות הבונה בחוש להיות המונה בחוש להיות המונה בחות המונה בחוש להיות המונה בחות המונה בחוש להיות המונה בחוש להיות המונה בחוש להיות המונה בחות

הרצון כאלהים לא יעשה שינוי באלהים עצמו. כי הרצון ושאר המרוח הן רק לבוש לאלהים הסובב כל עלמין ונעלם מאחנו, והלבוש לא יעשה שינוי בלובש עצמו במשנ"ה לנו במאמר האלחות והעולם.

: 5

הכמה طשפטי הכוכבים (hayaraktara) ופשטי הבחובים כטו (rama d) והון לאותות וגר וכרומה שרכוכבים ישלטו בעולם. הזה (מ' פננגטל פ' idage) הקבסונים יראה כי עם ישראל בכללו בענינים הנוגעים לכלל האומה אַנינו החת: משפט הטולות והכוכבים, אך בהטיב דרכו. לה'יוִטב לו האם יפור טן החורת והמצות יבאו עליו כל הרעות והקללות האטורים בחורח, וע"כ אמר ירמיחו (י יי) מאוחות השמים אל חחתו ונו' כי יחתו -הגוים מהמה, אולם איש פרטי מישראל בענינים הנוגעים לפרטי מעשוו -הוא החת משפטי המולות. וע"ב אמרו רו"ל בני חיי ומווני לאו בובוחא רליא מילחא אלא במולא הליא מילחא (מ"ק כ"פ פ") ואמרו על ר' פרח שנולר בכול רע והקב"ה לא רצה לשנות (ממים כ"כ ל"), וע"ב וש צרוק וללבן כל שמצי הספקוח. ואומר כפי הנראה מן הנביאים ודברי חו"ל ושוב לו צדיק ורע לו רשע ושוב לו רשע ורע לו, אולם אעפ"ב הבל או מפש עני או עשור כו', רצוני. כי ההיה הגוירה מהש"י אם יולר במול וה או במול אחר (פני מישל מיש) והמול הוא לפו הגוירה הקורטה (רלא כהאברבנאל שעשה בוה שם מהלוקה) ויש מול מהלים ומול יני) כי לא בוכוחא חליא מילחאי חוץ מחרברים הנמנים במס' נפאחיפ"א בנוירה קרומה הוא כאמרם ו"ל (ייי י" נ") הקב"ה נוור על המפה הכם כתשיר (זכם פי"ו נ"), וע"כ אמרו שנה מצווה בהאי עלמא ליבא (מייםי נ"ם שארם אוכל פירוחיהם בעולם הוה. הנוירה הקרומה הואח ואשר הצא לפעל בשעח הלירה במול מוב או במול רע אף כי גם היא במישפמ". כמ"ש, הצור, חמים פעלו בי כל דרכיו משפט וגו' (יינים ניי) עב"ז לנגדנו תברך לבאר פה בענין המולות אשר יאמינו רו"ל הקרמונים לפי

לאנה קלם שחילה המנף שמלמערים לפענוים בלי שום פשע ומחים ב"כ למקנים לאנה קלם שום המוש המוש, מולם הקושים היל (נרכום ז"ל (הרכום ז"ל) אמרו בלי עוקר שון המוש מנשבה לצומים ניריס בעצור החירה לכווב ובניס. (לקים משבה מצומים ניריס בעצור החירה לכווב, ובניס. (לקיום מנו מל הצום, (לברום כ"ר "ל") והי ומנון ג"כ בעון הצוחם כו"ם, למומי, (נקוום מיה להיה)

נחמלאה סאחם כי שלם עון האמורי אז. (ויכיפ"ג פי' מוק המש כי'ל גפ"ל). והוא לשטהו הולך כי כל מעשי האדם מסורין לו אף בדבר הרשוח עליו כי הקשה ה' אלהיך את רוחו וגו' (יפיס נ' נ') שהוא בעבור עוונותיו הרבים, וכן אמר על הבחום (ימשי "6 כ") כי מאח ה' היחה להוק את לכם לקראה המלחמה למען החרומם. שהוא בעבור הזעבוה כנען אשר שאין בו מצוח או עבירה (כי שם לא היה גביא מצוח לסיחון ומלכי כנען למסור הארץ לישראל) אך בעבור העונות ישלול ממנו הבחירה. ולדעהינו כבר נחבאר כי בדבר הרשות יחערב הש"י אף בבחינה הראשונה לפעמים בכרי אשר בבחינה השלישוח יהיה בעצמו. ואין בוח עולה בחוקו יח' כי העולם שלו וכחפצו יעשה והוא אוכורו פלני כים לב- מלך ביר ה' אל כל אשר יחפוץ ימנו (מפי כים ש) בי אך ברבד מצות הבחירה מהאדם כי בעצמו אמר להאדם ובחרה בחיום (ימים לי"ש) ועבירה ההיה עולה בחוקו יה' אם יהערב בבחינה הראשונה וישלול ויענישו וישכורו על בחירתו וכמבואר למעלה. אולם בדבר הרשוח יסבב. חבל בעצחו. הקרומה על העמים בבלל וגם על איש פרטי בפרט כאשר יורו הכתבים במקומות רבים. ואף אם לפעמים יעוב להארם לעשות כמבעו וכרצונו ובחירחו חוא חכל אם רצונו יח' ג'כ מסכים לוח והוא כעצהו הקודטה. זכן אם אחד הורג הבירו ברצונו ובהירחו כן הרשבים ז"ל אמר בהלבות תשובה (מ"י מ") על סיחון שאמר הכהום

פה בא הכל על נכון

בהחלה מאה ה"ז למספים כמבואר בספרי קורות העולם, ולפי מה שנהנאר

וטרומה הרכה. הערדו. הבטי הולאנדי האטער וארטיניע הרכו מהלוקה בענינים האלה

(פ"ש במופ' וכש"פ), וכן השובה באמה והפלה לה' בצרהה ממעמקי לבו כתבירון אה רוע הגוורה והבול (ממנ כפ"ע ון כששים כיוש). וע"ב הוכיהו רעי איוב לאיוב אשר ישוב אל ח' וירחמהו ויעתר אל ח' וירצהו, וכן אמרו בקרושין שם ויהפלל למי שהעישר שלו וכו' וכן בנדה (מ'ג') יבקש. רחמים כוי. כי החשובה והחפלה על הכל יחוברו כמ"ש. הכחוב כי לא אחפוץ במוח המח כי אם בשובו מדרכוו ודוח (ישקל י"ם כ"ב)

חורגו כמה הורגים למקום (יפיני מ"ד מ"ש) והגוירה אינה על ההורג ביחור כי אם היחה הגוירה מהש"י על החורג ביחור א"כ הגוירה היחה מכרחה הצהירה ולא היה לו עור בחירה במעשיו ולא היה עור א"ב שכר ועונש. אך הנוירה היא רק על הנהרג והכא בצרה ולא על המיצר וההורג (שרכניטך מ"ם הקנע ישקצ שתלומיו הגמל העקידה פ' יושב מ"ם). וכן הוה הענין במולכי הסכים לוה בעבור מאסו בישראל, וע"כ עוב להם לעשות במבעם ובחירהם ונהן להם כה ויכולה ע"ד לעשוה בישראל כרצונם ולא היהה מצרים ואשור ובבל אף כי עשו בבחירחם וע"כ נענשו. רצון הש"ו הנוירה ביהור על מצרים ואשור ובבל וכל המריעין לישראל וע"ב אמר ריא רק על ישראל ולא על המרוע להם (המת"ס זינ בכומת סמנה פג"ו. ונמנס פסמי כמפ"ן על פמק מי"ל ע"ם). וכוה שאכור הכחוב הוי אשור שבט אפי וגו" הכחוב (ישיש שיי) ירוע חרע כי גר יהיה ורעך בארץ לא להם וגו' שהגוירה וכן אמר ועל עם עברחי אצינו וגו' (ישיים י' ס'וי) לא שצוח ממש אך שנחן בו היכולה לעשות כרצונו, והוא רק הודעה בפי הנביא על אשור וכבל אלחיך רבר אח הרעה הואח (יכמי לינ) וכן רבישקה אמר (ישמה ליו י') ועחה' המבלעדי ה' וגו' ה' אמר אלי עלה 'אל הארץ הואה והשהיםה, ולמה וה נענשו הלא עשו לקיום נוירה הש"י ?, ע"ז השיב הרמב"ן (מ' פינג יאי זעשן שהם לא עשו לקיים מצוח הש"י – כאשר עשה יהוא לאורכל וכחניה – אך עשו למובח עצמם בבחירהם להרע ואף כי וכו' אשר הש"י יורע עליחם שכן יעשו לא גוירה עליהם והיריעה לא הכריח את הבחירה של הארם 'במשו"ח (סמצ"ס פס). ויש ששאלו הלא הם שמעו גוירת הש"י בפו הגביאים כמו שאמר נבוורארן לירמית ה' רבשקה אמר המבלעדי ה' עליחי וגו' אמר זה רק להפים לבוח ישראל. והראיה, כי הרף אלהים חי שם, וע"כ אמר הכחוב אני קצפחי מעם והמה עורו לרעה (יכים 6' מ") ואמר ישעיה (י' ז') על אשור והוא לא כן ידמה כי לחשמיד בלבנו וגו'. זכן אמר הרמב"ם ו"ל שם על הכחוכ (ימיש פיש) הגך שוכב עם אבחידך וקם העם הוה וונה אהרי אלהי נכר ונו' שאינו גוירה אשר יחשאו. כ"א אומר למשה שיודע השם שכן יהיה אף שאיננו בגוירהו אך חלוי בבחירה האדם עכ"ז יודע מקורם מה שיהיה, והיריעה שהש"י יורע מקורם אינה מכרחה את הבחירה כי הירועה אינה כמו גוורה ואינה מסבבה היוח הדבר (נמ"ג מ"ד מ"ם) וע"ב האדם יש לו בחירה במעשיו ואף עפ"ב יודע הש"י מה שיבחר אם 99

אחר המעשה ובווראי יורע כמשה"כ היוצר יחר לבם המבין אל כל מעשיהם (מכנים ל"ג) וכרומה רבים, ומה זה שאמר ארדה נא? (מיי נל"ב פס וכנג ממנו הלגנגנאל מ"ש). וראוי לבאר פה סור גדול מסחרי החורה (מיי מינין פה) והוא לפי מה שנחבאר לנו במאמרים הקורמים כי הגילוי מאלחות אשר נקרא אלחות אצלינו התפרד לשני פנים. האלהות הסובב ומחיה כל עלטין באופן נעלם ונסחר כי אינו מחלבש בעולם בנילוי בגבול ומרה ונקרא ממלא כל עלמין וונקראו ג'ב מקיפים ופנימיים לעינינו אך חודר והולך בעולם מבלי שיתפסותו כלי העולם, והחיות המחיה בגילוי אשר אנו רואום ומשיגים שמחלבש בכל היקום והוא רק כערך קו וחום מצומצם אשר נמשך להחיות העולמות בגילוי לעינינו בכחבי האריו"ל) גם יריעה הש"י והשגחהו היא על שני פנים הפן האחר ע"ר שנאטר ממכון שבחו השניח (סילים ליג) שהרשנחה היא מלמעלה מחיץ לעולם בעולם, והפן השני ע"ר שנא אם יסהר איש במסחרים ואני לא אראנו נאום ה' הלא אה השמים ואה הארץ אני מלא נאום ה' (ימיפ כ'ג) שהחשגחה והראיה היא בעבור שממלא הכל ע'כ רואה הכל כמשניה למעלה בפ"א. וע"ז נאמר אל רעות ה' (wad; 4' צ') שיש בו שני רעות רעת עליון ורעת החתון. רעת עליון נקרא הרעה שיורע בבחינת סובב כל עלמין, ורעת החתון שיורע בבחינת ממלא כל עלמין בעבור שממלא כל הוא יורע כל"). ואסרו המקובלים שבהיריעה בבחינת ממלא כל עלמין אינו יורע העחיר להיות, אך טה שכבר נעשה יורע, כמו הנפש בגוף שלא הרע מקורם ער שינשה הגוף מעשיו, ובוה יבאו הכהובים על נכון כפשומם כי בהיריעה בבחינת ממלא לא ירע ער עשות הרבר, ומה שירע מענין אשור ובכל וכו' הוא היריעה בבחינה פוכב כמבואר. והיריעה בבחינת סוכב שיורע מה,שיבהר הארם היא אינה נוגעה לנבראים כלל וכמו שמחיה בבחי' סובב והעלם כלי שום גילוי כלל, ועל כן אינה מברחה את הבחירה (כמו גוירה שיוררת בכחי ממכ"ע ומכרחת להיות בעצתה בניל). וע"ב אצל המקוף עבר והוה ועתיר הכל בסקירה אחה כי הוא למעלה מהזמן והמקום. (מוכי או למני מלחי

יאי) ונבמינס מולח ים על כלריק השגמה יוסר כמשה"כ לא יגרע מגדיק עיני (איג ל"ו ז") וכמ"ם הרמכ"ן ז"ל בם' וירל ע"ס כי ידעחיו והרמב"ס במורה פי"ס לבלים יש"ם יו ידעחיו והרמב"ס במורה פי"ס לבלים יש"ם ועמ"ם הרמב"ס ז"ל בהלכוח ימורי הסורה פ"ב הע"י וח"ק.

לשוב אם לרע"). ודע שיש שרצו לאמר שהקב"ה אינו יודע מקורם מה שבחור הארם (פכני"ג ישיביו), וכבר נדחה הדעה הואת בדברי ה"ך שיבחור הארם בהברי ה"ב להשים החראי בראוות מודברי הנכיאים ומדברי ה"ל הקדמונים, וכמבואר "ר"ל הלא אהרן אחיך הלי ייעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא למעלה שירע מאשור ובבל וישעיה (מ"ס) נבא על מורש, וכן אמר (מיים יוצא לקראחך וראך ישמח בלבו, וידע שירר שאול אל דוד יימנירות יודע מקדם מה שיבחר האדם. וע"ד אמרו דו"ל באבות (מ"ג מ"ב" הדע יודע מקדם מה שיבחר האדם. וע"ד אמרו היודע מקדם ברומה שיורו שהש"י וכן אצלו לאמר מצרו שיורע מקדם. כי הידיעת מחש"י אינה בהקדם נשך ומן העולם הוא מוקר במקרה א' ועבר והוה ועחד הכל אצלו מרגי מול הוצי והמי מידו המל המיל מול המיל מול המיל הוא להנמי הל אצלו קדם ואברננאל בספרו מפעלות אלהים ("" ב""), וכל ידינהו המועשה אברנוא המידו האנשה בחבירו ישראל והכמי שהמנים כל הבמי בידעת המעשה שעושה וורע מה אעושה ואנש"כ הרשות והבחירה בידעה רבוני (מיד שתושה והבחירה בחבירו ומיד המועשה שמושה מהמים).

האמנם יש כמה כחובים שנראים כסוהרים את היסור הגרול הג"ל ומורים כרעת הרלב"ג שהקב"ה אינו יורע את בהירה האדם בנמים העתירים, מה שאומר (יגיים ס' 3) לנסוחך לרעת את אשר בלבכך החשמור מצותיו אם לא וכן שם ("ג"ז") כי מנסה יו" גו' לרעה הישכם איהבים אה ה' וגו', וכן הכתוב (יפשיש מ"ג") עתה יועתי כי ירא אלהים אחה וגו' (וסימי") גם יפג זה וגם פול יחיק), וגם צריך להבין הכחוב החמוה (פס "ים פילי) אררה נא ואראה הכצעקהה הבאה אלי עשו כו' ושם היה

[&]quot;) ועי' בספדרין כ"פ חלק שאלו רומיים אם כ"י בן חננים כו. אולם לפי הכסוב הענם על הידעם כי ידעםי אם ילרו השר הוא עושה היום וגי, משמע שהיא רק השערם, והאברבנאל פי' כי תלם היום ננגשך למעלה כי ידעמי היום מה שיהים בעחיר והעיקר מה שימבאר להלן עפ"י יהודי המקובלים.

זינ מיש לנה נל ") מ"ש). ואולם בסרום שרושאחרו כבר נעשה ואעפ"כ אמר

אררה נא וגו' הענין הוא כי בהיריעה בבהינה סובב אינו שופט העולם כי מצר הסובב כל עלמין נאמר אם צרקה מה ההן לו ורבו פשעיך מה מקבלים שובה כירוע,**) אך השבר והעונש יגיע ליושבי הארץ מצר ממלא כל עלמין ששם נונע מעשה בני ארם במארז"ל באיכה רבה מוסופין כה בגבורה של מעלה או מחישין בהו ובמשי"ה לנו באורך

העשה לו (אינ־נ"ה) כי לפניו כחשיכה כאורה ומצר זה כל הרשעים

כל עלטין. וע"ו נא" עיני ה" המה משומטים בכל הארץ (יכניי י") שענין משומטים היינו שמהפשטים ומהלבשים בכל הארץ, והש"י משניה בארץ ע"י שמהלבש בהם כי המה הם כלים רוחניים שהאציל וברא להשימיש בהם, והם מהפשטים ומהלבשים בהחוונים, והמה כמו העינים אל הארם יוהם מהפשטים ומהלבשים בחחונים, והמה כמו העינים אל הארם שהארם יביש בהם והשכל מהלבש בהם לראוח, זכן מארי הענין באוני ה", (ויש נ"ב מלאכים שנקראים בווהר מארי דעיונין כל עמ"ש במאמר החגלות אלהות פ"א) כמשנ"ה לנו השכל אך לפי ראות העינים ע"ר שאמרו ו"ל (יימי פ"ש) ער שיראו במנחלים בה"ו, וגם ארם השופט לא ישפוט לפי ראות מכורול בשפופרה או ער שיראו במנאפים וכ"ב רש"י ע"פ וה למד לרינים

במאמר החורה והמצוה. ולכן שופט ג"כ אך לפי היריעה בבהי ממלא

החסר והרחטים ע"ש. כי ההארה המלובשה בהחחונים היא ענין מרח הרין המפורסטים ברברי רו"ל כמ"ש הרמב"ן ו"ל בכסה מקומוח (י יניו מנמים היו מנצומים ומי מ" לוונים והסמר מלכחים כיוים). ואף כי המרבר להאבוח הוא פרצוף המלכות ראצילות כמבואר במאמר התגלות אלחות, גם כו יש סובב וממלא (מיים אייז "מי"ל יווים") כירוע, וכמבואר בחורה אור להרב מלארי ו"ל על פ" יוביאו לבוש מלכוח עיין שם, והו מה שרצינו לבאך פה במאמר השלישי הוה. נמעה שעותר כה ע"ם. ועויי וויך ברחמים ע"ם וינחס ס' (רחשים ו' וי') וברש"י שם גם ע"ק (סס כ"ח י"ו) כי שתע הלסים הל קול הנער בחשר הוח שם, והבן. *) ועו" יונח אלם להרו"ע מפאם פ"ו בזה, וע' ביאורי הוהר בכמוצים פ"ם אחם הראים לעש באורך, וקרא שם אם יריעם הסוצב בשם יריעם אדם קדעון והוא לפי דברי הארח"ל במער עגלים ויוטר פ"א כי מאדם קדעון ההחלי און (ר"ל זגון רוחני כירוע), ובאמח זא בכל המדריגום מלד סוצב כל עלמין ומלד מחלא כל עלמין וכנו שימבאר להלן עוד מזה, והבן.

שלא יפסקו אלא בראיה ע"ש. וע"ב אמר הכחוב ארדה נא ואראה שענין

יְהִידְתְּ אַצְּלְ הְשְיֵי הְיְאַ הְשְׁשֵּׁלְתְּ לְהַתְּלְבְשׁ בַּהַחְתְּוְנִים כִּיְדְוִעְ (פּי' פֿננימּל פּי) ואף כי המיר הארה מהש"י היא מלובשה בנבראים. וע"ב יודע הכל גם בבחי ממלא כל עלמין אמנם לשפוט הנבראים לא יסמוך על ההארה הנמשבה בהחחונים אך בעצמוחו "חלבש בחחחונים ובכלי העינים והאונים שהאציל וברא לוה לראוה הבצעקחה הבאה ע"י ההארה עשו אם לא***). והרמב"ן ו"ל פה ובחורה אור הוסיפו לבאר בברי שיבים במרה וכתו שימבקר לסרן ענד מוס, וסבן. **) אולם כאמת אך בבחינת החריים כמאך דעדי בתר כתפים וכו' כמבואר באירך בסידור יהרב מלאד ז"ל בד"ם עבדים סיינו לפרעם במלרים, ע"ע. זעי' בירועלני ר"כ פ"א לף שהקב"ה רואה איז העל אין דן את סאדם אלא

הוה, כי העיקר הוא שעושה רצונו של מקום ונובר על יצרו המשרו משמוע בקול ה'. ואף כי עלה ביר הרמב"ם ז'ל איוה מעמים אל איוה מצוח השמעיות במבואר, אולם על פרשי ריני המצוה אין לו שעם בהם ה' הפץ למען צרקי יגריל תורה ייאריר. אולם לא נמצא בכחוב שום למקובלים ענין יוחר עמוק בוח בשעמי המצוח ע"פ יסורי קרש שנחבאר לנו במאמרים הקורמים. אשר דווקא במעשים כאלה ובפרשי ריניהם יכשר היהורי לפי ענין הנפש אלהית שבקרבו למלכוח השמים, וע"כ להרבוח שכרם כי אמר ונעשה רצונו וע"כ הרבה להם הורה ומצוח וכמו שאמר"ול במס' מכוח (יף כ"ג ג'), ושם למרוחו מן הכחוב (ישיי מ"ג כ"ל) סגולוח עצמיות מיוחדות במצוח הניתנות לנו אשר דווקא במעשה וה יכשר היחורי למלכות השמים ולא במעשה אחר, כי לו צוה הקב"ה כעשה אחר היה במעשה האחר גם כן הסגולה הזאת אשר במעשה כירוע מרבריף שם,") וכבר רברו מוה קרמונים ואחרונים. אולם צות חש"י במעשים תאלת כי בהם יש סגולות עצמיות מיוחדות לעורר על ירם את ההשפעות האלהיות חבאות מלמעלה שיבאו למשה, גם לוכך ולטהר את נפשו לאור באור פני מלך חיים כמ"ש הרס"ג במ"ח מספרו האמונות והדיעות שהוכיות יוככו הנפש ולחפך העבירות יעכרו אוחה כו' ע"ש. ומעשה החחחונים עושה כה בעליונים. וברברי ה"ל "מונים מישרה כה בעליונים. וברברי ה"ל "מונים שישראל עושון רצונו של מקום מוסיפין כח בגבורה של מעלה וכשאין עושין רצונו של מקום מחישין כח גדול של מעלה, ועוד נמצא בדבריהם מאמר תמוח (נימים י' 6) שהקב"ה אמר לר' ישמעאל כהן גדול ישמעאל בני ברבני ובו'. הנה שהחחחונים מוסיפין עור כה בעליונים, (כי העולם בולו הוא כארם אחר, וכמו שהראש מפרנס הרגלים. קן הרגלים מועילים ג"כ צורך גבוה לא צורך הדיום לבד (מ' כמנ"ן שמים כ"ע מ"ו). והדבר הזה אינו סובן לפי הנראה כי מה צורך להקב"ה במעשה התהחונים והכחוב אומר מפורש (סייג ניס) אם צרקת מה החן לו ורבו פשעיך מה העשה להראש כירוע. ראה אברבנאל פ' בראשיה בענין המאורוח) והמצוח רו לו. גם בל ענין הקרבנות שצוח ה' אינו מובן כפשוטו כי מה צורן לאלהים ריח ניחוח, והכחוב אומר אם ארעב לא אומר לך ונו' (מגליס ני

*) עי' גרברי הרחב"ן ז"ל ע"ס כי יקרא קן לפור ולמהר"ל מפראג בספרו מפאָרָח ישראל פ"ו ופ"ז בוה.

הוא היה אומר יפה שעה אחה בחשובה ומעשים מובים בעולם הזה מכל היי העולם הבא, ויפה שעה אות של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה.

מאטר ורורו ורמצור

X. U.

בל מבים בפשטי כחובי החורה יראה וידמה כי כל המצוח השמעוח שנקראוה חוקים שאין אנחני יודעים אוחן ב"א מפי השָמַע שאין השכל וווד עליהן (חוץ מן המצוח שהשכל נוור עליהן ומורגשות בלב הארם בנגבה וגוילה וכו' שנקראות מצוח השכליות ברברי הקרמנים) לא ניהנו המרא רק בעבור שעל יהן יהקע בלבם יראה ה' ואהבחו. בוכרם רובן וכר ליציאה מצרים ישאר נסי ה' עמהם, כי כל המצוח השמעות הן עם ישראל לבל ישכחו וימירו ה' מלבבם, כמו שנראה ממאמר הכחוב הרכב"ם ו"ל (פכ"ס מים" וסייעהו. ובענין החוקים שאין בהן וכר ליציאה מצרים אמר המב"ם ו"ל עליהם שהם לפרוש מחומות הכנענים ועוברי הרמב"ם ו"ל עליהם שהם לפרוש מחומות הכנענים ועוברי אימר עוד מעם בוה (פי) וצרקה ההיה לנו כי נשמור לעשות ונו' הורה אימר עוד מער עוד מעם בוה (פי) וצרקה ההיה להרבוח להם צדקום ווכיות לפניו עוד כי רצה הקב"ה לוכוח את ישראל להרבוח להם צדקום ווכיות לפניו עוד כי רצה רקפ"ה לוכוח את ישראל להרבוח להם צדקום ווכיות לפניו

מצוח ה' יחקן כל חעולמוח וימשיך ויוסיף כח בגבורה של מעלה כמבואר. אף כי מאמת מצר תסוכב ההיינו מצר אלחות הנעלם כל בשור היחור אף כל מינופח לא חמנפך כו' ומחיה. כולם בהעלם בהשואה והגילוי מן ההעלם והסובב יוחר מכפי חוק הקצוב מראשים הבריאה. אל כל העולמות עליונים והחחונים.") כי המצות הן כלים לאור הסובב כל עלמין כמשי"ת. וחוא הענין אשר בכל מצוה נאמר לשם יחוד קוב"ה הברואים אשר בעולם שוים חמה ומחשיבה כאורה לפניו וכמו שיסה גפורה ואין פה חילוקי מדרינות כלל כמשנ"ח למעלה, ומצד וה נאסר אולם מצר הממלא לעיני הברואים אשר רואים ומשיגים רק עולמוח רק אור הממלא כל עלמין הבא בהחלבשות וחפיםה בהם, ומצר וה יש הועלה במעשה המצוח אשר על ירן יוכלו בני האדם להמשיך האור אם צרקה מה החן לו וגו' ואין שום לפניו לא הוספוה ולא מגרעה כלל. בעלי גבול ומרת ואור הסובב החורר והולך בלא הפיסה בו אינם משינים השפונתיה דהיונו יהור סובם כל עלטין בממלא כל עלטין. כי הקב"ה נקרא במו שהוא קרוש ומובדל וסובב כל הנבראים מלמעלה ואינונהפס בחם, ושכינה נקראח כמו שחוא ממלא כל עלמין וחופסים בו והוא שופן בחם. וענין היחור הוא שחסובב יאיר בממלא יוחר מכפי קצבו בחוספות המשכת מן המקור מקור חיים, כי המעם למה ניחן הוק קצום אל האור והחיום הנמשך להחיות העולמות בגילוי הוא כרי שלא יהבטלו העולמוח ממציאוחם. כי קיום העולם הוא רק ע"י העלם והסהר אור האלהי הסובב ונעלם. ואלו ניהנה רשות לעין לראוח היה העולם בשנ במציאות ע"ר כל לא יראני הארם וחי (שמים ל"ג ל), וער"ו בכל המדרינוח

בגרכוח (ל"ב ב") שנים עשר תולוח בראשי ברקיע וכולן לא בראחי אלא בשבילך כו". ובספרי ע"ש האומי השמים המחכלו בשמים שבראשי לשמשכם כו" כששע הכחוב יהי תארוח וגו' לסאיר על הארץ. והרמב"ם במוכה פי"ג וי"ר ופכ"ר לשלישי הלק ע"ץ, וכבר דמאו בעל העקודה פ"בראשים והאברבנאל בשעע הכחוב אם לא ברימי יותם ולילה חוקוח שמים ולרך לא שמים (ירמיה ל"ג) וכן דעים רם"ג במ"ד ועי" בעבודה הקדק ח"ג

מלק במבלים בום במורך.

"א) עיין מבן דוד להרדב"ז ד"ה ע"ב חילות בין עולם השכל לעולם הבנין כו' והוא הברי סה וכמש"ח עוד בערק ב'. ובעל מהור עיטים ע"ד עעה ביה עדימה כי עולם השכאי הוא עולם האצילות אל הכמי האמה ע"ש בדבריו על דברי פיוין שיבאו להלן. כי עולם השכל הוא עולם הא"ש עולם ע"ם הבמוות כמ"ש הרדב"ז הל"ל וכמש"ח להלן בדברי פיוין בוה. ועולם הבניון הוא עולם האצילות כידוע לי"ח.

על כל כמ'ש (סהים סי) המשילהו במעשה יריך כל שהה החה רגליג") פ"ש) וכל העולם כולו נברא כשבול האדם, כמו שאמרו רו"ל במקומוה רבים**) ומוסכם מכל תמקובלים, אשר הוא הארם בעבורתו וקיום כי חכלית כוונת הש"י בבריאת העולמות תיה ליחן הכח הוה אל הארם אשר נפשו האלהית הוצבה במרומים הלק אלות ממעל והוא כארו מצבא המרום במרום, ועוד יותר גדול מהם כמבואר לנו במאמר התגלוה אלהוח פרק ב' וע"ב שם לארם יהרון על כל ברואיו וימשילהו בעבור עבורחו להקב"ה בחורה אשר נחן לו אל התכלות הוח (יפי מ"ז סוף וכן הגולוי השני הנקרא עולם הא"ם, נשאר עור באופן אין סוף והחלבשוח וחפיסה בברואים (מ' מפת כאלמת וכשלם פפ"פ). אך מעט אור והיוח נמשך ממנו כערך קו וחוש בגבול ומרה ובחק קצוב להחיוה העולמות כ"א לפי ערבו בגילוי והתלבשות בברואים ווה מושג אף לנגרנו ונקרא ממלא כל עלמין. ובאה הקבלה בוה אשר הארם בעשותו רצון קונו יוכל להמשיך הוספות אור וחיות מן הסובב וההעלם אל הגילוי והממלא יותר מכפי חוק הקצוב להחיות העולמות, (פקימם פנ"פ נפלפ"ל) הוא למה הקרוב אדם (לימני מ"ל זמולן מפ"ץ פי מ") והבל מבבורות צאנו ונה שאטר בו הכתוב (cdaga a) וירה ה' את ריה הניחוח וגר', ואחר בל יחפלל ? ועוד חרבה כרומה. והאמת הוא לפי מה שנחבאה לנו במאמרים הקורטים. הגילוי הראשון מתאלהים ולבושו הראשון הנקרא אור אין רהיינו בלי גבול ומחיה כל' העולמות באופן געלם ונסתר ונקרא בעבור וה סובב ומקיף מלמעלה. רצונם שהוא בהעלם והסהר ואינו בא בהשנה בני ישראל מקדם כו' (30), וכבר חפסוחו כל הקדמונים באמרם אם כן הישובים שהראה. האברבנאל בפ' ויקרא ליישב דברי הרמב"ם הוקשה לו פרטי ריני הקרבנוה שמבואר מוח שיש להם סבה הכרהיה כו' ע"ש, גם נמצא מאמרם ז"ל (מינין פ' פ"פ) בשניור ר"ח אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח. והמהו כל המפרשים שאיך שייך כפרה על הקב"ה, ונמצא רבריהם ג"כ (נימת ז') מנין שהקב"ה מהפלל וכר ולמי י״נ) והרמב״ם ז"ל אמר שצוה ח' בהם אך כעבור שהורגלו בהם לאלילים

*) ות"ם שם ומחסרסו מענו מחלכים ר"ל על סקב"ס בעלמו, לא על סתלחכים, כי מן התלחכים הוא גדול כתבוחר וכמ"ם ספרדם שער סיבלום פ"י ונשעה"ק לסרח"ו בסופו דלם כבעל חיווק חמונה בסופו ע"ם.

 κ^* , κ^* בסופו ללם כבעל מיווק למונה בסופו κ^* ם, החבר המורה שנקראם כלשים וק

להאציל עולם האצילות בעשר ספירותיו (ובכלל הוא רצון כללי על כל העולמות בכללכי כל העולמות הם עשר ספירות כמבואר שם), ווה ירוע כי לא מחשבותי מחשבותיכם (שמי י"י יי) ומחשבת הקב"ה כבר פועלת במציאו (כי כל מרה אלהיח הוא ענין נמצא במציאוח אור וגילוי כמבואר שם ובנניות עשר ספירות שכליים ורוחניים. לרטיון החרש החכם אשר מחקה החלה בנפשו ציור הבנין כולו ואח"כ יוציאנו אל היש ברמוחו כצלמו הוץ לשכל, כן האל ב"ה האציל בעצם שכלו ולא הוץ ממנו אה וכשעלה ברצונו לגלוח ענין עשר ספירוח כבר נחגלו במציאוח בכחו בהעלם העולם השכלי הוא ע"ס הגנווות (כי עולם נקרא עשר ספירות כמבואר שם), ואח"כ הוציא אל היש חוצה לו עשר ספירוח הגלייות הוא עולם האצילות כמבואר שם. וכ"כ פילון היהורי בספרו המתואר ממלאכה בתולם ע"ש, (על מחבר בב"ר פ"ח בחומן היה צונה מסון דמהכחים ותנקסחים כך הקד"ה הנים מתכה תכל לם השלם מי). (ווה הענין הוא ג"ב למעלה מוה בגילוי הראשון אור א"ס בבחינת מקור למקור") כמבואר בהערה הנ"ל ע"ש הימב) ונקרא גיב העולם א"ם וכחר עליון ברברי הכמי האמה בשם "גלגלה. כי הוא על המוח מקור כל הדשפעות והחיות המגעת אל האיברים, כן האור הסובב הזה מקוף על העולם האצילות שהוא בחינת מוח אל העולמות כמו הגלגלא (ימ"כ יקנא ג"כ ימו ניחים) אצל האדם שסובב ומקיף מלמעלה התחתונים במעלה. וכאה הקבלה כי יש תרי"ג ארחין רגולגלהא כמנין חרי"ג מצוח כמבואר בווחר, רצונם. שהשפע האלהיה החולכה ומחגלה מן הסובב וההעלם אל הממלא וגילוי בהתלבשות בברואים מההלקה לחרי"ג ררכים, והם בעין הרי"ג צינורוח מוליכי השפע בההגלוח אל שבעשיה לחר"ג ענינים ומעשים גשמיים והם החרי"ג מצוח שבחורה העולמות המחחלקים ג"כ כל עולם לתרי"ג איברים כמו הארם**) ותחר"ג איברים הם כלים לההשפעות האלהיות לקבל בהם באופן ממלא כל עלפון. הכלים הללו ישנם בכל מדריגה מחמשה המדריגות העולמוה שנחבארו במאמר אלהות והעולם פ"ה ער שנחגשמו פה בעולם העשיה

"הי בכלל העולמום החוש"ם הח במקום עולם החים והקו וחוע הוח אלילום במשלם וכשמעם נעוך הנגואר שם הוא אוס קדמון אדם דבריאם, ואלילום הוא אדם דעודים במצואר ברים לפנין ערון ג' מני אדם באורך במצים בשם האר"י ו"ל. פ"ח, ובח"ש באצוח דר' ימן פל"א כל נה שברה הקב"ה בעולנו ברה באדם כיו להים כיו וכ"ע במ"ר, קבלים פ"א הארך וע לה פה וכו' וכ"ל הדמנ"ם פע"ב למאון, וכל בקדמונים.

של כל הנאצלים והנבראים היו בשלים במציאות לפני אור אלהי הסובב כי לא יוכלו כליהם להכיל אורו הגדול, ולכן נחן לנו הקב"ה חורה ומצוח אשר על ירן ימשיך הארם בכל העולמות חוספות אור מכפי הוק הסובב כל עלטין להכילו אשר יבא בהחלבשות והפיסה בהן ועל ירן בכל העולמות ובנפש הארם בראשונה כמו שיחבאר עוד, וברברי

הערה, וכן הוא העין בנשמת האדם העלינה, ירידתה לעולם הזה היא בעבור לראות אתר המינה באור פני מלך חיים הסובב כל עלמין כי קדם הידהה כלואה באוצי הנשטות וניזנית בקצבה, ואחרי כן ע"י לבושי המצות למ" מלק, רלה בנולינר ימים המזים מוס), ויכול האדם גם בנוה"? להגדבק באור מני מלך חיים הסובב כל עלמין ע"י מעשה המצות במבואר, וע"ב אמרו ה"ל מצר עצמו, בלתי ע"י מעשה המצות במבואר וע"י מעשה המצות מברי הישהלשלות בעה" לידבק באור הסובב ונעלם והוא שאפר הכתוב ולדבקה בו (נגריס "ל כ"ב גם בער היל" לידבק באור הסובר ונעלם והוא שאפר הכתוב ולדבקה בו (נגריס "ל כ"ב משה בעה"ז לידבק באור הסובר במ"ש המורי. (מ"ג ס" ל", ועי" מוס במלמר ינוס המסים במלמו), ובספרי הרב מלאהי ז"ל נהבאר באורך.

U U U

ולחבין בחוספות ביאור הענין שלמעלה. הוא לפי המבואר לנו במאמר האלהות והעולם פ"ח ובהערה לשם, כי עולם הא"ס של הע"ס הגנווות הוא ארם קרמון או כחר עליון נקרא "רצון העליון.") כי כל ענין עולם הא"ס הוא ענין הרצון מהאלהים, כי כאשר עלה ברצונו

^{*)} ובספרד המדריגות בסרט נקרא אדם קדטון רעוא דכל רעוין רצון הרצוסם. וביאורו ממלא בד"ה לסבין ענין ג' מיני אדם בכסבי הרב ז"ל ע"ש החילוק בין הסכם ורצון באורך.

הסובב אל הממלא") כמבואר, ובשובו הגרול נהן הכה הוה אל הארם אשר עשאו בצלמו כרטותו בכח נפשו האלהיה שבקרבו כמבואר בפ"א. בל העולטוח מדה כנגר מרה וממשיך בכל חרי"ג צינורוח השפע של

ובררך פרש ביארו תכטי האסח המקובלים *שע"י* הרצון בהמצות החרי"ג שרארם מבמל רצונו לעשוח רק רצון הש"י מעורר הרצון חעליון מקור הרצון זתגלגלה מן הסובב וההעלם אל הממלא והגילוי הוספוה אור מכפי חוק חקצוב (יליה מנלו צויכר בהולים ברסן בנולגלפל כי"), וע"ר מעשה חמצות מררינות העולמות אף בעולם האצילוח ע"י השחלשלות במבוואר, (ולופ

ממלח בווכר שמתיח כן כת"ם לוצרים נשק"ם גידים ח"ם, וכן כן בתלכות חלילום כר), ולכן דוקא בהחרי'ג מצוח המנויות בחורת משה ופרשי מעשיהן מוסיף אור בעליונים ובההחונים וכי אם משנה איוה פרש אינה עור רמוח האבר שלמעלה וחבן). וע"ב רקרקו והחמירו חו"ל בכל פרטי המצוח לעשוחן כהקנן. כח בגבורה של מעלה שהבוונה שמוסיף כח מן הרצון העליון עולם

ובוה יובן הענין שאמרו ו"ל כשישראל עושין רצונו של מקום מוסיפין

נ"כ בעולמות התחתונים, ומה שנחבאר במאמר החגלות אלהות פ"ג כי

עצם האצילות הוא בחינת סובב הוא נגד מרח המלכות פרצוף גילוי האצילות המבואר שם. אולם באמה גם הוא שייך לעולמות ומצמרף אליהם כמבואר שם בהערה, אמנם עולם הא"ם הוא הסובב ונעלם

באמח ואינו שייך לעולמוח בלל. ומעחה חבין ברבח ר' ישמעאל כרן

הא"ם בעולם האצילוח") ששם שייכה הוספה כה והחשה כה. וע"י וה

עושה כלים לההשפעות האלהיוח, כי המצות המה כלים ואיברים בכל

כמ"ש המקובלים). אך אלה החרי"ג איברים הרוחניים מחלבשים שבעשיה, הוהחרו"ג איברים שבעשירו, (וכן בנפש יש חרו"ג איבהים רוחניים בחקרי'ג איברי המצוח הכלים החחחונים הגשמיים הנמורים כמו ואמרו המקובלים שהע"ם נהלקות לחרי"ג איברים וא"כ העשר ספירוח הפילין עוד בהמה ובחובים עליו אוחיוה גשמיוח כו', ציציה פחול הבלח כרי וכן כולם כמו הנפש באיברי. הגוף וע"ר שנחבאה במאמר אלהות והעולם פ"ח כוח. וכמו שכאדם יש איברים איברי הגוף ולבושום היצונים המקיפים את האיברים, כן יש בעולמות עניני איברי הגוף ולבישים עליהם להחר"ג איברים של הספירות כמבואר (מיז פש"ק למכסיר בקומו גיה ות"ק היעינ), וכן בעולם העשיה שבעשיה הגשמי מכיש הלבושים להחרי"ג מצוח הם כל הרברים אשר בעולם וכל חיקום. ובהם יש הפרר שהרברים המחורים המוחרים באכילה לישראל הם בכל מרריגוחיהם בכל חמשה מרריגוח העולמוח מעורבים שוב ברע בהם רק רע לבה רהיינו שכח האלהי הממכ"ע הוא בהסחר גרול כהם ונקראים במקובלים קליפת נונה (כמו קליפת פרי שמקיף מלמעלה). וכל הדברים השמאים האסורים (יק שוניי כאנינים נקליי החי וחינל לעול שאניי וע"ב אמר פרעה ורומיו מי ה' אשר אשמע בקולו כי הוא בעיניו נפרד נם מן כממים, ומ' גצורום כ' למהריל מצרפע פפ"ז) נקראים בכל המדריגות שלש קליפוח הממאות שרמום יחוקאל (פי) ענן גדול וגו' ונוגה לו סביב, (פיפ פיפ) ואין לגמרי מהאלהות. וכוה הוא ענין הקליפות בכל העולמות עליונים ותהחונים ומהם שרש והיוח כל הרברים הממאים, עוכן חיוח ובח עשייה העבירה הולכה מהש"י ע"י הקליפות ובאה להאדם כמבואר), ולכן נאסרו לישראל שלא יטמאו בהם. ולכן ג"כ המה בעלי הבונות ומרות רעות כמו שאמר אלעור הבהן להלמי המלך, וע"כ ג"כ נאסרו באכילה לישראל בעכור כי הנאכל ישוב גוף האוכל ותיה לבשר אחר ויולידו באדם ג'כ מדוח רעורו כמו שאמר אלעור הכהן שם (מאנ פינים בחלק הדכם וקנים וכ"ג פנונין בנו **ל**מכי מום מ"ם כי נפם הנשר ברס הים מ"ש).

אור כן הסובב אל הממלא, כי בעשותו רצון קונו הוא ממשיך כן הרצון העליון הכולל כל העולמות. כי הרצון העליון היה לעשות התר"ג מצוח ויהיו בלים, אל החרי"ג צינורות השפע הממשיכים ההשפעה מן ובזה יובן למה כשהארם עושה רצון קונו יוכל להמשיך הוספוה הסמה כתנואר למעלה) ומ"כ השם"ל לא מעשה הן כענין השם"ם גדינים שבאדם מנונעים ההששעה מן המוח לבל משפך רק שמוליכים אומה גדרכישה" היים שמיבם כמו במינים החום הדרכישה" היים מחול למנוכה. בלינורוח, וההן (ומי' גכמני הרג מלחד ז"ל גמום' גיאור לדרוח דגן נעול למנוכה. בניאר ביומר שמק ובאורך ש"ס).

*) ותם שלותדים שם בתדרש זם כענין מן סכחוב באליסים נעשם היל וגו' או מן ככחוב ושם היגרל גא כח אליני וגו' (וע' שנח ש"ע א") שענין סשתים האלים הוא רק סכמוב ועום יגדל גא כח אליני וגו' (וע' שנח ש"ע א"ל שניון סש"ד, הוא בעבור כי על פרלוף סתליום והשלים והסחשה הוא בתדתה כתבואר סה בפנים, וה"בן.

") וענין השמ"ה לא מעשה הן בהרמקה מן העבירה כלים לההשפעות האלהיות הבאות מלמעלה ע"ר שאמרו רו"ל ישב אדם ולא עבר עבירה נחמין לו שבר כעושה תאה (מכוח כ"ג ב") וגם בההרמקה מן העבירה הוא מונע ההשפעות אל הקליפות (מי מעשה העבירה הוא כלי אשר ההשמעה האלהים מבא אל הקלישה והיא בגלות

הרם ונעלם ממנו עצם ארם קרמון וכהר עליון כמבואר *שם*· אמנם

המקובלים אמרו ג'כ כי עצם האצילות הוא בעבור עצמו אינו צריך אל החוספות וריבוי האור, אך נצרכת לו החוספות בעבור התהחונים המקבלים ממנו, והוא נהנה בוה כי ממבעו הטוב להיטיב (שמ"ק להמ"ז squ, מ"ל squ, וק למר מניי המ"ז"? לפר למי קמימשלק נסימי בנינלויען נשני מנ"מ).

עושה בעונותיו ונחסר אור הקרושה **) בעבור ההחחונים. אולם בעצם האצילוח עצמו אינו נונע הפגם כלל. אמנם במלכוה ראצילוה נוגע

הפגם והחוספות גם למרחה כביכול, (פק לפניס משן 6 מכ כ"ד). ובוה ביארו המקובלים ענין הקרבנות מלבר שהן מן התרי"ג כלים שנחבארו עור אמר הבחוב עליהן בפרט ריח ניחוח לה' כמו ריח בארם שהנשמה נהניח ממנה ***) ועישה חוספות בח באלהות בעבור התחחונים המקבלים ממנו, (פ' נדכי ממנ"ן ז"ל פ' ייקא למיי לפד 60 ילא מנס מצילים אי

גרול לחקב"ה כי הקב"ה נקרא עצם האצילות (״ל מפילים ימיש) במבואר במאמר הנ"ל*) ולכן אמרו ג"ב שהקב"ה מהפלל אל הסובב האמיהי

גדולה מחברחה, וכן אמרו רו"ל במשנה (הצום פינ מיה) והף והיר במצוה קלה הפלך פלנו של עולם, ואיכ פי אשר יוכל להפריד בין המצות ולאמר שואת כבחטורה שאין אחה יורץ מהן שכרן של מצוח, עכ"ז כפי הנראה מרנרי הנביאים במקומת רבים יראה כי מצות השכליות נדולות ממצות השמעיות אצל חשי והן העיקרות אצלו כי אין מקרא יוצא מידי פשומו באמרו (תנריס ו') ויצונו ה' לעשות את כל התוקים האלה ליראה וגו' הנה לך שהיראה היא העיקרית אליו (ועעם המקבלים מכלל בעעם השני שחתר שם וברקה מהיה לנו דסיים ריבוי הכלים והבן) וכן ברומה לה כל מצות הלבבות. וישעיה צוח למה לי רוב זכחיכם יאטר ה' וגו' קשרת תועכה היא לי וגו' חרשיכם וטועזיכם שנאה נמשי וני גם כי הרבו הפלה אינני שומע יריכם דמים מלאו (זס לי) וכן אבר שם יראחם אותי מצות אנשים מלומדה ונו' (ריל, ססירסס פללס לסרבום תמס) וכן (כ"ם י"ב) יען כי נגש העם הוה בפיו ובשפתיו כברוני ולבו רחק ממני וחהי אמר שם (כ"ס) הכות יהוה צום אבחרהו וגוי הלכוף כאגמון ראשו ושק ואפר יציע וגו' הלא זה צום אבחרהו פתח הרצובות רשע וגו' ושלח רצוצים חפשי וער הלא פרום לרעב לחמך ועניים מרודים. תבא בית וגו', הנה לך כי מצות כאשר צום בחורה רק נאופן שאל יבמלו מצות השבליות שהן העיקרות אצלו השכליה השובות אצל הש"י ממצות השמעיות,") אמת שרוצה במצות השמעיות אולם כשאין מצוח השכליות ימאס ה' במצוח השמעיות וכמו שאטר שמואל לשאול (פ"ל מ"ו כ"נ) הנה שטוע מזבח שוב להקשיב מחלב אילים וגר ומ"ב ירטיה ברצותו להגריל המכוון האטור אטר לישראל (ססי) לא דברתי את אבוהינם ימוכ המר ע"ו) אף כי כאמת צוה ה' על הקרבנות תמידים ומוספים כהלכתם, ולא צויתים ביום הוציאי אותם מארץ מצרים על דברי עולה חבח כי אם ונו' שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואחם חהיו לי לעם וגו' (ועי' מתסמרי סכנילים אך אינם העיקרים אצלו כי באין מצות השכליות ימאס בקרבנות ישראל וכל מצוה השמעיות כדומיהם. וכן מיכה (ו' ז' מ') בספרו שאלת ישראל הירצה ה' באלפי אילים וגו' האתן ככורי פשעי וגו' אוטר תשובת השם הגיד לך ארם הערה, אם שנתנאר לנו רעת הווהר והמקובלים כי כל המצות הן איברי מוב וגו' כי אם עשות משפט ואהבת חסר והצנע לכה עם אלהיך וכן

*) וזם עניין כל הברכוח ברוך אחם ה' כו' שמברכין אוח להוסיף שחו, כי הברכוח כן אורך גבוה כמו שהאריכו המקובלים במסריסם, והקדמונים שמלו בענין הברכוח ליישבם כירוע מדברי הרשב"ה ז"ל בעון יעקב ברטו שם ובעל העיקרים וומיסים, ולכן נקרח עלם האלילוח הקדום ברוך הוא, קדוש עצור שהוא קדוש ומיבדל סובב כל עלמיין וברוך הוא שבו שיכח ברכה כמבואר. והא ממחה עלי אשר למעלה כי אד לדמיין המרכז אף כי קב"ה ושבינחים הם ז"א ומלכוח דאילום כמבואר במאמר בי", והבן. ההגלוח אלהוח שהם ג"כ בבהינחם סובב ומתלה כמבואר במאמר הל"ל, והבן.

מ"ם), וברבריהם נחבאר באורך.

**) ואחרו המקובלים שגלכח אור הקדושה חגא אור הקלישה במקומו והייש כח העומאה מכם השבן להעלים ולהספיר. אם האלטוח ולהיום יש ומבר מהאלהים ואל להיום בעל אצלו עד כי למטה בנסם יגדום הכח היה לאמר מה שדי כי נעבדנו וכו' ובדבריהם מי' באורך. וע"י הסשובה מעומק הלב יחקן את המש יעוסרה ומקסה מהלאהה במ"ח הרס"ג במ"ו, גם המשובה מוספת כת מלמעלה וממלה את כל השבמים והההחומים במ"ש בווהר דמיבון ליה במילה ימיר, וע"ל מעודר ב"ב למעלה שמימים והההחומים במ"ש בווהר דמיבון ליה במילה ימיר, וע"ל מעודר ב"ב למעלה שנימים

לאן פעליון, כרוע מספרי הרב מלאדי ז"ל.

***) והרמב"ן ביאר הום עירן שעיר המשמלה לשאאל כמו שיאה המלך ליסן
הרון לל השר אלו הוא השטן וכו", והיודע בהכנות המערונוניסיא הקדמניה יבין
ערון הקרבמת לאשורו והרולה למעוד על הסוד המרל הזה יעיין בדבריו במקומים
רבים, ועל פי סשונו ביארחי עיין שעיר המשמלה במאמר מספרי הבניאים ע"ש.

^{*)} ושם חשב תאום השבה בין השכליות אם חשיב נושבה רגליך וגו' שהוא מעשרם -הדברות ואולם כל המועדים קראום הכחוב חוקים (דברים ע"ז י"ב).

לך ובאה וירשהה אה הארץ וגו' וכן שם כרומה (פ' פ'. "פֹ פֹּ). ומה נעשה בארצך האם דוקא בארץ ישראל חייבים בני ישראל בצרקה לאביונים. שאינן חלויות בארץ נותנות גם בתוצה לארץ*) בפני הביה ושלא בפני הביה (פילו ניש שלים יקן מש). אך בעבור כי מישרע"ה כלל כל המצוח ביתר בי עיקר ציויו היו על הארץ למען יאריכו ימים עליה, וע"כ אמר בכמה בכחוב על כן אנכי מצוך לאמר פחוח חפחח אח ירך לעניך ולאביונך ככל אשר אנכי מצוך וגו' ועשיה אה כל מצוחיו וגו' אם יהיה נרחך וגו' (יע' ניחקאנ כ' זיה יח"ק) וכן נמצא ברניאל שאכלו זרעונים בבבל, וכן אמר המן (אפי ג' פ') ורחיהם שוניה מכל עם וכן אמר בנחמיה (ל' ל') ושבחם וכן משה בנבאו על הגלוח (פס נ') אמר ושבח ער ה' אלהיך ושמעה בקולו אלי ושמרחם מצוחי וגו' אם יהיה נרחכם וגו'. וע"כ יפר, אמרו הכמי המשנה (קחשין מימ) כי מצום התלויוה בארץ נוהגוה רק בארץ ומצוה בקומות לעשותם בארץ. ומן ימי הגולה לא רבר בלל. אך בפרשה הנ"ל רמו על חיוב קיום המצוח בימי הגולה כמבואר. ונראה כי מוה השעם הפריר משה מצוח קרבן פסח ומצות איסור המץ לפרשיות נפרדות (פשמ "ני"ג) אף כי הש"יה אמרם לו ביחר להורוח שאינם חלוים זה בוה (ומה שנמצא (יתיים מ"ז צ') שבעת ימים האכל עליו מצוח הוא לאו דוקא ואמרו רק כי כל דבריו היו בארץ כניל). ומה שאמר (פמוס "ב) והיה כי

בעצור שלא סיו בארלם (ער' במ"ר פמ"ו וש"ר ס"מ ויבנוות ע"א ע"ב וה"ק). ווה בעצור שלא סיו בארלם (ער' במ"ר פמ"ו וש"ר ס"מ ויבנוות ע"א לא בעול (וע' בריסות אין ראים כי שם במדרש אתרו שבעא עצור ווק לבס ומבע לוי לא בעול (וע' בריסות אין ראים כי שיב מהלכת אימורי ביאס, וכן ימוקאל (כ') ועער שעבח ע"ז ראב"ם פי"ב מהלכת איסורי ביאס, וכן ימוקאל (כ') ועער שעבח שאתר במורכי שניל אוסם כי הימה מרשה לכם ווה שאתר ביולריים ולכן לא היכיר תשה במורכי שהיסה לכם במגרים וים שאתרו כי הוגריים יים של מרדים הביולרים וים של מרדים הביולרים וים של מרדים הביולרים וים של מרדים הביולרים וים אינוריים הביולרים וים היים הביולרים וים של מרדים הביולרים וים אינורים הביולרים הביולרים וים היים הביולרים וים של מרדים הביולרים וים היים הביולרים וים היים הביולרים וים הביולרים וים היים הביולרים הביולרים וים היים הביולרים הביולרים וים היים הביולרים וים היים הביולרים ה לה הנימו לומס להמל, כי המילה היסה קדומה להמלריים הקדמונים. ורחים להצרימו כי למורף מלה את ערלת בנה במולה לחרך. וגם עזרא לא זכר על מימילו בבבל. האדך (עו" מנימות פרשר ראיה בסים אחרי ומות מן הכימוב (מיצ. "יו) ממפע אלהי האדך (עו" מנימות פרשר ראה) אין ראיה כי במנה המנה להדי הגרום אשר הם האדים כן נידות. וכן הכמובים במורה משה בכל מושבומיכים אין ראיה לפעור מן המלום היהוים היושנים במולה לארך בישוב מתידי להשמעה להנוים שכיניסם (וע" יום שהביהו רחים מן הכסוב (יהושע ה' צ') ושוב מול אם צני ישראל שנים כי משם מל חומם שעם רחשון ברלומס לחבול הפסח, כי במלרים בעלו מלוח מילה במלמור קיחשין ל"ז מ"א). וכן המלרים הפותרים כי בגולה הוסרה הברים שנין ישראל בסגנונו כליושין ביו ביון וחף גם ואם בכיומס בארך אוצייס לא תאסמים וגו'

וכן זכריה (מ') בדברו על הצוטות אמר כרברים האלה, כי הצוטות יהיו לשמחה ררטע"ה אטר כשם ה' לא על זבחיך אוכיחך ונו' זוכח חורה יכברעני (סלי ל) האשת והשלום אהבו ע"ש. כי כולם פה אחר שהקב"ה דמץ בעיקר וראשונה במצות השכליות, יראת ה' ואהנתו ולבטוח כו ועשות משפש ואהכת הסר בין אדם לחבירו*) וכמו שאמר הלל הוקן כי כלל החורה הוא פה דעלך סני לחברך לא העבר (שנם ש' במה מליקון ל"ה ה") וכבר ההעורר על זה בישים הקרשונים רבינו בחיי הזכן כספרו הובות הלבכות ואחריו התעודר זה לא כביר הרב הקדוש הדר ישראל בעשים ז"ל המפורסם בראוהו את עם בני ישראל מורה מאד, נעזבו אל דקרוקי המצות ומנתנים ההדשים מנהני אשכנו הדבים ובלטודי פלפולי החורה פלפולים של הכל ודרשות רבות הרבו מאר, ואהכה ה' הראתו ולדבקה בו אין דורש ומבקש, ואת החסר והרחמים ואהכת רעיהם עובו לאנהות, (אונס כי לכיך לעשות זה וגם מזה לה לסמם יד) וחוא התעורר במאמריו והשיב רבים מעון, ולימר דעה את העם להנין המאמר הירוע נדכרי רז"ל "רחמנא לבא נע" ואטרו (נרכום י'ז לי) אחר המרכה ואחר הממעים ובלבר שיבוין לכו לשמים וגם התפלה צריכה להיות באהכה ויראה וע"כ נקראה עבורה שבלב כספרי ע"פ ה' הוא קודם שנברא העולם ואחר שנכרא העולם בלי שינוי כלל והעולם כאין ולעברו בכל לבככם ע"י התבוננות בגדולת ה' וקדושהו. גם הוא ליטר לדעת כי השוב והכל הוא אלהים אין עוד באלבדו ואין שום הנועה בלעדו כאשר נתבאו

לנו יששתו במאמרים הקורמים.

החווים), אשר משמע מוח שכאשר ישראל בארץ לא להם אין עליהם רבים מחכמי העמים עוררו ספק על זה בירוע, באמרם כי מצאו בכמה מקומות בתורת משה אשר אמר 'לעשותם בארץ (ינכים די "ד, ו' פ', "ב פ', היום קיום המצוח. ואף אנו מצדנו נציג לעיני העמים כמה כחובים אשר יורו היוב קיום המצות גם בארץ לא לנו ואף בגולה ההה ממשלה העכוים, באכורו (יכיים י "ז "ס) שכוור תשמרון את מצוח וגוי למען יישב ונשאר לנו לבאר חיוב קיום המצוח בגולה ובארץ לא לנו. אשר

ברימי אמם וגו' וכחמה הרבה (וכמ"ם במנהדרון ק"ם ע"ב).

יי) וכן נמגא באמת במקובלים ב"כ חילוק בין המנות ואיברי המלך בין מב"ד סג"ם ונה"י כאשר חמגא מפור בחפרי הרב מלאדי ז"ל, והמשטל יעיין ויבין.

יביאך וגו' שבעה ימים האכל מצוח וגו' הוא כרי להוסיף ולא יראה לך המץ בכל גבולך בכל ארמה ישראל. וע"כ אסר אח הגר הגר בארץ

ישראל בהמץ כרי שלא יהיה המץ בארמה ישראל אף כי הגר לא היה במצרים ומרוע יחחייב בה ובסוכוה לא הייבהו מהשעם הוה. וראיה

לביאורי שעור קורם אומרו והיה כי יביאך אמר וכור אה היום הות ונו'

ולא יאכל המץ, והכחוב אומר (יננים 50) למען הוכר אה יום צאתך מארץ

מצרים כל ימי חייך. ווהו מה שרצינו לכאר במאמר הרביעי הוה.

הערה, גר המחמר בחורה חמיר הוא ארם מאומות העולם הנר בארמת

בענורן ישבר את השנת. איסור נשר מרימה ממה שאמר הנתונ (מנומ כ"ג ל"ו) שבת בשבתרמיכא כל בשני הנים שנראה מחה כני רצון השיי אשר הגרן לכלב חשליכון אותו ולא אטר כטו בנבילה לבר אשר בשעריך התנוו (זכריס ייר כילו) בשמע שנם הנר אסור. במריסה כמיש האבן עורא שם-כי במריסה ייש אום מוק. ענוי ביוה"ב: (נוקרק: מ"ז .כ"ט) בי הכפרה.כ"כ על, הגרום בטבואר שם אימור עבורה אלילים (מסי כ' מ'). ונמנואר למעלה. אולם בטוערים אין הגר מצווה בתרך אותי ועד והנר וכלי הכונמי רק לשטח הנר בסתותי למען ירע כי יש בנחובה איסור אכילח נם: (סטיליהל). י איסור ערות שאר נקר (ססיינס כ"ו). בי המה זכר כליביאת מצרים והוא לא רוה כמצרים כומה שאמר הכהוב ושמחת מפחה בישראל, והראח-כל הבחוב בעצמו אופה (ויקכל שֵכֹּנְגַ מִינּ) כל האוח הבישראל ישבו בסוכות ולא הגר. ההרי המווכר בכל מקום בתורה לפי דברינו, הוא ישקראותו חולל גר הושבי. ואין זה גר צויק גמילה ושבילה, וע"ב אמר ג"כ הבחוב (זכרים ל' רי) בין אישובין אחוי ובין גרוי,כי גר צרק הנה יקרא את כישראל , במוך, (נש"כ אמרוי למבריסם במנין - המאכה-אחינו- אסביבר במשל סוטה (נמ"א) וע"ס בבמ ים"ק) ואף גרב חשם כשיקים המצוח הנוכרות מלבר מצות פני נה המחייב מקרם,") אוויםותר יולן לנור. באורק חקרושה ואו החירה החודה עליו (ייקרה לים ל"ל

ישראל וחייבחנו החורה באיזה מצוח למען לא יסור ה' מלכבו רוכל לנור בארץ

ישראל, כי עובר אלילים אפור לנור בארץ ישראל (פמוס כ'ג לי) וע"כ נקרא

ברברי רזיל גר תושב שמותר להושיבו בארץ כמ"ש הרמב"ס ז"ל*) בהלכות איסורי

ביאה פ"ר ה"ו, ובאלה המצוח נצשות הגר: איסור חמץ כמסח מהשעם המבואר. ויש שאבור כי מחוייב נ"כ לשבות בשבת ממלאכה כמ"ש וגרך אשר בשעריך

(עי בכלבו מחלוקם רכ פרירה בחון ורב נערונהי בחון בום), ויש אוטרים כי הכוונה רק שאנהני לא ניהן לו מלאכה לעשותה כדי שינוח כטו העבד, אולם

הוא בעצמו בענווו מותר לעשות מלאכרוו (סרתג"ן מס גמ' יסרו מכן כול בכרימול מ' מ"ל ונסוס' מס) וע"ב הפסיק הכתוב במלת ובהמהך קודם לו. וכן משמע מלשון הכתוב (מס כ"ג י"ב) למען ינוז שורך והמורך וינמש בן אמרן והנר בני ישראל אות היא לעולם (מס ל"ל י"ן). ומה שנמצא בישעיה (נ"ו ו") ובני הגרר הגלוים על ה' ונו' כל שומר שבת ונו' גלוה הוא יותר מן הגר-גי גלוה הינו גר צדק שגלוה לגמרי להיות אח גמור לישראל, ע"ד הכתוב לעתיד (מס י"ד) וגלוה

ואהה לו כטון ונו' וכדוסה. זהן סה, שרצינו לבאר פה, ישראל ההלטוריים ואהה לו כטון ונו' וכדוסה. זהן סה, שרצינו לבאר פה, ישראל ההלטוריים (ונס הלל לקכליס ים ליוס דבריס וונוס בקבלס כיתוס) יש לבאר פה מעם לפי המבואר לנו פהכני ישראל הקדמונים. ואומר, יש בחורה ההחבה איזה דברים החומים ומסופקים שנובל למרשם על כמה מירושים ולא נוכל לעטור על הכוונה האמיתית של נוחן החובה, כי אין בכחוב הברע בין הפירושים, והקב"ה עשה בע"ם וממנו נהקבל להכטים במסורה דור לדור, ובמסורה נהבארה כוונת הבחובים לאמחתם כטו שחקב"ה רצה בהם. וכן יש ענינים בא כללם בכחוב אך לא פרשים ונחבארו המרשים במסורה ****

אי) וצעירן מלום ברי כם ביארסי בארך במאמר אבן בוחן אשר חיברסיו בעבור הטצרים והימתמאלים מ"ם.

הטצרים והימתשאלים ע"ב. **) והים קבלה אצל בעלי המלמוד באף התסורה רתוה הקב"ה בחודה הכחולה ע"ד רתו כי יו ב נחודה פצע רתו דרום כוד כידוע, ייי"כ ימאלו וימלו וימנו במלאוד

הגר עליהם ונספחו על ביח יעקב כי לעתור יתיו כולם נרי צרק וישמרו את השבת וכל המצוח **) והוא שאמר הכתוב לעתיר (סס ס"ו ג') והה סדי חדש בחדשו וסרי

") והוא שניון קבלח גר חושב שהוכיר הרתב"ט שם, ות"ם צותו שהיצל מהג, ר"ל

ואו תקבליון אוחו בכל החתישים שכה, וסרו מלונות צעל נחיבום עולם ע"ש.

"**) וע"ב..מולה גם בוכריה שיעלו לחוג את בסוכות. אולם דעת הקלמוד

(ע"ז ג' ע"ה) שחתו ע"ז וודרם אודה ע"ם כהאה שלה לא לפרם כסשונוו שימחינו

בסוכה, געבור שלחנו אין מקבלים גרים לייווח התשיח (שם ע"צ וע"ם כ"ד ע"א למ" למ" למים המשיח הבר ען הכנום קור ציאה המשיח

מב המקחמונים כיוו קדם ציורדו והדן, ועת"ם צווחור יווח המשיח פ"ד בולה באשוח

ACCEPTATION OF THE TRANSPORT THE THE TRANSPORT THE TRANSPORT THE THE TRANSPORT THE T

AND THE STATE OF T All the second of the second o

מאמר ימות במשיה ועולם הבא The state of the s

נמצא ברבריו בכמה מקומות. כמו שאמרו הקרמונים עוד כי אלהים אומר אלהי אברהם אלהי יצחק ונו (שוומי י יי) ואלהים לא יחיהם על המחים. (historial andre, reader sauce reads and order eso other and cut and. No Chair פינישים שים שכל ושנים פיש),ווכן אמר שם (ידי יו) רשוב העפר אל הארץ בשהיה עילם הבא לא הוכיר. משה בחורה מפורש והרבה מעמים נאמרו בוה על הקבורה עם אבות המת שנמצא ביעקב עה קורם הקבורה וגם משה וכן ענין האסיפה אל עמיו. שנונה בהורה בהרבה מקומות שאין לפרשה והרוון חשוב אל האלחים אשר נחנה וכן נמצא ברברי הנמאום נשואל ל כי כישל וריוחה נפשל אורני 'צלורח בצבור החיים אח ה אלהיך, וכרוסה השארת הנפש וקיוטה אחר כיוה הגוף ועונשה ושכרה. גם ענין

ומסורה ההציאום הכנו ישראל הקדמתם ברוכי המברא, או ברוכי המחוז אשר בא בקבלה אשר התורה שבכתב הרושת בחן, וחן בכלל שלש - אשות מדות אולם יש עוד רברים באו כממורה שלא כא צללם בנחוב, ולסעמים יש שהנחוב בירוע ממאמר ר' ישמעאל. (וכוה הסטוררו הקרחים וים: להס: קרבים::יחלבים). לפי פשושו שורה עוד ,ההיפך שן המטורה, והקראים) התעוברי בל חוון אמנם אנחנו התלמוריים. מאשיני החורה שנע"פ. מאמינים שאבותינו בלא נחלו למוחבר במקנם על רברי אנשי כנסת הגדולה וביניהם כמה ובראים שאפרו (מנוס מ'לו מ'ני) שקר בלי להועיל, וכן הסהם המסורה אמח, זמה שהחורה לא כתבה כלל מום ולפעשים לפי הפישום כתבה ההפך. יש בוה פעם להקב'ה ישנעלם מדעוננו כי לא פחשנותינו פחשנותיו. גם יש עוד נגירות וסייגים: לחנמינו דל הקרמונים יתשו כיינ לחורה. יושי עור הקנות חרשות כמו פורים. והנוכה השילה ברים ימירובין וכר אשר קייםוי וקבלו החודים. עליהם ועל ודעם כבו הברי הצומות ואין זה בבלל לא תוסיפו וגו' שאבר משה (הבריס ד' ב') כי הודיעו לעם ישראל שהן סיג או הקנה כוי כמבואר: ברברי החלמורם ויחר: כללי החורה העקחם (סססר ים' ליא). הינו ארבעה הצוסות יצום הרביניו רצום החמישי וכו' שקבלו עליהם עור בגלות בגל כמבואר ברברי הגביא וכריה (מ' מש) ע"ש, שנעים הלא הם כתובים. בספרי הקרמונים באורך. השיחבו היה "השם לה הבקומה

TOTAL VALUE OF SERVICE PROPERTY OF EACH TO THE THE THE PERSON The second of th मित्री स्थापन स्थापन

्रित जिस्सी कर दाना पातान क्यांने का तम्बन्धी अन्य पाताना है। स्वित जिसे विवास कर बार क्यांने क्यांने पाता राज्या है।

The second secon

ひ 二十二日 りんない

門とおきは

AT 5:221 1-34

בהלמור במסכת: ר"ח:(? לש ל) ואמרו כי שיתא אלפי שני הוי עלמא וחר. חרוב. וכן היח מפורסם בין חבמי אומות הקרמונים שהעולם לא יעמור אך ששה אלפים: שנה ואח"כ יחרב, יושלא כרעה הרמב"ם ול במאמר א"מספרוי. וכאשר חביאם האברבנאל הקרמונים כמ"ש הרס"ג מ"ז פ"ג ע"ש. ובביאוהועל החורה לפ" בחר ע"ש.

העלדה, האטונה בקום הנסש אהרי טות הגוף היא ידיעה מוסבעה בקרנ בל ארם, והיא כמו הרשה מניטיה בנסש עצמה בכל הריעות המוכנים הנטש ולב כל ארם, והיא כמו הרשה מניטיה בנסש עצמה בכל הריעות המוכנים האנישי גם האומות הרווקה בקצוי. ארץ אשר אין להם הלק ברעה והשכלה האנישי גם האומות הרווקה בקצוי. ארץ אשר אין להם הלק ברעה והשכלה מאמינים בה מצר ההרגשה המינים בל נמשות המרבשה והמהבונות, הגרעלאגרים מאמינים בני נמשות הרוו הנמש אשר בעה השינה החרוק רק הנמש מן הארם") השור גם השובנים אשר בקאנארץ והפינים אשר באמעריקא הצפונית (הגילום מכם פין לכהכס רמ"ו מלמיימקע ע"ם וככל מפרו רלוים כניחום על הנילום כנפם וקיומה חון לנוף).

The second of th

עלם שארר המיחה הוא בנפש לבר כמו שאמר הרמב"ם ז'ל שם וכמו שיש בתפלוח ישראל לשהריח לבר הנשמה המהורה שהיא עהירה ליחן רין וחשבון כו'. וכן הוא לפי ימורי המקובלים הנאמנים כמ"ש הרמב"ן ז'ל בשער הגמול ובשל"ה. וע"כ נקרא "עולם הנשמוח". ייש "") הכתבין זיל כתב כל ברחשים ע"ם ויפח בחסיו וזיל חכתי סתחקר חתרו שים בחסי הכתבין זיל כתב כל ברחשים ע"ם ויפח בחסיו וזיל התבי יורו קו כמידשים המשבלה ופשטי סכמובים יורו קו כן סמידשים בחסים שלם ימשלה שלם המשלה ללב סכמות (רוח קו מש"ח). ובחתה שלה המקבל חלב סבמות (רוח קו מש"ח) ובחתה מיש היול המשלה ביו תלד סבילוי בחשו) יום שהי בתחתה כהלטים וסשולם ספיחי הביסיות ומש סלוכיים ותלד סבילוי יום לה מתשה משביה בחסים מיש שהיול בחסים בחסים המשביה בחסים בחסים

הרכה. והנביא מלאכי (י') פרסם ענין עולם הכא כי יום בא לה' והפלה ה' בין אשר עברו ובין אשר לא עברו. וכוונהו לאחר החחיה כמו שיהבאר להלן פ"ג, וסאקראמעס בספרו הפעראן הראה בראיוח נכוחות אמחת ענין השארח הנפש. וכן יש 'הכרח ממשפסי השם כי יש צריקים שכל ומיהם רע להם, ויש שמסרו נפשם על קרושה שמו יה' ומה הועילו בוה אם מקרה אחר לצריק ולרשע וכמות וה כן מות וה? וה' שעה אל רבל ואל מנחחו (משים ל' ד') ונחרג חיבף ואיה שברו? (ימ' שף חלין משן זם פל שלום פק). וברברו החורה שבע"ם בא הענין מפורש, וכן הוא מפורסם ישראל וכולם הביאו להם ראיוה מן המשנה והחלמור כמו שהארוך רבינו מאיר הלוי משולשילה בביאורו לפ' חלק והעיקרים מאמר רביעי באומה מימי קדם. אמנם בניאור ענין עולם הכא רכו כו ריעות הכמי (ומי כמכ"ן בשנכ הנמול) בחלקם על הרטב"ם בפ"ח מחלכוח חשובת"). והאמת היא רעה המקובלים הנאמנים כי שם עולם הבא המווכר ברברי המשנה והתלמור יכלול שלשה מיני עולם הכא, בראשונה עולם הנשמות שאחר המיהה כמ"ש הרמב"ם ז"ל, וגם יכלול עולם שאחר החזיה כנוף ונפש. גם עולם אלף השביעי המווכר ברברי רז"ל במקומות רבים ויקרא אצלם יום שכולו שבח בסוף מסכח חמיר (מ' נס' השר לתיש מס פ"ב) במו שביארודו ") ובמסרי יר כהה על. הרוצ"ם הראותי כי דברי הרוצ"ם "ז"ל ומחרבוים לחורם יחול ממוחל ככחבו וכלשני בל "יוקרל הישן, ובתבוחר במשלום יוסראל לשבות אין ערון ה" לההינו בעו") ואין יולרן מלבינו לחי השה"ב. כי יואין חווה לך מושענו ממוחל ההינו בעוש" ואין יולרן מלבינו לחי השה"ב. כי יואין חווה לך מושענו למחים המנוים המנוים הכסים בסים יומרה לחוות המוחם המנוים היום הוהל מדים המנוים מווים המנוים המנוים המנוים המנוים המנוים המנוים המנוים המנוים מווים מנוים מהיים המנוים מווים מווים

שאטרו שאחר הטיחה לא ינשה דבר עם הנפש אך שטורה אלינה הנמול ווה שאטרו רו"ל נשטחן של צרוקים גנוווח החתר כסא הכבור

ושל רשעים משוטטות ואין להן מנוחה (פנס קיי). בני השכר והעתש הם

לאחר החדיה בגוף ונפש כמו שחטאו בגוף ונפש '(שם שמ'ס גס ימן שומאו בגוף ונפש '(שם שמ'ס גס ימן שומאו בגוף ונפש יל יש ניפיג ני"י נ"ם). אמנם לדעה המקובלים הנאמנים והוא כדעה הרכבב"ם

דיל (ני שניני למונס ובל כבנים ס"ב נו"ם פ"ג וכ"ר צמונו), גם בעולם 'דונשמוח רש

השבר והעונש הוא ביום אשר יעדו הנביאים באמרם (מלפי ניש) וקרבחי אליכם למשפט וגי ושם קראו יום ה' הגדול והנורא. וברבר ה'ל יום אליכם למשפט וגי ושם קראו יום ה' הגדול והנורא. וברברי ה'ל יום הרון (ילי "ז ני מיש משל שמיש בשל מסיסי משים משפים יהים יבל שישי הרון (ילי "י") בי הנה היום בא בוער בחנור והיו כל זרים יבל עישי רשעה קש וגו'. אך הרין השבר והעונש לאחר המיחה שהוא דיק אל הנפשוח") במבואר (רק היבום הקבר הוא גם בגוף שמרכיבין אח

רין כעין שכר ועונש ונקרא, ברברי, רו'ל גן ערן וניהנם. א<u>פנם עי</u>קר

רק כעין טבע רוחניה, והוא כי הנפש בצאחה כון הגיף צריכה להדבק בטקורה עצם הרוחניה האלהוח (כיל גינים ולצינים מקי כל גימיום כחני ויל בסי מנים גני העלמים כיוש) כמו כל היסורות בהחפררם ועלו וירבקו בטקורם

כירוע, והוא ענין אסיפה אל עמיו הנוכר בהורה בהכה מקומוה וכן נאמר והיהה נפש ארוני צרורה בצבור החיים את ה' אלהיך (שימל מ' כ"א כ"ע יש" ייכי היפ קלה ש" יי"). אהוא הענוג גן עדן המווכר ברברי הדל. ונהנה מויו השבינה היינו הענוג מן החשגה השגה אלהוח מעין החשגה שהריה לעהיר (מנמי) אשר בהיוחה בנוף לא יכלה להשיג. זה וכמו שביאר הרמב"ם דל לפ' חלק. אך מפני הלאחה ווהמתה אשר קיבלה בהיוחה בעולם הוה בגוף הבהמי וע"י האווחיו הבהמיוח וכמבואר במאמר החורה והמצוה (וכמ"ש הרס"ג במ"ה שענין השומאה לנפש בעונות אינה

בנוש בנול כמים ממק ללנכנס משין כ' נכל ל' מין פס) הנא לרעה המקובלים

ביחוד כמ"ש רו"ל (ממיכין ניים-ניים) וורקיאח הנשטה בנוןף (כו") אך הגיהנם איט: באי באופן "רון"): עונש נקסיי רק -בבחי מבע היוננית להנפש שצריכה כיבום וטהרה מהלאחה ווורסמה ואי מאור באור ההיים (מ"ל נפוני סיב לכנים ים "ל"ב" וומחרה היא לה באש הגיהנם. כי הנפש אשר יש בכות לשרוף ולהכאיב אח הנפש הרותני (כ"ש מעלפים ושג מה ביוני בשער הגמול, ואטר שם עוד כי האש הואח היא במקום תניהנם הופסח בו ינונדה שם במקום ע"ד הנפש בגוף (וגם הנפש הנגדרת שם במקום כמ"ש העיקרים מ"ד פל"ם. דבל עליה למקום יותר נעלה רנין אח הנפש אף מה שלא עשה למסה כמי פנם קמן רקרוק של מצוח הקל (מיים שני

הואה והעולם. כשנהבונן בענין הארם בעולם הוא לפי יסורוחיני במאמר אלהוח והעולם. כשנהבונן בענין הארם בעולם החות אשר בנגעי באש העבר לי ער מאר, ואני הואים אם יעדר לאדם החות משר אבר אחד שבו והחוש שמחישי, ונמצא אני הואים כי עיקר הכאב מן האש הציח החות השנה וה החיוח והעולם. השנים האני והואים כי עיקר הכאב מן האש הציח האש התיוח הפנימית אשר באדם ווה יפלא מאר הלא האש היא גשמיה ווה אש המבב אל החיוח הפנימית אשר באדם ווה יפלא מאר הלא האש הי נמצא אני ורוחני אשר בכחה לשרוף ולסבם כאב אל החיות הרוונית שבארם. הואי יש הכח החולי וקריכוחה כו' שרום החולי מחרבק כו היולי מהרבק בי החולי הערכו הואינים (שי למנימים ביותלי מחרבק בו מאש היסודי הוא ידוח המומאה כח החיצונים (שי למנימים בראה אך אש גשמים ווארם גשמי ווא ידוח המחלב ברי בק לעינינו בראה אך אש גשמים וארם נשני והוא לביש העוחד המחלור המחלור על הרוותי אשר בוי וכן כשנחבונו בדון בהארם כו' ע"ש) כי רק לעינינו בראה אך אש גשמים וארם נשני והוא לביש העוחדי המחלור המחלור המחלב אל הרוותי השר בוי וכן השנחבונו בחום החיוח העוחדי המחלור המחלב אל הרוותי השר בוי וכן השנחבונו בחום החיוח המחלב אל החיוח המחלם המחלב המחל

") יום. בפרמוטו של מיצוע הקבר במסד לחברה בליל. וים שפירשומו של מרנג הכפו האלהים בניפה היסודים בם' הבריח הליל. וכ"כ, בספר שבילי לחונה והאברבתא בס' תפעלום להסים ת"ח. פ"ו "נ"ו. והעיקרים מ"ד, פל"ג פ" בגודרה בנוקום לף כו הינה בעלה גבול כתו שגודרה בעוכ"ז בגוף פ"ז. המסים להמיום והמיום לידון בליו ברישום המסים בחבום (פ"ד -מכ"ע) הילודים לחום

ים, מירבותקרא ס"ר פלוגמא דר' ישמעאל ור' מייא ט' ואלו ואלו דברה אלסים (איי) של מירבותקרא ס"ר פלוגמא דר' ישמעאל ור' מייא ט' ואלו ואלו דברה אלסים

סממים. כנ"ל, וסבן.

היים תחת כמא הכבור מקור כל הנשמות אם לא בהודככת באש גיהנם

בהחוך בסף בחוך בור, או בשבולה נהה דינור הסוובר ברניאל, נמצא בי אין הגיהנם עונש נקמיי על העבירות כי העיקר העונש והמשפש לקחת נקם מעישי רשעת יהיה ביום הדין לאחר החחיה בגוף ובנפש

רבר מוחש רק ענין רוחני) לא חוכל ליטהר ולראות באור פני מלך

לנשמי כרמיון השלחבה בצור החלמיש היינו בהעלם: (יפי לפנים ישיו לי

מלכי זי ממכ מ"ב ע"ם וכ"ה בממכי כלצ מלמרי "ל).

מהאבלה על הגוף וקשה לה הומה והולעה שרואה שאוכלת הגוף (רס"ג כמ"ו) והן לממה ממנו. ויש שכיארו מאמר הג"ל קשה רמה למת וכו' כי הנפש ענין החושים שלנו יש בכל המרוינות כמבואר למעלה הן למעלה מן האדם ורכור לדומם וצומח, כי הכוונה כמדרינה מחותה הרכה מחי ומדכר, ונאמת ממרינה חיות נפש החי" וכזה יוכן מאמרי רו"ל כמקומות רכים שיחטו הוגשה המקובלים, "זנקיא אצלם נפש הדומם: ונפש הצומח אך שהם לפפה במדוינה וראב ע"ו כם המלגנעשחמום וע"ו כם העלשקעעדיע כו ע"ם) וכן הוא מוסכם מםי כשם המהקרים החדשים אשר יחלקו על הקדמונים שקראום דומם כו'. (ולפעמים יראה לדעתי ע"ם הכלל הגאמר (סס"ב מ"ם מ"כ פ"ס) ממי מהאלעם היוני (ע' במחתר חלמום וסעולם פ'ס). וכיב דר' פאללק בביאורו לעקודה ר'ם בשלח אין דבר בעולם כלתי רנשת חיים אף ככל הדוממים עץ ואכן וכדומה העודה, מאמר חיל בנוכות (ים ני) קשה ומה למה כמהם בנשר הוי,

כבוכות המאמר הג"ל שווא באוב (י"ד כ"נ) אך כשרו עליו יכאב ונמשו עליו וכן נמצא במריש תנחומא פ' זיקיא הישן. ולשון הכתוב אשר ממנו למרו רו"ל תאבל מורה על שני הפירושים, והבן.

השכונה בימי חיותו בהר. ואמרן דל (נימו ליש) העולם הבא אין בו לא אכולה ולא שהוה (כ"ל משמים) אלא צרוקום יושבין ועשרוחיהם בראשיהם

פני מלך חיים, וכן אמרו על משה רע"ה (ב"כ"ם מש) שחוה ניוון מחי

לחם שמים ודגן שמים. ווהו הענין שאמרו רו"ל (מ"כ מ" למכי מום) ע"פ

שבתם, אך בלבושו גשמי מלמעלה, ושם יהיו בלא לבוש והסתר אך

ווחון את האלהום ויאכלו וישחו (שמס ב"ד י"ם) אכולה זוראית שנאמר באור

כמו שניוונין ונהנין בעולם חוה ממאכל ומשחה שהיא ג'ב־מן הרוחני

שהוא חוספות אור וחיות כנפש והשגה כויו השכינה ונהנה וניוון ממנה כי לחם כוא מכמכ וכו' ונמצאכ סיפיב צמאור אלמום ומעולם פ"ם ש"ם) והענוצים הרוחניים והשמיומים והוא ענין גיהנם הרוחני וגן עדן הרוחני (מ"פ: emperson

עד הנה ראינוה כלכוש אש גשמית, וכן הלחם והכשר הרוחניים לנגר עוני נפשנו לבוש אחר בורנו ממנו ואו נשינ האש הרוחנית אשר קוא הוא פת כאשר לכוש העולם חוה יוסור מנגר עינינג ייכא בחשגה המרנות של כל העולמות ע"ש"). והוא ענין עולם שאחר המיחה שגם

אך לעוני כשר גראה להם וכשר נשמיים. וכאמת הם לחם ובשר רוחניים

כל עלמין וחן טצד הממלא כל עלמין. והיא הטוספה חיות זכה כנפש האדם,

מלחם נשמי וכשר נשמי תרבה חיות רוחנית אשר אין ערוך זה לוה כלל. אך כאמת כלחם וכשר האלה הנשטיים יש חיות רוחנית") הן מצר: הסוכב

ענון האכילת בעולם הות כי כאכול תאדם תרכת חיות נפשו, ואיך

ע"ר שנחבאר במאמר התגלוה האלהות שכל ענוני עוה"ד הולכים הלוך בכל כשיהפשט מעליהם לבוש העולם הוה וישאר רק נולוי העולמות הרוחניים.

שלם שאחר התחות, המווכר ברניאל (יניני) ורבים מישני אדמה עפר יקינו אלה להוי עולם ואלה להרפות ולדראון עולם") ואמר עוד המלאך לרניאל מפורש ואתה לך לקץ והנוה והעמור לנורלך לקץ

7

הימין") (פס נמומי) הימין כמו הימים כמו שאמרו המפרשים. כי תהיה

פאריזיל, וכוונסו מלד מחכ"ע מלד כגילוו גם לנגדמי, ובאמש גם סטובב כוא פס מחד ומולך בסעלם כחסי"ש במאחר הכיל פ"ב. וענון כאמשם של כאריזיל סיינו ים) כמ"ם הלו"ע ע"פ כי על כל מוצח פי כי יחים החדם (דברים הלי ג') ול"כ שטעלימו כמשנ"ח שם בפ"ח.

הנוירים שהביאם היוסיפון לרומיים והג"ע הות הוא ממצע כון רוחני כפשטי הכחובים בפ' בראשית (ימנ"ן זס ונמנ"ס כ"ג מלק ולנכננלל נפ' ננכי נ"מ)וכדעת בן עדן העליון. ואמרו עוד המקובלים כי יש גן עדן יגם למשה בארץ התורה והמצוח פ"א) ונהנין מויו השכינה כו' ונקראדענין חוה בדבריהם וחוא ההארה מסובב כל עלמון שעבדו לעצמם בחייתם כמשנים במאמר

איי) ועד"ו יו א פשער יום" בעולם בא"ם. בקודם לאצילוח שם אין מאומם כמ"ם שאין ועד"ו יו אפילם ופחים בכל בשולשום כי עולם האצילות שם אין מאומם כמ"ם

**) לברי רצוכא ורב אשי בב"ם חלק ציב א' ע"ש, וע"ש עול כרבה באיום מן

שכמונים על מחיים המחים. ועי, כס"ב ול"מ.

ומש ורצים כי יש שאין שוחדון במחים כלל כמ"ש רו"ל בפי חלק דק"ח, ועי, חענים כאבשים כע יש שאין שוחדון במחים כלל כמ"ש רו"ל בפי חלק דק"ח, ועי, חענים ק' ע"ב ע"ם שלם כפים רס"ב במ"ז ע"ש) וכמ"ם ומשום במופו ווללו ורלה בפברי ולדראון שולם שמשמע שנם כם מן המקוצים רק לחרפום ולדראון שלם (וכן פי הר") במדים בים שלון לפרשו כדעם הפשעים על שיוצאים מן בגלום שאיכ מהו ואלה לתרשום

וכמו קודם חשא אדם הראשון שאלמלא חשא אדה"ר לא מהו האנשים יובל מרכב נפסד אך בחפץ ה' יעמרו,לעד (יפ"צ מ"ם שלם משה ממצ"ם כ"ם פנק ופ"ז לפר) לעולם") כי אין ההרכבה מורה על ההפסר כ"א לראומרים שהבריאה החוורים לעפרם וכמ"ש גם דניאל אלה לחוי עולם. כי אף שהם מורכבים (פ"פ פ"). אמנם לאחר התחוה אמר שם בלע המות לנצח וגו' (פ' פנחלי) מסנרגו של עולם וימותו כמ"ש ישעיה כי הגער בן מאה שנה ימות מים בי חיק) וארו"ל (פס מינ מי) צריקים שעתיד הקב"ה להחיותם אינם תמונחך (פבלים "י פ"ו). וע"כ בימות המשוח יארוכו ימים כי אין זה שונוי לקבל הטובה הטוכנה להם. אחר המחודה וע"ז נאמר :אשבעה בהקוץ סהלכות חשובה ה"ב אמר כרי שוכונו בני ישראל את לכם בעבורת ה' בלבר וכמ"ש הרמב"ם ז"ל כהלכות מלכים (מ"ג ה"ג) ע"ש, וכן בפ"ש שמואל (שנם פ"ג ל") אין בין עולם הוה לימות המשוח אלא שעבור מלכיות הנאמנים. אולם לימות המשיח לא ישתנה כלל ממנהגו של עולם כמ"ש הראשון כמו שהיה קורם חמא אדם הראשון כמו שאמרו המקוכלים נבאו הנביאים בשלימות (פ' שמם ינפו שפ"ד). והעולם יובא אל שלימותו ול שם ורכונו הם בספר חישר שוב. ואו יקווימו בל חיעודים אשר וכוי בי יהיו בעולם החחיה אכילה ושחיה כדעת הרסב"ם ו"ל (פי לפיי יבפ"ט מנס שונט) וכן דעת רבינו סעריה נאון וול בס"ד שלא ברעת תראב"ד. (פס ונפנס ני מינ) עחודת הארץ שחוציא גלוםקאות ואילנות פירות בכל יום בעודוב מביא אדם ענבת ועושה מסנה שלשים גרבי יון כי וכן אמרו חכבה וכמו שנובא ישעית בסופג וע"ו הומן אמרו רו"ל בכחובות (פ"א נ") ואלה לחופות ולדראון עולם. כי הפושעים הולעתם לא המה ואשם לא

The state of the s אנו יודעים כי או יהיה יום המשפש האמיתי בגוף ונפש כמו שחשא לוראָי ה' ולחושבי שמו כמו שנבא מלאבי וכן דניאל (פּי) אַלְה' לַּהִיי עולם האדם בגוף ונפש, לקחת נקם מעושו רשעת וליתן שבר שום לצויקים ע"ר חבלי וחמאור של השמש, "ואל אלחים הוא יודע האמת. ועכ"פ זה כ' כוח על כבור ה' ועמור האש (פ"ם פקודי) ומ"ש שמש צוקה ונו' אף כי אותו האור אין לו כלי ומאור (ב' מב") בנ' ממטמס), לעתור לבא יורה ויאיר וום (מ"ש ויקנל חנסים למר יום) שננוו לצדיקים לעהיד לבא במ"ש רו"ל ואברבנאל ותגלה האור שנכרא כיום ראשון שהוא יום האמיחי שקראו הקב"ה או שמי שמש צרקה ומרפא בכנפיה ונו") הוא בוער לרשעים. ורר"ל אמרן עצם רומה לכח האש שורפת ומאורה לצדיקים מאורה ותרשעים שורפת. וחיו כל ודים וכל עושי רשעה קש ולהם אותם היום הכא ונו" או ואמוב יהיה יום הרין הגדול והנורא הנוכר כמלאכי (נ' "ש) יום כא בוער כחנור וכמשנ"ח במאמר אלחות והעולם פ"א (נפ"ג מ"ו ומיופ"ן נשני מנשל), וע"ב לעת (פ"ז ג' נ") הקב"ה מוצוא חמה מנרחיקה וכו' ע"ש (תנינים ז' פ"צ ח"ק). ואלי וו"ש מלאכו כי היום המאיר לצרוקים (כמ"ש שם ג"כ וזרחה לכם יראו. תחריה וקבצו הקב"ת מחדש ויעשנו על התמונה הראשונה שהיה. ואד העצמות לא יאבר בשום אופן כמו שהוכיח סאקראטעם כספרו הפעראי נשרף כאש רק חלקי הגוף נפרדו ונחערכו ביסורות חשרשים אולם הרס"ג במאמר מ' מספרו האמונות והדיעות כי הקב"ה יכרא לעת הגמול נצ"צ פ"ט.

ואמרו עוד שם שעומדון אף בלבושים ומכרוכיםם, עי' בחום' עם ורשב"א בעיו ועקב *) וארז"ל כסובום ק"א ב" מומדין במומם ואמ"כ משרפאים וכ"כ כרס"ב במ"ד פ"ש

מששם אבוחים אך שלי מעא קל שעלים מועאין (נעי, מום, שבם שם הויק) ומש-כש"י לעלי הכסן (ש"א ב' ל"ט) וכל מרצים ביסך ימיחו אכשים ר"ל ג"כ כפחוטאין, אמנס

עמשם מבומוסם מך

ונפש והנם במשקנה בשנם שם יש מיחה בלה מעם לף שהחדם חין לו חעם כלל " ארץ למש והנם במשקנה בשנם שם יש מיחה לכל היורים ואף כי רויל אתרו (צרכוח ז' א').

אמרו (מי, מאתר שמיארים לאלואמו) כי כשלב בנוף כאלם ווכמא שיי שעא אדם"ר. ואי אפשר ע לגא אל בעובה האמיסים בני שימום כי א"א לו להדבק במקור מלך האים על ידה, וע"י המיסה יוצאס שהמיסה ממרקסה ואו סוכל להיום הסחיה בגוף

מוסה לכל התרום, ומ"ם בכסוב כי ציום אכלך ממט מטל ממום וכוא לא מם באוטו אומים לא מם באוטו אומים לא מם באוטו אומים יום (וע"ב פי קצם דק של סמום ברוחני ואינו אמש) כבר יישט סאברבנאל שמעם

חווית חמתים כמר שנבא גם ירווקאל (ניי) וכן ישעיון (כי יים ישי כפין ביי

הנוף עצמו שהיה קורם הקבורה בהאדמה, ומי שאכלוהו החיות או דק שמור למועד וכן התחיה שהקב"ת יקבץ אותם ויעשה מחדש וה שתנוף נחפרך כבר אל היסורות אינו נעשה סמנו גוף אחר במין האנישי אן ויתדברו האנשים בנופם ונפשם אשר היו לחם: מקדם:) אק.

משתרתו כו'. גם פתר שם ווכחב בספר זכרון לפניו וגו' וסיו לי וגו' סבולם וגו' ושבמס יפון בצום פיום בצוער מב ים חשובם על אמרם בני ישראל, ומב בצע כי ששרען, ישי אוכוונמו בוולא על במחים אך על במשבען וראימם בין לדים לרשע וגו' ע"ם סיטב. שיכיו בנוח היום בנוער מה זה חשונה על

«כ"ש) שאמר שם הולודים למוח והמחים להחיות וכו'. ויש שאמרו כי בהם האל עפר חשוב ואחרי כן יקומו, וכן משמע במשנה באבוח (ש" קרצ צי) כו יש אומרים כי שעה אחת קורם החחיה גם הם ימוחו לקיים מקר מיוס). ובענין הקיים שרעי בוכן התחיה נמצא בדברי רו"ל (asa פכלצ"ד ז"ל, צמלקו על המוצ"ם כל"ל, וצ"כ צמ' שצילי אמוכה, וככב מלאדי זיל בכמונים בד"ם כי כנופם כי הנופים יודכבו ויהיו במלאכים (ממיץ צמעי פנמנ, א קוישי יפני פים מופט נעין ישוב צם ח"ק), ועל וה הוכן ארול נים העות'ב אין בו לא אכילה ולא שחוה ובו (נכסם יים) אך נהנון מויו חשכונה אף שהצדיקים שוקודן (כמיצ מיו ומים, וכיכ ככלים כוכם נמין ישקב צבכבום יין כיים כימב, ומי כשצים בפים על שלם משמם ע"ם). וועחקו האנשום או אל עוד"ב שאין בו לא אכולה ולא לעודים ביים עון לא ראחה (מנם פינ ט׳) כמיש ר׳ דויוא בר אבא (ויבינים פינם אלחות והעולם פיבים. והגופים שלנו ג'כ יודככו כמו גוף אליהו בעלוחו שנבא ישעית כסופו רצונו כי לא יהיו עוד חשמים וארץ הגשמיים כ"א לשמים, ואו ידוו האנשים כמלאכום אשר בשמים. וע'ז הומן אמרו רו"ל תשמים והארץ תרותניים בלי לכוש נשמי עליהם, ע"ר שנחבאר במאמר ונמקו כל צכא חשמום ואו יהיו שמים חרשום ") וארץ חרשה כמו שכולו שבת עולם חבא כאמת והוא תכלית כל החקות כי לכוש העולם חות יסור מעינינו וכל מה, שנברא מן תנשמיים ישוב לאפס ויעדר

מוך באים שכי בק כל בבשמים ישדרו כמצוחר שם, וולם ברוחמים בם כלה נושים מנסים מ"ו פינ, ומם שסבים סרמב"ם רפים מכסם שכבור ונפשום סחשבים וכן הגופים יתום המשים, אולם עכ"ם ככל מודים בחורבן העולם כמו שהוכיח באברבנאל במפעלים מפרברון ציב ב") אמם כי יש כמה מפום ואמוראים בסנהדרון (נציע אין) שמאריכים מאן וומוסן לקבל בטובה באמיסים בעולם הכשמם כי וליף מנוסים אבאים ימקאל עי לדעם קצח כו' ע"ם (וסים סדעם סחמיסים כמשל"ם שם לדעם סרחב"ד וכל סמכמים). שמם לקוםי שני שנים וכן כום משמר ימוד כן נוכן דעם כרמצים זיל כ"ם קולם שמתמנים ין פולם כדעם שרתב"ס בספין וכ"ם וכ"ם לפני מסעולם לל מסך כלל כי במחתר החשובים המחווים (אברבנאל שם מ"ח פ"ס).

, בראשים. כרים חובר לפי מ"ש פה וחיק, יוש' לקוטי חוכה ש"ם כי כאפר הפטים אין ועל מ"ר ברחשים פ"ח אף השמים למדשים. כגר הם ברוחים משפח ומי

כי שתואל ורחב"א: לא פלינו בלל, וכיא דעם כרחב"ם מכניא שמכם וחתב עליו הכ"מ אם כקרם יתום סמשים (עי בסום' כשובום קייצ צ' ד"ם דור), וכן יישבו סתקובנים בן אשאין ובאמרם כל הכביאים לא מכבאו אלא ליתום המעים כ"ל אחר המחים שבם נפ"ח מסל' משונה ע"ם.

> תפלסופים וכמו שנחכאר למעלה פ"א או יבא ומן אלף חשביעי יום חוורים לעפרם עוד אין צורך עור להרכות המין. ואחר עבור ימי העולם חוה אשר נקצבו לו ששת אלפים שנה כמארו'ל וכמו שהאמינו קדמוני בחקומה לא יבעלו ולא חבעלנה. כי אם כולם חיים וקוימים ואינם חלקו על הרס"ג שאמר (נמ" ומ"ש) שושאו נשום ויולירו פנום, כי או נמ גנסיס). ואולם ענין כעילה נשים אם ההיה לאחר התחיה המקובלים מכשו) אולם לדעת החידוש האלחים יכול לקיים לעד בחפצו (נשנ"ן ופבכמל הוא קרמונות כחווב או שלא בחווב (מ' נפ"ם ממלמר סלמום וכמלם למם שמימום

נ"ח כ") הנסם כמוטאם היא מנוס בן לא ישא בעון האב וכי, להדעה הנ"ל יש לישב כי יחוקאל מסובא על העסיד (כמו ידמיהו ל"א כ"ע ע"ש) ולעסיד המשיח יחקן אנא וצווסר פ' ווגם אליהו הי' מעלמא דרכורא ש"כ כשאר בחיום ומ' וי"ם עוד מום) ותב וצווסר פ' ווגם אליהו הי' מעלמא דרכורא ש"כ כשאר בחיום ומ' וי"ם עוד מום) ותב אדה"ד בשלימוס וכאשר יותוס אים, במשאו ימוס. ועי במאמר משחרי הכביאים ביחוקאל סטוצב וכו' ע"ם, סמוחם לריכם בעבור סווחמה כמגוחר. (ומם שלה מחו חטך וחליםו נאם מכם כלל לרוך למום בעמו של נחש בסערה שאף בעום"ז יוכל כאדם להגיע לסשבם באם מעא כלל לרוך למום בעמו של נחש בסערה שאף בעום"ז יוכל כאדם להגיע לסשבם שטביא שם בשבם האמורא שאומר אין מיסה בלא חטא ראים מן הכחוב ביחוקא מעשב אומס כאדם ומי בכם סום כפשועו בעולם בום וסבן). וא"כ למם ים מיסם בלא זובמסן וע"כ אמרו ג"כ בע"ז (כ" א") שאלמלא חטאו בני עדאל אחר מאן סורט לא היו מסים כלל כי הסורה עשאם חירום ממלאך המיח (והכסוב (ויקרא י"ח ס") אשר משח? ים לאחר כיון שחעאו בחששם כשבל חורם חשם החוכח לחקומה ושחם אף כשבם ואחרו בשעוו של נחם של מום ובעול בם ווסחם וישראל שעתורו על כל סיני שמקם בעבם ואחרו בשעוו על כל סיני שמקם ב למם ים מיסה בלם מעל? ומנם ים לחתר בעבור יהובתם בליל בינום בדקדקו בם מסכרת סכמונ וגנים לא חומו של אבום אם בתפאו יותנו (דברים ב"ך "י"אן -א"כ הוא דור רבישי ובכן) ואש"כ אמרו רו"ל שהוא רק כשאוחיון משפה אבוסים בידיםם ונו' (ראשים כ"א כ"ג ני למשו שם סבן ככלל בתלם לי ולמני הוא לדברים ב"ך "י"אן -א"כ הוא כמו אדה"ר לכל לאלאיו (וע"כ הש"י שקר עון אבום על בנים כי כלולים באברו כמוע) וע"כ רממי האב עד שה מגועים כמ"ץ רש"י ע"ש אם חשקור לי ולמני ולכדוי אולם למול בטענה מדברי רז"ל הנ"ל אימ ישוב כי כל אב אל הארבעה דורום של מם שמון הבוח על בנים סוא רק לתרבעם דורום על שלמים ועל רבעים (שמום כ' פ'), לאלאו לשולם, שום אינו תושיל כ"א ליישב תפני חם עון אדם"ר :כפקד לכל. בדורום את"ר בעבור כי היה מקור כל כשמים העולם כמש"ח היי בטחו להביא מיחה לכל שיש פטגחא בזה ועי בהערה כל כשמים העולם כמש"ח היי בטחו להביא מיחה לכל בשבם דלייב ב' אתרו קצם בעון מדים ושנאם חנם בנים מחים כשהם קענים, זציל

של הקב"ח שנאמר מלכך יבא לך עני ורוכם על החמור ונו' צריק ונושע אלחים מרחפת ע"פ המים זה רוחו של מלך חמשיח וכו"") וכן שם עם ונו' וכמו שיחבאר לחלן פ'ח, וע"כ אמרו במדרש (נ"כ פ"נ) ע"פ ורוח פני שעליו נאטר בישעית (מ"ש מ") בעת רצון עניתיך וגו' ואחנך לכרית (ששם כי) ובחנדוומא פי אחרי מות מצינו שישועתן של ישראל ישועתו של מבקשום (מנפי ני) אף לפי חמבואר במאמר שני פיד כי או יקוימו דברי ככל העולם כמיש רניאל (י יינ). וע"כ או יהית נקרא בשם ארון כמ"ש ו'ל פ' כי תשא ע'ם פני ולכו מלאך חברית אשר אתם תפצים שבו יראו חרס"ג מ"ח והרמכ"ם ו"ל באגרת חימן והרד"ק ע"פ תארון אשר אתם למות נפשו ונו' דהיינו שיבא במרריגת העצומים ממנו ויקבל הממשלה ומיף יוו) והוא שאמר ישעי שם ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה אור הלכנה כאור ההמה וגו' (שכי פ' הפנ הכמ"ד בפנע פחם פקל כסף ולפף"ם ה"כ מדרש הנעלם שם ע"ש"") ונקרא ג"כ מלאך הכרוח שם כמ"ש הרמב"ן ובחינת מלכות ראצילות חכא כו כמדרינת עצם האצילות כסוד והיה אור מלמעלה מהאצולות מן העולם הא"ם שנחכאר במאמר ראשון פ"ח ורום ונשא וגבה מאד (ישיי ליג) שיתרומם מדרינתו") (יכא בו תוספות כמאמר התנלות אלהות כהערה לפ"ד. ואמרו עור ע"פ הנה ישכול עכדי ראצילות אור מחצב הנשמות וכתר לבריאָד (וּמִים נמדכ מנמומ פ' ני פמ חמ"ר ב"ל ככלה כקצ"ה לחים"ר וכו וכנ"ר ס"ב ננח"ב בי"ד וכה לדם וכו יחי"כ) ע"ך שנחכאר הראשון מקור וכלל כל נשמוח העולם. כי כו חחלכש כחינת מלכות שים למכב עלפת זע פ' וימי, לפו"ם על ד"ב והכיף ידו) כי חמשוח יחיה כמו אדם מאור עינים שם, וחמקובלים אמרו עוד (ציור ממיר פנסה נלטים וום פנים יק"ם

> ואח"כ יבא משיח בן דור. והרמב"ם ו"ל כתב כפ' חלק בסדר העיקרים כמש רו"ל בסובה (מ" מ") ע"פ וחבישו אלי את אשר דקרו (נכייי ז"פ").

האמיחית של המקובלים וחכמי התלמור והמררש וכמו שיורו בחובי משלמה וכו' ומבואה משוח בן יוסף לא הוכיר כלל"), אולם לפי הדעה

המשוח שוכא לישראל יהיה נביא קרוב למשה רבינו ע"ח. וחכם יותר כדעת הרמב"ם ז"ל בהלכוח מלכים (פ"ש מנכי מ' ג'). כי הוא ז"ל אמר המשוח, הוא לדעת המקובלים ורוב חכמי התלמוד, והמדרשים, שלא

הנכיאים במקומות רכים לפי פשושם בתחלת יבא משיח כן יוסף ויתרב")

וע' רס"ג מ"ח מחדרשים שיולד נסר סגליל וכ"א בווסר גע' ממוח ע"ע, וים יושף כדחישה ציבשים מ"ז ה", וש"כ לה בזכיר הרמצ"ם מערן משים כן יוסף כי בעין ישקב , בדברי הכנחב שם) ימי די שקובה מים בן לתוח נסשו וגו' (ישעום כ"ג) שישובב על סמשים בנייויםף כמש"ם, לפלן של כ"ישקיבל לתשח הירושלתי כבר כא זע' דברי הרחב"ם ז"ל בסלכות חלכים פי"ם בעיון כן כוויכא, סירושלתי שקלים (פ"כ) שדרשו שם פסוק לכן אחלק לי ברצים ובו' חחם אשר בישרם להם נוסחאות אחרות כתנ"ך כי היה להם התנ"ך בלשון ארמי ולא *) ובספרי יך כהם בכל מלכים אמרחי ציפוב דברי הרמצ"ם ז"ל שחתך עצמו על כלשון עברי השמור בירושלים ונשאר לנו כמו שהארוך בוה בספר אחורהו כן יחורם מורע שלמה. וכבר ירוע שיחורי יון (פשלשים) חיי עתליהו כל ורע דוד לא נשאר כ"א יואש הקשן לאחי השרים הם ורע פילון היהודי מספר בספרו המהואר מן העתים (מיצ מ"ב) כי בתרונ ומ' פקודי) משמע שירור מורע נהן בן דור. וידידיה האלכסנדרוני הוא נהן כן דור וורע שלמה נכרה. אולם לפי הכחוב אצלינו יואש היה כן שחובר שם כי תמשיח יהיה מורע שלמת המלך ובווהר פ' שלח (יי יגי וח"ק, וע' צרענורא על רום וסמצא יסוב על קושיום סראב"ד ז"ל שם. סנהרג בידי הרומיים (ועי

לא ימוחו, אך כן חמוחה ילכש:אח. אל-מוח בחפץ ה' נמבואר (פ' יפ'ג דישום נום וכ"ב נממר לפנכבם מניון ז' נכל כ"ם כי ים מפק בים).

כל הנכיאים נכאו פת אחד כי באהרית הימים יכא נואל לישראל מרע כיח דור והחבמים קראותו משוח, ואולם ביאת תמשיח ומה ענין

רש מסטוקם בענינו ונמ"ם כיסכמין

הקודם עבר הירון גליל הגוים, והבן. וע' ל"ם, צ' אאר"י על עברים ומשם שמדיון בעין רמז לום צופעי (ע') העם ההולמים במשך ראז אור גדול וגוי ויהובג על פשוק

ליגאל ופי וכן מאמינים יושבי עבריה שטמשים יחגלה שם קורם לכל, כדוע.

פי פנד פלבנה לדעם מעקובלים כים לבו על מפינה גםי מלבום הממלכםם במשים והד מלך ישרמל פיחנו (פי אמר פ"ם רוש דף פל"ב ע"ב ובני מסני מום דפ"ק ע"ב, ובנינו בחיי פ" רושב ע"ב ויקל מם אנו דכו ובז' כל כפוד להקרול פני שרים, ומור מיעום כינה של פוד מקחני המקובלים

ומא מאותים ב"ב שם דון מלן ישמל מי וקיים (ני ביעד זוכר כ בלק ניים כי מכחם אכים לכמו) ומאם מוכר כיננים כאלי במוני ונקיים בנו מקלם במוני ונקיים בנו מקלם במוני ונקיים בנו מקלם במוני בקלם במוני בקלם מי כי אלביים ואם דון מכבים **) מאל שים במפנים ימכלל בקלום כלכנים וימי ליון מלפיין וכוי למלחם פנימים בלכנים וכי

ל) וכזה כמן מה מלחב מלחיי ז"ל צלפר מגלולים מ"ם מממשים יינים ברול מלחס"כ כי זה חול לאפר הנומון, רכן נכון גוום שמוחר מנולר בכנים שקומום כי המשים יולו בני"י משי רון בטל"ח ש אמשמק ונמורכש כנים מ' חילו ומתושל בנו' מגלוום למנו יוום שלצונים וכולו מאשה ובנה מעלכי

1, 17 a 1.42,

כשכם (וכ"ם בלקוםי מוכה ד"ה והניף יון) כי זם יהים חלכ ככשנו והתנכחום:

וכסה דעם כרמב"ן ממיד במ"ם צבחו בעב"ק כם פ"ב, וכנינו נמיי בילכ כם הג' שוום של עליון והמשלכם והבנד מ"ש. ולדעמי אינו כן כי העליון הא"ם, אין אנו מדברים מתנו כלל כתכואה מושמר שם למכין במש הלאורים והבים כלייב מהם על מצלחם עמיק ולמין כו לולם כל האמין בקדמותם ע"ם. בחיק צימו הלאורים והבים כלייב מהם על מצלחם עמיק ולמין כו לולם כל האמין בקדמותם ע"ם. ופי, במקמני הנכוחים עלי בקשל שמוש כו' ל"ג בקושו למושי כי דעם הרמצ"ן כדעם הגחונים כי כן הכב מזוקשוני של בספרו סור מכם שסבין שם כי אים קימון הוא קימון בא לכלל פעוח, וכבר כמנאכ ומא צעבור שגם בשם לכלל כעם על ככני סצ"ד כמנואר שם ליוניון בא לכלל פעוח, וכבר כמנאכ הכסמן וכשני, לך כוונחו חימם על משל"ח במלמכ הניל פ"מ על ליהו וחיוהי ונכשהי כך הידוע, וכצן. ומכום שבר הלחלמות פיאן) כי יום שלמם נכחום כלשי כלשים קדוונים כוי, כבר ככלה כי המכים חבינם צפעכם הנייל. כי אף הפופ"ם אים קדמון שלם כדעם הנש"ע מפלנו ובעל ממשצום הנפורים (מה"ק שם פ"ב מותמה על ככב מלמלטי מל זוב בעל כבנ"מ מלינלווילן כי גם לום קרוון לים ללחים מ"ו כק כםי לכם מחומו של ככם למות על המחומו של ככם מחומו בל מחיים ללחים על המחומו של ככם מחומו בל כםי מחומו של ככם מחומו של ככם מחומו של ככם מחומו בל מחיים מיוו בל מחיים מיוו בל מחיים מיוו בל מחיים מיוו בל מחיים מחומו בל מחיים מחומו בל מח ממד מנחו פ"כ יונפן מיכמיםן זייל

פ' כפל פ'ם וקרכנו פ"ם) ואשר חשא אדם הראשון יחקן המשיח בשלימות (וכמ"ש שרי ויביאו אל שלימותו היאשון שהיה קורם חמא אדם היאשון (וכתים בתוכם האלעום והסורים תפרסים כי יכא איש לעולם אשר יתקן העולם כולו במלכות אמונת המשוח היחה קבלה מפורמפת עוד בין הדתות הקדשוניות

בוויבות,שהיה עמהם כטבואר בשבט יהודה שם ועמ"ש, למעלת בהערה ש"ם) ואולי גם חכמי ספרד אמרוהו רק לחשובת חמינים כי אמרוהו קבלהן רוול ע"שנים (נצים ממים נפנים של מממנים זיל מון כן דור כם מד שיכנו כשום שבווף וכדיה שולה שמוניוכן כתכ בעל עבורת הקרש בחלק העבורה פמיג בשם רוח סערה והוליכתהו חי לג"ע כמו שאירע לאליהו זכור לשוב ומשם יצא אניל וכן תכון המחרש"א על רש" בסנחדרון שם ד"ח כפחחא דרוטי ממשים) כן המשוח נולד ביום חשעה באב כמ"ש במדרש ונטלחו ההוא חשעה שנבנסו בחייהם בגן עדן (נמס' זכן אנס מ"ם ב"ם שנסב נמשים נין תבין כפשושו שנולר בפועל ממש וכחב וו"ל ואפשר לומך כי כמו שיש אולם ח"ר חיים וויטאל ז"ל כספרו ארבע מאוח שקל כסף על רכרי לעחוד לכא ווה נראה האמה כו' ע"ש וראיה לדכריו מם' דרך ארץ נולך בפועל ממש כ"א ברוחניות (שמנים צגען ממנמם מים מלצינות כמ"ם מנג אם) חבית. חשני נולך המשיח (וכ"ם ציממנוי צכסם פ"נ ונסיכה ככה) שאין הכוונה השבינה (נסיום ספנים נגמן: ספנים פו'). ע"ש. ונראה כי נמשך לדעת הכמי ְחוֹתר פ' שמות ״בההוא יומא אחער מלכא משיחא דנפיק מננהא דעדן" ספרר שהוכאו כשלט ותורה שביארו דכרי החלטוך האומר שביום הורכן כוונת החלמור הנ"ל שהוא צער ברוחניות ולא בגוף ממש בסור גלות והרב מלארי ו"ל בכיאוריו לוהר פ" כלק ר"ה במחיבתא עילאה ביאר

"א) פצח צב"ם עם שכציום כשים מל-יכושלים (וכן בצ"ר פחיד) מן מכחוג וכם כשיר פיום ם A COLUMN TO A STATE OF THE STAT להושיע את כל תעולם יוכט"ש בפסוקתא שם.***) ייי כל תעולם יוכט"ש בפסוקתא

אנסס מניסים פיי) כלל נשמותי העולם זכל הנשמותי כלולוקים ישים אביים מיים מיים אים ביים אים אביים אים אנים אים יי חתלבש בו (ומ' ניוסר פ' צלק וניוסמום לאהר מ"ם דכלין מ"ב צנם ממים צן ייפף טום למי שם בדעתו יצדיק צדיק עברי לרבים 3 כי בעבור שמלכות דאצילות

חשאת ולהכוא צרק עולמים. כי מלכד אשר יכלא הפשע עוד יהיה צדק עולמום (מ"ש מ", מס) כו בצרקת מעשוו וצריק לרבים, וכרברי ושעיה

להמשוח משוח הצדק ע"ש חכחוב בדניאל (מ' כ"ד) לכלא הפשע ולחהם

רשעים קברו ונו, ועיכיקראו לו שם משיח הצדקי וכן חמיד קהאו רדיל שיהרג לכפרה העוונות: כי שם אמר כי נגור מארץ חיים ונו' ויהן אח ווש שבוארו הבחובים על משוח בן ווסף (פפיקםם פ' קוחי פורי ופ' בים פפים)

ומכאובנו סבלס") וכן אמרו במדרש במקומות רבים (מ' מ'ל שמלל פ"ש).

תלאום בפחח רוכוי (נכ"ס נמ"ל שמם וכם"י משכם נג"ע סממון לסשמם ככ"ל פ"ש) ונושאי

רו"ל בתלמוד (ממדמין ל"ס א") בי, טוכה בחבורות ופצעים ויושב ביני סובלי

עליו עוונות הרשעים לקיים הכחוב (ניסמי כ'ג) אבן חליינו הוא נשא

הגניאים נשם מעדכע) מינו ממם כי הכמוב מומר גם כן בשם ה' וכן משן דכמו כמלי וגן אשונים יים שלין לפכם כפי מכד"ק ובש"ב גם מ"ם שפלומים ידנו כן וגמשם לינו כן (רפיום בעבספר פכמונ (דנרים צ"ב כ"ע) ל חבמו ישכילו ואם וגוי כי לוכם מככם הג' וכן וגמשם לינו כן (רפיום בעבספר פכמונ (דנרים צ"ב כ"ע) ל חבמו ישכילו ואם וגוי כי לוכם מככם הג' וכן וגמשם לינו כן לינו כ"ל שמה ולם הכילו כלום מיכונים (נ"ג מ"ז) חם שמם לשכ "שלמל לה" ם" לקלטי אין שלון לשכש כשי הכל"ק וכש"ו שמלמות ילמורו כן על עם ישכעל.

מכוס דים ובעדם הכלשון שלוכי כל כשמום דלולילום בעבוך שלא ירדו והשתלשלו בדרך כשמלשלום בייע בייא צל אל מלכי מללילות לבוף הלדיק, היי הן בחי אלהיום כי בטיח אלהיום ביו באלילים בלי שיטו כלל כו' ע"ש צלורך. וחות לא חישו להצישון לשון בשוכח אלהיום כי בטיח אלהיות הוא כמו כלשון שיטור כלל כו' ע"ש צלורך. וחות לא חישו להצישון לשון בשוכח לש"א ממאמר אלהיום והעולים, וחיה מדבלא אשבכח (נעמליד) ולא אלהיום צעצמו ש"א כמעולר בהערה לש"א ממאמר אלהום והעולים, וחיה מדבלא ***) בעברו דכך במליפען כמים רנים משמוממים על דער שכב מלמיו אל בצימורי סובר צם

כמינים.

(געעליך) ולא אלהים צעלמו ח"ו כמצואל בהעלה

שוקראו אל המשוח ה' צדקנו (פינ י') וכמאמרם ו"ל כפ"ב") (מ"י פ"ל) וכן ואמר בווחר (שם וכם' ייקהל) משיח מכלק השונות במקום הקרבנות כמ"ש פתרקם שער עלני הרמיים צעלם לילם להנים ותפוש לאם הימסם כי"ל). וכן ורכוה נבא תוא מושיע און בחוב אלא ונושע כוי (פי קונים יחור בים על מנכום דפרים פיים ישעיה קראו פלא יועץ אל גבור וגו' (מ' כ').

בתורה ב, בענין ביאת אליהו לישר ישראל ולהכין לכם אם הרטב"ם

בסופו ע"ש. ובמאמר מסתרי הגביאים בפי דניאל אנאר כפי העולה מדברי הנניאים כולם ביהד ט"ש ברשון מלני האמות כמ"ש הרס"ג שם והרמנ"ן בניאורו על שיר השרים המודשים (וכמים סרסיג כמ"ו) שתחוה קודם כיאת המשיח בן דוד ואחר ביאת בכתובים וגם במדרשי רז'ל והאלתים יודע. וכן מלחמת גוג ומנוג נתבאו" בדברי דמשות כטבואר. ותמלאן המונה רוך משמע שרוא הוא עצטו אשר אטר במומר משח בן יוסף, כי נראה מרכוי הנכיאים שישראל יחישבו בארץ ישראל מקדם בל הארץ חרם. ואולם אם יבא עור קודם ביאת משיח בן יוסף, ע"ו אין הכוע דונני שולה לכם את אליתו הנביא לפני בוא יום ה' וגו' מן אנא וחכיתי את דעני שולח סלאבי ופנה דוך לפני ופראום יבא אל היכלו האדון כו' שהוא מש למשב קושמשם דכחנם הש"ם קודם כואם משים כן מסף ודו"ק) בשיש (חלאט ב') לי בהלכוח מלכים מייב שיבא קודם מלחמת נוג ומנוג") שנבא יוחקאל, ז'ל ממלחמת נוג ומנוג "חבותינו ז'ל משלחמת נוג ומנוג ומנוג הגדוה אחר ביאת המשיח ע"ש. אולם לדעת רבותינו ז'ל יבא אליהו קודם ביאת המשיח (כמ"ם בעירובין מ"ג ע"ב, ומ"ם במוס' דים ולמור

יים שפציאו חודם לחם מקום שנו מור שמחר לפחור לישראל, ולמדו חתנו שמחר שמיר לישרי ולישמי ולם בישום שמחר שמיר לישרי ולישמי ולא בישום שמחר שמיר לישרי ולישמי ולא בישום שמחר שמיר לישרי ולישרי ולישרים וליש ממט שנמצא במ"ר קבלת. ע"פ מט שבים שמדבר שם על אדום שנקרא מזיר ואמר מדברי סרמב"ם ז"ל עם שמ"ע סכחוב אליסו כוא לא דווקא רק סכוונם כביא בדול תלושתים מוכתר כלומה כל בקהמנים שאה חם בחשפשי כתצופר לתעוכי, גם תבחם כי לדעם ברתב"ם זיל מם פגדול וסמרה שמתר מלחכי כוח תלמתם בוג ומגוג, וכן הוא במדרש רבה פי שמיני על הלב ושהימה **) וכן במדרש הנחומא סוחרים זה את זה, שיש אומרים מצוח במלוח לעתיד לבא (marata d'a ע"ם ברתב"ם שכסב יעמוד נבים לישר ישראל ולסכין לבם וכו'.

רבים-מנדולי היהורים ומתכמי העמים, במצאם כמה מאמרי ה"ל ונשאר לנו לבאר עוד חיוב קיום המצוח לעחיד לבא שנבוכו בי

הנכיאים כולם ביחד ע"ש

החרש, הוא יכין העולם אל הוחרה אשר גם המחויים יעמדו לנצה בחקנו. השא ארה"ר וינקה הווהמא אשר נשארה כארם ע"י חמאו כמ"ש כמרק שלפני ה יםר המימן כקרושת מוסף יוה'כ נצח בריה חדשה עת לכראותו וכן ביוצר לפ' פמ"ג וכדומה) וכמבואר במורש חהלים מי כ' עלי לכראותו בריה חדשה וכן הוא יחיה לעולם (רצים בחיי פ' נח ש"פ אלם מולחם פם יופ"ק חלק העבודם (יסשים ל"ג, ושמ"ם בבימור מיכה) ויראה מרברי איה מרבוחינו בי המשיח יוליך בנים ואולם דעת המדרשים והמקובלים כי מלכות המשוח תהיה נצחית באישו 🕬 כי ובני בנים ויפלנו נפקוטו דור אחר דור, וע"כ קראו לפלכות המשיח פלכות כית דוד סאיזה ומאין הוא **) לקיים הכתוב ויעל כיונק לפניו וכשרש מאוין ציה ונו' כסוף ספרו אנרת תיסן כי יש קבלה ביר התכמים שהמשיח כשינא לא יודע (וכ"ם ברעים מסימכם פ' כפה דקכ"ב פ"ם ככל דברי שם). וכתב הרטב"ם "ל ווקב"ה הנמיח נחשונת ישראל כמ"ש הושע (נ' ס') אחר ישונו בני ישראל ובקשו את ה' אלחיתם ונו', וכרומה (וכ'ס ננמ"ר ספ"ו) ובמוף דניאל ביארתי באורך (ו' מ"ו) והיה אם שמוע השמעון בקל ה' אלהיכם, כי הכל חלוי בתשובה. האדונים לישעיה נכאו על זכן מאחר עור".) אך כתנאי כמו שאמר זכריה נחקים מקצות בחקרוו המלך אולם לא כולה כמבואר למעיין הימב. והגביאים כל כני שת תו' האביר שריד מעיר. ואף כי נבואת ישעית יש לאטר כי חשור והויקאנשי). וכן היא כבלה מסורססת באומת ישראל מסי הגביאים וכן המקובלים נ"כ חובאו בשל"ה ם' ואחתנן ע"ם והוא חמא רכים נשא וכ"ה בצדור משה דע"ה אמר ניכ (מדכר כ"ד י"נו) דרך כוכב מיעקב וקם שבש מישראל וני וקרקר כהערה כשם הלוצאמו ע"ש.

פנים שמי (ועשות ביד שעוברים החולקים ש"ז) ואף אם לאתר כי הגים שמי שמד שנים מש"כ (ועשות לא כדע בבירור תחי מתחילים השבועים שבעים, וע' מאור עיסם ") ועת"ם בסוף דייחל כי סוח כבה בצירור כי ססבועים שבעים מלחים בחורכן

ורש הבל מתקום ככרי זור למ שאין לפרם כשי היפ"ח שבא מרום המואצים שא"כ דילמא איין ומוא כונים המלד למ שא"כ דילמא לאצומי, ובמ"א ביארשי באורך-

להשממת ולשחלר בלי קיום כמ"ש בסוף ביחור דניאל ע"ש.
בי יתן סנמים השני לחום כמ"ש בסוף ביחור דניאל ע"ש.
בי יתן סנמים משני לחוש הבניו וגו' לדיך לחתר כי יום הים מחקים בחם שנין לדוי יכול כוח מים בח מים בח

הצעמוריע מחקו בספרי מדכם האמרונים מלום הגדולה והמלכום ויצא מום המדרש ולמס כקרא שמו (כ"ל של אחם) חור שעמד לסחור בגדולם ומחלמם לישראל וע"ם

ובשורת כפנים ככיל שלתר ליתום בתשים כחוכם ללחר פתחים בשלם כזכי

בפנים צח סכל של נכון.

פנקרא ג"כ ימום המשנם כמשנים למעלה ספ"ג בהערה.

סים לממוסים הקווקים כלי, וציה מיושב קוסיים המוסם צברם דף עי עיצ מבן האכפים ע"ם, וע"ם מקוקים כלי, וציה מיושב קוסיים המוסם צברם דף ע"ט מיום במקום למסים מיום, ויציה מיום במקום במקום מיום ומיום במקום מיום במקום במ כנים סעומלה לל שנכם מן כלדן ומנוח לל נולע לכלה (ורוה מחה ב"ב כליים המצ"ם ז'ל הכם לענין ממים מהחלל כל ע"ם) ועד ים מים מיושב קושים כעשב"ם צגכנים יים עם מכמח משלין של מחי יחוקפל כי צימיםם שוד (*

תחרשום לאלף חשבונו המבואר כפ"ג מוח המאמר לא יהוח ומן כלל שאחר התדוח שיהיו עוד חדש ושכת. ואין כוונת חכתוב באמרו כי עש ואף כי אמר מקורם כי כאשר השמים החרשים ונו' ובהיות השמים אדת שמעות והית מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבחויוגו' (שמי פיויכ"ג) ואין יאטר חדש ושנה (וש"ש הכש"ב שם מוש) יש לאטר כי פה מדבר מן וטן במ"ם כתב כו מצות השכליות ישארו אצלם גם וכרו הספרים מצוה וכן: ביאר חרב מלארי ו"ל בכמה מקומות (מנים מוש-יוֹים צנ"ת ובנקי"ם פ' נפם אשר באופן זה דוקא חתיה המשכת אור א"ם אל תכלים כמו עהה (נמין ונפו"ם פ' וימי ום' בכסטים פ"ם ומ' פפסך למככסם מעיין כ' נככ ל"ז). וה"ך כעדודה באון סמונה אות פ' ושנה פ"ם ויאור ישקר פ"ם). ואו בשנות בשלות וצריק באכונרון יחיד שחור כמש"נת כמאמר חניל ואון נמצא שם צמצומים ודקדוקום כלל") מפנ פננים משור שם "ים, ועי בצ"ר פ"ם) ואן ירתנלה עצמות אא"ם ויכול גם חויר להחעלות כי אין סוף הוא כל יכול לסכול ולפניו כחשיכה כאורת והכל קרש לה' במבואר בדברי הנביאים בכמה מקומות (מנו 156 מר משניי כ'ג "ם רו"ל במדרש תהלום ע"ם ה' מחיר אסורים כי כל העולם כולו יהוח צלשון אשור שאשור וחשור ביד מקלישם כש"ש, בסנים מ"א) וכשרתרו וווחרו לעחיד וככו"ש הוה שיניקתם מן הקליפות כמ"ש במאמר החורת והמצורו פ"ב (יש"י יקום אעביר מן הארץ (זכנים "ג) ונמצא כי גם כל חרברים האסורים שבעולם נ"כ היום לעשותם ולא לטחר לעשותם (מ' נ' 6') ויסוכב על ומן התחיח יבשלו מן העולם במו שיבולע המוה לנצח וכמ"ש ואה רוח השומאה ותחדשו או ויטחרו בלי שום נטיה אל חרע וכל תקליפות והטוטאות לדעת המקובלים (מוכה או למכנ מלאוי ז"ל פ' וימי פ"ם אומרי פ"ם) כי גופות הברואם מצות בשלוח לעחור לבא (נ"ם ננים שכסוכם נאמר הממים שימחו נחברים) ואמרו וחורה אור (שילה יף י'י ש"ב). אך אחר חחיית המתים על זמן הזה אר"ל לאור נוים היינו לעם ישראל לכרית ואור לנוים אורה זו חורה כמ"ש ניב ברברו על תמשוח (פס מינ ו', ושי נמסמר מננטים פה) ואחנך לברוח עם

הוא כמו שדקדק ברבריו לאור עמים כי החורה חזיה יק לעמים אשה שנבא ישעות ל" ל' כו הורה מאתי חצא ומשפמי לאור עמים ארציעי את הרת חדשה מול העמים שלהם חהיה דח חדשה. והוא שדקוק ישעיה עד הנת עברו צ'א ונלוו אל ה' בימים ההם. אולם לישראל לא חשתנה ימקב ומ' כיטב בספר ספארט יסראל למהר"ל מסראג פל"ב ופל"ג בחולק שליז, ולמ"ס הנ"ל והבן. ובעון כיעול המאם לעחיד החעורר ע"ז הרשב"ה בגרכוח י"ם ע"ש בעין מאומה. ובפרש בימי המשיח בן יוסף (מ' ממ"ם). ועל כן הניהו בדברי חי ה' אשר העלה את כני ישראל מארץ מצרים ונו' כבר אמרו בתלשוד: לבם אבתבנה ונו'. אולם התורה לא חשתנה ולא תהחלף כלל. ומה הפייטן הנ"ל לכרות ברית חרשה (פי"ג מ"6 מ"6 מ"6 מ"ם) ואולי קרא הפייטן וכרתו את כית ישראל ונו' ברית הרשה ונו' נחתי תורתי בקרבם ועל על החורה הישונה אשר לא חופר כנבואה ירטוה (6") הנה ימים באים אלא שעבור מלכיות כלבר כמו שמבואר למעלה אך ברית הרשה חהיה לא וכשל אף קוצו של יור שן החורה*) כי אין כין עות"ו לישות הששיה דעת המקובלים הנאמנים, והיא כי לימות המשוח קודם חחיית המחים להנחן דת חדשה באחי בארוכה ופה אבאר בקיצור הדעת האטיתית והוא כודאי על תכית השלישי כמו שביארו כל הקרמונים כי לימי הבית ומדי שבת כשבתו ונו' וכן יחוקאל נבא על הקרכנות ועל המועדים (ציה) ע"ש. ובכואורי לחפלת ישראל על מאמר הפייםן ביוצר לפ' החדש ברכות ("ב ג') לא שתיעקר יציאת מצרים ממקומה אלא שההיה שפילה המועדים חמה וכר ליציאה מצרים וורמיה (כ'נ ז') אמר זלא יאמר עוד שני לא נחקיים דבר מדבריו, ווכריה ("ד) על חג הסוכות. ואף כי ילכו וחוקותי ישמורו זגו' וישעיה אמר כסופו והיה מדי חדש בחדשו שם (נ"ז כ"ד) ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחר יהיה לכולם וכמשפשי מבואר שמצות אין בשלות לעתיד לבא כמו שאומר יחוקאל מפורש (נ"ז כ"ז) ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיהי את אשר בחוקי חלכו ונו". וכן חורה כאתי חצא (ולכין שיון שולם סדם: סינם נשקלם). ובאכוח ברברי הגבואים תכחוב כי חורה חדשה מאחי חצא (ישנים נ"ם יו ויש שכיאדו שם חידוש

שם, וכן כחורה כתנום ע"פ וישן מפני חרש חוציאו ע"ש, ולסרו שם מן

בשר יחדיו כי פי ה' דבר (פס מ' כ'), אמן כן יהי רצון במהה נישינו אמן. בכל העולם כולו כי כל העולמות יתעלו לימות המשיח ונגלה בנור ה' וראו כל משמע שם על אשור ע"ש, וע"ד שאמרו רו"ל עתידה ארץ ישראל שחחפשם ירושלים עתר, כמו שנבאו הנביאים, וכמו שנכא וכרוה כסומו (ועי מספוס כ' 6') ביום הדוא יהיה מובח לה' בחוך איץ מצרים ומצבה אצל נכולה להי וכן וכל העולם יות קרש לה' כמו ארץ ישראל ע"ד שאמר הנחוב (יפעים י"ט י"ט) אלחות ע"ם ותקרא שם ה' החובר אלה ע"ש, וארץ ישראל תהה קדש כש (ורמוס ב' "י) ולפעמים גם ה' צרקנו (סס ליג י"ו) ע"ד שנת' במאמר התגלות המכשר עוונות במשנית למעלה. וכן לעתיד כל המקומות יתעלו והיו הכירות הברית שנת למעלה אשר קראו דוד (מלים ק"י וכמ"ם במדרם מלים וכילקום רמו הקרכנות. כי הנשיא הוא שאסר יהוקאל עליו (ל"ז כ"ס) ודוד עכרי נשיא להם בבית ה' כטורקים לפני המובח ונו (זכרים כסופו) ויקראו לירושלים כסא ה' מרכ"ל) ארוני, ואמר עליד שם אחה כהן לעולם ונו' כי הוא באמת הכהן הגדול וובהן הגדול יהיה הנשיא וכמיש יחוקאל (מ"ס י"ו) ועל הנשיא יחיה ונו' כל כי יחוקאל אסר האלשנות לכתנים אך האלשנה מכהן יקדע (מ"ד כ"ב) וחוסיף על כמ"ש ישעה (ס'ה ו') ואתם כוגי ה' חקראו וגו' והכונים יעלו מעלה יחיוה. תורת משה (ועמה ע") ע" רם"י שס). כי כעבור כי ישראל יהיו במדרינת הכדעים לעולם ור"ל מורע דוד (כמ"ם בסנהדרין ל"ח ע"ב ע"ט) הוא המשיח דארון ומלאך

Fire States

יושני שולם לפרך ליון שיין כו"ע מ"ס וכך דמים וחובה ליופור וחישה כל מדיקום כו"ע מ"ש), ובני נכורים דנני הב"ע בכ"ל כי ח"ם כנכ סביים להם החקומה הכשעה וגם סמ"ח. הפיים יוחדו לו יושני שולם לפרך ליון איין כיו ע"ם וכך במענית ז' ע"ם מסיים המשים כל לדיקום כו' ע"ש), ובנים

כלאים ומכחותם פ' יחיץ כ' יכין שני מסיות למסים, כלשבוב לגייקים ויושני אכן יתכלל חיבף בנוא כמשית, אלם למאר מנום יהיו ימום המשים כששען כק שעבור תלכיות, ואמני כן לימים כנים מהיה מממים כשמים הכללית גם לצימנים ולדשמים (וצוף יובם דברי כש"ם במוף כמצות צ"ה חינן מיין שי

The second of th

The second section will be second design the 一年以上的教育的教育的人们的教育人物情報的教育 The state of the s

- The Control of Con

המקובלים על המאמר מלמר שהוה סדר ומנים קודם לכן (מ"נ נימשים פ"ג) כן מאה שנה ימוח והחושא כן מאה שנה יקולל. ומ"ש דניאל לכלא דוערד, כמה שנחנאר כי כל הדברים שבעולם יהעלו לימוח המשיח בזה נים יובן מש נקני מ"ש) וע"ד הכא לישהר מסייעין אוחו. אולם ההכנה להכח הוה' הפשע ולהתם חשאת וגו' (פ' כ"?) הוא כמבואר בפרק שלפני וה ע"ש. מוחה חדוה עוד וכמ"ש (יכמים ל"ש) אוש בעונו ימוח (וישמים ש"ש) כו הנער הוא בבדורה האדם (ופ' נמאמר לפן צמן פ''d). וע"ב יהיו עוד עוונות, וגם כח חדש מלמעלה לקיים התורה (וכמ"ם צווכר מ"ם ויפג דקל"ב ש"ב ש"ם ולמו כמן תהיה נשיית חלב מעם לשוב ע"ש. או כפשטות הכחובים שיותן בהם פ"א בשם תרס"ג דהיינו כעבור גילוי האלחות והמופחים שיהיו או. ועשוחי את אשר בחוקי חלכו (יסקאל לי כ") ככר נחבאר כמאמר החשגחה חכל על כנו שהבחירה לא חתכשל עוד") ומ"ש ואת רוחי אתן בקרבכם מערותיך כי לעולם יכורתם. אולם לימות תמשיח קורם תחחיה יהיה נניפור שחוכם שני ובווסג עענין המקלוח ע"ש) ורווא שאמר דוך (מילים קי"ש) קדם ידעתי וכמו שקוימו האבוח כל החורה כולה ברוחנוות (צ"ף גייטו יוצל ומביזיל והמקובלים אמרו עוד שאף לאחר התחוה החקיים התורה לפי רוחניותה לאחר החחיה. ובאמת גם לאלף השביעי יהיה זמן רוחני כידוע מדברי ולפי סורה וכוונחה וכאשר מקיימים אוחה גם כעת בכל העולמות שמרכר עחה מעשייחם. וע"כ אמר ויצאו וראו בפגרי האנשם וגו' שהוא כאשר חשמים החרשים וגו' רק לאמר כן יעמר ורעכם ושמכם: ולא ווהו מה שרצונו לכאר במאמר החמישי הוה.

שאינו מוריק זרק ונם קשב מוריק ורק כו ק"ש, ומקד לדבריו להלן באכרו

נ (א) ויאסר אל האשה אף כי אם אלוום לא האבלו מכל על הגן. סקדמונים וכלחרונים, וכגן): (ב) ויאםר אלרים נעשה ארם. ע' רש"ר, ובווהר ע"ז, קשב לאכלה ר"ל שאינו מוריע ודע, (ועי גססר הכרים ח"ה מ"ד פ"ח בום כסס (כים לי) המה נחתי לכם עשב מוריע ורע ומי ולכל חיח הארץ ומי את כל ירק וצ"ע מדברי ה"ר משה דיליאון בפרדם שער היכלות פי"ד, ועי" בספר נשמת שכתי הלוי שער מי, ורויק. וביעים פ' פנחם דרל"ח ע"ב בזה.

בחוך הגן אמר אלחים לא האכלו ונו. ויש לאמר עוד כי ערמת הנחש היה וווא משים סנהדין (כ"ע ל") והבן: (ח) וישמעו את קול ה' אלהים מהולך וכל המומף נודע, אך זאת לא עלתה לו, ואך עלתה לו שהומיפה בנגיעה על ורצה בשאלתו אשר חזה תאסר סכל עץ הגן כדרכה של אשה להוסיף במצות על מכל עץ דגן, החשיבה האשה מפרי עץ דגן נאכל אך מפרי העץ אשר סדרו כי אמר אלחים לא תאכלו אף מכל עץ הגו? כי מלח אף נמשך לממה מסקאולען כי סדר הכתוב הוא משרם מעש כדרך הכתובים בשקומות הזכה, וכן הנכון בוה מכל המידשים, הוא מה שפירש המשכיל היר משה שארגעי

הולך וחותר (ספלליוישן) ועולה על נכון לרוח רחם עד"ם כמו באדם שחולך במאמר התגלות אלהות בטופו זה היה עיין התלכשות אלהות בלבוש בשו בגן לרוח היום ונו'. וביאר הרסב"ם ז'ל פכ"ד לראשון כי הקול היה מתחלך כו' ורמות איש ממש כודך כמה חיונות הנכיאים ופי מתהלך כמ"ש האטרכנאל ולא ביאר ענין לרוח היום התמוה לפירושו, אמנם האמת היא לפי מה שנת' פרי העץ אשר כתוך הגן וכל המוטף נורע שרחמה עד שנגעה בו כמ"ש רש" וחתר לרוח היום הנושב וסקוד החום ועיי ברברי הרטכץ ז'ל פה והכן-

מפר עראטית.

קדורה דבי שותםי לא חמיםא ולא קריוא, וע"ב אמר אליהן חמיד שמען קולי שומעות את קולו עוד כי כל אחת מומכת על חברתה ע"ד אמים זיל (שרונין ג' ל') יש שתי נשים לאיש אחר או אין אחרות ושלוה עור בנית האיש הוה ואינן לפך יצא מסדרי הבריאה ויקח לו לפך שתי נשים ונו' חה סדרך המכע כאשר ושבעהן: הנכון בזה כי משרת נותן החורה חיתה אשר כל איש חווה לו רק אשה אחת ורכק כאשתו תיה לכשר אחד כאשר הקרים (פס נ' כ"ד) ואך זה אטרתי כי איש הדנתי לפצעי וילך לתבורתי כי שכעתים יוקם קון ולכוך שנעים בר (בנ) ויאמר למך לכשו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האוינה

לבור באנין ומורח שמנני אבי לצוים נאפר נון לי נון לי וני, (ישעיה כ"ד מ"ז). מאמר מסרורי הנטיאים

(יא) חושא הארץ דשא עשב ונו' עי' מ"ש דרכב"ן ו'ל כי דשא הוא עשב וע"ב אמר הכחוב הן לה' אלהיך השמים ושמי השמים ונו' (דכרים י' י"ד) והבן: בעולם העליון (לפי הרתב"ם ז"ל במחתר ימום המשים ע"ם כפ"ג). ונשצא יש שני שמים. ע"ם) ועולה על נכון מאמום ז"ל הובא ברש"י שננו האור לעתיר לבא והיינו והמאורות האלה מקבלים אורם מאור של מעלה והם כלים לזה (כמ"ם סכמג") השטים הזה שהוא לנגרנו אשר נקרא רקיע השטים להאיר על הארק. ראשון נשאר על המים העליונים. ועל כן אמר אחר כן יהי מאורות גם ברקיע והמים נקוו אל מקום אחר ונמצא נשאר תחת הרקיע (אמר קראו ג"כ סמים על המים מלמעלה, ואח"כ עשה אלרום את הרקיע כתוך המים להכריל בין המים םם השמים סעליונים שברא ביום ראשון חשך כלי אור כי האור שברא ביום ר"ל על פני המים, ואח"כ כשאמר אלהים יהי אור ויהי אור האור נהיה על אשר כתחלה ביא ה' שמים וארץ, והארץ היתה מכוסה במים וחושך על התהום אלהים יהי מאורות ברקיע השמים ונו', מהמשך הכחונים יראה לפי פשומם ע"ם תהם ונו' יהי אור ונו' ויאטר אלחים יהי רקיע כתוך המים ונו' ויאטר א בראשות ברא אלהים את השמים ונו' והארץ היתה חהו וכתי וחשך והמפרשים שם דימו על פסוק יראה כל זכורך וע"ב דחקו בשם ע"ש, ולרעתי שבא לראות כך כא ליראות מה לראות בשתי עיניו אף ליראות בשתי עיניו, בן דרבאי אומר סומא באחת מעיניו פמור מן הראיה שנאמר יראה יראה כדרך כידוע. פה המקום להודיע דעתי במאמר אחר במסכת חנינת בראשה. ר' יוחנן הזה כי שם ישצאנו או כרומה אוטר לו בהר ה' יראה, כי כן קרא אכרהם שם המקום הזה, ומה שנשתנה הנקור מן יואה ליואה היא בעכור שהוא מוף פסוק וצ"ע. (יד) אשר יאמר היום רצונו כשאהר אומר לחבירו ומנביל לו את המקום בי כב (ינ) וונה איל אחר, עי רש", ונתרנום אונקלם והא דכרא הדא,

לשמות כו אומר לו כמו שהוא יום (Sou כלשון רומי), ויאמר עשו הנה אנכי כשאחר אוטר לחבירו דבר ורוצה לאטה דבורו שלא יחשוב האחר שאוטר רק כד לא) מכרה כיום את בכורתך לי כן המנהג ג"כ כלשונות אירופא כך (כד) ותמול מעל הנמל, כי חיתה כושה לאשה לרכוב על גמל לעיני יויאה כל זכורן כמו דכתיב לכל זכורן שִׁינְאָה לכל זכורן את פני האדון ה' בשתי עינוך והרבר פשום. וגם אם נאטר שהכוונה על פסוק יראה כל זכורך. צבאות ולכן כתוב את כיחם הפעול, ונפצא עולה בפנון אחד עם הנאמר לפעלה נראה לי ליישב הישב שר' יוחנן בן דהכאי פירש דכתוב לפי השטרה והגקוד אותו בשתי עיניו של הרואה. ור'ל כמו שהוא רואה כשתי עיניו כן תראה אותו עולה יפה כפשוטו כטו שה' יראה כשתי עיניו כך כא ליראות מן האדם הרואה כיון עים הוה בבראשית ה' יואה. ואחרי כן ה' יואה לפי המסורה והגקוד, ונשצא רואים כמ"ש כם' שכילי עולם בתהלוכות ארצות המורח.

בטוה, הלא טוב לי יותר שאטנור בכורתי ואשאר בחיים ע"י שחתיני עם הולך למות רצונו עוד מעם ואמות אם לא תתן לי להחיות נסשי ולטה זה לי

בן (מ) ואת אחץ תעבור והיה כאשר תריר ופרקת עולו מעל צוארין

מלה לועות (Zoit) ירועה בספרי שרשי לשונות שונות ופתרונה עניך: אומץ: י (ש) הוא היה גבור ציד לפני ה' והרגם אונקלם גבר הקף, כי ציד היא באשר הוא עצם שאינו נראה ולא מושי בחוש כלל כמבואר.

הוא עצם שאינו נראה ונשמע ואינו נמשש רוחני נמור. וע"כ עצם כה נקרא יהות כמכמא בני חינא, ומעתה יוכן שבדור אנוש כאשר החלו לעכוד אלילים

חכםי הדור וצריקו לקרוא את הקב"ה כשם הו"ה להפרידו מן אלהם ההרשם

ויקראום אלהים (נעמער) כאשר נמצא בספרי הנניאים ונכספרי העמים, או הוכרתי

תצרוף את שלש החברות האלה יצא לך שם הו"ה כמכשא בני חינא, כי הקב"ה

תתבוננו בו ולא תשמעוהו נקרא ה', ואשר החמשוהו ולא תמששוהו נקרא ו', ואם

ולא תראודו נקוא יי (בלשמם המוכחום המדברום בכבום בודום כידוע) ואשר

לפני ספירת הנוצרים (דכיר למסרמ"ל גיולנורג) העצם אשר תחבוננו בו בינה:

והנראה בזה עפ"י מה שכחבו סופרי חינא גם קאנפוציום יעור ארבע מאות שנה"

(כו) או הוחל לקרוא כשם ה', המפרשים פורשו שהחזילו לקרוא את העצבים:

ומשרתה היא כנאטר שלא תהיה לאיש רק אשה אחת. ואז יחיו לכשר אחד: לאמוח כלקיחת' שתי נשים, אף שהתירה התורה לא רברה אלא נגד יצה"ר,

שלא תשמעני, והבן. ומונת התורה במה שהצינה זה הספור, לדראות מה שימול לו ולכך שבעים ושבעה, ר"ל הרבה פעמים כן, כי אני עושה זאת בעכור

ומן העונש לא ארא כי שבעתים יוקם קין אף שהרג אחיו על לא המם עשה

ואת האדם העבד בשם ה', ולא כן הוא כי קראום רקבשם אלהים כידוע וגם.

את הקב"ה עצמו קראו מקדם נשם אלהים כמבואר בכל ספור מעשה בראשית,

כ (מוֹ) ולשרה אמר הנה נהחת אלף כסף לאחיף הנה הוא לך כמות הלב (פעלה), וביאור לפני ה' הוא להגדיל הענין על דרך כהררי אלי כירוע." וכן יש לאל דו (כמשם ל"ם כ"ט). וי"ם כמו יש אל לידי (סליש).

בך בעכורו כי בעלך הוא, ואת כל ונוכחת תהווכת עם כל. וכפי רשיי ותויץ" עינים ונה ריל שאחך אכרתם הוא לך לכסות עיני כל אשר אחך שלא יבישר" כפא רפה בלשון ישמעאל כס"ש הא"ע במקומות רבים.

ועד"ז נואה בישעיה (ל' כ"ל) הכחוב ואניך השמענה דבר מאחריך לאמר זה קן כמו כל מכה יכוסי ויגע בצנור ובדכרי הימים מירש יהיה לראש ולשר ע"ש לעבדו, וגום (ריל קריחה בניווס והבן) ולא פירש ענשו כמיש רשיי ע"ם כל הורג ריל כאשר חריד עולו וסרקתיו מעל צואריך! יהיה עונש עליך שצריך אחה

הדרך לכו כו, כי תאמינו וכי תשמאילו! יהי עונש, והכן.

הרגתי לפצעי הרגתי הוא ממלות התנאי כדרך לשון עברי ורצונו שחייתי הורג' האוינה אשרתי (ולם פי מל שלמל כי יסוכב על כל אמרומיו ולייוי ווכלן) כי אישי

איש רק בפצעי אותו וילד בחברי אותו (מו כ"ל נענור פלעי ומנורסי וסבן) זעל כן ראוי לכם לירא משני ומכחי כי עון, כי יכול אני לחרונ אחסם על נקלה

הוא ישראל בכתבי קדש. ולכן תרגם אונקלם אבהן ובנין, וע" רש", ויש להעיך מיחקאל (ל"ז כ"ס) ודור עבדי נשיא להם לעולם כי גם דור נעשה שם המשפחה כמו ישראל.

מכנורות צאנו, וחיבף אחר בריאת העולם הרג האכר אל הרועה. וחבן. בוט (כר) משם רועה אבן ישראל. אבן הוא משפחה בערבית וכן הוא בעברית (פלוניליט) והכוונה משפחת ישראל כי שם משפחתם (פלוניליטן כלומען)

מאנעמא כהן מצרו שהביאו תוקרי קדמוניות כספרו כי המצרים. היו עופדי האומה, ואנשי ערב המטוכים להם חיו תמיד חיעי צאן, והמיד היה מלחמה ביניהם ושנאה כבושה ביניהם, וע"ב לא יוכלון המצריים לאכול להם עם העברים שהם מן שכמי הרועים, ע"ש בדבריו באורך. וראה שהעירותי במעשה קין והכל שקין מוכרים וע"כ הביא מפרי הארמה מנחה לה' והכל היה רועה צאן והביא ע"כ מכנורות צאני, והיכף אחר בייאת העולם הרג האבר אל הרועה. והכל היה הביא הביה או הביא מסכורה בייאה העולם הרג האבר אל הרועה. והכל היה המנה או הביא מסכורות צאני, והיכף אחר בייאת העולם הרג האבר אל הרועה. והכל היה המנה או הביא מסכורות צאני, והיכף אחר בייאת העולם הרג האבר אל הרועה.

בלשון עברי הוא ענין שביעה כמו כנן רוה (רכנים ל"ל) ורויחי את כשמ הבתים דשן ועםי את מובי ישבעו (מס), ואותיות אהו" מחולפות בעברים הבתים דשן ועםי את מובי ישבעו (מס), ואותיות אהו" מחולפות בעברים כדוע, וה שאבר לבה תחיאו כמו תתרוו, למה תעשו עצמיכם רוים ושבעים אם א"ן כן עמבם, ורמיונות בכתוב לזה גם הבתוב בתהלים (ל"ל) ארך ימים אשביעהו. וכן מעמל אשביעהו ואראהו בישועהי כמו ירוה ישבע, כי ראיה לא שיין שם, וכתוב אצל השביעה ברומה לו. וכן שבע ללון וראה עניי (לווב" ל"מ"ו).

אצל השביעה ברומה לו. וכן שבע ללון וראה עניי (לווב" ל"מ"ו).

לדו (כו) צוקה במני כי על כן לא נחתה לשלה בני ופורש" ב"ין לשאה על אשר לא נחתה לשלה, וע" רמב"ן פה. ויובן הימב לפי מה שהביא בשכילי עולם הלק אויא, כי יהודה צוה לאונן לייבם אשת אחיו כי כן היא הרח בין עוברי אלילים גם כן. ועוד הרח ביניהם כי אם אין אח להמת צריך אכי ומת לייבם אשתו, ותמר בראוחה כי לא ניתנה לשלה חפצה ביבום חתנה יוודה כידה, וע"כ אמר צרקה ממני, ואולי ע"כ ויא יסף עוד לדעתה כי כבר קיים מצות יבום וכבר נחק"ם זרע אל המת כי הרתה, ועוד כי זקיקה היא לשלה, והבן. מצות יבום וכבר נחק"ם זרע אל המת כי הרתה, ועוד כי זקיקה היא לשלה, והבן. מצות יבום וכבר נחק"ם זרע אל המת כי הרתה, ועוד כי זקיקה היא לשלה, והבן. מצות יבום וכבר נחק"ם לבניו למה התראו ע" רש"י, והניםן הוא כי הדה מצות יבום הבר נחק"ם אותה אותם המראו ע" רש"י, והניםן הוא כי הדה מצות יבום הבר יוודים היום היום לבניו למה התראו ע" רש"י, והניםן הוא כי הדה

לן (ג) כי בן וקדנים הוא לו וחונם אונקלם ארי בר חבים הוא ליה יש לחער מלשון התרגום ירושלטי על ולא ידע את יוסף לא חבים. (ונולפון כי ועסיו דלפוס "לו י"ט ספי מסכנס) ויש הרבה בו מן השרש הזה.

ונו' כל המחלה ונו' כי אני ה' רופאך. רצונו באפרו ושם נסדו שהראה, לישראל עצ ד הנסיון והבחינה מה שאוטר לו כל המחלה ונו', כי אני ה' רופאך על צד הנסיון והבחינה מה שאוטר לו כל המחלה ונו', כי אני ה' רופאך במו שריפא את המים וימתקו המים וההעתקה בלשון אשכנו (ער כלס ליקן בער מלחים למען הראה לכם ע"צ הנסיון והבחינה כי ירבר אלחים עם האדם בא האלחים למען הראה לכם ע"צ הנסיון והבחינה כי ירבר אלחים עם האדם מחלה - מה ירפא? ולפ"ז ניחא שיטובב למעלה ואוטר כי אתה רואה שאני הופאך שרפאחי למים, ההבן, וגם באום לעצמו בפשיעתו איזה דולי ע"י הנמאטר ההשנחה פ"א כי לפעטים יסבב האדם לעצמו בפשיעתו איזה דולי ע"י במאטר ההשנחה מ"א כן או כדומה שארו"ל ע"ז הכל בידי שמים דוץ מצנים שיעטוד כחום או בקור או כדומה שארו"ל ע"ז הכל בידי שמים דוץ מצנים

וווי כל המחלה ונו' כי אני ה' רופאד. רצונו נאמרו ושם נסדו שהראה לישראל מון (כה) שם שם לו חוק ומשפט ושם נסהו ויאטר אם שמוע תשמע וווי כל המחלה ונו' כי אני ה' רופאד. רצונו נאמרו ושם נסדו שהראה לישראל

זע' בפסחים (כ' מ') ומעל להצליו ותאטר כ' חתן דמים אחה לי בעבור כי חתן מחוייב דמים אתה לי בעבור כי חתן מחוייב דמים אתה לי כמו שראתה שבקש ה' המיתו ע"כ אני מגיע לרגליך אשר דם המילה תכפר וההיה שפיכת דם תחת שפיכת דם. וירף ממנו או אמרה חתן דמים חתן חוב הדם נהפך למולות רצונה שנהפך לדם המילה בבקשתה, ומעתה

לן האות כי אהיה עסך מה לך האות כי אכי שלחתיך. רצונו וה לך האות כי אמי ושליחתי לא מי אבי, ושליחתי לא מי אבי, ושליחתי לא מי הוה לריקם, ומ"ש בהוציאך ונו' הוא סיום מאטרו הקרם והוציא את עטי את היה הציווי רק לילך שלשת ישים אל הר סיני ולעשות שם עבודה לה', בני ישראל מטצרים ובחוציאן אותם תעבדון אלהים על ההר הזה, כי מתחלה ההיווי רק לילך שלשת ישים אל הר סיני בוששו בשני הרשים (מסמוכים מתילם מסמס מימים כו') ואח"כ נשתנה הענין בהקשות פרעה את לבו כי פרעה וכל חילו נשבעו בים ועד בואם אל הר סיני בוששו בשני הרשים לני הישב בדברי הא"ע מה: (מו) אלהי אברהם אלה יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וות זכרי לדור דור, מכאן הקנו ה"ל הקרמונים בתפלת שמונה אליכם זה ממי לעלם וות זכרי לדור דור, מכאן הקנו ה"ל הקרמונים בתפלת שמונה עלשהה בתהלחה אלהי אברהם אלהי יעקב כי זה זכרו לדור דור.

מפר שמור

במיד ביחש בעד או על כמבואר ע"כ האמס כביאורי פה .

כפש "האלים, ובמוצח ומקדש וקדשיו אין שום מעם כלל גם לשון כפרה במקדא היוא וכמאמר כש"ם במיר (כ"ג א") ואף כי לפי זה יש לפרש כפרש כפירום השולם (פערואסטען) או כפירש"י קינום הסטא, אך געבור השאלה אין נפש הבחנה חבשר על "או מום שנמלם שנין שליחם גם בשונג בפ' ויקרם וכדומה שום הך בשנור שלם מהר

לא דשא מאוטה שיפורש כפרת חשאים, ועיב אטר וחשאת על המונת ותרנם אך השונג בעכור שהוא אינו חייב באמת") כי לא ידע ואשם כמו שאמר "י "ה') ובאמת על המוד אין כמרה כלל, כ"א עיי התשובה נחבפרו לו עונותיו נפש הכשר כדם היא ואני נתתיו לכם על המוכח לכפר על נפשותיכם (ויקרס אין ערוך כין נסש הנהמה לנסש האדם, אף לנסשו הנהמית ועי' רש"י ע"ם כי הקרבנות לא כפרו כ"א על השונג אולם על חמור לא היה כפרה כלל, כי אונקלם ותדכי ענין מהרה מכל לכלוך ומומאה. ופה המקום לבאר דעתי בענין כאמת הקשו כל הקדמונים מה כח יש בכהמה לכפר על מעשה האדם הלא שרש שם כפרה בעברית גם שרש שם חמאת בעברית, כי אנו הרואים שבל

אחרי רבים להשות, לא תשיב כן כלל כי אחרי רבים להשות' אינו לרעות כמ (לו) וחשאת על המובח בכפרך עליז, ופירש"י מכל זרות ותיעוב, כי המובח לשנואתו כי צריך לאהוב גם את האויבים כידוע (ועי מככס פססים קו"ג ב' ול"ע). (ובכימי כול יהם בפעול). אף שאתה יודע כי הוא שונא אותך עב"ז לך אסור חלילה: (ד) שור אויבך, חמור שונאך. ר"ל שהוא אויב אותך. שונא אותך אחרי רבים אולם לא לרעות, ולא תענה כלל כשתרצה לגשות על ריב בתשובה

השונח ככפוך עליו כטנואר, וזה היה ענין כפרת מקדש וקדשו כר"ם אחרי

עוד, כי הדם הוא המפהר. את מומאת השונג ווה ענין הכתוב פה וחמאת על

וכסר בעדו ובעד ביחו, ורצונו לכסוח על הדבר שלא חשרה והחול עליו השומאה

עמו ששון, וע"ב יבא חמוד ביחם שעליו בכפרך עליו, לכפר עליו או ביחם בעד הוא עין וכמי משרש כסית, וכפרה אותו מנית ומחוץ בכפר, וכפר אומתו אה הוא עין הקרבות אשר הרם יכפר על השונג 🕬. כי לשון כפרה בעברית

ה"ג שהדם הוא מאבל השרים ע"ש) כמו אפר פרה אדומה לפי הות:

וסבן) לשהר כל דבר ששושאתו אשר עליו (לשרות דעת הצאנא שהונא בשרה

שניין החני לא שחשית (כמ"ם פרס"ג בסמיד מ"ם וכ"ב סרמב"ן. בם' ויקרם) שקם כי ביני וביני אכל דבר איטור, או עשה איוה איטר, ומצאה השומאה שהיא אריסטו יעל עריסום בן מלך מהענען (עקודם פ' מסעי ע"ם) אך צריך כפרה

לה לשבון עליון והדם יש לו סגולה לפי הדח (נעצור כי כפש סגמר בכם סימ")

משרש יאכל כדי עורו (פיוב י"ה י"ג) והכונה על העצמות, ויחיה כדרך המקרא חשור הנשרף. והכן: (כו) כי היא ככותה לברה היא שמלתו לעורו. אולי ברה כנ (ב) לא חדוה אחרי רבים לרעות, אף כי זה מחוקי השכע לנשות יטהות מה שיכול האומר לאמר עליו כי הוא זה: (יב) יביאהו עד כפל ענין בפלות שונות עם שפלתו לעורו. והכן.

כב (ח) על כל אבדה אשר יאפר כי הוא זה ר"ל שהוא ענין נרגש מן הכוורת, וכ"כ רש"י ביצה דף ל"ז ע"א בר"ה שתי הלות ע"ש.

מא (לא) כצפיחית ברכש, התום' בנויר (ל' מ' ד"ם מון) פי' חלות הרכש

תנרום לעצמך נמשיעתך ולא בנירתי איזה מהלה אם תשוב אלי אני ה' סחים (לסונות ל') ועיכ אטר הכחוב אני לא אשים עליך שום מחלה וגם אם

צרוב עשרי ע"י בתנסה ולח: יחקנה בו וכבן.

שלא וראה העולם שעשה לו יעקב מקדם ע"ד כי השוחד יועור שקחים בעבור המנחם שניסן לו, וע"ר אחר אולי ישא פני ולא יזכר אם הראשומים. גם שלא יראה בגדולמי ו והכחוב מבפרה פניו צמנחה וגו' (ראשיה ל"א כ"א) כוונחו לכחום פני עשו

ור"ל שמית ספקר כו" ע"ם, ודו"ק.

יפוישדש"י שם לרצום אם המווד כשוגג ע"ם (46 כי 5"עי כי כוה ים בויקרא הרצה לה מופשה ופי, הרמב"ן ז"ל בקרם כמו פקרם כמו הבקר במקום הפקר (פאם פיה) קף שמשולש שבח על השונג ע"ש) כנר ביחרם החורה בעלמה המעם שם בקדם חסים ומס שמצא (ויקרא י"ט כ"ב) וכפר שליו סכסן באיל כאשם של משאחו וגו'

סחילומים בכשפעסו כתבואד שם בסעדם וזה שאתר בווהר פ' אחרי מוח דע"ע פ"ד לאעברה חיווא בישא וכי וע"ש ובציאורי הוהר אהרב מלאדי ז"ל שם בצ"ה א"ד שמעון בכת הדם לססוד במחתה מכל דבר, חם שנין שאתר הקב"ם בשעיר ר"ח הכיחו על יחלחוו בשרם כו (מסובת בחתתר הל"ל ולת הפבתר היטב) כפרם וכיסוי שליו שלת יחלחוו מם עוד שהות ע"ד מחתר הרתב"ן ז"ל על שעור התשמלה כו" כם ברואם נספו הוחה כח המחלה אשר בו (שי' במאמר ימום המשיח ש"ב) ולכן יש סימם דוגמת אפילח כאדם להוסיף, כחו, (כי באש כיא מדח בחלכום שנמלבשה בלבוש בקדוםה ע"ו ימול כח העומלה כי מעם לור דומה הרבה משך, וכמו בלדם בהמגבר סנפש הוסיף כת שכל הקרוב לנשש משיב אם הנשש כמו שאמרו רז"ל, ובהושפח כח גםמי כמשל"ח שם בשם סרמב"ן ז"ל ובמשמר השגלום אלהום פ"ג) ובשרט הדם כי הוא כי אכילם כאם שעל המובח כי לפי מס ענמי במחתר סמורה וסממה ספיב כי סבער והדם על המובח חשר מסוצה עם בסערם, וים בום סודות עמוקים והמשכיל יבין. מלכל כלם ביסם למען פוסף פה בגצורם של מעלם וסבן, וכווסר משמע

113

לך מנוחה מדאבון נפשך, ויאמר הראני נא את ככודן. אף כי כל ישראל ראו את כבוד ה', ופנים כפנים דבר אליהם בהר מתוך האש, אולם מה הכוונה על כבוד יותר גדול כמ'ש הרמב"ן ז"ל, וע"כ אמר והיה בעבור כבודי וג' וראיתי את אחורי ופני לא יראו וכמו שנת' כמאמר הנ"ל פ"ג כשם המקובלים, והכוונה

לפרק סתמשים ע"ם).

נות להעיד משם מישרון אלל הפרשים שכביא ההי"ב לעווימאקן בפפרו אחים השילני נש לו הכח משם, ופן במאך, רצימ בחיי זיל. בביאורו על הסורה בל משפטים ע"ש. שבא אחד עם עצם האילות (כסקיון קמצא ללבושים מינים וביה כו כמ"ש בווהד) וכו' רציכם שדימה שיש לו כח בפני עצמה, והאל טעום כי סכח שיש לו הוא בעורך

שׁלשה שמות ה' ה' אל, ועשר מדות וכוחות רחום וחגון כו' ככיאור הרמכ"ן ז"ל על פניו (כמ"ם אני אשניר כל טובי על פניך וכל"ל) ויקרא ה' ה' אל דחום וחנון ונו" עשו שם ויקיא כשם ה' לפיצוף עצם האצילות, ויענור ה' הוא עצם האצילות חענן את אחל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן וכמ"ש הומב"ן ול שם, והוצב חוא פוצוף המלכות הבא תמיד בענן כידוע וכמו לחלן במשכן (מ' ל"ז) ויכם (נבוופר בכמס מקומום כבוד שלפס) וקראחי בשם ה' לפנין הוא שפוצוף המלכות יקרא אל עצם האצילות שיעכור לפני משה, וזה שאטר גם פה וורה ה' בענן על פניך והיה בעבול כבודי וה"ל עצם האצילות כבור, הגדול כמ"ש הרמב"ן פנים ונו' (כי כם מולו מקרל סוי"ם לפעמים כתנולד במלמר כמנגים ללמום פ"ל) וזה ואליו אפר משה ראה אהה אופר אלי ונו' ויאפר פני ילכו כפי דש"י, וזה משה בהי סיני כי שמי בקרבו כמבואר), והוא האומר לו אני אעכיר כל שוכי שאטר הלא כלכחך עמנו (והוא המלאך שאמר עליו עצם האצילות כשרכו עם עמוד הענן ועמר פתח האהל ורבר עם משה ונו' ורבר ה' עם משה פנים אל כפי המתנאר מפי הרמב"ן ז"ל כי פה דבר עם משה פרצוף המלכות (ל6 כמו נסר סיני) כמבואר למעלה מן הפסוקים הקודמים והיה כנוא משה האחלה ירד במאטר האלהות והעולם פ"ש ע"ש, יופה יבואר ביותר ביאור, כי העיקר לדעתי וואמת דיא מ"ש הא"ע פה ואל תחמה שהשם קורא השם כו' ונתנאר זה שאמר ויעבור ה' על פניו הוא מה שאמר למעלה אני אעביר כל מובי על פניך, על ששה והוא שעות כי זה הוא מה שנאמר וקראתי כשם ה' לפניך וכן מה לא (ה) זיד ה' בענן ויחיצב עמו שם ויקרא בשם ה', יש שפרשותו על:פרצוף עולם האצילות ע"ש. וקראתי כשם ה' לפניך עם"ש להלן.

כי אמר לו ושלחתי לפניך מלאך ולא הגיד לו מי הוא המלאך הוה? אולם לג (יב) ויאטר משה וגו' ואחה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ונו' בטאמר ימות המשיח פ"ד ע"ש. וע' במאמר התורה והמצוה בהעור לפ"ב שהכאתי כי שעיר המשתלה היה כעין רמי ודמות אל המשיח כן יוסף שנתבאר לנין מי אל כמוך וושא עון וגו' יכבוש עונוחינו ותשליך במצולות ים כל חשאתם, וגו' שגם העונות עצמם נשא לארץ נוורה (לה המומלות) ע"ר הכחוב (מיכה כסופו) את עוונות כני ישראל ונו' ונשא השעיר עליי את כל עונותם אל ארץ ניורה זה מצצחי בשעיר המשתלח נראה מלשון הכתוב (ויקרס מ"ז כ"ס) והחודה עליו להמיר המומאה ולא הועילו רק על הישונג כמבואר בכל ספר ויקרא, לבד ראה המצורע ביום מהרחו, והרבה מקראות יבאו על נכון. נמצא כי הקרבנות הן רק עליו שלא תשרה עליו השומאה עוד ולהסיר שומאתו ממנו, וזה ג"כ ענין כפרת השומאה, וחשא את הבית (ויקרס י"ד.כ"נ) חסר שוטאתו לשהר חבית, ועתה יבא (מור י"ם מ"), ולדעתי כי שרש חמא בעברית הוא על דרך, שרש, סעוף, עקור, הבתוב וכפר עליו מאשר המא על הנמש ושאלו וכי באיזה נפש חשא זה? סליחה כמו שמפרשים העולם (סערולסכען) אך הוא כפרה וכיסוי עליה אשר השומאה מן הלירה לא תשכון עליה, וע"כ אמר ושהרה, וכן וכפר מזובו, וכפר עליו. ועתה יבא על נכון הכתוב ביולדת פ' תזריע וכפר עליה הנהן ושהרה, על נכון וכפר עליו מאשר. חמא על רגמש שמומא את עצמו בנפש חמת לכפר עליה הכהן מווב שומאתה (ויקרס ש"ו ל") ודושיהם. וכן כנוור כפ' נשא"אמר ענין השא היא שוטאה בעברית, ויבא נ"כ להפך כמו וחשאת על המובח המר שיפורשו על שרשם וכן להפכם, למעת השרש או לעקרו (פויסוומרללין), וכן ושאלו (כלס ל'ל כ') מה חמאתה? ועתה נכון כפשושו כי כפרה אינה ענין מות ע"ש השב כי ע"י עונות ישראל גרמו שומאה אל המקדש אשר השרה בשם הרטב"ן ז"ל.

במעמד הר סיני קודם החמא כשאמר לו הנה אנכי שולה מלאן וגו' לא שאל משה מאומה כי אז הגיד לו כי שמי בקרבו וידע על איזה מלאך דובי לו הוא משמרון שו הפנים הוא אלהים בעצמו כמבואר במאמר התגלות אלהות פ"ד [הוצ"ן פה, וע' מנסדרון ל"מ ש"צ', וכבר יוסב סרמב"ן במ' ממפטים מלה לזה לגלום לו שנין ממערון מלהצל *) ע"מ). ויאמר שני ילבו במירש"ץ, והגיחותי לך שתהיה

^{*)} ומה שמולא באלושע אחר (חגיגה מ"ה"א) שראה מטערון ודימה שיש אחי רשויאא

בעוצריה (לי) לחסף ישישו כאי אנשי לחסף עיש, לאם דרשו דנגב כמי אנשי אנשי מצלכת כפנן דוינו דמלכים פי על המנלכות לא שייך היינה, ובן פטו איש חטורות, ודרב שלצים עצושים ונו ולכל שטלכות בען" (סטנים כל"ם) ר"ל איש או אנשי יחסר זימולא וצאובן. כמו שאמרו המוקדקם על חמורות אחד פיחון הואן צווך ליוות המשפים האה דבריהם, ובפקרא יש חובה אשר פלה

(866) של של שישים לריצה בעינים ורשיות, חוז שאמר פוז ארמו לך בוברים

מעשים אשר יעשה העם הזה לעמן באחרים הימים ואמר ומחץ פאחי מואב וגר. לבה אינצרן אשר ילשה העם הוה לעםן באחרית העם אינצרן בארונית העם אינצרן לדעה אינצרן לדעה עלדן עוצה עלדן עוצה עלדן עוצה עלדן אינצי (מספים פינ מי) עוצה עיניי לחשוב ההפוכות

DOTAL TO THE STATE OF LEGIS רמז אל ברית אלהיך כמו שהמלח הוא דבר קיים לעד שאינו מסייח ואינו ב (יב) ולא חשבים מלח ברית אלהין מעל מנחתן. ריל שהמלח הוא חובר פשר שור ושה, נראה כי חובר הוא משרש אוברתה כפסר ויקרא, והוא THE PERSON NAMED IN COLUMN State of the state לשון מתנה נחילוף ומשר"ץ משרש אשנר מלכי שנא ופכא אשנר יקייפו בני ישראל בצאחם ממצרים כמבואה שם פ"ד ע"ש, וודרק: (נש) וכל מקנך

(מהלים ע"ב).

ספר ממרער

The state of the s

נא חשבון כמו כאו אנשי חשבון, היינו שיכאו למלחמה על מואב, וע"ז תבנה כא (כז) על כן יאמרו המושלים באו חשכון חבנה וחכונן עיד מיחון,

אלחינו ונו כי יושו כי פשה הוא לפעלה במדינה מהם הוא לא ינשל ממציאותו עבור קול חו"ה נירא מאד, ע"כ קרב אחה ושמע אח כל אשך יאטר חורח אנחער תייבולשט כים בתדריבם וכבן) לשטוע את קול הור"א אלהינו עור וטחנו כי שמע קול־אלחם חיים כמונו ויחי, אך להי כבר הורגלנו לכול אלחם, ואך בקבול קולי חיים ידאו מאר הוא הארה מן עצם האצילות, כי 26 כל צשר אשר האדם ודור, אך יראו אולי יתנלה הפיצוף. שלמעלה מטנו, דוה אומרם אם יוספים בשם הרמב"ן זיל זלכן במ"ח נאמר וידבר אלחם זנו", זראו"כי ידבר אלחם את חואיני הם השינו שם יאלחים יצטמאר לפעלה מנאמצי התגלות יאלהות פ"ג ונו" אם יוסמים אחנו לשמוע את קול דו אלחינו ומתנו כי מי כל בשר אשו שפע קול אלחם חיים מרבר מחוך האש כמנו יותי לךב אחת ושמע את כל יראו כן הטיחה וע' כשלה, גם שינוי אלשון פן אלחים אל שם הייה, והנכן אשר יאטר ה' אלהינו וגו', נלחצו הטפרשים אם ראו כי יחיה האדם וטה זה ה (כא) היום הון ראינו כי ידבר אלהים את האדם והי, ועתה למה נמות בנילוי אור האצילות: פסשנ"ת בפאטר הג"ל ס"ג ע"ש, והבן.

מרטו והכל עושה הדם כדעת האחרונים אך הכוונה כי כהלם תלויה הנמשי

הנחוב להראות המכוון באמרנו כי הדם הוא הנפש, שלא חשעה כי אין בן יותר ין (יד) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ונו ע' רשיי, ונואו שדקיק "ם י"ם) ברית מלח עולם הוא מפורש כן הוא ברית עולם כמלח המתקיים לעד נפסד ולהפך מחקן אחרים כן כרית אלהים הוא יהיה לעולם, וכן הכחוב (במדכר

ואפלטון, שהובא במאטר האלהות והעולם פ"ח, וע"כ אמר כי נפש כל בשר דמו בנפשר הוא והרו חונפש בעצמה היא עצם נפרד גם בכהמה וחיה ומשכנה בהדם, כדעת סאקראשעם

כנפשו הוא, והכן.

סה ע"ש הישב ובפרדם שער הצחצחות. כשם הגאונים ע"ש. ויאמר אם נא מצאתי הן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו, הוכיר שם אדני הוא פראוף

החולך עם כני ישראל כהכמחת הקביה למשה בהר מיני וכאשה הלך למני מחוקה המלכות כמשנ"ת במאמר הנ"ל, כי הוא הוא שרבר כעת עם משה כנ"ל והוא

"") a' ca' dac acar cr. eraigde (c' c"r

ותוספות אור אמר הרוח בה במכלים פכ"ד) LNIZIL OUT CA הוא ענין אחד יוח הקדש מי (EULEC ...4) L מאני. לדכר ical write c ע, כא כנכיא. (ת, מַנבֹבנִמָּ: במקרא שראה נישכליים יעם (הנביא להנבואו כמכואני במאמי ביינו במו מל השפע' האלהי אכאר 'סה ענין ୍ ୯୯: (୯୪ זכה מה ישלא סוד השבינה וו במאמנ מני ע צ, מוכר וואמר מוכו בריחך הי ୍ୟ (ପ מע קמשוע ט

ניפנור נפ באנו

אירון (ל) נירפא איז מובה ה החרום, ע' רש", ואמרויל בובמוח (לי עינ) שאליהו הקרוב בהר הכרמל בעת אימור הבמוח לצורך שעה ואף שאין

נכיא רישא' לחדש דבר מעתה, כמו שאמרו רו"ל במגלה (כ' מ') אך לצורך

שעה מותר (מוספום יכנות מס ע'ם),- והבוונה בזה שאין לאמר וליישב לרעת

איוה מן המקבלים כ' אליהן יהחלבש בו נשמה מימטרון שר המנים עצמוח

אלהוח בודוע, וע'כ היה בבחו לשנים, איזה מצוה מן המצוח, כ' לפי הכלל

המותן שאין נכיא רשא' לחדשי דבר מעתה הוא אף ע'ם הדבור (כמ'ם סהום

"מס') ב' אין רצון הש"ר לשנוח חורתו בשום איםן והיא נחנה לעולם אשר

עליה אין להוסיף ומטנה אין לברוע לעולם, ע'כ מוברהים אנחנו לאטר שאלים.

445.0

הממרשים המול שהיה צריך לאמר ער נקם נור אורביו, זכן למה אמר מעם שנים וישמש מהיה צריך לאמר ער נקם נור אורביו, זכן למה אמר מעם שנים וישמש ונו' (סכל כמוב בסמרים) ומקייםה ינקים בוי אויביו שמש בנבעון זכו' וידום השמש ונו' (סכל כמוב בסמרים) ומקייםה ינקים בוי אויביו ממש בנבעון דום השיבה היא מחובה על ספר הישר. הה שאמר או אפר השירה שמש בנבעון דום ונו' עד השוף שהוא יקים בוי אויביו הלא היא בחובה ונו', דעמר השמש יהוא חוצר לסיפורו שבאשר שר יהישע את השירה הג'ל ויעמור השמש ונו' (ולגן יינים ספנים וירים ענק סול למן סיכי בינים). ועדי יש בשמואל (כ' מ') ויאמר ללמד בני יהודה קשה הנה בחובה על מפר הישרה המהחלה ללמן בני יהודה קשה ועצים השירה בחובה על מפר הישרי, והבן, ייש שישאלו בות על שמת קופעריקום שנה' במ'א ממאמר האלה, והעובה על מיע פ'ר בשם היהישלם ע'ש. ובאמת הבותה שעמרה הארץ מבושם בעל מ'ע פ'ר בשם היהישלם ע'ש. ובאמת הבותה שעמרה הארץ

CHIWY.

י (יב) ויאטר לעיני בני ישראל שמש בנבעון דום הני עד יקום ונר כל

לאטר מרוח ונר יהחיותר בטתות עץ השרה הוא כן לא העשה

אינו עץ מאכל

הבחוב למעלה ינה שנחנו לחם ים עמון ומואב אשר שנה עליך על בני עמון): יה בהענה לם ב אינו נקרא אה יותלל המניס).

ות מושר להבעים ה מושר להבעים שה ועושף עכילה עבידה הצלאה ר אלך בשרירות שינו עושה לטלא עא, והוא בומר

ים יהודה בדברי

and while make

מ כ, ט ומ, שמוט

יאל החל בתחלה ורח משעיר למר,

יקראו וגור, ומעט טווון המירוש מצאחי אחר בחבר ואח כםי זרע אכרום על או כפורשיי קיבוץ העמים, יבוין על עשרת השבמים בקיש רשיי עים עמים הר (מלכים א, י"א) ולו יקהה עמים בניל בי פי יקהה במו הקהורה שיניו (ירתי ליא) יהודה על אחיו, וו"ש עד כי יבא שילה הוא ירבעם שהומלך ע"י אחיה השילוני וכן מצינו בשופטים (מ' נ') יהודה יעלה, אמנם בבוא ירבעם מאשרים פֶּסְלָה ממשלת בבר באחור כמ"ש בח"ה (ס' כ') ולקח ממשלת הכבור האוכן בחללו צועי אביו, ימונ מכם מיהודה ונוי ר"ל על אחיו כי פה ידכר מן כל השבמום כי יהודה הוא שבמים היי חחח ידו, ויש להעיר שאולי יע"ו אבר יעקב עוד שם (מ"ם י") לא בשנחלק אפרים ע"י ורבעם מעל מלבות בית הוד ויהי לגוי גדול בפיע, ותשעת אסרים ונוי בנבואת יונקב יוכלשים יוים יוש" וחרעו יהיה שלא הגוים, והיה יוה כם ש בטררש, והוא כסשומן של מקרא: (יו) בהם עמים יענה ונו' והם רכנות "שונע אוני כת מחשי מונחני לעבש מלכי ווער בוחונון מבל נת, " ב, כ מב מחני התנלות אלהות. ולאשר הקרים משה ואת ההקדמה ענו ישראל מה אחר עמהם משמים), וע"ד רמו ירמוז אל הגילוי האהרון מהש"י כמבואר במאמר עמע לממע לישראל (ע"ר שבחוב (נמננס ע', י"ב) ועל- הר שיני יודה ודברה בטר עם זו קניח), והוא מליצה שהרגל העומר על הר מיני נשא מלמעלה מן לשון יחיד אשר ישא (יסובב על הרגל) שהברוחין (כי שלח אשר יחסר בשקרא ביל והם העומרים מה אשר יראה עליהם חבו לרגלך הותוובו (כפל רסיי) לרגלך הרוח והשיב הדבר לעכה הש"י, וע"כ סיים נ"כ לעכה ואטר להש"י והם- הכר בידו כמו שדבר עד הנה טן הש"י בלשון נסחר, כי ביני וביני החסעם בקיבו בנרך שנחנים עם הילרים בכוה וחבן ומיש בירך ולא אמר בלשון נמחה החורה אשר הקב"ה בירו היטניה אחו את החורה ובישניה חבב את המקבלים ירך חוום ישינן (מסלים פיים ייד) ודושיו), וחוכן שאשרו פה בי האר עיין נחינה שמאל, כי כן דרך המקיא כשמוכיר ימין אומר על שמאל יד מחם, (כמו העות היו, בין ישראל כמה ערב רב קרושי האומות שנספוד לאמונתם, בירך היא יר להש"ר והוא עם ישראל שאמר עליהם ממלכה בהנים ונוי קרוש (ממוח ייט) נם חובב אח העמים ומי מהם ? לא בולם, אך בל קרושו אשר קרושים המה לו מן הטלאכים, טיטינו אש דה לטו על העוטרים לסניו ידבר, אף היבב עטים אף חרה באצבעו על שבמי ישראל אשר מככוהו בעה ברכחו, ואחה מרבבות קדש

כאדם אשר יבא מפנין במצור ולא תעשה מצור מן האדם, כך לא תעשה

מצור מן עץ השדה, כ"א שתצור אותו מסביב, אך מעץ אשר אינו עץ מאכל

תעשה מצור כמ"ש וכנית מצור וגו", והכן.

(נ' כ"ט) כאשר עשו לי בני עשו והמואבים היושבים בער , הנה שנחנו לחם

כנ (ה) על דבר אשר לא קדמון ונו' רבים חמדו מן הכתוב למעלה

דוך, ואינו סותר למ"ש אפס כי לא יווה כך אניון (מס ל"). י ייני ייני ייני דיך

רצונו עבור שלא יחרל ויטות בעבור הרעב ע"ב אנכי מצוך להחיותו במתנת טן (יא) ני לא יחדל אכיון מקרב הארץ ע"ב אנכי מצוך לאמר פתוח ונו"

כ (ים) כי האדם עץ השדה לבא מפען במצור, ד"ל עץ השדה הוא

הקריב רק לצורך שעה בעבור קודוש השם במ"ש רו"ל מ"ם הרואה על הכחוב

אמרי הוחיבוא הדועה. יותבן: איש עד חחייהקדשן שחוא ול כת מפשם מאת לבנר אומן"). רוח הקדש הזה עוד נקיא ננואה נאלדו ומדד חיבא כנניאים ומרכר בקרכם אליחם כמו שאנו רואים בחולי הדכוק חידוע ותוספות אור ושכל כאדם הצדיק מלמעלה,: אשר בכחו ישוניכל גלוי ונעלם, כסכלים פכ"ד) ודוא אשר יצא פה ואבר שיהה לרוח שכך בפי הנכיאים, יוע"כ ראשון:מ"ז וכשם הפרדם. שהוא בעל עשר ספירות ישליטות: ע"שן. (ע' פס"ק חלק הוא קנין אחד עם חשראת השכינה ע"ש. יוחוא פרצוף חיוהי שנתכאר כמאמר (נמדכר יים) וכן רואל (מומס מ"ם מ"ב) אמרו משמתו דוני זכריה ומלאכי נפחלקה רות הקדש מישראל וכו' הנה כי רות הקדש הוא ינכואה ייוניאה שם ג"כ כי ופשישות בענין חמניר של הב"י וכרומה. ומוה חדרך אמר שה עבו רות ה' (שֹׁ הַבְּרַנְהַלֹּ כִּי וִירָה) וְכִשְבוּאור בַמַאִשֵּׁר וְרִשׁ יְעִוּד אוֹפן נבואה בי רוח במק"א שראה כנור ה' כי רק ננור ה' הוא פרצוף המלכות נגלה להנכיאים הנביא להנואה, ונקרא ביחוקאל בים בשם יד ה', ואחדיכן נגלה אליו ה' לעיניו היינו כמו פלאך עד שיכול לראות בעיניו השכליים את דרוחניים העליונים אכאר מה: ענין הגבואה לפי דעת המקובלים, אומן הגבואה היה כי רוח ה' היא כב (כא כר) ויצא הרוח ונו' איזה עבר רוח ה' מאתי לדכו אותן. השכלים עם כל צבאו הה נקרא מראות האלחים שם, ונקרא ג'כ הגיליי הה כמבואר במאמר החגלות אלהות פ'א ופ'ב ע"ש. וזה הרוח הה רך לחבץ את השפע האלהי נדבקה בנביא וחיוקה את חושון השכליים עד ששב לשכל נכדל סור השבינה והנה ה' עובר הוא סור קוב"ה כמו למעלה אצל משה, והנה אליחו עזבו בריתן הנה שמדבר לנוכה להש"י והוא השיב לו צא ועמדת: בהר יהנה כמאמר שני ולטעלה כם' כי חשא יכא על נכון כי המדבר עמו הוא דבר ה' ים ים (ש) והנה דבר ה' אליו מה לך פה אליהו ויאמר קנא קנאתי ונו' כי וכה מה שלא זכו שאר הנכיאים. ובחנם נדחק כעל חעיקרים מ"ב פכ"ח ע"ש. ה' עובר ויאמר פעם שנית קוא קנאתי ונו' כי עובו כריתך ונו' ולפי מה שנתבאר עת לעשות לה' חפרו תורחך. ועם"ש במאפר ימות המשיח פ"ה.

בשרורות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה, רצונו כי יהיה מומר להנעים כמ (ה) וחה בשמעו ונו' התברך בלכנו לאמר שלום מחוקבל כי שעשה לתיאנון ולתאוותו, בעבור אמרו שלום יהיה לי כאשר אלך כשיירות הוה ר"ל אף שהוא שבע כלי שום תאוה ייעשה העבירה, על עכירה הצמאה ולא לתיאבון כי ידעב, אך בעבור כפרתו בכל וכל, (וע"כ יספה ויוסף עבירה The state of the state of כ"ם מ', ומ"ק), אך נכלל בכלל רועים כידוע, וא"ב צרוך עיון לענין ריבית ונשך אם מותר או אמר כי הוא אינו נכרי ולא אחיך וצ"ע. וע" שכם יהודה ברכני נם נכרי לא יקרא כי נכרי הוא אשר יבא מארץ רחוקה (לכלן כ"ע כ"ל וע" ממום שהגר חושב לא נקרא אח כישראל גטור ע"ש מן הכתוכ בין איש וכין אחיי אן בקהל ה' יחחשב כמו שאמר משה במקומות רבים (חוך מעמון ומומג ודומיכס). (כא) לנכרי תשך ולאחיך לא תשיך, נת' במאמר החורה והמצוה בהעדה לפ"ב את בלעם כן בעור ונו' (ואף שלמר למון רבים קדמו יסובב על בני עמון): ואטר על עטוני הטעם אשר לא קדמו ונו ועל מואני הטעם ואשר שכר עליך ובין גרו וכן להלן (כ"ל י"ל) מאחיך או מגרך, הנה שהגר אינו נקרא אח ומים וכו' והגטן נראה לי שהכתוב פה הנה מדבר משני עמים עמון ומואב החכם שומאש להמלך אלפונסו.

לנ (ב) ויאמר ה' מסיני בא, משה ברצותו לברך ישראל החל בחחלה ואפיקורם, והכן. משו כי ירעב ולהאוהו, אך בעבור כחשו בה' ויאטר לא דוא, והוא נופר לבי, אז לא יאנה ה' סלוח לו ואז יעשן אף ה' וגו' בעכור שאינו עושה לסלא:

לפעם רוה ה' בקרבו (זיך בענייםערון), וואמר ה' מסיני בא חודו משעיר למו...

בימופקל (נ' ב"ד ו"ם ") פולם פון הככע כי ים לשכשו על כקור פול הקורם בכשוב ע"ש ומכין. פאת מלחן כין, וים מדרינות כנות בעמין זה ע" שם"ק סלק סמרי סוכה פל"ב בזה, וים לבחב בי או כשיי משיי פיום כ"דב בי (פ"ב ב"ב) וע" קבחרין (ק"ב) ויםם לי פגל צמי בלעם כ"מ

שבם מכך זנו ורצה לאמר שמת אחו...ועל כן ודבר שם עוד על חוקרוו רבריו ע"ש.

ולפורם שמפי בחרך המקרם וכאנו שמה משם ממופך) וכן נכא צפניה (נ' י') מעבר שעם ממשך ומורש ומעם עורא ונו, (כי פמס כשנים ומעם מכה מושכם עצמם סנסכב לדעמו) אשר יפלו חללים, בעת ההיא יובל שי לה' צבאות אל הר ציון מקדשך (לפלן ס"ג י"ס) ואח"ב יאטר כי כל יושבי תבל ישטעו מסלת נוג (כול (מלמון- ונשם קו) ומבומה ר"ל גוי רב אשר יבומם הארץ מלשון צרינו בוסמו וצלעם ברחם פולם (עתום מ' אין) מי וסט"רך מחחלף) וע"ב יושב קום קום, קום קום בעבור כי נחרים חלקן ארצו (נוחו מלם הרמים נוע (מפלטון) ומום והלאה מיום שנעשה לעם, בנוי קו קו ומכומה אשר כואו נהרים ארצו ר"ל נוי מלישון חוב מורמה ביחקאל (כ"פ"נו) ובל"א (נלעולעת) אל עם ינורא מן הוא המיס) בחחורה אל נויי ממשך ד"ל מרוחב ומופשם בחלק נדול מהעולם, ומורם יאמר אל המלאכים הנשלחים משם, לכו מלאכים קלים (נענור מסס קלים ע"ם המפרשים, וענין הנכואה שמשם ישלחו שליחים להחוורע אשר קרה כירושלים, ידן הוי ארץ צלצל כנסים אשר מעבר לנהרי כוש הוא עשהאסיע כם"

ים ינבא כי מצרים ילחמו איש באחוו ממלכה בממלכה, וכן יספרו מופרי לנחרי כוש עתרי בת פוצי יובילון מנחתי.

עוד ביד בכל, ואז היה המשא על חורבן ככל וגאולת ישראל מככל. ומ"ש (י"ד כ"ח) ינ, יך. משא בכל, זה היה אחר כי נשתנה הענין וננור על ישראל שימטרו בעצמו אחר שנשתנה הענין וכמשי"ח. זה לסדתי סדברי הרסב"ן ז"ל ם' בחוקתי ע"ש: לישעיה וכט"ש בסנהדרין (פ"ע ע"ה) בשאלתם על ר' הלל ע"ש. וכן ישעיה דבר ה' לא יפול ארצה ויחקיים באחרית הימים וכמו ישנכאו הגביאים האחיונים יטשיח לא נא, וסנחרב לא היה גונ אף שנחקיים כו קצת מעניני נונ. אך הענינים שצריכים להיות בימי המשיח. ואח"כ נשתנה הענין ע"י חמא ישראל") אין קץ ונו' מעתה ועד עולם ועי רש"י שם, וע"כ נכא ישעוה על ימיו כל הכתובים לחלן (סי' ז' וסי' ס') וכמ"ש ג"כ לחלן (מ' ו') למרכה המשרה ולשלום המשוח וכמ"ש רו"ל בסנהררן (ל"ד א") ובש"ר ע"ם אתי מלכנון כלה וכמשמעות: ונו'. ובעת נכואת ישעיה היה או רצון הקב"ה לעשות לסנהריב נוג ואו יבא נבא ככל הגניאים כי כבוא זמן נאולח ישראל יכיא עליהם את הגוים למלחמה מכריה (ב'). והוא יהאים עם דבריו להלן (סי' ל"ס ול"ב) כי ביום תהוא ימאסון ולכבוד הוא פלך המשיח (מנמומה כ"ם קרה) וכמו שקראותו גם ירמית (כ"ג) אשור יתווממו כל הכתוב לחיים בירושלים. וביום חדוא יתיה צמה ה' לצבי ונוי כי עשרת השבשים הגלו, וגם הרבה משבש יהודה. ואחרי כן בנפילת איש אלילי כספו ונו' ונפל אשור ונו' הן לצדק יפלך פלך ונו'. כי גם ישעיה בימים ההם וינבה ה' צכאות במשפמ הרשעים, ומ"ש (כ' י"ג) לכן נלה עמי יאסר (ל"ס י"ז) האתה הוא אשר דברתי כימים קדמונים כיד עבדי נכיאי ישראל ויחוקאל קרא הראש שלהם נוג מלך המנוג, כי רוכ העמים יהיו מעמי צפון

המעם לשכנה האון במשי"ש להלן מיצרי במשל וכו' אלם שגכם המעם ועמ"ש לכיצל (בכבית ד" פ"ש) כלויהיה להם לשכלל שמעשה להם כם צימי ע"ש"ש וכו' אלם שגכם המעם ועמ"ש בפוף דניולל.

נשנת מות המלך אחז ונו' יסוכב על אל תשמחי פלשת ונו' ולכן אמר שם כי נשני

השם מעשה ידי אשורן, ואלה הרכרים לא נחקיימו בשלימות עוד, ויחקיימו באחרית

הימים, ככל דברי הנכיאים.

דנרים -כ"ו), ואו יקרא ה' למצרים עמי מצרים, וכן אשור ילוה אל ה' ויקרא אותו עבורתה כמו שיספרו הנוסעים, (וכן ילטוו שראל בנואם לארלם כמנואר בכסוב על נבול המדינה יעמידו אבנים נדולות ועליהם כתוב בחרש מדתי המדינה בהכם בעין חודות נואה כי חשש עדים ידכרו שפת כנען היא עברית. כש"ש

בימי חוקרו, ראה בדברי הכהן קראכמאל בספרו מורה נכוכי הומן: אולם לדעתי ההוא יהיו חמש ערים ונו' יש מן הקדמונים שאמרו (ע' רס"י) שכבר נתקיימה פי ראו כי בארץ יהודה השתורך שלום וכמדי ובארצם צרה וועה; (י"ס) כיום הקדמונות כי אחרי שוב מלך אשור לארצו, נתחלקה ארץ מצרים ל"ב מלכים

וביניהם לא היה שלום, וע"כ היתה אדמת יהורה למצרים להגא ולשבר בעבור

המפרשים, ונודע ה' לכל מצרים וידעו כולם. את ה' ביום ההוא והיה מוכח

כתוך ארץ מצרים ומצכה אצל נכולה לה', כמו שהמנהג כארצות הקדם אשר

ע"ד שנתנאר במאמר שני ספ"ב כי מראית הנכואה היא נעין הלב, ע"ש.

לבי בעבור מעשוך (ענטנהלנגען). ויש לבאר כי לכי דלך בראיתו לראות מעשוך,

ב הן (כו) לא לכי חלך ע"ד ולכי עובני (סמנים מ') רצונו שחלך מאתי

וע"ז אמר הרמב"ם ז"ל בפי . . לשני שהוא פחות מננואה ע"ש.

עוד סי י"נ ינכא מצרת ישראל כימי סנחרב וישליכו את אליליהם

122

ולא לראות היותניים כמו נכיא, ומזה המין אמרו על כתוכים שנכתכו ברוח הקדש.

ישראל הן למעלה והן למשה, וכמשנית שם בהערה, והבקצי "איי משה, וכמשנית שם שנתנאר במאמר הנ"ל פ"ד, וזה אומרו להלן (מ"ם) שי עור כ"א עצרה האישי סמק ח' כסי מש וכמיש כמאמר ימות המשת מ"ה פישני (ח)-אני ה' חוא מי ייא ונחה עליו רוח ה' ונו' ושפש בצרק דלים יצון היוכן שמוקיא מקציל יעם כו' ע"ש, והאמה היא כפי' התרגום יונחן על המשיח, והיא מקבלה עם דגפאה. יוםב רשיי ביארו על עם ישראל, ובפסוק רי ביאר שלישעה הוא אפור ושמיני ונו' שימוכני על עם ישראלן. כי אצל הקנהו אחר היא כלל נשמות כסלאני אשלח כי הוא המלאך הנשלח שם, אמה שממים (כינ) וולוא עם כווו שמין ר"ל עברי המכר למעלה הוא שמי ע"ד"בי ששייבלינו אממה כ"ג כ"ה" לע"ד

המשפנים שלא יכודר כי נהפוך הוא שלדעה ישעיה הימה הנכואה על חוקיהן ומיחוש חוץ ממני (ניכ"ס) ובאוב ונענור חושיי ני (ניינ) ורצונו ישלאי במורה, אך העיקי הוא שהוא מלשון חוש, חושש, החיוע במשהיום בקלה המפרשים וכמ"ש זכריה (נ' מ', ד' ז') ע"ש, המאמין לא יחיש, אין לפרש כדעת יוניש המאמין שום דבר ולא ירע לו כלל, כי נאמוניו יחיה, ועריים הולנם ייולה כח (מו) הנני יסר בציון אכן אכן בוחן ונו' הוא מלך המשיח כפי שהוא יהיה המשיח כמבואר, והכל יקיים באחרית הימים בבוא האשיה האמילה?

היתה זאת לכם ונו', והכן.

אל ארץ כתים הוא אישליה כידוע שדברי אונקלם על פ' וצים פאיד כחים הסגוג, ושכח כל הגוים כעת הואת, וקבוץ גליות כיש חוקיתו אשר דימה עליו בר מפה עד פי ליה יכבא על מפלח אשר אשר בעינו דה נוג פלים לה', כי ילוו לאמנת ה' או שהיהורים ימשלו עליה', ואולי נחקיים בוחלת פית שניי שמם כירוע, ומקץ שבעים שנה יפקר ה' את צור ושנה לאיתנה והיה פדרה קדש (מדבר כ"ד, כ"ד) תרגם וסיען יצשרחן מרומאי, וכ"ד. ביושיטון, ובנו ישם: חינעציע-על כני נכא על צור שתחרב בידי נכוכדנצר וווכ עם מפנה (פאימעל) אעביי

שעכברי השרך, אכלו כלילה את החבלים בקשחות ובטגינים עד שהוכרח לעזוב את ארץ מצרים, (ומולי ש"ז מתר יחשים במימן מקופם וכפף ים מפים מפרים בגף צ"ע שהעראראשם הוני מספר שכנורים קרה בלי אמון: קהלבר על זי מצרים יין בי עייירשייםה, וצ"ע כי משמע להלן שי לזיוליזים לאי כלשי מנדים מקורם, וכן משמע בנכואתו על אשור (י' כ"ד כ"ו) שילך למצרים ע" שי) יוזכן

ויברכן וכן מה מעצר וממשפש לוקח ומאת דורו ר'ל שלוקה מן המלוכה ומדורו, ויבוכן שפורשוהו כי המם מאל מושכת גם ואת שרי וכאלו יאמר ומאת שדי ואה"כ אומר מי ישוחה מלשון מה תשחוחהי נפשי (חהלים מ"ג ו") מי ישוחה חמוה, ולדעתי הוא ע"ד הכחוב (ברסמים מ"ט כ"ס) מאל אביך ויעורך ואת שדי

והאפתר הוא ספיאור התרנום יונתן וכנפרא סנהדרין (כ"ח ל") וכפסקהא פי שוש שבעון האומות לוקין ע"ש, כי כן נראה בנתום שמרבר מן האומות, וא"פ קשה ? יחקאל (ע' יחוקהל ד') בעבור עון ישראל ע'ש. אולם רש"י בעצמו אומר במומו אשוי שבעונות ישראל אף האומות לוכן עיש (ומ' בסורי מ'ב' סי' ל'ס), ורשיי נב (ינ) הנה ישכיל עברי ונו' הרד'ק פי' על עם ישראל, ולדבריו איפה נג שעצר וממשפש לוקה - ואת דווו מ" ישוחה כי ננור תו". הפסוק הוה למלך שפרחת עליו מרינה כו' מכה את הגדולים שכהם וכו' כן מייםר את צמצא כי ישראל סובלים עוונות האומות ולהפך במדרש תנחומא ם בחוקותי פייעל־הצדיקם שנישואל, ווש לאמר ע"ד שאמר"ל בסנהדרון (ל"ם לו) משל אשיש ום' לומי אורי על המשח וע' במאטר ימות המשח כוה.

המשה: כמשנ"ח במאמר, ומות המשחה, ת"כ אמר לכריה עם לאור נוים כמשנ"ח חשא, למדתי ביאור הכתוב. הזה על האמת, כי הכל מדכר. אחד כנ"ל והוא לי ולשון למותם מנו בני נחתי למנים יוויים וע"כ ממים ישם כמו דבר ז' מדי שם והוא יאשר לאשונים צאורוני, רוווא השתכרונם ולהלן (לי ד') אדני ה' נחן על ישראל, והנחוב ואתנך לברית עם פרישו לעם בריח ולאמר לאסורים צאו וכף להלף (מים, מיו) אני אני דברתי ונון ה' המדבר ומיים ועתה אדעי ה' שלהני פי עד אשר אומר לאסורש צאו ע"ש כמה דוחקם, ומדברי הרמב"ן ז"ל פי כי ביו המצופר רשיי פי בתולה על ישעיה, הוסכוק זיכרו אמר היילמה נפש ינוי שר הפנים והוא אוטר שנועה בה"משר מטר לי צרקות ועוו עדיון יכא יונו". הבתע כל ברך ווע שואל יצוק נה', כי כל הנניאם ונאן יכות המשח ורוחה הכל ע"ד הנ"ל וכששנ"ת בשאשר התנלות אלחות. המפרשים כיאווה מאמר הנכיא, ואין צורך כי המוכר להנכיאם הוא ממשוון בימי הבית שני, ובפי דניאל יחבאה האשת בוה ביו (כד) אף בה' לי אמר יוני כשקנ"ה למעלה, יובא ניק על כורש, וישראל נושע בה' תשועה עולמים, ואל ה' שמו כמר אחו כן נשחנת חציין עם חוקתי והחלין לנכאי על בכל ונאולתה

ינאלם ויעמיד. להם הוד. מלעם ד"ל המשת מורע דוד. כמ"ש במי כ"ג. ולא. יעכדו בי לינו) חויי פינוול חום הוא ידל יום החורנן כשנואר בפתונה ואח"כ בה עוד זויום, ומשמע מובחון שנבא על הנות שני גאולה עולמית זכן משמע

一般の 神神の ない 一般の ないこう でんしょう いんしゅう かんしゅう

למעלם בו"ם. משמע כאם לא יקשיבו יכות שמם מארץ ישראל כמו שנעשה ומבשרים אומרן ה' לישראל לו הקשנת למצותי ויחי בנקר שלומך ינו' לא הסקומות אחר מלאת לבכל שבעים שנה וגון, ואם לאן ההיה רק פקודה ... ולא באסת, ועיי לפעלה, בישעות פי ג"ש. ודו"ק , ועי בפי דניאל. יבות ולא ישמד שמן מלפני (פי, מחרץ יסרחל ש"ד שחק"כ מלח מעל פני וילחו חורה נאולה שלימה יוכן משמע בישעות (פיס אים) בנכאן על היציאה מככל יכום יננא כי בתשונת ישראל כמ"ש ובקשתם אותי וגו" יקבץ אותם מכל

> נם רשעי ישראל יכליון, וינקום ה' מעושי רשעה, ופלישים, שה הגוים לארץ סן ינכא כי יקבץ ה' את כל דגוים ויעשה בהם שפשם, וכעת המלחמה

קשים כן הרים נוולו מפניך אם יובת, והכן - יינים נין מקממי שי הפקימי כקרות אש המסים כאשר תקרה אש את דברים הנמסים וכאשר תבעה אש

העמים יגידו כבוד ה' בנוים ויביאו את כל ישראל מנחה לה' ועל ידי זה יחיד

קיבוץ גליות, ווהו קושב נבואה ישעיה וכל הגביאים במן שיהבאר עוד.

פ"ד בענין המשיח ע"ש והבן: (נש) יודת מפניך הרים נוולו ימובכ, על למפה

הענין שדרשו רז"ל כי אחה אבינו על יצחק, וגם יובן מה שנהבאר במאמר הג"ל דאצילות שהוא זיה סוד מחד יצחק מדת הגבורה וכוה יוכן קה ביתר ביאור המלכות הוא מהגבורות כידוע, ע"כ גם בו כלולים כל הנשמות כמו במלכות אב יכלול רק לארבעה דורות, אמנם על יצחק אכינו יש לומר כעכור כי בנין שיוכר בעת ציותינו כו', ואף כי לפי משנ"ת בחערה לפ"ג ממאמר המשיח כי העירו שענין העקודה היה שבהקרבתו נקרבנו כולנו במציאות כהני וע"כ ראזי

ורו"ל בשבת (פ"מ מ"ב) דרשותו כי אתה אבינו על יצחק, וה"ד...חמואי והאברבנאל סנ (יו) כי אחד אבינון כי אברדם לא ידענו וישראל כלא ייכורנין זנוי

להושיע ולהניא הנואל אך הקב"ה נענור צדקתו וישיע אותם ויניא הנואל. וכמיש בסי ס'ה אך יוציא מינקב זרע ונו' ע"ש, אולם הם ע"י כחם לכד אין שבי פשע ואלהם יבא הגואל כי עוובי ה' כולם לשבח יכרעו בעה שלחמה נוג נואל ולשבי פשע ונו', משמע דווקא בתשונה, ונראה האמת כי אף כי יהיו

נהקשונו כקשר הבריח, כי לא יווו הוא חניקר אך כמיש חושע (נ' י') ג"כ כי אך אחרי בן, וא'כ זה ראיה בי לא זה הוא מהתנאים הראשונים אשר עליהם ע"ש, ווש לאמר עוד כי כוונחו כי כיום הוציאם מארץ מצרים לא דכר עמהם, מצרים על דברי עולה חבה, במאמר התורה והמצוה כהערה לפרק כ' ביארתיו חסד המצתי ולא זכת ודעת אלהים משלות, וע"ש בהערה באורך...

ג (כב) לא דברתי את אבותיכם ולא צוויתים כיום הוציאי אותם מאדץ...

לואת אסלה לך ונו' ע"ש. וכזה יוכנו כמה כתובים ביומיוו (לכלן ת' י"ת, י' י"ש ה' עיניך הלא לאמונה וגו' וע"ב אומר שם מכקש אמונה ואסלח לה ונו' אי אשר למעלה הימנו וכמבואר בישעיה, ובמאמר התגלות אלהות. וכן לחלן (כ' ג) רגע יריעותי ונו', כי אויל עמי ונו', ראותי את הארץ הכל אלהים המדכר, וכן למעלה ואומר אתה ה' אלקים ונו' (פסוק י') נ"כ הוא המרכר וירבר אל המרצוף המדבר זה עד ע"כ המו מעי לו (לכלן ל"6 ל) וע"ב אמר פתאום שדדו אוהלי ך (יח) מעי מעי אוחילה ונו המפרשים פי על יומיהו, ולדעתי אלהים וכחומה) שלא נצרך לאמר שיחערב יוכיה בתוך מאמרי הש"י.

ידאה תול, ומלח וארא צריך לפרש כאשר אני רואה שראתה כמו שאני רואה ב (ו) וחרא כגודה אחוחה יהודה ומה ראתה? כי על כל אורות וגו' ולא כו: על כל אודות אשר נאסה ונו' ומודה בזה, והכן.

> כמו עם זו קנית וכמ"ש המדקדקים: (יב) ולפושעים יפגיע. ו"ל שעשה אותם למו המדבר הקב"ה אומר מפשע עםי אשר נגע למו כי מלת אשר יחסר במקרא כו ננור מארץ חיים כי אין מי חולה עליו כי כולם כצאן העו. מסשע עמי נגע פונעים כרש"י היינו פנים כפנים כרעים ואהוכים, והכן:

יבא כנהר צר הוא גונ, רוח ה' נוססה. כון. וצ"ע מה שאמר כפסוק כ' ובא לציון ובעבור צדקחו יושיע ישראל וכן נכא בס" ס"ג ע"ש, וע"ב אמר נם-פה כי נמ כל המימן ידבר מעוונות ישראל, אך הקב"ה בראותו כי אין איש

ונשכחת צור שבעים שנה בניבי כלך אחר דיל ימים מועשם, וע"ב פירשוני שלא היה ימים רבים כ"א שבעים שנה והכתוב אומר בענין צור (ימעים כ"ג מ"ו) ב (ד) כי ימים רבים ישבו -בני ישראל וגו׳ אין לפרשו על כלות ככל

ジタンに

שאינה רק פקודה עיש. ויש לאטר עוד בענור שאטר חשם (זכרים ליייצ) הנה שהשונו אנש הנלח מאשכנו או שלכן אינם דרצים לעלות לירושלים כי יודעים על סור אווקאל כי הפדו שמא רק פקודה וכמו שהניא בספר פור היום לשעלה אף לא נחקיים או חחקיים לעתיר, חיש לאמר שלכן זוובבל לא בנה ישור בשני כשבואר מים בצימורי) או בני יחקאל נבאו על חבית חשני כשבואר במשיין וצפא גם למעם סמשים יהיו קרבמם כמו שנבא ירמים (ל"ן י"ה) וכל רנים אך דבריו יחקייטו על הבית השלישי כמיש בט"ע ס"ם ניא והאברבנאל בייצות שני בנן על סדרי יחקאל והוא שעות כירוע שדברי החלטוד בטקומות איש צמח ונו' וכנה את היכל ה'. וחכן. ועם"ש שם מכריה כוה:

(כ) כי שם יאמר ופרייכם חשאו לעםי ישראל כי קרבו לכא ונו' ואמרו שם (כ) כי שם יאמר ופרייכם חשאו לעםי ישראל כי קרבו לכא ונו' ואמרו שם

בבל. וכן יואה בסוף סי כ"ח וכ"ם אחר חורכן צור וצירון. וכן משמע כסי ל"ז יא (שו) יואה מדבריו נ"כ שנבא הגאולה האמיתית ועניני המשיח בנאולת

מ מפה ועד שומי נכא על הביהם ק הוורש ועל הקיננות. יש שאטרו את נוג ואת כל המונו כמ"ש למעלה, משעם זה יקרא ג"ב כשם עיר המונה.

(זי) וגם שם עיר המונה, ר'ל כטו שנקרא ניא המון נוג כעבור שיקברו שם העוברים כארץ, ועברו העוברים וגר וקברו אותו המקברים אל ניא המון נוג: שוכרולו אנשים חמידיים לזה להיות עוברים כארץ גם יוזיו אנשים מקברים עם לש (יד) ואנשי חשד יבדילו עוברים בארץ מקברים את העוברים, "ר"ל

> The state of the s TO THE WAR STATE OF

いにつめて、こととは、プログロコー

The state of the s

אטר האתה הוא אשר דברתי בישים קדשונים ביד עבדי נביאי ישראל ונו' לחביא ילך (יו) ינמא על מלחמת מלך הצמון על ירושלים כמו שנכאו כל הנניאים. וע"כ

אותך עליום. אומנאר בישעית וחדי עשונים מכמין מכלי בנינים

אשר לו המשפש ונחתין לראש (פו פירופו שמפן לו השפרם כי היחשים ייחלפי נם זאת כמו שהיא כעת לא היה ר"ל לא חהה ואינה צוויכה לחיות, יעד בוא להוח, כיא השפלה הנבה והנבוה השפל, עוה עוה עוה אשימנה לירושלים (לא) הסול המצנפת והנים העשרה: זאת ירושלים שהיא כעת לא זאת צריכה

למ"ש רש"י בשמום ט"ו ע"ס חמלאמו נסשי ע"ש) הוא הששיח.

4.5

הוא כי חי אני נאום ה' כי כתכור ונו' ינא.

בעמך סופע י' ל"ד) העביר המועד, ונראה שלא יכא עוד, ואסר הש"וכל מעות

הקרואים פרעה, ומה קראו, שאון נכוכרנצר שהוא שאון השואן כקלו (פ"ד וקס מחון מו (ח) קיאו שם פועה מלך מצרים, ו"לי שקיאום שם ומי האש בפרהמיא את המכירה הואת ואין פוצה יפה, ונקיא כלשון יוטיא ווארנית ליפט שמר מכירה הוא ספר המקנה. גם ישן ספר הגלוי הוא המפר להקונה שמעים שהודיעו

לב (יד) ואת כפר הגלוי ונו' נראה שהוה כטו עתה אצל העטים, שיש בטי ל"א וטי ל"ב ע"ש השב, ולכן אמר (כ' י"ו) וה האחרון עצטו גנוכדרצר מלך בכל וכמו שנכא כסי, כ'ם, ועיי, מה שנה' שם וכפי, דניאל.

חיים מאמה אף שבש מאמה, וחרב מוודאי לא תהיה, כן מחק ישיאל אחי עצמו. אולם אחת חוקאל אל תבש ע"ה ספוק על יוך. חה עון מכל מה שפורשו כה לא יהיה, ואחד אומר שאינה שבש מואסה כ"א הרב ומה העשה כאשר לא עצמו מחוק עצמו (כתו עפל וכתן). ואומר מה יחוד יחוקאל אם גם שנש מואמה כני הנוכר כי בני נחן אותה לפוצה כדי לאפוש בכן ולצחוק בה, כלא כן אחי מושה לסען שנוה סבה החדה ונו" או נשיש אולי נשיש בי אולי הוא" שנם עץ אינח יכולה לחתוך כידוע אצל הקשנים, יחה אושרי חוב חום חותה חותה ונם כא (יד) חיב חיב ונו' או נשיש ונו' המפישים נלחצו' פה' ותניאה לפשופוי כי פוחן ומה אם גם שכש מואסת לא היה נאום ה'. דיל אף כי ישראל מחן היא הוחוה חוב, והיא מורמה לתת אותה ביד הורב ונוי לכן מפוק על ידך כני המואסת כל עץ שאינה יכולה לחחוך אף עץ ויתן אוחה לשרשה יסוכב על חוב כדוך הקשנים לצחוק כה והיא קשנה מאד כשבש חדוכה שאינה חדה ואף של מקרא כי חוקאל עשה משל בכנו הקסן, כי בנו הקשן של חוקאל היחוו לו

שודה, יוכן בית יוסף עיש הפלך באפים, והוא נקרא אצלו יום הי החשך.

יון ער פי ש'ינבא על גלות עשות השנשים שיקאי שהאל המהיש ל (אביו בלה, וחבן.

וושל והמשוח ב"ל שכם יהודה ושונון על בני ישראל, דיל שיהאחדו עמהם ולא א עד אלדה ילודנארל: בעבור ישינוותו בתחלתו יתנם אל אולה וצרה ויתר אתיו

"מושל" נישראל, "הוא המשוח (כמים נסרמס "יונמן 'פֹס') אשר נפא ישעה "(כ"ב) מעליים לא זואר לג זלאי חדר לו זנו" נכוחיות ל אישים זנוים ב(ב) ילכן יחנם עד

בונוי בול באום שנואר להזת, צעור, כאלפי יהודה הוא דוקא יצא מכך להות

שואם הן (א) צעיר לרוות באלפי יוחדה מפן לי יצא לחווה מושל בישראל

ושיחקומם אלנדכם אשר המשימון שלמד ואדר מלוכרים כשה ונו, ותכן.

העם הישר הולך ואתם מול (מולם ממי מנים): ועם אשר מול עם לאום יקומם את

באון ביותו ואתמוליעמי לאויבי יקושם ונויף ישובני על הכחוב הלאו דבחי יישינו בלחקחו ונשא כל אשר בניחך בכל זנו פששנת למעלה בניאור ישעות ז"ג ע"ש. ידורה, זיבאו כל יעודי ועניני ימות המשיח. כי מיכה נכא אחר שאמר השיי ירעו מחשבות ה" פי נתקבעו לירושלים לכא קעם, ואו יכא המשיח מכיח לחם רבים אל ידושלים הם היילותי מנ ושנוני שנצא יחוקאל חברית ויואל, והמה לא ראישמקליאורציוק ובעת הריא ונוא שיוויומה שמתר שם שמוק יים) יאספר ינוים

החקרוו תולות בכות השני כי ידישלים. תשוב לאיתנה עד עולם, והגאולה האמיחית הימים יהי דר בית ה' ונו' להראות כי נבואת ישעיה עבור שלא נחקייםה כימי בריבון נבא מורבן ירושלים, ולכן חור וכפל דברי ישעיה (כ') והיה כאחרית

Control of the Contro

תחורון אחר צאת ישואל מפכל כם שונול יוד ובאת עד בכל שם תנצלי שם ינאלך

דעצטון כי הצדיק אים לישע דוהו שטים בטול שלמה אור תפשימון ב"ל

ואיש זאניו ילנו אל הנעוד והיאה שויא פניול, ממעם פי עדות

なららなど

ויום קרון (ב' ל וכן ל' מ"ו) ויבאו כארבה, על ירושלים לפלחמה, ושם יששום כמו ישעה וחזקאל ושאר הגביאים, וקרא זמן המלחמה יום חשך ואפילה, שמש כם שנכא חולאי (לים כ) וננאל כי וב עישה (כי) בי חול לכו אם הפונה ינ, מסם ונפלו נפונים מסונים. אורון כן יומפור הי את בחור על כל בשו (בנים לצוקה ונו, המפרשים ביארו המשל על המשוח עדק עולמים ומבוארם: צייא ונו, חנסשל הוא על נוג שלך השנונ ראש הנונס הנקבצים כין הא שאבץ אפון יקיא בשם ה' ימלש וכ"כ הרס"ג בסוף מיש - אב (כ) ואת הצפונן אבווק - מעליכם בוער כחנור ורוו כל זרים וכל שושי רשעה לש נלהם אותם הוום הרא ארל איאשר לפני בוא יום ה' הגדול וונוויא הוא היום באשר נבא מלאכל (ב) "ש) ליום בא ניאס כתמים כן זור כמו שנכאב מוכרים וגב ע"ם) , ומומיום יואן בשטים ובאודן

ינבא על שלחמת גונ ומנונ היינו מלחמת כל הנים הנאסמים על ירושקים. (a) the man the term of the term of the control of

ואול שפתים ילנט וחונם ירושלט: שם בשפוותה מתאחד, התוונה מה בדברי ך (יד) ועם לא יבין ילבש, שורשו מן וילפתי ביועוף בומיף והשלנית מידועים, ומזה בדר"ל: כלכוה דמי, וענינו אחיזה חיבוק, זכן במשלי (לי לוכיני) CHI CENT CERCE OF CHI חשע שהנים חבקו ואחום מעשה אנותיהם יחבני (כ) בי נדור ועו".

बद्धार्थं अव्यव त्यांग्य भारतात्र । त्या १८०० ज्ञा १०००

ונקשו את דור מלכם: שלא ימורו: עוד ממנו במקדם לאמביאק לנו חלק נבאו (רק מכ" שלה נסקוים 'חוי יסקיים לעמיד וכמנוחר למעלה) ליהדעקה הוא ישובא על נלות אפרים שנקראו בני ישראל ברברית (נ' כ') לפול בני יחורה וע"ב אטי המסרשים על נלות הארוך הוה, ולרעתי אשרינכל והגביאום ורק על יהבית ישני

עור. ונראה מרבריו שנבא גם כן על הוקיהו כשו ישעיה, כי נכא עוד כיםי ישראל עשרת השנשים וכמג שנכא גם הושע, וישעם על ארמתם ולא ינתשו נוש יים מים) ובנו אוחד בימי עולם, ואחרי כן ימים כאים וישיב נ"כ את שכות אפרים כי רבים מאפרים ומנשה ומזכולון נפלו על מלך ירושלים. (לס"ג ל' י' באפרים (וקרפום פוס מול פרו במלכום כ' מ"ד ש') יקם ה' מיום הרוא בעת נלות אסנם סוכת דור הנופלת. הוא מלוכת ירושלים אשר השפלה כעת פלוך פלך עוויהו, אשר או היה כן רצון הקב"ה, כמו שנתכאר שם.

100 100

ינבא על חורבן יהודה ויוושלים, "וקרא הומן הוה ג"כ יום ה' יום צרה פה ואני כה' אעלוזה ונו' ר"ל אולם אני ונו' כדרך המקרא. ונראה מדכריו כמו שנבאו הגביאים, ועותני ה' יכלו, אך זרע קדש וכחירי יה ישארו, וע"כ אמר וכוונת הנכואה הואת על יום כוא נוג כמכואר כי יהיה אז יום צרה לישראל צוה ונו' מלת יום מושנת. עצמה ואחרת עמה למעלה ולמשה כדרך המקיא, שנכא צ"ב יום גוג בימי הבית השני אחר נפילת בכל, וע"ב אמר (ג' ז') בקרב וים בר בדוד יבודמ יכרום סבדור וכוס ובור סוסו במקבו מ"ש), כי האנה לא תפרח ובו". המים חמרים, מבואר: (מי) שמעתי ותרגו כמני ונו' אשר אנוח ליום פרויו כמו פרשין. עליצוחם כמו לאכול עני כמסתר אולם הוא מעות כי ה' רואה צור הרוא ע"ד וכמו השחר עלה (רלשים י"ט מ"ו) והיום רד מאד (שפטים י"ט י"מ) ושיעור הכתוב אשר יום אנוח יתחלף ליום צרה, לעלות ר"ל כשיעלה חיום יום הבל אין נסתר ממנו. דרכת בים סוסיך חמר מים רבים ר"ל כאשר דרכת נעשו לאור חציך יהלכו לנגה ברק הניהך. נקבת במשיו ר"ל במושליו בניל, ראש לעם ינודנו ר"ל ינוד ויכרות לכל העם מלשון נודו אילנא (דנימל ד' י"ם) (וכן נימרו בפ' כי גם כאור הוא כן, השמש והיחה יוכלו כל אחת לעמור במקומה כי בא אור הדש (ואל מוס האמירך (דברים כ"ז י"ן) תו"ק). ועד"ז הולכת המליצה וצועדת הלאה ואומרת משות, ואמר גם הוא לשון סעוף ועוף בשעיה (י"ז ו' מ') והוא המעוף העליון שהוא כא לריכוי, ומשות אמר יומוו אל המושלים כי כן נקראו כמקרא כשם מפניה. שנים חודיע ונו', והכן.

ב (ד) הנה עופלה ונו' ר"ל הנה מי שעופלה נפשו בו ולא ישרה בו

(כ"פֿ כ"פּ) ע"ש.

(ב' י"ג) ויעו עמים בדי אש וגו' הוא שאמר גם ירטיהו על ככל אלה הדברים עך סי' ג' יוכא על בכל גדולתה ומפלתה, וע"כ אמר כסוף מאמרו

(מלפון חופל וחפלה כי חחה"ע מחחלפום) וכן הצדיק באבונונו של החזיון יחיה.

ואף כי איש היין הוא בונד וגו' אל תירא מזה הלא אלה כולם עליו משל

ישאו ונו': (מו) הוי משקה רעהו מספה חמתך ונו' מלח אתה חמר במקרא

כדרם (כמו במסלים קמ"ם פומם לום ידין יצו'), וחבוונה הוי אתה אשר הספה

חמתך על ישראל, כי החזיר דברו לעכת לו, והבן. איני ליבי המח

יווה למלך ישראל, וכל העמים יעבדותו שכם אחד. וגם הוא אמר (ל' "ד) קרוב יום ה' הגדול קרוב ומהי מאד וגו', ואם יסובב על יום נוא גוג צייך ח'יכלג כמו שנכאו הנכיאים. אחרי כן ינכא על חורכן שניני ישראל. ואח"כ יום חשך ואולי כוונחן ג"ב על יום בא גוג שאנ יהיה יום צרה והנסוגים מאחדי לאמר ג"כ שנכא אותו על ימי הבית השני כמו שאר הגביאים שנתנאר למעלה, ירושלים לשפוך עליהם זעמם שם ולכא קצם: ואו תהיה הגאולה האמיתית. ה" יובא על יום בא נוג (ג' מ') ליום קום ה' לאסוף נוים ולקבץ ממלכות על ובםי דניאל יבא על נכון כלל ענין דנכיאים ע"ש.

(ח) הננדים חוד ד' ונו' כוונת הכחוב פה לחציב לפני חקורא מליצה כאשר

השם וכב על סום ועל מרכבתו הגקואת ישועה, אז הנהרים עזבר מימיהם וזים

התחום בעבור שמשאר כלי מים, אך בעבור כי קשת הש"י העיר מיסוד כל מים עםר, והתהום נתן קולו וידיהו נשא לרום, וכונת המליצה פה היא שהתגלה כי לדעתי פה ינבא על מלחמת נוג על ירושלים ולכן אמר לחלן ("ד) ימערו מספום בעברים כיחש ירגוון יריעות ארץ מדין בעבור הליכות ה' לגוף את הגוים, (דנרים כ"ו י"ד) וכחתה) ראיתי אדלי ביש, (משן כתו כום כי לומים להוי"ן בלום

נ (ז) החת און ר"ל תחת השבר (כי און סוא למון פבר במקרא באוני מממ

להפוצני ולא שנפצו בפועל ממש, וכן לאכול עני במסתר לשון עתור, וחבן:

משות אמר, ד"ל ונוי המושלים כי שבועות לשון רבוי מלשון שנעה כמקרא נהיות חדשים מדם ההרוגים. ומעתה חכין המשך הכתוכים פה והגיונם. שבועות מושלי ארץ וישפך דמם כמים סבינות ירושלים, ועל כן הארץ תכלע ותוציא

ז (יב יב) ועדיך יבא ונו' היא נכואה על אטיפת הנוים לידושלים, ושם

יראו במפלחם, כמו שנבאו כל הגניאים וכמשנ"ת למעלה כדכריו.

משונים בני ישראל, וכן הולכים שני הסימנים הכאים, מאמר השם ומאמר

כררך וויכוח בין ה' ועשו, ע"ב הציג לעינינו כאלו הש"י אומר" איה מאמר האח"ב

132

ן (ב) ועם ישראל יתוכח, בעבור כי מפה עד סוף ספרו הציג הגביא

שלא בידים (נ' ל"ל מ"ס) וידק כל המלכיות ע"ש; וכן ישעה כנכאו על המשח ב (ש) נדול יהיה כבור הבית הזה האחרון וגו' מ"ש האחרון פ" כווהר.פ'

במאמר ימות המשיח פ"ד; והשבעה עינים ירמוון כי ישולו שבעה בוחות כמי ינפ' ויחי (וכן כרמנ"ן סס) אבן היא כנסת ושראל והוא ענין המשיח כמבואר. קראו אבן בוחן (כ"ס י"ו) וכווהר אשר כם' לך דור הוא אכן מאם הבונים וגו' שותנאר בט" שאחר זה.

כמשנ"ח במאמר התגלות אלהות פ"ג בחערה ולכן קראם בני היצהר כי שמן השרפים והן סור הכמה וכינה של הכריאה, כי אדון כל הארץ הוא כתר דכריאה, העליונים מעצם האצילות שנותנים חיות אל השבעה של מלכות דאצילות, והבן. סברומה כידוע וע' סיעבי במפתר הסעבתה כמומו), ושבעה מוצקות לגרות הם שבעה הנוחוה והכלים של מלכות דאצילות המשוששים בארץ (והן מנע מזום של נל המשיח על האבן בעלת שבעת עינים אבן הראשה ותשואות הן חן לה; ישנים ויחים ירמוון על שני בני היצהר העומרים על ארון כל הארץ למעלה מן זעינים אשר על האבן ירכוון על שני ה' המשוממים ככל הארץ, והמה שבעה זרוכבל יוציא את האכן כי המשוח יהיה מגדעו. ואמר עד כי שבעה אלה ך ראה מנורה עם שבעה נרות ושכעה מוצקות לנרות, ואמר ג'כ שרומי

יוא חכמה כמ"ש המקובלים, והכן.

ב ראה במראה הנכואה ארבע קרנות הן ארבע מלכיות שראה דניאל,

השני ואם לא לא תהוה בימי הבית שני, אולם עניני היעוד צריכים להתקים

ויחקייטו באחרית הימים (וע' רפ"ג מ"ס), וכמו שביארתי בירמיהו כ"מ ול' ע"ש.

ונפי, דניאל

ובריה (ו' מ"ו) והיה אם שמוע השמעון בקול ה' אלהיכם אז ההיה בימי הבית

הגאולה האמירות על הבית השני, כמכואר למעלה, אך היה בוה הנא כמ"ש הכנוד האחרון כמ'ש מקודם בככודו הראשון אך האמת. כי כל תוביאים נכאו בשנים ואחד אוטר בבנין, והאמת הוא כי מלת האחרון סוכב על הכבוד והיל היה גדול בכבור וע' רש"י פה, ובב"ב (ג' ל') חלק רב ושמואל אחר. אמר אשר ראה את הנית הזה בכבודו הראשון, וע' מאור עינים פנ"א שהראה איך

וארבעה החרשים הן ארבעה השלוחים אשר ישלח הי לירות ולחתוך את הקרנות.

ותא המרכר זאת הנכואה כמכואר כמאמר; התגלות אלהות פ"ני והראשון הוא שהוא אחר כבור ה' הידוע שלחני כי פרצוף שני נקרא ככל מקום כבור ה' זרו וגו' אף כי כימיו עוד לא היו כולם אף לפי' הראשון ידכר כדרך הנכיאים כלשון עבר כירוע, וע"כ אמר אח"כ הנושאים קרן אל ארץ יהודה לזרותה, לשון ואולי כיון על הארבעה מלכים שחלקו מלכות אלכמגררום מוקדון. ומ"ש אשר עתיד, והכן: (יב) כה אבר ה' וגו' אחר ככור שלחני ר'ל הפרצוף שלמעלה

אחר כנור, וע"ב ידבר פה ה' בכל הגבואות וידעהם כי ה' צכאות שלחני ונו'

מלך גם והיה כהן על כמאו כמו שנתכאר כהערה למאמר ימות המשיח פ"ה

ע"ש, ועצת שלום תהוה בין שניהם כי המלוכה וחכהונה יהיו כיד א', והבן.

בביאורי לתהלים סי' קל"ב ע"ש. והוא ישא הוד וישב ומשל על כסאו שיהוה כי חוץ שיכנהו בסקום, עוד יבנה אוחו כנופו כי הוא יהיה היכל ה' וכמ"ש המשח, ובנה את היכל ה' ר"ל שהוא יבנה אותו כרטותו היאות לו האמיתי

ן (יב) הנה איש צמח הוא המשיח כמנואר, ומחחתו יצמח נח' במאמר ימות

יועם"ש בניאור יחוקאל בסופו, ועמ"ש למעלה בניאור חני בשם הווהר, והכן.

וע' בניאורי לשלאכי ג'. והוא יכנה את היכל ה', מה שאשר פעם שניה לאשר

מקראו ג"כ ורמים כ"ג), וכן דניאל כשרכזו לו המשיח הראו לו שהדגור אבן לבשום, כי שון בעברים סים לבעי כיחש), ושרשות על המשיח שנקרא צמח (כיש ן ראה במואית הגבואה כי לפני יהושע היה אבן עם שבעה עינים (כ"^ל ע"ר שנח' בישעה וירמה ע"ש.

להניאים כסבואר במאמר התנלות אלהות, וע"כ אמר כה אמר ה' אלהי הוא

שר הפנים מלכות ראצילות שנתנאר למעלה (כ׳ 🎝 ב׳) כי הוא המדבר תמיד

וכריה כרת בריח עם העמים ? והאמת הוא כי המרבר אחד הוא פרצוף מיששרון

כי הוא לא רעה ישראל כל ימי בית שני, וגם מה זה שאמר נפסוק י ואקח את יא (ד) כה אטר ה' אלהי רעה את צאן ההרנה, אין לפרשו על זכריה.

מקלי את נעם ואגדע אותו להמיר את בריתי אשר כרתי את כל העטים האם

אמונה אטר שיסובב על הבית השלישי, ומה שאמר הוה אין ראיה ע"ד שאמר (ג').

(ו' י'ב) מ"ם נוס), כי פה יסובב על הבית השני ממה שאמר הזה ובספר חיווק סנחם שהוא אחרון בידי אדם כי השלישי יהוה בידי הש"י (ע' לכלן נוכרים

על משיח כן יוסף שנודג, וכ"כ הרס"ג כמ"ח וגם הוא הוא המדבר מלכות הדרע: (וספה עלוו כינס סכסוב כמ"ם רו"ל בכמס מקומוס). אסגם רו"ל ביארודו ראצילות: כמשנית במאמר ימות חמשית פ"ד ע"ש... (וים סניחכו בוס סכחוב במסלים כ"ב ל' ונפשר לא חיה ע"ש).

השומאה אעניר מן הארץ אלא פירושו כנ"ל. אמנם למה שנתנאר במאמר ימות ונו'. שאין לפרש כפשוטו מקור מים להשאת ולנדה כי בעצמו אמר ואת רוה מלאני (ג' נ') כי הוא כאש מצוף וכבורית מכנמים וישב מצוף ומשהר כפף ולמדה, ריל שהוא ימהר ישראל, ורוח המומאה יעביר מן הארץ כמ"ש גם ינ. ינבא על ביאת משוח כן דור והוא מקור נפתח לבית דור זנו' להמאת המשיח פ"ה כי שני זמנים יהיו לימות המשיח, הזמן הראשון אחר כיאת כן בשלות ע"ש, יש לפרש כפישושו וכמו שניבא גם להלן (י"ד מ') וגם יחוקאל (מ'ז) הומן השני אחר שיחיו המתים שאו רוח השומאה תעבור מן הארץ ומצית דור ואו כל המצות נוהנות ועוד יהיו עוונות, כ"א הכנה חהיה בומן הזה אל ונו', מסה עד מוף הספר נראה שההל מחדש לנכא על פרשי המלחמה החל מן הש"י ידעו כי שקר דכר כשם ה": (ז) דורב עורי על רועי ועל גכר עמיתי כם"נ כ"ם ומכה מ"ם ומסכן מסוך יסים כבימך); וע"ב כי ינבא איש בשלחות מאת כ"ג כ"ג ומי כס"ג מ"ה), וא"ב אין צורך עוד בנביא שלוח לעם לדורותו (שיין על כל כשר וכולם נביאים, וכולם ידעו מה פעל אל כמו שניכא כלעם (נמדכר הנביאים (עמ"ם כוניהל ט"), כי יואל נבא אשר ביטים ההם ישפוך ה' את רוחו הועברת רוח השומאה תהיה לאחר התחיה כמבואר, ודו"ק. גם ינכא שיכשלו ביטי בוא גוג על אדמת ישראל, וכמו שניבא גם ישעיה ושאר הגכיאים כמשנ"ה צרה לישראל ועוזבי ה' כולם לשבח יכרעו יכרחו יגועו, אך שרידים ישארו משיה בן יוסף ועיב קראו רועי, גבר עמיהי, כמבואר למעלה, ואו חהיה עת הדע שיניע לישראל עד השובה האטיתית. והכוונה בפטוק הוה כי יכא חרב על

כמבואר כמ' החשמונאים, וורים לא עבדו בם, אחרי כן כי מרו ועצבו את רוח היא מלוכת התשמונאים אשר אז כרתו כרית עם רומא ואשפותא ועם כל-העמים בית חשמונאים כמכואר בספר החשמונאים ע"ש הימב. ויועה בתחלה במקל נועם חרה אסו עליהם כט"ש למעלה (י' ג') שרעו את ישואל כלי חמלה קודם מלכות כהרתי את שלשת הרועים בירח אחד ר"ל בזמן מועש, ואלה היו הרועים אשר הושיעם ונו' וינטלם וונשאם ונו' (ימטים ס"ג ט'), וארעה את הצאן אחר כי לסו"י מתחלפות כמ"ם המפרפיס), והנמשל בזה שלא רצה לקבל מחם דבר. ויגדע אך למורת רוחו, ע"ב חשליך אותו אל האוצר בית ה' (סיולר כמו בהולר כי הוסיום יקרתי מעליהם ממשל האדם כאשר ירע בעיניו מתנת חבירו, כי לא היו לכנודו גם את מקל השני את החובלים להפר את האחוה בין יהודה ובין ישראל, ר"ל שואל? כי אם ליראה אותו, וישקלו את שכרי שלשים כסף ר"ל שנחנו לו במקל חובלים כירוע מדברי היוסיפון: (יב) ואומר אליהם אם מוב בעיניכם הבו החשמונאים ויעשה לו בית מלוכה במקומם, הוא הורדום אשר רעה ישראל יורעה במקל חוכלים הוא מלוכת כית הורדום עבר החשמונאים אשר הוג כל התלמוריים ביאוחות על אגריפס מלך יהודה קודם חורבן ירושלים ע"י פיפוס ע"ש. באחו ואיש ברעה כמ"ש ביום פון: (יו) כי הנה אנכי מקם רועה בארק ונו' שנם בין היהודים עצמם לא יהיה שלום עור, כי החלה מלחמת הפריצים איש שבר טועש וירע בעיניו, וע"ב קרא את הטתנה הואת לגנאי אדר היקר אשר שברי ונו' ר"ל שרצה מעם ישראל מצות ומעשים מוכים כי זהו שכרו ומה ה' קרשו ותקצר נפשו בהם, ויגרע את מקל נעם להפר את הברית עם העמים, את העמים חבירותם. וכית דוד יהיה עם יושב ירושלים ביחד. אחרי כן יהיה ("ד י"ד), ואח"כ כשראו אנשי יהודה כי ה' עם אנשי ירושלים יהיגו בעצמם ואנשי יהודה יהיו נהכורה עם העמים על אנשי ירושלים וכמו שאמרי גם להלן יב ינכא על אסיפת העמים לירושלים למלחמה כמו שנכאו שאר הנכיאים המספר הגדול על משיח בן יוסף שנהרג כמ"ש רו"ל בסוכה (כ"ג 6"). התלות אלהות פ"ד: (י) והבישו אלי את אשר דקרו, כי דקרו אותי, לפי (ח) כאלהים כמלאך ה' לפניהם ר"ל כמלאך ה' כי הוא הוא כמשנ"ה במאמר

פשושו יש לאמר שדקרוני בפעשהם הרעים ונמצא דמיונות כוה בירפיהו כפ"ש שם. וענין ההספר הינו ישינחמו ויספרו על אשר היעו לי, והוא גלות השכינה

(ג' ד') השמש יהפך להשך וגו' ולעת ערב יהיה אור והיה ה' למלך על כל הארץ. וינבא עוד כי שארת הגוים, יעלו מדי שנה בשנה לחוג את חג המוכות

יד ינכא עוד על יום מלחמת גוג והמלחמה והמנפה אשר יגוף ה' בם,

אחרי כן והיה יום אחד שיהיה לא יום ולא לילה, והוא אשר

ונראה השעם כי בעבור רחקם מארץ ישראל אי אפשר להם לעלות בכל השלשה

הפרצוף הראשון עצם האצילות, רעה את צאן ההרגה כענין שנאטר וטלאן פניו

ולכן ה' צבאות עשנו ונו'. ולקבל שברם כמו שהוכחתי במאמר ימות המשיח בהערה לפ"ג. ומענין ניאת כתנור וגו', כי שם ידבר על המתים שיקוטו בתחיה כדי לשפשם בגוף וגפש פסמום כמ"ם ושעים כ"ג וועל כיונק וגו וכ"כ סרמב"ן צפוף צימורו על ישיר סטרים ע"ם) והוא יצרף ישראל וישהרם ובראשונה בני לוי, והוא יקרב אליהו עי. ג"כ שם בהערה הפנימיה. ומה שאמר אל היכלו שמשמעו לבית מקרשו בימים ההם. אולם לשפוש המתים יניד להלן בפסוק י"ש, כי הנה היום כא בוער שבוארתי בטוף יחוקאל מדבריו ודברי ירטיהו. והמשפט הג"ל הוא בהחיים שיחיו כישי עולם, כי הקרבעת יהיו לישות המשיח כמ"ש ישעיה (נ"ו ז' מ'), וכש למשפש להנקם משכששים ומנאשים ועושי רשעה. וערכה לה' מנחת יהודה ונו' דור אלהי המשפט כמבואר במאמר ימות המשיח, (כי משים כן יוסף לפ ינפ ב כי פתאום יבא אל היכלו האדון אשר אתם מכקשים הוא המשיח כן ישראל אים להם להנקם מעושי רשעה? ואמר להם תשובה

היא ראשה כט"ש ר"ל בח"כ ע"ם לשארו הקרוב אליו שארו זו אשתו (ויקרס ב (מו) ולא אחד עשה הקב"ה האדם ואשהו, ושאר רוח לו, ר"ל שאר いしないひ

כסי י"ג. כי פה מרבר כבר מן המחומה ולמה יספר פה שהורה תלחם בירושלים חלחם בירושלים יעלה ידו על הגוים (כי יסובצ על סכסוב סקודס) והוא בנבואתו (ה) ונסחם ניא הרי וגו' עי' חרגום יונהן כן עוויאל וכן בחרגום השבעים שקיאו ועי' רד"ק כוה: (יד) וגם יהודה חלחם כירושלים, נראה פירושו וגם יהודה אשר ונסתם ענין סחימה, ועי מ"ע כחלק קול אלהים שהביא משם היוטיסון לרומיים בירושלים. כי בקיק זמן מוב הוא לעלות ואין רפש ומים, וכ'ב הרם"ג: רגלים שנצטוו ישראל, וע"כ אך טדי שנה כשנה יעלו לחוג את דג הטכות וחבן. (סלחם לשון נקבם נראה כוונסו על אסיפם יסודם והבף.

סה (יש) עלית למרום יסובב על סיני הנאשר, עלית לשרום ר"ל נתעלית למעלה, ור"ל למען שחשאתי תצרק, בדברך ונו"א והבן-

בשפטך עי' רס"ג במ"ד שרחק בזה, והאסת נראה לי כי מלח למען חוזרת על נא (ו) לך לבדך השאתי והרע בעיניך עשיתי למען הצדק בדכרך חזכה להעמים הרפו ודעו כי אנכי אלהים ארום ארומם אלהים הן בנוים והן כארץ מו (יא) הופו ודעו לדעתי הוא מאמר ישראל כמקדם, ואומר ישראל היינער מענגע מענשען) עד בית אלהים וגו' וההמון (פעבעל) חוגג.

אחת נוספת והוא כמו כי אעבור כסך אדם ורצונו כסך גדול ממין האדם (מים מב (ה) אלה אנברה ונו' כי אעכור כסך אדרם ונו'. לדעתי אדרם ד' מה אדיר שמך בכל הארץ.

וחבין, ואח'כ משרש כי אראה שמיך וגו' והנה יפלא מה אנוש וגו' אך ה' אדונינו יסדת עוז למען צוורך להשבית אויב הוא השמן ועי' במאמר התורה והמצוה הוא על השמים ואעפ"כ מפי עוללים ויונקים הוא מן האדם שהוא עולל ויונק דן ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הורך נחינת הורך

> ונו' ונשטרתם ברוחכם ולא תבנודו לשלח בחנם וע' כוף נישין: (יו) יציג שאלת שלח אטר ה' ונו' ששונא אשר האדם ישלה את אשתו על לא חטם עשהה צדיקים וע'כ ונשמרתם ברוחכם היא האשה וכאשת נעורך אל יבגור. כי שנא מבקש ר"ל האחר שנעשותם אחר (דים מיינסיינו) זרע אלחים שעי"ז חולידו בנים כים כ') רוח לו אל האדם, והוא כלעדה כנוף כלא רוח ונשש, ומה האחד

עתוד להכנות קודם למלכות כית דוד ע"ש. אמנם דעת הרמכ"ם ז"ל כפי"א נוף המשיח שהוא היכל ה' כמשנ"ח ככיאורי לזכריה ו' וכיאורי לההלים קל"ב מהלכות מלכים שהמשיח יכנה כית המקדש וכן משמע מדברי זכריה (ו' י"כ) יקוים אל היכלו? וכירושלםי בפ"ה ממסכת מעשר שני אמרו שבית המקרש אף כי כל הנניאים נכאו על ימי הבית השני נפנואר, אולם אם לא נחקיים כמו שעומר חרוב, וחבן, ויש לאמר פירוש אחר כי יבא הארון אל היכלו אל לאמר כי אף שביח המקדש נחרב עכ"ז שריר נשאר כירוע ע"כ יבא אל היכלו ולהכיא צדק עולמים ואהרי כן ולמשוח קדש קדשים, וכיכ רשיי שם, וצריך ובנה את היכל ה' וכמ"ש למעלה, וכן משמע מדברי דניאל (נו' כ"ד) שאמר כי על עצמות עניני ימות המשיח אין שום תנאי כלל כמ"ש בכיאור חגי, ואיך אז, צרוך להתקים באחרות הימים כי דבר אחד סדברי הגביאים לא יפול ארצה ע"ש. וע" למהרל מפראג בספרו נצח ישראל פ"ם בזה, ועם"ש בסוף דניאל.

יט ששרת דבורו היתה להראות כי הכנתף השקוף את האדם — כי כבוד לא ינא בפנימית --- כר ממנו, אך הקב"ה מצודו עליו הקוף. וכנודו הפשימ ממנו,

> קלב (ה) משכנות לאביר יעקב לשון רבים. בעולם הוא בירושלים וכנפש הוא בנפש המשוח, כמו שנתבאר בניאורי למלאכי ג' חברה ו' עיין שם.

(קכ"ה ז') יגיע כפיך כי האכל ועוד כדומה, וכמו שנתבאר נארך במאמר

ההשנחה ומעשה איש בפ"א ופ"ב ע"ש.

בלי עמל אולם עכ"ם צריך האדם לעשות דבר כמ"ש דור בעצמו בסמוך

בלשון רוסיא נקראים המורדים כמלך שונים (מיומעניקיע).

כך (כא) ועם שונים אל תתעוב ר"ל מורדים כמלך ומשנים, וכן הוא האחים ולא תהיה מריכה עוד, נפשע מלשון ויפשע אדום מתחת יד יהודה וגו' על ידו מקרית עוז ומדינים שהן ככריה ארמון כי ע"י הגורל תחלק הירושה בין (דס"ב כ"ח י"). ואולי שלכן נקרא הגורל פיים כמשנה שמפיים בעלי המחלוקה.

יץ (יו) בכל עת אותב הרע, יסוכב על הכסיל בפסוק שלפני זה שאותב נקראים פלם, וו"ש פלם מעגל רגליך ר"ל לחתכנו וליישרנו, ומ"ש לחלן (ס' ו') מפולש כי ומשר"ץ מתחלפים ומזה האכנים למשקל אשר המה התוכים ומסותתים ך (כו) שלם מענל רגלך, שרש שלם כעברית הוא חחוך וכדר"ל נקנ ארח חיים פן תפלם יסובב על הזרה שהיא לא תפלם ומעגלותיה נעו ע"ש. להרע ככל עת והוא אח לצרה, שעל ידו תחוק הצרה כעולם.

משלי

והעולם פ"א ודו"ק:

את פחי הוהב (שמום לים ב'), זיש שפירשו בחד ענין רקיע השמים בפ' בראשית שנעשה הכדל בין מים למים ע"י התפששות אוירי ועמשנ"ת בפאמר האלהות

קנ הללוחו ברקוע שווו, ר"ל בפרישת שווו (אויסדטסטוב) פלשון וייקעו קלם (יז) ולי מה יקרו רעיך אל ר"ל לשאני חושב בך אל, אל הוא בחם הפעול. ערכתי נר למשחי ונו', והדברים נכונים.

ואתה (כ' מ') ואתה מבי הנה שמענות באפרתה הוא בנפש ע"ש הכתוב במיכה (כ' מ') ואתה העולם קומה ה' למנוחתך ונו' זעל משכן המשיח בעבור דור עבדך אל תשיב בית לחם אפרתה ונו ממך לי יצא להיות מושל בישראל ונו', מצאנוה כשרי פני משחך ואח"כ פעם שנית כי נחר ה' כציון וגו' שם אצמיח קרן לדור יער הוא בעולם כשקום ארונה היכוש, וע"כ אשר אחרי כן בחחלה על משכן

140

והכוונה במאמר זה לא כהוראות המלות (בוכמטמבליך), כ"א הכוונה שנותן לו ר"ל ה' דגותן לידידו לאוחבו שנה ר"ל בלי עצב ויגיעה אף בשינחו (סלמסעכה) לחם הבא בעמל ויניעה כי עצב הוא לשון עמל ויגיעה במקרא כידוע, כן יחן קבן (ב) שוא לכם משבימי קום מאחרי שנת אוכלי לחם העצבים ר"ל

ידן-(יש) אח נפשע ונו' יסובב על הנורל כפסוק שלפני וה וגם אח נפשע

יש קץ אך תכלית המצוח רחבה מאו עד אין קץ פמשנית במאמר התורה קים (צו) לכל תכלה ראותי קץ ר"ל לכל התכליתות (מועק) שבעולם

מדרשים הולקים עי' רש"י, ועי' כמאמר ימות המשיח כהערה לפ"ה מה".

ורמו ססס"ט) ואמר שם שהמשוח ישב לימין השם ואברהם לשמאלו כו' ויש קי נאם. ה' לארני שב לימני פי' במדרש על המשוח (לקום רמו הכ"ה יריקו בחזקה ההרים מוריקי אש כירוע.

ויעשנו כי בעת ועידת הארץ בעבור שהקיא אש מקובה כמ"ש החקרים אי לעבודה האדם להוציא להם מן הארץ: (לכ) המכים לארץ וחרעד יגע בהרים

קד (ד) מצמיח חציר לבחמה ועשב ג"כ לה לעבורת האדם כדי שהבהמה חהיה ונמשנ"ת במאמר ימות המשיח פ"ג ע"ש.

ונו', בני עבדין ישבונו וגו' משמע לאחר אנידת השמים כמ"ש הרס"ג במ"ם. קב (כו) לפנים הארץ יסרת ומעשה ידך שמים חמה יאבדו ואתה תעמוד

המדרש, והוא המשיח יכוננה עליון, ה' יספור בכתוב עמים, זה המשיח יולד שם ישראל ונמשנית במאמר ימות המשיח פ"ד וכ"ה בילקום רמו תתל"ח בשם כמות רב כמ"ש המדקדקים עי' תל"ע, והכוונה ג"כ על המשיח שהוא כולל כל כי העמים ידעו מנה ויכתכו בזה,

מאד, לקחת מתנות כאדם היא התורה, ואף יה אלהים לקחת לשכון כין הסורים וע"ב יש פסיק פה, והבן.

כולם אוכיר זה זולר שם הוא המשוח ולציון יאמר איש ואיש יולר בה ר"ל פן (ד) אוניר רהב ובבל ולכל יודעי, הנה פלשח וצור עם כוש, את

ביד גדליהו כסו בעד גדליהו, ועיין מצודות.

לן (ז) ביד כל אדם יהתום וגו' ביד כמו בער. ודמיונו בירמה (מ"מ מ') פ"ו בשם היוושלמי פרק בתרא דתענית.

ירגו ה' ועליון יתן קולו באף ובקצף גדול וגערתו בלהבי אש, ועי שאור עינים מקנה אף קנין האף על עולה, ידבר לדעת הקדמונים שהאמינו כי בעת היעם לן (לג) יניד עליו רעו של האור שהוא הברק, ודעו הוא היעם כאשר

ה' תבחר ולא אני ונו' מה יהי' ומה לא יהיה, והכן:

אשר מעסך נכרא ישלמנה כי מאסח ישלים אשר מאסת וההסרהו, כי אתה לה (לג) המעמך ישלמנה ונו' הכל דברי הנידון אל ה', היחכן האיש לעסוק בנסתיות, כי אם באטונה משושה והצגע לכה עם אלהיך.

ונו" אלם אל האדם אמר הן יראת ה' היא חכמה ומור מרע היא בינה ואין לך נומ"ף מהחלפות, אולם החכמה האלהות מאין המצא ? אך אלהום הכין דוכה יקר הראה עינו, מורם הנהרות יחפש ותעלומה יוציא לאור, חבש כמו חפש כי הב הוא לו להאדם, וגם נתיב לא ידעו עיש וגו' בחלמיש שולח ידו וגו' וכל ע"י האש בהבקע הארץ וההי להפך. מקום אבניה של הארץ חם ספיר ועפרות עי האנוש ויתנוענו, ועושה את הארץ להוציא להם, ויהפך אוהה לנמרי כמו הוא האדם, יפרוץ הנחל ממקום מנורו והגשכחים מני רגל בעבור המים ירומי אולם בחכמה האלהית לא ידע ערכה ולא תמצא כארצעו. קץ שם לחשך ונו" והארם והאנוש אשר בא זכרו להלן את הכל יעשה, והכל יחקור בחכמת השבע

כהן משרת המאמר פה לאמר כי עושים כל המתנות מעפר ואכני אפל

יקומו ויספרו לבניהם ועם נכרא יככדנני:

כלו כליותי בדיקי לזה אתאוה אשר עיני יראו הכבוד החוזר ולא בנים יולדו ומעצמי אחוה אלוה ר"ל שאשאר זכרון לדורות כמו אלוה, אולם מחי תהי' זאת? אחרי כי גם עורי ימם ויהי' לאפס, ואשר אני אחוה לי ועיני ראו ולא זי לוה עורי הרברים שהן אחר עורי נקפו בואת ולהם יהיה המכוף, ומבשרי ר"ל הספר אשר ינאלני ויוציאני מטצולת הנשיה, והוא אחרון על עסר יקום, ואחר ויחצהו מסביב לו, וכל הוודעים אותו עוכוהו מסביב, וישאר דק בעורו וכבשרו איפה וינתנון פלי כי יתן בספר ויוחקו ונו ואיכר ואני דעהי כי נואלי חי הוא ותה הספר יחור לו את אור הכנור המקוף באדרית הימים, וע"כ אמר מי יתן יאחרי מותו בהשאר ממנו ספריו, או קורות חייו דור יבא ויוכור אותו ויככדותי יבעור שיניו, וע"כ החחיל לכקש כי יקדה בעולם אדם אשר בחייו לא יכבדונו

האס ישנה ה' דרך משפטו? ויש לאמר שירמיה רמז על מיתה האנשים בחמא לשונו שהה כזה חילוק בין משפט הש"י כעת למשפט הש"י בימים ההם, וצ"ע (סמוסל כ' כ"ס) כבר ישבו החלמודים ביבמות ד' ע"ש ע"א ע"ש, וע' מזה בהערה ואף בעונות אבותם אתם ימקו הוא רק כשאוחוים מעשה אבותיהם בידיהם ולמה אנותוהם ביוודים לא היו נמוקים בענורם, ככי פוקד עון אנות על בנים וכן הכתוב הנחוב (ויקדם ל"ו ל"ט) ואף. בעוונות אבותם אתם ימקו, והגניא יחוקאל (י"ס) מ"ס כוס), 'וע"ב פוקד עון אנות על בנים, היינו אף שבמעשיהם לבד מעשה האב ב"א יוצא מן הכלל אחד להחבה דורות כמ"ש החום בשבת (נים 6) ועמ"ם סרס"ב שכוונת ירטיה היה שבוה והיה הפרך שכונת אין אדם אשר לא יהמא (מ"ל מ" מ"ו) אדה"ך ולעתיד לבא זה לא יהיה כמו שביאיתי בהערה הנ"ל, והכן. יו"ל עוד לא יאשרו עוד אכות אכלו כסר ונו' כ"א איש בעונו יכות ונו' משמע משמף לש'נ ממאמר ימות המשוח, אמנם כדכרי ירמיהו (ל"6 ל"מ) שאמר בימים ההק בסנורדין דף כ"ז ע"ב, ומה שהרג דוד כני מפיכושת כן שאול בעבור עון שאול האחוו מעשה אבותיכם בירכם? ע"ש ותראה כי זהו כונחו, וכן אמין רז'ל כבר השוב לישראל על השאלה הואת ואומר להם כי באם לא היו אוחוים מעשה

יום קראת (מ' כ"ב) והרבה כמקרא וכן כיונה (צ' ג') שמעת קלי ע"ש: הלואי וקובה וגו' וכן כל לשון עבר שהוכא פה כם"ש רש"י למעלה על הבאת אך הסכל, ע"כ מה יחאונן ונו': (נו) קרבת ונו' הכל במשפשי התנאי, ורצונו זיל בביאורו על החורה ע"ם בקרת החיה (ויקרל י"ט כ'):. (לג) כי לא ענה וסשר"ץ מתהלף שעשני פסח עי דרך הסורר ומלא קוצים, שהוצרכתי לפסוח ך (ו) אכותינו חמאו ואינם ואנחנו עונותיהם סבלנו, הוא נוסד על מאמר למעלה הנחסר, ושיעור הכתוב בת עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי, והכוונה פה (נא) עיני עוללה לנסשי מכל כנוה עירי, הנכון נראה כי ממלת כנות נשמע כי מי זה אטר ותהי וגר וטפי עליון לא הצא ונו' כ"א כמקרה, מי יאמר כן? סלבו ר"ל חמכהו הנוכר לא ענה מלבו וגו' נגר פני עליון ונו' אדני לא ראה, עליחם, וכן לחלן (יו) הכפישני באפר כטו הכנישני בחילוף כומ"ף כמ"ש הומנ"ן נ (יא) דרכי סורו ויסשהני, עיין רש"י, והנכון לפרש כלשון פסח כי בשלות בנות בנות העין שן הנפרד כת עין, ולא על נישי ירושלים והבן.

ニリリス

אחד וליםן אחד הוא נבא, שלא כדעת בעל מאור עינים פמ"ג עיש, ועוד בהזמין תבלית בוונתי בביאורי על דניאל להראות כי כל נבואותין עולות לכונון

> על ישראל שנשאו מכנות הכנענים והמואכים ונו' והתערכו זרע הקדש כעטי לבככם אחרי אלחהם כהם דכק שלטה לאהכה, וכן כעזרא (ע') צעקה גדולה

שלמה אהב נשים נכריות רבות ואת כת פרעה מואכיות עמוניות ונו' מן הנוים אשר אמר ה' אל כני ישראל לא חכאו כרם והם לא יכאו ככם אכן ישו את

אף כי החורה צותה שלא יבא עמוני ומואבי בקהל ישראל, כי אך עמוני ומואבי

רבותינו ז'ל (יכמס מ"ו כ') ביארו ההחר שנשא בועז את דות המואביה

ここ

הוכרים נאסוו ולא הנקנות, ומה שנמצא במלכים (6" "6) שאמר הכתוב והמלך

レスドレコ

ACC MI at 100.

היהודים ונו', והכן.

מ' (כו) על כן על כל דברי האגרת הואת ונו' נמשך לממה קימו וקבלו

בותי אומינאסאל הוומי כי כימי קדם כאשר עוד לא היו ספרי דה כתובים עד א (יג) ויאמר המלך לחכמים יודעי העתים ונו' יודעי דת ודין ראיתי 🗴 אלפונסו, ה"ש יודעי העתים מקראות העתים והם יודעי דת ודין, ה"ש גם כד"ה א' למדי, היו אנשים שהיו בקיאים בכמה מקרי המלכים ומשפטיום, ומוה ידעו כשבא דין לפניהם איך לפסקו וכן נמצא כעין זה כמ' שבט יהודה אצל מלך ("כ'ל"ב) יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל.

ンコロス

שארגעי מסקאהלען שיש בדומה לזה מקרא נשופשים (מס ס') ויאטרו להם ג (מו) מי את כתי הנכון מה שאמר כזה האברך המשכיל הר' אורך אחיהם מה אתם, וביאורו מה מעמדכם ומה חרשות אתכם, ועיין ביאור הרמכמ") 1

הארצות וגו ע"ש. וגראה מזה כי נאסרו גם הנקבות? הישוב הוא כי לדעה ע"ש, (ועיין למעלה בפי לנכרי חפיך וח"ק) ועי, מוה בפם' יבפות (דע"ו פ') ודו"ק. לקבל עליהם גרות הגר תושב שנהבאר בטאטר התורה והטצוה בהערה לפ"ג ומשמע כי שאר אומות אף כלא גרות הצדק מותרים. ואמנם נראה כי צריכים ישו את לבככם אחרי אלהיהם וכן כעזרא והתערבו זרע הקדיש בעטי הארצות. נכמוב) ושם אצל שלמה ועורא ידבר הכתוב בלא נרות הצדק, ולכן אמר אכן כמור גר צדק, ובנרות הצדק אז הנקבה מותרת כמבואר (ורזמ גיירס 6"ע כתנומר חכמי המשנה עמוני ומואכי הזכרים נאסרו אף כנרות נמור היינו במילה ומכילה שבה יבטתך (לכלן 6' מ"ו) אל עמה ואל אלהיה משמע שבתחלה עובה את אלהיה ויש לאמר כי גם מחלון וכליון נשאו אותן אחר גרותן כמ"ש הא"ע ע"ם הגה ע"ש. אך ביבמות (דף מ"ז כ') לא משמע כן, וצ"ע.

סוכב ח"ש סוכב סוכב הולך הרוח וגו', וכן הטים כל הנחלים ונו', כולם סוכבים סביב והשמש סוכב הולך אל דרום וסוכב אל צפון, וגם הרוח יסוד הרוח (סכום כמויל) מים עפר, ובמקום האש פועל השמש ע"ש, וו"ש פה והארץ לעולם עומרת

הארץ,והבן. לעולם עומרת ר"ל כימי עולם, וע' מה שנת' במאמר ימות המשיח פ"ג והכן.

אנרית את שמות העצנים מן הארץ ולא יוכרו עוד, אך המאים אחרים ידוו, כפשוטו, כי בעבור שלעחיד לא יהי הטא עבודה זרה כלל כט"ש זכריה ("ג כ") עון אבות על בנים היא רק בחשא עבודה זרה לבר יש להבין כוונת ירטיה יטות וגו', ובחשאו לבר יהיה די להמיתו כי יוצא מן הכלל וחושא אף בעת כזאת בן לא ישא בעון האב כי אין אוחזים מעשה אכוחיהם כלל, כ"א איש בעונו נילוי האלהות והטופתים שיחיו בימים ההם כמשנ"ת נמאמר ההשנחה פ"א, וע"כ אנותיהם, אולם לעתיד כולם יהיו בלא חמא כלל כ"א יוצא מן הכלל בעבור 🗴 (ד) האברננאל כ' כם' בראשית שעם"י החורה יש רק ג' יטודות רוח ובחשאים אחרים לא יפקוד ה' עון אבות על כנים כמכואר, וזה נכון. ועיין מה ולדעת הרסב"ם והרסב"ן והאברבנאל שנת' במאמר הנ"ל ס"ג בהערה שמדת פוקד שנראה כ"כ גילוי אלהות, וע"כ ג"כ היה חשא אדם הראשון גדול טנשוא כידוע. או הבן אין די להמיחם (ש"ד כי ל6 פלם שון החתרי ונו') מצרף עוונותם ועומת עוד בביאור דניאל כסופו.

יבא להלן. ואשר ראה כי ננזר מן ההר אכן שלא כידים וידק את הכל, יומוז על מלכות המשיח אשר תרק כל המלכיות והיא תקום לעולם, (מוס כליס מל ה' אל זווכבל לאמר לא בחל ולא ככח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות מי אתה כבם על. המשמונאים שסם לם מלכו לשולם), וכן קרא גם ישעיה חבריה את מלכות עם שם לרמוז שכאשר תפרד יהיו קצתם חזקים וקצהם חלשים, וביאור כל זה שלנו פלינא תהוי קצת שלנותא חזוה תקפא ומנה תהוי תבירה, הנה שנואר אחרי כן ביאר. אשר ראה הרגלים והאצנעות מהם של כרול ומהם של מיש שלא כידים איני יודע לכוונו. ויש להעיד ממה שאמר כוכריה (ד', ו' ו') זה דכר המשיח כשם אכן כמ"ש בכיאורי על זכרה ג' ע"ש. אך הרמז בענין הגורה לברול ומהן לשים. אשר על כן היו הרגלים הנמשכים מהשוקים מעורכים ברול זה רמו השוקים של כרול. אך אחרי כן תפרד ותפלג, למהלקות רכות, מהן מה כוונתו שבמחלה תהיה המלכות הרביעית הכל כברול והיא מלוכה אחת שעל ומלכו רביעאה החון חקומה כפרולא מבואר כי מלכו רביעאה חדוה הכל כברול. ש"כ וועצים או שורמו. על רומא המערביה והמורחית כשהיו ביד א' והכן. ואמר אהרי כי נשרד מאנשים ע"ש, וכן בניו הלכו בדרכיו, וחכירו את ה". כמו שממופר אל "האשר" בדניאל דו" שאחרי "כן 'הכיר - נכוכדנצר 'אח'. בוראו ודעתו 'עליו 'שכה ן ראה חות ראשונה כארה היא מלכות בכל, ולבב אנוש ניתן לה ירמוז ויש לפרש לפו המתנאר פה בדניאל אשר מלת וחוציא תסוככ על ההר הגדול הו הגדול לפני חובכל למישור והוציא את האבן. הראשה תשואות הן חן לה, כמ"ש פה אחנורת ממורא וצ"ע, והמשכילים יחקרו ויכינו.

מלכות יון אשר ג"כ מלכו רבים, השוקם של ברול מלכות רומא כי מלכו בה

מרי ופרם (כי סני זכועום סיו) כי לאחד יחשבו בכל דניאל, הירכים של נחשה וה"), ראש של והב הוא נכוכרנצר מלכות כבל, השרים והורועות של כסף הם ברול ומהם של מים, דניאל ביאר הענין על עמידת ארבעה מלכיות זה כסור נחשת, השוקים של ברול, הרגלים והאצבעות שהם אחד עם השוקים מהם של ב ראה בחלום, ראש של זהב; השדים והזרועות של כסף, הירכים של

וארבעה ראשים ירמון שנחלקה לארבעה ראשים ומושלים אחרי מות אלכמנדרום היא מלכות יון שכבשה ארבע רוחות העולם שעליהם ירמוון האיכע כנפים, צלעות הן המדעות הנכנשות לה? ולדעתי ידעור על כי פרם לא ככשה רק במו שממומר כמוף מלכים וווימודוג זוה שנה כדוב הוא מים ומדי, ושלשה בחרנום שני לאסתר על אול מחודך, וע"ב נשא את ראש יחיכין מלך יחודה, חלקי העולם כמשי"ח. היה השלישית כנמי עם ארבע כנפים וארבע ראשים, בספרי כותני קדמוניות העולם, ואמר זה לפול החיה השלישית אשר ככשה כל שלשור רוחות העולם; ורוח המערכית צמונית לא נפל בירה כאשר יראה הרואה צלעות בסומה בין שניה, ואומיים לה אכול בשר, הרבה, ניאה מוח שהשלשה לפרס ביחד דריום במדי מורע מדי וכורש הפרסי, ואך דריום המדי מלך מעט רק שמי שמים, וכשאר אחריי טרש הפרסי לעשרים ושנים שנים כי', הציאם בספר מאור עימים פליא. וולא למ כי מיד בצל לקחה סרש המאובה, ומלטש מדי בפני עצמה לא קבלו אם הדם, דם בארשאסטאר המדי, מן המדיים כירוע מטופרי קודום הקדצוניים, בראשונה כי הניאל אכור ווהיבם לחדי ופרס, כי אלוכה פרס כללה מדי ופרס ואאר מדי תבלאונה כי הדם היה מהם, אלה באמם סרם כבשה אם בכל, כי בעם כיבום בבל תבלאאר כבר מסקה המליכה מחדי כנו שניארסי בדניאל (א') ע"ש, ומלך פרס היה או בעה כביס בכל סרס הסקהי (וכ"ע נישעה מ"ס), ויש שלא מכירו כלל אח דריום היסה או יוסר נעה כגיסה בבל, וא"כ לרוך לסדם כמו שניאדסי בסנים, וסבן. ומכחים הקדמוים לא יסשבו באמם רק סרם, ואמרו הסימן להארצעה המלכיום אשר וכן בדברי היוםימון מנצח כי סרם כבסם אח בבל מיד בלמחצר ואו היו שני מלכים סמדי בעם כניסם בגל (בססדי סעמים). אולם בדברי סטופר שלאמן מישאמטיני הפרסי ווסיבת לחדי ופרם (כ' כ"ח) ופי דפ"י שם ופרטון לפון רבים ויחוז על פריטם החלוכה הכצום פרם, הנה לך שסעילך הוא פרט כבשה את בבל, וחם שכבא ישעים (י"ג נ"ז) הכצום פרס, הנה לך שסעילך הוא פרט כבשה את בבל, וחם שכבא ישעים (י"ג נ"ז) וסרש יחשוב לאחר כמ"ש בביאורי לשי" ח', כי האנום היא, כמו שימשרו כל ביסני קורות הקדמוניום כי מיד בבל לקחה סדש המלוכה אחר שנסרג בלשאטר בלילה בשמיחו שכור כ"א כ"ן וסשכרתו שרים וגו") ומות שרתה בלשחלכ ופרסין וביתר לו קניתל פרם מלכותך הוא ושריו בעשומו לחם דב (דמאל ה') כתו שמפר גסימפונעי היוני (ככצואם ירמים וחלבו סליסא" די כסשם זבו' יסובב על חלבוס פרס, אמנם בכל דניאל יראה כי מדי מלכום כשדים, ונכאה מום כי מדי מלכם החלה (ועי רש"י ה' ג' צוה), וא"ב יש לשרם פרשאם, וכן אונר (מ') בשנם אחם לרדיום כן אחשרום מודע מדי אשר המלך על גם אתר עם (כ"ע) הניאל דנה הצלה בחלכות דריוש ובחלכות כרש ים מחלם בדניחל חתר שנבריב בלשחלר כי חתר ודרום מחלם קצל מלבוסם " מה שאמר דניאל פה (ל"ט) ובסרך הקום מלכי ארע מירך יסובצ' על מלכים מדי (,

מוקדון כמכואר כדניאל (מ' כ"ב, י"ס ד'). חיה הרביעית היא מלכות רומא, וע"כ

כשבעשי באפי, באפ"י טעריקון בבל אדום פרס יון.

כל הנכיאים, ויכואי פה גם משרת כל הנביאים כנכואותיהם שלא יטצא גם. כהם שמצאו סתירות בנכואותיו. גם להראות כי כל נבואותיו עולות יהו עם נבואות שום פתירה ושום דבר כמל, וכי כולם יפוכבו על קומב אחר, וזה החלי:

אף כי לפעשים חיו נ"כ מלכים מעם מדי, והגבוהה עלתה כאחיונה כי פרט למעלם כפערט), ודגך רואה כי מדי ופרם כוללם איל אחד כי לאחד יחשכו לקחה המלוכה מן מדי קודם כיכוש ככל (כי כורם כפרסי לקח כמלוכה מן אף כי שלכות פרם כללה שניהן עיקר ביניהן היחה פרם והיא משלה על מדי מהם ר'ל מן מלכי צפון יצא מלך אחר אשר בתהלתו יהיה קשן וצעיר כמו העולם מזרח ומערב צפון ודרום כפיש גם ברניאל ("6 ל") וראה כי מן האחת אשר יעמודנה מנוי יון כי מלכות אלכמנדרום נחלקה לארבעה חלקם כיוחות נשברה ותעלינה חזות ארבע לארבע רוחות השמים וירמוז על ארבעה מלכיות בכלל, וחקרן הנדולה הוא מלך יון הראשון הוא אלכמנדרום כמו שפי בעצמו כמבואר למעלה בסי כ'. אחרי כן ראה הצפיר השעיר מלך יון ר'ל מלכות יון אטטיאגאס המדי כמו שיספרו סופרי קורום עולם הישן ואה"כ כגש בגל ע"ש וטי יטים בקירוב כמבואר בספר החשמונאים ובספר מאוד עינים פמ'ג ע"ש. ואח"כ אוא הקמנה, יוסר התמיד וישמיל המקדש (ח"ם וכמלך ממן מקדמו, ל6 מיתרינו רוחות האחרות נגב ומורח וצבי הוא מערב, כי הכוונה כמלת צבי על כל ממלכות שאטר ג"ב שם ("6 כ"), ובאחריתו ינדל ויכנוש גם כל החלקים גם את השלשה בשנת קמ"ם נשנר כאפס יד כמו שננא דניאל פה כי מת בתחלואים משונים נמשכה מן שנת קמ"ג עד שנת קמ"ם למלכות יון, והנא אלפים ושלש מאות יותנן כהן נדול החשמונאי וכניו, והוא השהות עצומים ועם קרושים, והצרה הואת ות"ק), הוא אנשוכם עשפנום הצוור אשר צרר את ישראל בים מחחיהו כן אסיפטם נהן פשל שומם בחיכל היא צורת כוכב צדק יופישלר, כמבואר בספר החשמונאם ס' א', וקדש וצבא ר"ל צבא ישראל מרשם הם למרשם, ויאמר מתי החזון התמוד ור"ל חזון התמיד שיבשל, והמשע שומם תח, כי אנשיוכם חנחן על החמד במשע ר"ל במשע ישראל חנחן זמן לדיוח במל: (ת) עד בוה: (יא) ועד שר הצנא הגדיל ר"ל על ה' בעצמו שר צבא השטים: (יב)וצבא ויחודה את חמאתו אשר חמא כישראל כמכואר שם וכיוטיפון ועם"ש כסי י"א כמ"ש נ"כ להלן (כ"ג) ובאחרית מלכותם כהתם המשעים, כי נכויתו כל הפושעים אלי עד עדב בוקר אלפים ושלש מאות ר"ל אלפים ושלש מאות ימים (כי יום המלכות לישואל כמו כסימנים הקונמים, כי פה יסובב על נאולת ישואל עיי טישראל כטו שכחוב על ספר החשמונאים, והגך רואה כי פה לא נבא על שוב יכום ערב וכוקר . כמ"ם סכמוב בר"ם ברחמים) ונצדק קדש, או יצדקו ישראל

הוא חצי שנה, הן שלשה שנים החצי שיהיו כידו לסרמס כמש"ח כסימנים

וכן פרשו הקדמונים ע' מאור עינים פס"ג, ועדנין הם שתי שנים', ופלג עידן

הבאים. ואח"כ שלשניה יהעדון ונו וכל החיה חשמר, והמלכות חנתן לישראל

עדן, עדן הוא שנה בארמית כמו ושבעה עדנין יחלומון עלוהי (לימל ד' י"ב)

ודהם, והוא גוג מלך המגוג שנכאו הגביאים וינתנו כידו עד עידן ועידעין ופלג

וסא אשר בימיו הושע יהודה יקום אחריהן ויכבוש שלשה מדינות מן העשר הגדולים, ושלשה מן הראשונים נעקרו מפניו, וכיאר בעצמו שמלך האחדון ממלכי עוד ראה דניאל קרן קשן האחרון (זמו לרשמי מי, מלם חמרי מחתר מם פטוק מי ווכלמים מפטוק כ"ד וממכן יקום מפרים וש' רש"). עלה אחריהן אחרי העשר

מרונקים גם מקצחם יהיו חלשים ומקצחם חוקים כמו שנכא שם (מ"ג מ"ג).

ותפלג למפלגות ומחלקות ארצות כמבואר שם, והכוונה שתחת רומא יהיו עשרה מלכים, וכוללם רומא החיה הרביעית. אך לא אוהנים וא"ז ואינם כאיש אחד

מדינום), הוא הענין אישר אבור בדניאל כ' ג'כ אשר כלכות הרביעית תפוד סמלך כאמרון יקום אמריהן ושלשה מלכים מן כעשרה ישפיל, כיינו שיכנום שלשה שביו נימד) על מרינות שונות לא שירוה זה כסור זה. (ולכן למר מכקרן כקטן הרביעית יהיו עשרה מלכים, ומשמע מדבריו שיהיו כולם ביחד (כנוו הקרנים

יישפל מלכיהם, ובימיו הדיה עת צרה לישראל, וירצה לשנות מועדי ישראל

ראה איל כעל הקרנים מלכי מדי ופרס כמו שביאר כעצמו, והשתי קרנים אחת גבורה מן השנית והגבותה עלתה באחרונה, ירמה כי פרס גבודה מן מרי.

ד הנבואה הואת תסוכב על מלכי יון ומפלתם, וגאולת ישראל על ידי ההשטונאים וינ"כ הגבואה הואת לא כאה טחושה כ"כ כטו שאר ננואותד.

כמשיה ושם היא אחר כלות שבועים שבעים, כי אנחנו נאמין יותר לחכמינו ז"ל ל"ש ודו"ק. גם נואה כי היא נבואה אחת עם סי' מ' שנוכר שם חצי השבוע פסוק י"נ ירמת על המשח, ושכח שם כי היא נכואה אחת עם עידן ועדנין ונו" כדכרי כעל מ'ע פט"ג, ע"ש כי דורה כי כר אינש עם ענני שמיא שהוכא פה וועבוהו, (מוה ראיה שלא נכא על ההשמונאים כי לא נחקיים אצלם שלא היינו להמשיח שיכא עם ענני השמים עד עולם, וכל מלכי הארץ ישמעו לקולו

שהנית השני לא עמר רק ת"כ שנים וכמו שית' ודו"ק).

אמר ושניין די פרול לה ונו' אכלה ומרקה ונו' כאשר נכא נ"כ למעלה (כ', מ' "ם"). והקרנים העשוה שהיי לה ביאר רניאל (לכלן כ"ד) אשר תחת מלכוח חית

לעניון הגריפס, ודו"ק.

ליע אי). ולכן פיי ששבחומים כוללות גם יובלות אף כי יובל לא כקרא שם בשם שבת, ומדברי שני עונם ח"ל שנים סכוונים שומנת אחרים, והמפרשים פיי גם שם עון סשמות (וע' שנהרין שצעים שמעוק שנה שלא שמעו בהם שני עונס אשר זמן כזה יענו ה"ץ שנים, ומ"ש ציחוקאל ל". ") כפשע הכמוב ביוקרה כ"ו ובדה"ב ל"ו שבסומים ופסרגום שם שמשאם, ולכן נחשנים

דמיאל פס מעופר כמו שביארשי, וסבן.

על משום כן יוסף כי שול נקרל משום בלמם ועמ"ם בזכרים י"ב כזכ, ושם (י"ל י"ו) **) ולדעם המדרשים כי המשיח כן יוסף יהרג בעם מלחמם גוג י"ל שיטובב פה

וחסו דומו באמרו נביד כי סוא מביד על ישראל לא בערך משים האמיםי שיםי " וכנית ש"ש), ולפלן אומר על מלך סרומיים ישמים עם כניר הגה שיהים עוד אולם לה משים ככורם, וסבן.

כי בהחלה יעשה ויכרות ברית שלום על שממה אחת היא שממה קשבעים שוממות יסובב על העיר שוכר: (כו) והגביר ברית לרבים יסובב על נגיד הבא וכים במ"ר לוכם לספפולמום ג' שנים ומחלם וכו' ע"ם) והוא אוטרו ואהוי השבועים כי בשנת התכ"ד נהרג אגריפס מלך ישראל כמ"ש סופרי הקורות (עי' למח דול מדכריו וכמס"ס). ושבועים ששים ושנים חשוב ונכנחה ונו' ר"ל על ס"ב שמשות יניעו לשמשה, (ובפורם"י לתר כי כשלשם שים יכיו בחשבון השמעם הפבעים ולדעתו משחו ננור") הם שבועים שבעה, היינו מ"ם שנים, ואף כי יש שלשה שנים על כנף, ויחן אותו כמקום קדש כמו שאמר דניאל (י"ב י"ה) וכש שנמצא הנית שני כידוע, ועל כנף שקוצים משומם ר"ל שהגכיה השקוץ משומם כמו דברו ועוד בחצי השבוע ישבית זבת ומנחה, והיא שנת תחכ"ח כי או נשרף (ספישות) ששמלה) כמו שימפון ג"כ כותבי הקורות הקדמוניות, אולם לא יקיים ועד קץ מלחמה עד סוף המלחמה שהוא עד כלות השנועים שנעים נחרצת וקצו בששף ינובב על הקדש או הנניד שזכר ויתכאר הכוונה להלן ("6 מ"כ) ע"ש. הרומיים נגיד הבא, והוא ישחית העיר והקרש כמו שנבא גם זכריה על גוג (י"ד כ") למעלה בהערה שנקראו משיח נניד ולחלן ("ל כ"כ) קראו נניד ברית ומן היום מישראל כי כל מלכי ישראל נקראו משודום כמ"ש דום"ג והמפרשים, ועיין ששים ושנים יכות משוח ואין לו *") כמו ואיננו ר"ל שלא יחיח עור מלך חבנה ורושלים שימשכו ימי עמידתה בצוק העחים תל"ד שנים והוא שנת תתכ"ד אינו בן כי שמעם השבעים עלים יסובג ושגניר. ברים לרכים שבוע אחר כמבואר יותר כבר יישבו המפרשים כי אך שמשות חושב, ושנים לא חושב, מה שלא הפוסי שקראו בישעוה משיח ה' (מ"ס מ") ווהו להשיב ולבנות ירושלים עד כספרו העמים, וכחצי השנוע השני הזה שהוא שלשה שנים וחצי עד כלות שנהרג אגריפס נכרת. תאר משיח אך תאר נגיד נשאר כמו שיקרא למלך

החורגן הראשון שהיה בשנה של"ח לאלף הרביעי, עד שנה ש"צ כשמלך כורש בפוש החשבון של הארבע מאות ותשעים שנה הג"ל, כי עד בנין ירושלים מן כמ"ש רש"י פה וכמו שביארתי בביאורי (מלפטי ג' מ"ם): (כדו) אדוך כן ביאר ולמשוח קרש קרשום, כי המשיח כן דור אחר השכועים שבעים יבנה המקדש המשוח יבשלו הגביאים כש"ש (זכרים סיי יינ) (סרס"ג וסרד"ק צפירופם על דניאל) עד הקץ ושאו והלאה צרונים להחקיים ויצאו אל הפעל, ויש שפירשו כי בעוד פ"ד, ולהתום חוון ונביא כי כל הנביאים עד המשחיינבאו וכל חיונותותם חיו המשיח כן דוד שיצריק העולם לנצה כמיש ירמה ונתנאר כמאמר ימות המשיח בתקומום רכים), ואומרו ג"כ ולהביא צרק עולמים אור חשבועים שבעים הוא כמו שובאו גם שאר הגבואים (זכרים ג' ט', יסעים ל"ג כ"ד, וירמיםו ויחוקאל ולהתם השאת ולכפר עון כי עם המשיח יכלה המשע ותתם החשאת ויכופר העון ויעודיו שהוו כומנו והוא סוף ימי הבית השני וזהו אומרו לכלא הפשע מאות והשעים שנה מעת חורבן ירושלים עד הקץ האמיתי היינו ביאת המשים. היתה על שבעים שמשות שנה (ע' ילקוט נסס ר"י סכ), ואח"כ תהיה הנאולה ישלאו (כמ"ם סס כ") וישכחו כל הצרות ותבא הנאולה האמיתית כמו שנראה בחורנן המקדש היחה לא כמו שירמה הוא כי רק שבעים שנה לחיבות יוושלים פקידם שימראל יחייםצו צארץ ימראל וצאיק סמסים, קודם ציאח כמשיח) היינו אובע האמתות כי שכעים שמשות כשלו כיכי שכתם בארץ ש) (ולפנעים פנם חסים כק בהשקפה ראשונה מדברי ורטיהו כטו שניארתי שם (מי׳ כים וכ׳) אך הגירה

מלכותם, כי הרומיים לקחו המלוכה מידיהם ויהיו עבדים לדומא כידוע. רק נשיאות לשעתה ולא מלוכה אמיתית (כנע שמתכה כיוםיםון על יכודם כתכני החשבונאים (ומים כ"ח) כי לעם כך כמון כ"ל כך מלכום יון כרבעם) שלא היתה ומהננואה הואת יתבאר עוד להלן במי "א, וכן מה שאמר ועל שכלו והצליח ע"ש, וכל ימיהם מחלוקה ובצוק סעחים כמש"ח) כ"א על מלבי יון אשר ובאחרית

מ (כד) אמרן לו, שבועים שבעים וגול, היינו שביארו לו כי הנודה

מומה בירו ינואי שם ע"ש.

שלה המקיים יכפרו כם' ע"ם, וכוח מפורש נגמי שם שאומרים כיון שבוניע כקן ולח עצמן של מחשבי קיצים (ופי נפגע יכורס נפם מכמי ספרד דכיינו פאח"כ בראומם ויכמיו בה' וע"ב רבו המישעים בימי החשמונאים וכן ארי"ל (מכמרון 5"ז כ') תימח נ"ש בניאורי ואח"כ כראות הפריצים כי לא נתקיים והמשיח לא בא ונכשלו

הצפון ישם פניו לכא כתקף כל מלכות מלך הגגב כי בתחלה כבש זרועות הגגב כה שוכ לה יכה כו' ע"ש): (יו) וישם שניו לבא בתקף כל מלכותו ר"ל שהמלך

אשר היו תחת ידו, ואח"כ ילך למצרים ראש הממלכה ותוקמה וישרים עמו ר"ל

ר"ל שלא תחקים הרבה כי תמות ולא לו תהיה. הוא המטופר בספר החשמונאים

יתן לו את כתו הימימיה כדי שיהיה שלום, אולם זה יהיה להשהיחה ולא תעמור נם עם ישראל יהיה בעזרחו, וכת הנשים יתן לו להשחיתה ר"ל שמלך הנכב

(לם מיתריב כלוים) חופתו לו אשר היה חרפה לו שחירף אותו, בלתי חרפתו לאיים לאיי חים ולכד רבים, והשבית קצין שלהם (כי כיו לכם קצינים) ויעמיד קצין אחר מן מלכת קלאופטרה מלכת מצרים שלקחה מלך הצמון ע"ש: (ח) וישב פניו

ישוב לו להקצין ולא שיהרג אותו והכן: (יש) וישב פניו למעוץ ארצו למבצריו ונכשל ונפל ולא יטצא שיקרהו אסון בדרך: (כ) מפה והלאה יחל להאהיל

ישחית רבים, והשחית עם קדושים ועל שר שרים יעמוד היינו על אלהי ישראל ובאפס יד ישנד ה"ל כלא כח ומלחמה ע"ש. והוא אומרו פה מטנו מלך עו פנים ומבין חידות ועצם כח ויצליח ומרמה בידו. ובלבבו יגדיל וכשלוה אור על נכואת וחזון דניאל סי' ה' ע"ש כביאורנו, כי שם אטרו לו כי יעמור

בתחלה בדרך כלל קורות המלך הזה תהלתו וסופו, ועמר על כנו מעכיר

במלחמה. ואח'כ יספר דרך פרש תהלוכות חייו ועמד על כנו גבוה ולא נתנו

נוגש הדר מלכות וכימים אחרים (כ"ל למן מועע) ישבר ולא כאפים ולא

(כב) חרועות השמף ישממו מלפניו וישברו לדעתי יאמר על המלכים היושבים

על לשון ישטסו מלסניו וישברו. וגם נגיר ברית ר"ל מלך היחורים נגיר ברית קדש: (ל) ונאו בו ציים כחים ונכאה ונו', כי בחחלה החלו הרומיים לכבוש

את ממלכות הצפון כירוע מדברי היוסיפון ואח"כ הלכו הלוך וגדל עד כי גדלו

כחוף ים דגדול ולכן קראום זרועות השמף (מעערעם מאכעע) ואמר לשון נופל

מעביר ונוגש הדר מלכות כי הוא נכוה באמת כמ"ש בסכוק שאחר וה. והכן.

עם דברי החזון הנ"ל כאשר הם לעיני הקואה. מעביר נוגש הדר מלכות פי עליו הור מלכות ונו' עד פסוק ל'ה כמו שיתבאר והדברים האלה מקבילים

לבניו כ"א לשריו נידוע, ולאחרים מלבר אלה ר"ל כי מלבר הארבעה החלקים שלו ועשה בהם בהמבצרים שלו. ויש לפרש עוד כי פלות אל החיל מובכות היה מלך הגוב המלך הגדול: (ו) ולקץ שנים יחחברו ובת מלך הגוב תבא לקו חלקו כרוח אתר מארבע רוחות העולם. ולא לאחריתו ר"ל לא נשארה השתורו סם המות, ומלכותו נתהלקה לארכעה הלקים, ושריו הלקוה ביניהם כ"א ינשאו להעמיד חזון ונכשלו ר"ל שירכו כי כא העה שנחקיים החזון הידוע ברכרי (יג) ולקץ העתים שנים וגו' עד הנה היה מלך הנגב ברום המעלה ומעתה והלאה במלכות מלך הנגב יסובב על המלך הצפון שבפמוק שלפני זה שאף שיבא על כלך הצפון וכן שיעור הכתוב ויבא אל חיל כלך הצפון וגם יבא בפעוז כעתים ההם: (ו) ועמד מנצר שרשיה כנו ר"ל על כנו על מקומו במלוכה הנגב סטמלטען) ולא תעצור כה הורוע ולא יעטוד הרועו, ר"ל גם כה הורוע לא אל מלך הצפון לעשות מישרים, ר"ל ימודות על אדני המישור (כיכטונע מכי שריו רוחק עליו, כינוי הנסתר יסובב על שלך צפון שיוכור בפכוק ז' כי מתחלה הגדולים עוד אחרים קבלו מלכות באיזה מקומות: (ה) ויחזק מלך הנגב ומן המקדוני כידוע: (ד) וכעמדו חשבר מלכותו ונו' כי חיכף מת במלחמה ששריו המשכילים יכינו כמ"ש להלן ("6 י'); (ג) ועמד מלך גבור וגו' הוא אלכסגדרום זננו הלומותיו והיונותיו, כי אף כי גם פה כאו הדכרים סתומים ותתומים עכ"ז כל הנכיאים אשר קודם ביאת המשיח יתנבר מלך הצמון הוא גוג ושמף ועכר החל מלך הצפון להתגדל עד מאד כי בא כחיל גדול וכרכוש רב וורועות הגגב עור כנגב ישוב אל אדמתו ריקם: (י) ובניו של מלך הצפון עוד יחגרו ונוי. וטבצר שלך הצפון ועשה כחם בהחיל ובהשעוז, והחויק כחם והכן: (מ) וכא ייבא אל החיל שינא אל כחו או שיקבין חילו, ויבא במעוז מלך הצמון במבצר יתנתן ר"ל ותמסר ביד מלך הצפון היא ומכיאיה וחיולדה ומחזיקה בעתים ר"ל תעצור לעשות שלום גם הורוע בעצמו לא יעמור ויתקיים לפני מלך הצפון, לא יעשדו כם"ש להלן: (יד) גם רבים יעטדו על מלך הנגב. ובני פריצי עמך עם עמי צפון בכל ארץ ישראל וכלה בירו כאשר נכא יואל וישעיה ויהזקאל

נבואותיו (נסי' ז' ז' ס' ט') ופה יבאר לו בשמתם כל המלכים אשר אלדהם יא (ב) ועתה אמת אגיר לך וגו' ממה עד מוף הממר יכא חותם כל

סי' י"ב כטנואו שם באוך. גם מטרת הגבואה הואת שם תתבאר בארך ע"ש. השנועים שנעים שאו ינא צדק עולמים כמנואר חזיה העת צרה שננא לחלן

אלכמלדום מוקדון ע"ש, כי סה הוא אחר אלכמלדום כמצואר. אלכמלדום מקדון ע"ש, כי סה הוא אחר אלכמלדום כמצואר.

של הקדש בשמף כאשר יקוב מלך הרומים בין ימים להרצבי קדש (ע' למעלם לו, כי יבא במצוקה גדולה, ויש לפרש שחהו ג"ב הכוונה למעלה (מ' כ'ז) וקצו ונא עד קצו ואין עוור לו, יש לפרש ני הר צני קדש ינא עד קצו ואין עחר: ישראל שנכאו כל הנכיאים: (מה) וישע אהלי אפדנו בין ימים להד צבי קדש ריל שינישה להם כרצונו כנ"ל. עם אלהי נכר אשר יכיר ירבה כבור לכל אשר. מקבילים עם הדברים שאמרו לו או כמש"ח: (למ) ועשה למבצרי מעוזם: המשוח עם ענני שמיא והמלכות יקכלו עם קדושים ע"ש. הרכרים שיאמרו פת במחיר (פעלהלליםמום). --- (מא) ובא בארץ הצבי ונו' היא ביאת גונ על אדמת יפיר את אלהי נכר ירכה ככור והמשילם ברכים את המכירים יוארמה יודלק ורחם וימסרו ישראל בידו שלשה שנים הדצי ויהיו כצוקה נדולה ואחרי כן יכא והלאה ידבר על מלך הרומיים מלך כתים שזכר כי אחר שכבשו הרומיים בתחלת כתים המלך הצפון החדש. פה יחל להאהיל אור על נכואת וחזון דניאל פי' כ' נונ הנוכר כיחוקאל אשר כלין לצד עילאה יכלל וירצה לשנות כחעדי ישראל ום, ל מיש בכיאורם שאמרו לו כי מלך יקום לרומים ותוא יהיה האחרון הוא של העולם כירוע. וה אומרו ועשה כרצונו המלך בהא הירועה הוא שתכר החלה אלישה וחרשיש כתים ודודנים (כלמים "ד) וגם הם יושבים לצפונית. מערבית אמר זכרים ועורלסי בניך ליון על בניך יון ע' ז"ב וכבן). כמ"ש הכחוב ובני יון את שם מלך הצמון במקום מלכי יון הצמונים, וכפרם כי נם הם מבני יון (ולכן: מלכוחם את ממלכות הצמון ולא הגגב שהיא מצרים כמבואר ע"כ ירשו גם: דם למועד ולא זהו לץ הגביאים האמיתי: (לו) ועשה כרצום המלך ונו, מפה ישראל ונם מן המשבילים עצמם יכשלו איזה מהם לצרוף בהם יונוי כי עוד שמדבר מהם, שילוו על המשכילים רבים מישראל ולא כלכ שלם לה' אלה: הביהמיק כיא חללו אותו כידוע, וגלוו עליהם רבים בהלקלקות יסובבי על המשכילים: המקרש המעוז ונו' כמבואר למעלה מי'ח'. ומ"ש וחללו כי לא החריבו אז את: מישראל המיתו את אנמיוכם עפיפאנום האכור לכא על ירושלים: (לא) וחללו: שהאוץ דברי עוזבי בריח קדש, כמבואר בטפרי החשמונאים בי המושעים: וסיתן יצמוחן מרומאו. ונמיש בישעיה ב"נ. ושב ויכן על עחבי ברית קדש דיל מאד, כחים הוא רומאי). כמו שחרנם אונקלם ע"ם וצים מדר כחים '(מוכר כ"ד)

ואיך ידבר פה אחד עם הנביאים הקודמים לו והמאוחרים לו, ואומר ככר נחמאי רעתת, ראוי לבאר קומב כל נבואות דניאל אשר עליו יסובבו כל חזיונותיו,

(י'ם ליס) לצרוף וללכן ונו' על כל יפו הבית השניוכן נכא וחקאל (כ"ב י'ט כ') יחמשה ימים המשיח, נכסה ופי ע"ש: 🔊 יחבררו ויחלכנו ונו' וכן אמר לטעלה ע"ש שבוה תבינו, וכמו שנבא זכריה ("ג' ט") כי כיום מלחמת נוג או יהיה אלף שלש מאות שלשים והמשה, אמרו במדרש רבה (פ' נמל פי"ל) כי ארבעים סכוונים שלשה שנים וחצי הסכוארים. ומה שאמר אשרי המחכה ויניע לימים ע"י מלך הרומים הוא נוג כמבואר בסי מ', הם אלף מאחים ותשעים ימים שהם השבוע שנוכר ג"כ בסי מ', כמבואר שם, (מלה כהרס"ג מ"ח מסי למוער הוה ונו: (ז) כי למועד מועדים וחצי וככלות גמץ יד עם קדש תכלינה כל אלה, תכלית הביוור ווצירוף הגדול וכמשנ"ת שם גם מדברי שאר הגכיאים וכטבואר מנימום ש"ם). וביאר לו אח"ב ביתר ביאור שמעת הוסר התמיד ולתת שיקוץ שומם עדן ועדנין ופלג עידן המכר" למעלה כסי ז' שהם השלשה שנים וחצי החצי יכאר לו כי העת צרה הנ"ל לא תמשך יק למועד ומועדים וחצי ונו' והם יכות המשיח פ"ג ע"ש בחערה חשיכת לפה וכמו שאמר להלן ואתה לך לקץ על כיאת המשיח ונאולת ישראל ינבא ג"כ על תחיית המתים כמו שנת' כמאמר החיים ימלש כמנואר שם: (ב) ורכים מישני אדמת עם יקיצו וגו' אחר שנכא מלחמות נוג כמנואר בדברי הגביאים הקדמים, ואך זיע קדיש הכחוב בספר ההיא ימלם עמך כל הנמצא כתוב בספר, כי כל רשעי ישראל למבה יכרעו בעת הצפון על ארמת ישואל, והיא הנקראת כדכרי רו"ל תכלי משיח כיווע. ובעת ועל מלבי הארמה על הארמה כמ"ש ישעה (כ"ד כ"ל), היתה עת צרה וגו" ילטר זכוח עליהם כי בעבור שיבא הקץ לכל העמים, חוא דבר נדול מאד, כי היא העת צרה הגדולה אשר נכאו עליה הנכיאים מקדם כיום כוא נוג מלך וכל שרי מעלה יחעורו לנגדו כי ביום ההוא ימקד ה' על צבא המרום במיום ונו ר'ל ישחתק כפי רש"י, שלא יב (א) וכעה ההיא יעמור מיכאל

פטוק כינ), והמפרשים פורשו על מלך הצפון שהוא יכא פה עד קצו אתי וקצו בששו וקצו של נגיד הנא הוא מלך הרומיים כששו כאשר יקרב כין שיכלו המועד מועדים וחצי שיאמר לחלן מי ייב, וכן יש לפוש לפייו למעלה ימים להר צבי קרש, ועם"ש שם.

בן דוד, א"כ לא יסתרו הכתובים כלל, שבוכריה נכא על משיח בן יוסף (נ"ם כן יוסף, אולם לדעת כל המדרשים שינאו שני משיחים משיח כן יוסף ומשיח זיא הדעה האטיתית אשר אטר כלו כל הקיצין ואין הדבר חלוי אלא בחשובה, יטות המשיח פ"ד ע"ש. העולה מכל דברינו, כי דעת רב במנהדרין ("ץ ע"ב) סיטב בוכרים) ודניאל נבא על משיח כן דור שינא מגן העדן כמכואר כמאמר הרע שנהרג כדעת אחר שם בסוכה (כ"נ מ"). ואולי לא יאטין בכיאת המשיח רואה כי האומר בסנהררון שם פי' הכתוב והבישו אלי את אשר דקרו על יצר יקיא הענין בעצמו, כי הענין בעצמו הוא ביאת המשיח, חה הענין הוא צדרי וחבן. שהענין בעצמו יהיה על התנאי ואם לא יבשל? ויש ליישב דבריו כי זה לא שהמשוח יכא עני ורוכב על החמור, וכדניאל (ז' י"ג) אומר שיבא עם ענני נל האומר כסנהדרון (ליס לי) על סתירת הכתוכים שכנכריה (מ' מ') אומר ביושה (כ"ט ול") בזה וע' מ"ע סוף פנ"א והרס"ג מ"ח ורו"ק. ומוה יש שאלה בוה, כי התנאי הוא רק על הומן, ולא על הענין בעצמו ע"ש. וע' ג"כ מ"ש לא נכשל ויכא זמן אשר יצאו אל השעל ויכולאו ברצון הש"י, ועם"ש בחני שבים: הבית השני לא נתקייםו אף שהיה כן רצון הש"י עכ"ז הענינים בעצמם ומלואותם לומן מאוחר, לימי הבית השני (ועמ"ם נמיכה מוס), כן חוא פה אף עכ"ז עניני המשיח בעצמם לא נכשלו, ונכאו הגביאים האחרונים את קומם אך בהזמן יש שינויים כמו שנתבאר למעלה. כמו שראינו במנדיב ויחוקדוו אחר כלות השבועים שבעים עד עחה. אך כאחרית חימים ימולא חכל כמו כל שישום לא היתה לו מפלה, ולהפך הגלה ישראל וירושלים נשארה שוממה אף הנאולה אטר (זכרים ל) ושבת עד ה' אלחיך ושמעת בקולו ונו' אם יחיה (יסטים נ'ט) וכא לציון גואל ולשכי פשע כיעקב וביארו ביומא (פ"ו ט"ב) מה וכן אמר ר' יוסי כווהר פ' שמות ע"פ ויקם מלך הדש ע"ש, וכמ"ש הכתוב (ובום ים ליישב ג"כ חלוח אל סיכלו בחלאכי ג' א' עח"ם חם ודו"ק), אולם אשר אני השמים, והשיב זכו עם ענני שמיא, לא זכו עני ורוכב על החמור, שאיך יחכן שאף שבימיהם ההם לא נתקיימו עניני המשיח אף שמקדם היה כן רצון השיי, רברי הנכיאים אשר עניניהם בעצמם לא יבשלו, ורכר מדכריהם לא יפול ארצה, שעם וכא לציון נואל משום ולשבי פשע כיעקב, וכן משה רע"ה כנבאו על

יין ח"ק), שלא גם כל אב יכלל בחוכו ארבעם דורום ואעפ"ב אתרו שם כי גם אב לא ישא בעון בכן כמאמר סמורה ש"ם, (ועמ"ש בהערה לפ"ג ממאמר ימום המשיח באם ודו"ק), אך הישוב האמימי הוא כי קיבל על עלמו ברצונו כמ"ם רו"ל בסמיקמא יחופאל מיישר אם יחופאל בעבור עון ישראל וכו' משל לחלך שסרחם עליו חדינה כו' קומי אורי ום' שם אשם ע"ש. אמנם צ"ע דברי הש"ש גסנהדרון (ל"ע אי) לענין חובוד מונגד? ואין לאמר בעבור שכלולים בו נשמום ישראל (ע' ביאורי לשעים ש"ג צלם זם לם יושר חים בעון חמיי, וח"כ יקשם על במשים בקושים היושם עובים חשם אַל מממה מדברי הש"ם בסנהדרון (כ"ז ע"ב) על וכשלו איש באחיו בעון אין של מממה מדברי הש"ם של הייוע כשהיה בידו למחוח ולא חיחה, אולם חלאים ומכפר עונות ישראל כמ"ש כסנהדרין (ל"ח מ') וע"ז יקונן הפיישן כמוסף ישראל אז כנכואה ישניה שם וכל הגביאים, רק בעכור חמא ישראל בימים פשעינו עומס והוא מחלל מפשעינו *) וכו' כמו שנת' שם כהערה ע"ש. וגם ליוה"כ פנה מנו משיח צדקנו ואין מי לצדקנו, אך זה נשאר לנו עוונותינו ועול לגן העדן ולא בא אלינו כאמרם בירושלמי וכמדרש שם, ושם יושב ביני סוכלי ההם (ומי יודע מה מטאמס?) נשתנה רצון הש"י כטו ביטי חזקוה וגלקת הטשיח זבר וכפי החרגום יונחן שם, והיחה עת גאולת ישראל ומפלת גוג על ארמת פ"ד, וכמו שנכא ישעיה (ס"ו ז') בנבאו על גוג כשרם יבא חכל לה והמלישה

מכם אם בגדולים וכו', כי באמם בגדולים בידם למחום, ול"ע. ובכחוב עלמו לא קשם

שקיבל יחוקאל על שלמו ברצונו, והכן.

המשוח האמיחי ביום החורבן והיה שמו מנחם וכמשנ"ח במאטר ימות המשיח נכואותיו והזונותיו בסנטן אחר, ועם נכואות כל הנכיאים כטכואר.. וכאמת לפי או, וכמו שנכאו הגביאים על ימי הבית השני וכמשנ"ת למעלה, וכוה עולים כל ייבא צרק עולמים וימשה קדש קרשים כמנואר שם, כי כן היה רצון הש"י הצפון הוא יהיה נוג מלך המנוג המלך האחרון לרומיים שנכאו הגביאים ואחרי המקובל אצלינו נירושלמי ברכות מ"ב ומדרש איכה רכה ואסתר רכה נולד השבועים שבעים היינו הצי השבוע אחר הסרת התמד תהיה הגאולה האמיתית כמשנ"ת שם, והיחה הכוונה כנכואה רניאל אשר מימום מלך הרומיים מלך כל הגביאים כי בכלות שבועים שבעים לחרבות ירושלים אז יהיה הקץ האטיתי כי לא כן הוא כי על סוף יכוי הכית השני ננודה הגורה ועל הוכן הזה נכאו לחרבות ירושלים בתחלת חבית השני תהיה הגאולה האטיתית, ולכן הודיעו לו האברבנאל פי כחוקומי), ולכן דימה דניאל בסי שי כי חיכף בכלות שבעים שנה האמיתית וביאת המשיח כמו שנתבאר למעלה בראיות בכמה מקומות (וכ"כ לנו בדברי דגניאים, אשר כולם נכאו מה אחר על ימי הבית השני דגאולה

לוח איזה מעיות וחשממות ותיקונים

	יסיסי	ולויננ	50	0,00	על משים בן 177	שישפול		व व व व व व व व	ממנום מנהום	בסיכב	, gg	dead	53	25.5	cqcaa	C, F C, S)	35500	1000	200 330	9	ซี	.cdcaa	, J	כפכלים מנסיגים	צכנונו הפשום	Eacd		משועעים ומנהיבים	
		ולינו			ממכ צפי שמום	-	J. J.	מנכים פי"ם כי	מלהום והעולם	s.andqc	כנממ	degra	g	* 0.0	tops	ĵ.	977030	ויסים	330	פיל				בפכדום מכסינום	בכנונוה משוע	EGIC	ומכהיגום	משוממום	
	25	12	33	12		8)	6	o.	Š	ď	80	6	6	71	6	N	8	22	24	10	12	24	,	ی	5	•	=	를
		120				1		96	95	94	91	1	79	17	67	64	61	59	0	2	49	4	25	38	37			35	-
ומוצב בהעלם מתבומכ	סעיקר נשאר צצחי'חודר	כלכ"י ז"ב וכמומב	' במעם מכן כנ"ל לדעם	וכן כן ממלבשום בנילוי	D.S.	במלמר כסוכ' סמלו' פ"ב	צערין הלמלום ע"ם וע"	וכ"כ הגכ"ל בלקומיו			כממילים	טנילוי סכללי בטולה	cadedia	रेक वार्ट	phys	מער י"ב	וכ"ם בפפל הישל	153 55	משעל ומועיל	מעם.	. על כום מן מ"ם)	ישכטל בסמלם בימוכו	וכ"כ המפכם צמל נלח	300	ממלמים	150	,	מים	
			לבי"ע כ"ל)	מכר מלום	bio.	ロ"b D"b	व्यं व्यंत्र व्रंट		נכנלות			מנילוי הכנלים	המקכלו	לא יינל	<u>.</u>	ם,,ר	אסר מלום שלו	53 5 5	ימעל ויועיל	יומל או		757	9.	ひか	סלנימוס	3	cıd	cıd	
				9	27			13	17	27 -		26	¢	10	15		9	ű	<u>_</u>	18			32	_	30	25	18	24	
				ည	34			31	30	l.		l	28 8	24	ļ		23	1	19	16			I	14	I	1	9	œ	컱

**) לא הוגמל ממש אך צאם לא היסה הגויכה לא היה מומכם ציסף, וכן לא היה מקיש אומו, כי בכוה מפישו עוד מוץ ממה שפותם להבל לשמא כמו להלן במלכי אשר, ושפ"ש בפ"א בערן דור וישראל ודו"ק.

") ואף יכופע שעלם מכוחותמאום למלכי כנען לרצם כ"ל לא היו בליווי כגואיי כך כמו משה עם פיפון (רצרים שם).

17 64 כי שם לא היה נביא מצוח") — 29 וכן אם אחר הורנ" וכן אם אחר הורג 🌤)

ביאור דניאל כע"ה, ווהו מה שרצינו לכאר כמאמר הששי הוה.

פרחשונה שינתיוד לכם מלך כבתן כו ונמצח תון מחנוקם כלל וחיקם. ובוה נשלם בשניים אין כלכם מדברי כראיום סכ"ל, ובמכרש"א ישב זם אליצא דכ' יכושע בברייםא שטול זכח לו בדור שכולו חייב (צ'ם לי) שטול כדעם שטולל בל"ל ול"י בבביוסל (וכ"מ בש"ם שם (ל"ל א") אם הבעון בעית בן". ובמהדם"א שם, וסתאמר או בזור הושא פעל שלא היחת הנאולה בים חוקוה, וגם כסוף ים הכח השני כסכואר. יביא הנואל ע"ש. ועל זה אמרו ה"ל שם (25 6) לא זכו בעתה, היינו שלא אולם צרקות ווכיות (מכספריכע) לא יהיו להם שיובו אל הנואל, אך ה' בצרקתו ידאו להם וכיות, ועכ"פ גם המאים אין להם כי נתכפרו בתשוכה וכפבואר. ולכן עכ"ז אין בכחם להביא הנואל כי תשוכתם עמדה להם למהרם מעונותם ומשעיהם הנואל כי כל הרשעים יכרהו ינועו, והשלישית יותר כארץ אשר יקרא בשם ה', האמונות והדיעות מ"ח ע"ש. ומה שנמצא בישעה שם כי ה' בעבור צדקחו בעצמו יביא הנואל, כבר ביארתי שם כי שאף שיהיו. שני פשע ואליהם יבא וני, עיש (וע' למעלה בסטוק י' והבן). וכרברים האלה ביאר הרס"ג בספרו ישראל ולא יהיו כנוים ונו' ויביא אותם בספורת הברות ויכור המורדים והפושעים בתשובת ישראל, וכן נבא יחקאל (כ', ל'כ) אשר ביד חוקה יפלון על ואטר ביום ההוא על כי אין אלהי בקרכי מצאוני הרעות האלה ונו' הנה שהבטיח שאמר משה נ"כ (פס ל"ה י"ו) והמתרתי פני מדם ונו' ומצאורו רעות רכות וצרות כמבאי הוא של הבריושא השמיה ומיושב קושיים הרי"ף צעין ישקב שם ע"ש ודו"ק). ואו ינאלם, כי דבר אחד מדברי הנביאים לא יפול. ארצה כמבואר למעלה, וחוא חשובה (כדעם ר' יהוסע. סם בברייהם כראמונה ורב מודם לוה מ"ש, ומ"ש בגמ' שם מעמיר להם מלך כהמן ובעבור הצרוח והרעות שיניעו להם יוכרהו לעשוח ננאלין (כדעם כ' לועור בס), אך באם לא עשו חשובה מרצונם השוב הקב"ה (נ"ז מ"ב) ע"ש, אך אל חשעה לאמר שבאם לא יעשו ישראל תשובה אין נרחך כקצה. השמים משם יקבצך ונול, וכים דעת ר' נתן ור' יונחן בסנהרין

ומשכהו האב ונו' כמבואר פה, וכן מה שאמר (מיקוף י' פ"י) מאדם יפלא מקומות, תכונת על פי המקובל גם אצלינו בקבלה נאמנה כי מקדם נשלח להאדם מלמעלה במוחו ולבבו הרהורים שובים לילך בדרכי ה' להכירהו, וכן מה שאמר בחוון הגלילה (כ"ס) המבקשים להטיב את הארם וע"כ סוים מחמר שם אך הוא (ר"ל הש"י) ישים את פניו במטאנים ג'ב רכוחינו ו"ל יצרו של אדם מחחרש עליו ככל יום לחמיחו ואלמלא נפש בלחי ה' צוה ונו' ר"ל ע"ד תכא לישחר מסייעין אותו, וכן אמרו הוא שקר וברוי כי מחמר לא אמר כן. ומה שאמר שם ("י) לא האמין ע"ש. ומות ראית שמת שאומרום הישמעאלים כשם מחמר שאמר כעל בחוון יונה (ש'ס) הן אלהים לא ישנה את האנשים הם משנים את נפשם (נ"ג) האיש השם את שרורות לכו לאלהים (חנה כי הארם מחחיל ברצונו לישראל ע"ד ואותב את יעקב ואת עשו שנאתי כי מי יאמר לו מה תפעל? האדם. רק לפעמים אם עוונוחיו רבו למעלה ראש או שולל הקב"ה וכן הכא לישמא פותחון לו. אולם הבחירה והיכולת במעשיו הן ביד כמענל מוב אה אשר יחפוץ. וכן שם (נפ") לא עליך להוכיח את הרשעים אך לא מאלחים כי האלחים כל יכול. רצונו על הסיוע והעור שעוורים "כ סלמעלה כמכואר. וכוח יוכן ג"ב רברי ישוע (יימן ו' ""ו) בלחי אם ובבחירתו אל המעשה השוב. וכשיתחיל לעשות בבחירתו מסייעין אותו מצותיו ואחרי כן האדם בדעתו ושכלו חושב הענין ומסכים ברצונו ררכם אך לא יכקשו ואת כלתו אם יואיל ארון העולמים וכן אמר כהרכה הקב"ה עוורו לא יוכל לו (סימי ג'צ ש"ג). אולם ראשית הבחירה הוא כיד פה כי הקב"ה גוור על המפה גם צריק או רשע כו' (שלם משמש נמה י"ז ש"ב) ובחירתו) ואלחים חשנהו! ויחמום את לבו וגו', ועל כן אמר בפירוש סיים וכעת קורא גם הנוים וגו' ע"ש ודו"ק). ולכן אמר ג"כ בחוון הכריעה אצל פרעה. ווע"ש עור כשם רש"י ישוב שיש הפרר בין עוברי אלילים ממנו הבחירה ונועל ממנו שערי חשובה להמיב דרכו כמשנ"ח שם חקרש. וחכונה רק ע"ד שאמרו רו"ל חבא לימהר מסייעין אוחו מן השמים נחבאר לנו במאמר ההשנחה פ"א שמאמרים כאלה נמצאים נ"ם בכחבי אל מנחה את הישר בעיניו (אם תמוה לרעתם מדוע זה ישר בעיניו ווה וכישוב הזה חמצא בדכרו פאול אל הרומוים (4' "לדי"ג) ע"ש הוטב ולכן בות דברי מחמר במקומות רבים עד"מ בחוון הפרה (א"י) אלחים ודריך לו מלמעלה ומסייעים אותו כמבואר, והוא שאמר גם פאול אל הפיליפים לא?) וכן כחוון השלל (ל"י) אלחים יפקה את אוניהם וגו'. וכאמת כבר

בחיום (זכים ל' "ש) ויענישו וושכורו על בחורחו, ומה היה למחמר כי תפול התורה ככללה ולמה יבקש ה'דכר מן האדם. וכעצמו אמר וכחרה עושה ברצונו וחפצו ה' הוא העושה הכל. והארם כגרון כור החוצב בנ ויש מחכמי ישמעאל שהוסיפו ואמרו כי חשיי עושה כל המקרים נהן רת משמים להורות המעשה אשר ועשו? ומה שהביא אותם לשנית והכחישו את כח הכחירה שכארם. ומי ופחת לדברי הבל, אשר אם כן אשר בעולם ואון כח השבע כלל, ויוחר מִוּה אמרו שאף כל מה שהארם

ידע את שבחו וקומו ונו' הנה שהאמינו בהשנחה פרשית על כל חיצורים בחזון חור (מ') אין רמש ע"פ הארמה אשר אלהים לא יכין לו שרף ולא דעתו אין זרע כתוק האדמה ונו' אשר לא כתוב בספר הנודע, וכן אמר ע"ש וחבין. וכן אמר מחמר בחוון חבחמה (מ") לא יפול עלה מחעץ כלא וה ראיה על השנחה על חלמידיו קשני האמונה שאין להם כשבע מאומה

כולם לא אך על הארם לברו.

האכונה (אלה הדברים נמנאים ג"ב נמלמה שלם (שירובין ל"ד א') בני אדם חמים לעשני השים שם (ב"מ) ואם ככה ולביש אלחים את העשב ונו' ואף כי אחכם קשני האלחים וגם שערות ראשכם כולן נמנות הנה ונו' (מקס "נ ו') וכן אמר

חמכרנת חמש צפרים כשני איסרים ואחת מהן לא חשכח מלפני הארם כרבר מצוה או עכירה, הוא שאמר גם ישוע חמשיח הלא היצורים ותכל נעשה ברצון חש"י, מבלעדי הדברים הנחנים לבחירה כמאמר ההשנחה פ'א כי ההשנחה הוא גם ככל פרט ופרט מפרטי חשניח בכל מקים כי הוא ככל ויורע כל. ובענין ההשנחה שנחבאר לני

יימצאו (בההעתקה החרשה) ירמוו להיסור שנחבאר בפ"ר ממאמר הנוכר חיים ונעים והוים וגו' ע"ש. ומ"ש שם אם אמנם איפוא ימושו אוהו

וכפעלי השלוחום אמר פאול אל וושכו אחונא ("' כ'ס) אשר כו אנחנו וככל ונו ע"ש וכן אמר אל הרומיום (י"ש נ"ו) יען ממנו וכו ואליו הכל ע"ש. השמים ואת הארץ אני מלא נאום ה'. הוא הרכר המכואר גם כרת (ימוים כ"ב) אם יסתר איש במסחרים ואני לא אראנו נאום ה' הלא את כעבור כי הוא ככל מקום ואין המקומות נפרדים ממנו. כמאמר הכחוב

תנוצרים כרכרי פאול אל האפוים (י י') אל אחר ואבי כל אשר על כל

שמצר ההעלם הכל אלהוח וכו. וכן מהמר אמר בחוון הפרה (מ") עון ה'

נו ומ"ם ממ"ו). שכונתו בוראו בהשנחה ורצון לא כטכע, שאם בטבע מה

והולך בכל חיקום כמקרם, ושלא כדעת קצת כי הוא חיץ לעולם בשמים ממעל ופת איננו בעצמותו רק בהשנחתו). והוא יורע הכל ומשגיח בכל

קדחתם כאפי עד עולם חוקר ר"ל לומן גדול ורומה לוה בישעית עד

טוב אל הישמעאלים כשם ה' ואל יהיו המקוממים כבריחי, כי יהודים לא רצה מן היהורים אך שאל יכפרו כו ויאמינו כנבואהו ויכברוהי ברברו להם מקדם ואל תדיו המתקוממים בברותי אך אותי כברו (פי צ"י) כי האחרון ויעשו את השוב והישר בעיני ה' יש שכר לפעולתם מאתו ולא המאמונים אם יהודים אם נוצרים אם שכא אם יאמינו באלחים וכיום שם ה' כאמר עם ה' אלה ומארצו יצאו. ואיפה מצאו כדכרי הנכיא יבא עליהם פחך ושואה ע"ש, ואמר לבני ישראל כי בא לחוק הנאמר מחמר היתר ווכות לות, הלא הוא עצמו אמר כחזון הפרה (מי) כל כי גר יהיה ורעך ונו' ודור ברביעי ישובו הנה ונו' ש מ'י י'נ). ויחללו את עם יצחק ונו' כי ביצחק יקרא לך ורע (משים כ"ם י"ב) ולכן ישראל קיימו בעולחה ודיהם ולא ישיבו לישראל את שלהם וכמ"ש לא ירש עם בני אומוח העולם יש להם חלק לעולם הבא כמשרו"ל) מדוע יחויקו פמרס וסבלום) והוכוף איוה מצות כנראה בחוון השלחן (ד) וגם חכורי ונרג עמם כמו שנהגה החורה עם הגר חושב (פי צימני למק ני מפלמי כמבואר בדבריו וכעין זה יש בדברי פאול אל הדומיים (י' "י') ע"ש תנוצרו עם תגרים שכומנם כמו שיחבאר. אך חורה להם דה אברהם משה שלא לחעמיםן על הגרים החרשים כמו שעשו חלמירי ישוע וכנפואי ישראל ע"י מחוקקם מחמר (ואך במצות המעשיות נשה מחורת ובנביאיו אולם הישמעאלים אשר בחר ה' בהם להורוחם האמונה במשה ארץ כנען מיד היהודים הלא המה היו עוברי אלילים לא האמינו באלהים לתחויק בארץ כנען נחלת ישראל אם כי הרומיים חקרמונים לקחו את חצא חורה ודבר ה' אל כל העמים כמו שנבאו הנביאים. (וע',לוקם יפול ארצה כמבואר לנו למעלה במאמר מסתרי הנביאים, ומירושלים שנבאו כל תנביאים שלא נחקיים עוד ודבר אחד טרכרי הנכיאים לא ולא אוכל לידע מה הנה הוכוות (ספמיים) אשר יש להם אל חישמעאליי מכל עונוחיתם ויעשת עליהם מלוכה בבשר בנשמיות בירושלים כמו ישראל עמו וגם לנוים, ויקבץ כל ישראל מכל מחשבותיתם וישחרם והאמת היא כי המשיח מהייב לבא באחרות הימים בראשונת למען קרחה כאפי ונו' (מנים נים) וסיום כי ידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם ונו' עולם וגו' עד יערה וגו'. (לינ י'ז פ"ז פ"ז) והראיה כי משה נ"כ אמר כי אש (פינ לי) לשפום את שנים עשר שבשי ישראל ולחלן בפ"ו כותו

> עם הוונים שנפקרו המשים איש ואח"כ. נתוורע שהיו להם תחת בנריהם מצלמי הוונים ב"א עתידי מות גם כביתם, ולכן מצינו ג"כ בספר החשמנאים במלחמת המכניים

במלחמה מדין שאמר הכחוב (מדכר ל"ה מ"מ) ולא נפקד ממנו איש, ולא ימות שבמלחמת מצוה, אין נזורה כוללת ואין צרוך ליפקר איש כמו שאנו רואים נאנן שרה), ונאמת יש חילוק והפוד כין שלחשת חישות וכין שלחשת שצוה

ובעמורת השמום והארץ החדשום כן יעמוד ורעם ושמם כמ"ש ישעה (מ' צ'צ) ואמר עוד ("מ' פ"ד) כי ישראל יהיה שלישיה למצרים. ולאשור ברכה בקרב הארץ, ועוד הרבה כחובים כרומה למרבה יש בדברי לחשוב המלוכה לישראל בנשמיות ע"ש ומ"ש ירמיה (י" י") כי אש וכן כל ושראל וושע ונו' ומכואר בפעלי השלוחים (6' ו' ז') בי הגא עת הרומיום ("6 6") כי עורון היה לישראל במקצח עד אשר יושעו הנוים נתבאר הפכו כמקומות רבים כי המשיח בעצמו בקש סליחה בעד הורגיו הנבואים אשר סותרים יסור הנוצרים הנוכר, גם בספרי תברית החדשה ואמר סלח להם אבי כי לא ירעו מה יעשו (ניקס כ"ג נ"ו) ופאול אמר אל (נ' ס') ולא ישכחו מהיות גוי לפניו כל הימים כנבואת ירמיה (נ'' מ'') ישראל ישובו בחכרה ובקשו את אלהיהם ואת דור מלכם כנבואת חושע עץ ואבן אך בחמה שפובה יכלוך עליהם (מי בנאמי למיאל בפוח) ובני מעותם מרברי הנביאים שאמר יחוקאל (כ' נ"ג) שלא יעווב אותם לשרת ולא יקבצם עוד לארצם, וכבר עמדו ע"ו גם חכמי אנגליה וחראו את האמונו והרגו את המשוח עוכם ה' אל חמקרים ולא יוסוף עור לחכישם איש מן הנוצרים ראומרים כו עם ישראל בגלות הזה אחרי שלא ע"ש, ובעבור כי מלחטות מחמד היו כולן מלחמות מצוה לכן אמר חמאמר הנזכר.

רבים קמו או לנגדו ויכחשו בו בפניו ושלא בפניו ויטיתו את המאמינים-

ע"ש. גם היתר תספק כין האמער וארמיניע חכמי האלאנד נתכאר (ני ייני) כי אלהים הוא הפועל ככם גם לחפיץ גם לפעול כפי הרצון וגו'

למלחמה למוח, ונואה כי יסתור דברי הכתוב (זכרים כ' כ') פן ימות במלחמה

הערה בענין מלחמה אמר מחמר בחוון עמרם (קמ"ו) כל עתירי מות יצאו

במאמר ההשנחה פ"ג ע"ש.

ונו' שניאה מוה כי בפלחמה היה מת ע"י הגוירה הכוללת שיש על אנשי הפלחמה,

ובניהו לא יטוה, וכן אמר הנחוב או יוטו יבא וטח או במלחמה ירד ונספה (ם"5 כ"ו י") הנה לך שבפלחמה מת אף זה שאינו עתיד למות בביתו (וע' זם

ט

שמרו ועשו וגו' ואמר עוד אל הסופרים (20 ל"ג) אוי לכם סופרים (מדיום פ"ה מ"ו ומ' צבם י"ד פ"ב ועיכובין כ"ח ע"ב בדבכי כ"ע וחולין ק"ו מ"ח). אולם על לכוודי הוסיפו בימוו") ובאמת תוו עוד שפקפקו בנטילת ידים כמבואר במשנה פ"פ "") ואמר עם החלמירים הלל כמנהג הפרושים (ממי כ"ז ל') אך חלק כלמודי הפרושים, והוא בעצמו שתה יין כליל פסח ויקדש עליו (ניקפ אה אלה עשה חעשו ומאלה לא החדלו ונו' הנה לך שאמר לעשות ותניהו את הדברים הגדולים בחורה את המשפט את החסר ואת האמת והפרושים יושבים על כסא משה לכן כל אשר יצוו אתכם לשמור את האנשים הקטן יקראבמלכות השמים וגו' וכן אמר (10 כ"ג) תסופרי יעשו כולם לכן כל אשר יפר אחת ממצות אלה הקשנות וילמר כמו כן השמים והארץ יוד אחת או קרן אחת לא תחלוף מן החורה עד אשר להפר את התורה ואת הנכואים ונו' אמנם אני אומר לכם עד כי יחלופו עמים ארגיע וכמשו"ח וישוע עצמו אמר (ממי מ' ") אל חחשבו כי באחי חורה וענין חדש כמ"ש ישעיה (נ"6 י") חורה מאחי הצא ומשפטי לאור אחר ביאה הראשונה אך להעמים אשר ילוו אל ה' בימים ההם תהיה סמוכשים כם למכר מקומם מומים מושמר שם) ובפרש ביכו חמשיח בן יוסף ולהנוצרים פ"ה בראיות מרכרי הנכואים כי מצות אין בשלות לימות המשיח (ייניי חכמו ישראל במררשוהם, כי כבר נחבאר למעלה במאמר ימוח המשיח והמשפש לחורת הרוח והחסר ומצאו לתם סמך כאיוה מקומות מדכרי שתנה והתחלפה אחר כיאת חמשיה ועליהו לשטים מהורת הכשר: שעל גוף תשושפות לא חלק רק על התרחבה. ומבואר בפירוש בדברי להראות אל בני הארם וגו' ואמר שם כי ירחיכו שושפותיהם משמע הפרושים לא חלק כלל. כ"אאמר שאומרים ואינם עושים. ועושים הכל ופרושים חנפים כי אתם מעשרים את המינתה את השבת ואת הכמן עם לא נכון בור הנוצרים האומרים שהרה האלהוח – רח משה – על מצות נשולת ודים לאכולה ושכולה כלים ואיזה גוירות הז"ל אשר

אל אדמתם ע"ר רשוון העמום כנבואה ישעוה (י"ד 6 פ"ו כ') ואתם עומדים כאשר יש לאיוה אומות מול אומות אחרות כי הן לא ירשו עפ"י נבוא היהורים ועם ארצם נהלת אבוחם. כי למול האלחים אין שענת חוקת כמ"ש בחוון השלחן (מ"ז) כמקדם כמבואר ואין לכם דבר עם חורת מפי ה' ועם ישראל ירשו ארץ כנען על פי ה' והוא הכטיחם להשיכם כנים רברי כי היהורים צריכים לשמור רחם על דעה החכמים והסופרים צריכים לשמור חורת משה. החבוננו נא חכמי ישמעאל וחראו כי נוי שוכר חיינו להערביים כו לא כאשר אמרו היהורים כי הערביים (פ"א) לכל גוו נהגו כחב אלהים ימחה ווקים כשוב בעונוו ר"ל לעומה כל יסובב על השתישה שבפסוק יהקורם ודו"ק) ומה שאמר בחוון הרעם ע"ש וכן אמר במקומות רבים מעשינו לנו ומעשיכם לכם וומ"ש בחוון מפרסת פרסה ונו' וכן אמר כחוון הדכורים (פ"ס) ובחוון הנשים (פי"מ) משראל ואמר עור שם (מ'') ועל היהורים אסרנו כל הכהמה אשר אינה משה נחנו את הכתב אל תריב כו ונו' ונשימהו קו הישר לכני מוהיר עם אשר לא הווהר, ואמר ג"כ שם (כ"ג) ובחוון הבהמה (פי"י פי"ו כמבואר. כי החורה האלהית לא חשתנה ולא חופר לעולמים במבואר להם אולם ליהודים ולנוצרים לא שינה מאומה גם מן המצוח המעשיות לנו במאמר ימות המשוח פ"ה בראיות מדברו נבואו ישראל, וכן אַמר האומרים שהבורא החליף את דתו גם ליהודים לדת אחרת שובה הימנה לך את הקוראן כאמת לקיום את כחביהם אשר בידיהם ונתנוך צופה השלחן (י) וגם מאכליכם יאכלו.להם ר"ל אם אין כו דכר איסור אך מחמר מפורש בחוון ההשתחויה (3) וכמקומות רבים כי בקראן אך הוא רח מחמר, כי מחמר נהן דתו רק לעם הערכיים והעמים הנספחי עליהם ונו לכל עם נחנו חוק ומנחג, הנה לך כי שועים בוה הישמעאלי ותשלום החורה אשר כידיהם שבול אמונה ווכרון עולם ונו' ("י) ונגלה את התורה אשר כידיהם וניתן לו את העווענגליום קו הישר ואור החיים והסופרים שפשו וגו' (ל') ונדריך בעקבוחיהם. את ישו בן מרים לקיים החורה קו הישר ואור החיים כה שפשו הנכיאים וגו' גם חחכמים ונו' יאכלו משוב חשמים ומשמני הארץ ונו' ואמר שם (פ") גלינו את הבחב ויראו. את האלהים ונו' אם ישמרו את התורה ואת העווענגליום לבפור בו כידוע מרבריו, וכן אמר בחוון השלחן (ש"6) לו יאטינו אנשי נגד רצונו וגוולת העני בירוכם ובמה חצרקו לפני כסא משפטוי

164 —

*) ולבן הציא ממגד דבני יבוע אל היכודים (חוץ ממכם י"ע) ואני אקל מעליכם מאטר היום עליכם, כ"ל נמ"י וכוומה גיוכום חו"ל, כי יבוע צעלמו אתר אם לא חותר ליקסכם מלוקת הפרוצים וגו' (מם" ה") לן הבוונה כמ"ם אם, ודווקא נמ"י לאכילה אלם נמ"י לאפלה נמלא שד כי נהגג וגו' (מי" לאפלים המכחי יון).

לבלתי לכת בחוקות משת ולבלתי המול את כניהם כאשר העירו עלחה ביר הנוצרים כי מלמרים את היהורים אשר יספחו לאמונהם לא בחרף ולא בשבת, הנה שתלמידיו צרוכים לשמור השבת ובסוף מה עצטו כמבואר, ומדברי ישוע (מי לי ל') והתפללו לכלתי ההיה מנוסחכם ומצינו שם (ל' "י) כי פאול חשב להיות כירושלים כיום חג' השבועות ושם (ל ו') אחרי ימי המצות, הנה לך כי היהורים צריכים להחוק כמשה וברבריו") ולנהוג עצמם על רעת הפרושים כמו שנהג האדון משה ונו', הנה לך כי תכחוב בעצמו יאמר ששקר העידו בו ובפאול ודם ונחנקות ומונות. או יקח פאול את האנשים ונו'. וכן מצינו ג''כ שם כחבנו ושפשנו כי לא להם לשמור נאלה כ"א להשחמר מובחי אלילים שמעו עליך וכי ישר אתה ושמרת את החורה ועל דבר הגוים המאמינים ישוע הנצרי יהרום את המקום הזה וומיר את החוקים אשר נתן לני (י יינ) ויעמירו עדי שקר ויאמרו (של משישמשם) כי שמענו אותו אומר כי וה אחם ושלם בעבורם לגלת את ראשם וודעו כולם כי שוא הוא אשר הגוים") למרד במשה לאמר לבלתי המול את הבנים ולבלתי לכח בחוקות וגו' לכן ונו' ארכעה אנשים לנו אשר נדרם על נפשם קה אותם והשהר מקנאים לחורה וישמעו עליך כי למרח את כל חיהורים אשר בקרב הזקנים וואמרו אליו אחינו ראית כמה רבכות יהודים מאמינים וכולם בקריאתם יעמדו, וע"כ מצינו ג"כ כפעלי השלוחים (6') ככוא פאול אל מורע ישראל לא הופרה מאומה ממצות תורת משה וקוראי משה מרכרי היוסיפון גם להם הופרה עכרות חורת משה. אולם להמאמינים הגרים הישנים מורע אדום שהיו או מומן הורקנים שמל אוחם כירוע כפ"ח כי לתם הופרת התורת ואינה מושלת עור על הגר צרק ואולי גם והפרת התורת הם רק מול רגוים גרי הצרק שלא היו כמצרים וכמש"ת בהערת הנוכרת, וכל מה שהמצא בדברי פאול דברים יורו על בישול

יין ומה שמולא בשעלי השלוחים (י' מ"ו) שאמרו לשפרום צראות מה הדרים המעלים אם אשר מה הלאר בם מעלים או מה הלאר בם מסך האל מה מל מון של מה מל מון שמשבם מפרום צעלות שטיה ראו על החור הנספחים ואמר בם מכך האלוחים אל משל מים מול אין מא מאל מ"ש כי החירו לו לתנקה ולהועה אל משל מ"ש בי החירו לו לתנקה ולהועה אל *) מוס מוכם כי תלום מסגום גם נמולה לאכן ימכאל כדעם חזיל, וממציה צואמת המוכה ופתלוה ש"ב נכלוות מדברי הבצילים, וכן כאים מאיסורי עריות שאקרום להטלירם נכצור שאלמים האלכן תו, על"א לאורים גם לגר מוסב מעולר שם, אף שאמרה המוכה גהם (ויקבא "ים כ"ח) ולא מקוא האלכן תו, על"א לאורים גם נחוך לארן צבעור שבן מוצות מגוף כמנולר שם, וכן מאיסור יום אאפרו השלמים גם נאלן אן.

האנשים מנכנים וכים עם ג"ב כבוונה צפוי י"ח מ"ש וכצן.

ספילו אוחה כנחלה לכם ולהגרים הגרים בהוככם וגו' והיו לכם כאורה הירושה ואדום גמורים כמבואר, ויש סמך בדברי יחוקאל (מ"ז "s) והי" אחר צרקת תמשיח אין צרך כאלה ואף עפ"כ יקראו גרי הצדק ותברי במילה ושבילה וכו' כמו גם עתה אצל העברים התלמוריים, ועתה השלוחים ונו'. הנה לך כי נשחנה הענין אך לחשבים מקרב הניים ומנחנקות ומדם כי מקדם יש למשה ככל עיר קוראיו וגו' וישב בעיני שואמינו במשות הצדק וע"כ גם המה בכלל אחים גמורים וחברי הירושה בבני ישראל ונו' וכבר ידוע כי בתורה. גר יורה על הגר חושב כמבואר שמקרם ברצוחו להיות גר צרק להשונ חצרק האמיתי ואח גמור צרך היי מקרב הנוים לאלהים אך לכחוב אליהם לרהוק משמאת האלילים ומונות משפיכת רוח הקרש עליהם, ולות הסכים גם יעקב ואמר כי האלחים פקר לקחת עם מקרב הניים וגו' וע"כ שפשתו לבל גלאה את חשבים ברותניות ובנשמיות כמו שאמר פאול בכמה מקומות. והכיא ראיה שטרפה וחנקה הדורס וע"ש בהערה) ואעפ"כ יקראו גרי צדק בעבור צריכים רק כדיני הגר תושב (וע"כ אסרו להם דם ונחנקות היא שרפה חורת משה בכל פרשיה כדעה התלמוד שלנו, אמנם פשרום שפש שאינם במלכות השמים והארץ צריכים לחיות גרי צרק במילה ושבילה ושמירת בעבור כי רצון הגרים הוא להיות אחים לישראל וגר חושב לא יקרא טה שהשולה החורה אין לכשל. ואמנם דעה הפרושים האחרים חיתה את בתורת משה כמבואר שם, ולהיות אחים גמורים וחברי הירושה נאולת מצרים כמשו"ח בפ"ה ואין אתה בן חורין לתכשל ממנת. אולם עליו אך המצוח המבוארות שם ובהן יתחייבו גם הנוצרים החדשים כי בחורה (כמבואר במאמר החורה והמצוה בחערה לפ"גו. שלא חשילה על הגרים לא השילה החורה מצות כ"כ כמו שאנו רואים בגר חושב פאול במקומות רבים, ואך לנו היהודים!כבר המילה התורה עלינו בעבור תלמירי העמים אם שלא לצורך הוא, כי צדקה המשיח לבדו די כרברי אין אדם אשר לא יחשא ואך כחן וחסד נושע ולשה לנו כחנם לינעות מאמינים כי נושע כמוהם בהן האדון ישוע המשיח ר"ל הלא גם אנחנו נוארי ההלמידים אשר לא יכלנו לשאת גם אבוחינו גם אנחנו אך אנחנו ובא אמרו שאינם צרוכים, ויקם פטרום ויאטר שאין להעלוח עול על זגרים החדשים כי צרך להם להמול ולשמור חורת משה. ומות מוכח כו הם כוודאי שטרו חורת משה, ויהי ריב בין השלוחים כי פאול ובר פעלי השלוחים (י"י) כי אנשים מחברת הפרושים המאמינים אמרו על

למלות ששה על מניעם הגיכושין, מ"ש בדבכיו.

*) תכלם, כי ישוע בולכ כבמוג על כן ישת ליש וגו' ודגק בלשכו ושיו לגשל לחל (כלשיחב' כ"ד)

הפרושים הוכל איש לברש אשתו על כל דבר (כנכרו נים כלל כנינון ל' פ"מ) החובל אים לברש אשתו על כל דבר (כנכרו נים כלל כנינון ל' פ"מ) החשיב אותם אשר חבר אלהים לא יפריד אדם ביניתם ") ומאשר אמרו לל הלא משה צוה ליתן מזר מראשית לא הה כן, נראה כי שינה מתורת משה. וה הדת בחייו ואז בווראי היה הכל נוהג, אולם המע"ן כלשון זון יראה כי המערוקים העברית שלא כהוגן וכי אמר כי לדעתם הקשה צוה משה כן (כלן ליכרע מיינוני כלן) ובאמת גם משה אמר כי מצא בה עדות דבר והיינו של זנות וכל"ש ישוע שם וולתי על דבר הזנות וכדעת בית שמאי בנישין שם (וע"ש בנישין יוצאה וראשה פרועה ופרום הדובה משני צדויה ורוחצת בטקום שהזכרים רוחצים יוצאה וראשה פרועה ופרום אומרים רוחצים

הערה, ויש ששאלו מרכרי ישוע (מהי י"ט מ") כאשר שאלו אוהו הנוצרים אל הוהורים בלשון עברי, כי הוהודו צריך לחכות על כואת צריך לסבב גם על הענינים האלה מלכר ההצלחה הרוחנית וסליחת תמשיח בבשר לעשות מלוכה על עם ישראל בנשמיות בירושלים עיר הקרש ומשם יהיה למלך על כל העולם כולו כמו שאמר דניאל וכל לחורה כמבואר. ואינו נכון בעיני מה שהעחיקו נוצרי אנגליה סדר הפלות הכנסיה. וע"כ נקראו בפעלי השלוחים פרושים המאמינים ומקנאים והנוצרים הראשונים לפי הנודע אלה אשר היו מורע יהודה שמרו דחם וקיבוץ נליות לארץ ישראל ובנין בית המקרש כנבואת יחוקאל, ותפלתו הנכיאים וכמכואר למעלה כפ"ב בראיות גם מספרי הבריח החרשה בערך יתר ממאה שנה. עד ימי הקוסר אדריאנום כמבואר בקורות מיוחר כו' ע"ש. וכרברים האלה דבר החבם המלך אלפונסו (שנש ישרט ש"ש) אחרת ווה ג"כ אצלי הערה על נצחיום התורה אשר בעבורה יש לנו שם מורע פרם או יון אלא שלא יודעו כשם מיוחד אבל כללה אותם אימה לשון הרמב"ם ו"ל (מונה פנ"פ לפנ) ע"פ כן יעמד ורעכם ושמכם, כי לפעמים ישאר הורע ולא ישאר השם כמו שתמצא אומות רכות אין ספק שהן יפ"כ צרוכים לשמר דתם כמקדם, ובוה ישמר שם ישראל לעולם. ווה אמר כי לא ישכתו מהיות נוי לפניו כל הימים כנבואת ירמיה (לים ליי), לחם התערכו בנוים ווכר אין למו עוד להקרא יהודי הוא וורעו. וה' עדי השקר על סמיפאנוס ופאול. גם עלחה בידם אשר היהודים הנספחי זעונות, עמבואר.

ויש שהביאו ראייה על כישול התורה מדברי פאול באגרתו אל הקולפים (נ' י") אל ישפוט אתכם איש בעבור אכל או שחיה או על

THE PARTY WAS ARREST TO BE AND ADDRESS OF THE PARTY AND ADDRESS OF THE

התורה והמצוה כהערה לפ"ב ע"ש).

שטיים אך אכול בירים לא רחוצות לא ישמא את האדם כי הלק על נש"י הוחירו את הנוצרים מלאכול דם ונחנקות ומלאכול מוכחי האלילים אך רצונו רק למה חמצא בירמיה (ז' כ"ב) לענין הקרנוות שלא צוח כלל וכו' וכאשר נת' במאמר שהוסיפו כימיו כמבואר למעלה וכוונתו ג"ב היתה לעורר האנשים כי אשר יצא סותר לתורת משה ואדם הראשון כל חשאו היה כאכילה? והשלוחים בעצמם על נשלח ידים (מסו ט"ו) לא אשר יבא אל הפה משמא את האדם וגו' שהוא לנופא אחר שא את משכנך ולך ושנת היה אולי עשה ואת לצורך שעה מן האדם לשון הרע רכילות משמא יותר האדם, והן מן החמורות. (דמיון הדבר להראות כחו כמו שאמר שם בעצמו (ועמ"ם בנימורי למלכים). ומה שאמר בדברו ואין אתם סכורים בידה ודעתו אף כלא סכנה. ומה שנמצא ממנו (יומין כ' מ"ז) שאמר כעבור השבת וכ"ה כמס' יומא (פ"ה ע"כ) כי קרש היא לכם היא מסורה בידכם ומפורש במרקום (כ' כ'ז) נוונתו כי השנת נעבור האדם היתה ולא האדם השבת ועל דרך שאמר כלוקם (ו' כ') כי כן האדם גם אדון השבת הוא להראות כי לרפואה מותר ואף ישאין בהחלה סכנה כי יכול היה לרפאותו לאחר כשכת כמבואר דעתו בהרבה מקומות, ולכן עשה חומר על העין (יומק מ' י"ד) בחוםפתא שבת פ"ח לחושין על העין וכו". ובאמת דעתו היה כי מותר לרפוא דבר נתבאר במס' שבת בפרק שמונה שרצים שאטור אך ע"י לחש מבואר כן רננו עליו ושעות בידו כי נהפוך, הוא שרפואה שנעית למשוח העין באיוה החכם וי"ב לעווינואהן בספרו אפס דמים שיחה נ' בעבור שהיח ע"י שמות על בדבר שריפא ישוע את העין כשכת וכן כמה חולים ורנט עליו הפרושים ואמר כן וכמשנ"ת למעלה במאמר מסתרי הגביאים בספר שמות (כ"ג ד") ע"ש. גם על למעלה בפסוק כ"ז שמעתם זנו' היינו ששמעו כי נאמר זנו' וכאמת הלכה נקרא ערות דבר ומצוה לנרשה, ואולי גם דעת ישוע כן והכן) וכנר נספק גם ושנאת את שונאך ונו' היינו ששמעו כן ספי הפוושים, וכאמת משה לא אמר כנית שמאי וכמבואר. וכן אמר שם (מ"נ) שמעתם כי נאטר ואהנת לרעך ופמ"ש בנמרא נישין שם, ומה שאמר (ממי כ' ל'ל) ונאמר כי איש ונו' ימוכב כמור ושיע אבן העזה הלכות נישין כי אשת נעורים אסור לגרש על כל דבר

כי המשיח איננו משרת החשא, וכ"ה באגרת יוחנן הראשונה, וליהודים כאמרו במקומות רבים, ויעקב השליח באגרחו (נ' י"י פ"ו) אמר מפורש ושמא ונו' נחלה במלכות השמים'. כו המשוח לא נעשה משרת החמא מפעלו תורת תמשות שאמר פאול אל האפוים (י׳ יי) לא יהית לכל וונה משה הנה הוא חושא בנפשו. והוא כרמיון השאח העמים ומניעהם ההמוני. והיהורי כאם אשר לא יקיים את אשר הושל עליו כתורת כו האטונה לא חועול כבלו פעלים וגו', ועיין שם הטעם והוא ע"ד הנוכר (ויקנא "" מ"ט), ולכן עם ישראל בעבור שמצויינים במצות יותר מן העמים השמאום כו אני ה' המעלה אהכם מארץ מצרים ונו' והייהם קרשים ונו' עברים היינו לפרעה במצרים ונו', וכן אמר הכחוב באיסור אכולת כי המצות מביאות לוכרון בה' ובהשגחתו. וחשני וצרקת תהיה לנו וגו'י כין המון ישראל מקדם שהמילה החורה עליהם מצות יותר מעל ישראל אמר ישעוה עליהם (ש"א יי). ואתם כתני ה' חקראו ונו' כרמיון חבהנים אותם החורה. אמנם רק בעבור שנאלם הש"י ממצרום כמו שאמר שם ואף כי המעם חשני אין צורך כו, אולם משום מעם תראשון חייבה כי החורה נחנה שני שעמים אל המצוח (ינים י') האחר ליראה את ה' תנר לא חשילה כל כך כסבואר לנו במאמר החורה וחשצוה בהערה לפ"ג. מצוח וחוקים יותר מעל אחר כאשר אמרה כעצמה במקומות רבים ועל היותו כארץ מצרים והש"ז נאלו מיד פרעה ומעכדותו המילה עליו התורה ם"ם אל הושראל לא נשחנה לו ההושל עליו מקרם על פי ה' כי גם ישוע כי אין אדם אשר לא יחשא וכמ"ש פשרום למעלה ופאול בתרבה מקומות). אטר אנו לא כאחי להפר את התורה ונו' כמכואר, כי הישראל בעכור צדקת המשוח לבדו דו (כי גם בעל החורה צרוך לבא לצדקת המשוח כי אחר מיתת המשיח אין צרך עוד בצדקת המציח והחירה כי אם הוהודי צרוך לקיים:חורה משה כאשר שפטו השלוחים כמכואר, ואף חייתו כיחודי ונו' נוע' בדבריו אל הרומיים ג' ל'א ג"כ כרברינו), כי בפעלו השלוחים הנובר וכמו שאמר בעצמו שהובא למעלה ליהורים לבטל את החורה כמו שצוה ישוע שלא ללמר ונו' (מיי פ' "ס) וכמבואר הכל כי הוא מצר עצמו ולעצמו שומר החורה. אמנם ליהורים לא לימר ירושלים בין היהורים או צוו השלוחים עליו לקחת הנוירים כרי שירעו חפשו בהיותו עמם, בעבור שידמו לו הכל כמאמרו, ולכן כאשר כא אל יש צרך בפעלי חורת משה שהושלו עליתם כמבואר.

ללכת בדרכיו ולחפש צדקת חמצות ואו יגמלו לחם רעה כי חמשיח לא יועיל להם כמבואר, ע"כ הוכרח פאול כעבור טובת רגוים לדיות חורת משה כידוע. כאם יראו את פאול שומר התורה והמצוה. וירצו אשר בל יםכלו ולשמוע איוה מאחי שקר שלמרו אותם לחמול ולשמור צדקחו ומוחחו (6ל כנלמים כ' פ"פ יכן נכמכ מקומים), ובעבור לחפים דעחם כוה חסרון אמונה להושע בצרקה המשיח ועל כן לא חועיל להם עוד פאול היה כי אם ימולו ויהפשו צרקה המצות כל המוסיף גורע כן מראים אל המצוח כמשפט השלוחים כי צרקת המשיח לכרו די, ולחפך בעיני שהנהגהו היהת בעבור שיושיע הגוים בכשורת המשיח והם אינם צריכים אסר עוד (יים יינ) באשר אני שליח לנוים את משמרתי אני מכבר ע"שי חשבים מרגוים אשר לא יכולו ולא ישטרו חוקי משת כמבואר למעלה, יתהלכו כפי הבשר כ'א לפי הרוח. והכוונה בדבריו שאין להאשים תחורה וסיים (מ'4) ועתה אין אשם לאלה אשר בישוע המשיח אשר לא אנכו המבחו לכל בכל וגו'. וכן אמר אל הרומיים אחר שהארוך בבישול ולאשר בכלי חורה כבבלי חורה ולא בכלי חורה כלל אך תחת חורת כוחודי לקנות את היהורים לאשר תחת יר התורה כתחת יר התורה. וכי ישר אחה ושמרת את התורה. וכן אמר על סטיפאנום שהיו עדיג המשוח, היה כל לבל למען יושיע אחרים וכן אמר שם בסימן י' בסופו כאמת הבשורה באגרתו הראשונה אל הקורונתים (מ' כ') שהיה ליהודים שקר כמבואר, והאמת היא. כי פאול הוריע הנהגתו כבשורת המשוח והמצות, ולרבריהם יסתרו אלה הדברים את המפורש בפעלי השלוחים חפשי מן המצות בעבור צרקת חמשית, ואין צורך לו בצרקת החורת (פים פיד) שאמרו השלוחים לפאול וידעו כי שוא הוא אשר שמעו אליך לא רק הנוים לבר לימר שאינם צריכים אל המצות כי גם בעצמו היה ולדומן אחשבם ונו'. שנראה מזה וכן מכמה מאמרים ברברי פאול כי וגוֹ, ע"ש באורך. וכן אמר אל הפוליפים (נ' מ') בעבורו נמשחי את כל לראות את חופשחינו בישוע המשיח להעבודנו ולא נמינו מפניהם להכנע הגלשים (לי י" שומרים וחדשים ומועדים ושנים אתם שומרים וגו' הזין כמוני כי גם אני כמוכם. ושם (נ' ל') ופעבור אחי שקר אשר חתונבו וגי' למשוח. (ור"ל שתמצות הן רק צל ורמות תרו"ג איברי גוף המלך ואם דבר מועד או חדש או שבתות ונו' אשר חמת לצל העתודים והנויה וו"ש הרמב"ם כסוף הלי מלכים וכבר כא המלך וכו' ודו"ק) וכן אמר אל להם כל הנויה ולמה להם איברים פשוטים וע' במאמר החורה והמצוה,

וום שכולו שבת רבר פאול חרבה אל העברים (ו') ע"ש. (גם מממ זכנ ממט

— 172 -

וביארו הוא כמו אחרית הימים הירועת במקרא. וכן משמע מךברי ומן גדול (וע' למעלה בפ"ב ברברי ירמיה) וראוי הית להעתיקו וקץ הימים (מסי פ"ד ב') אות בואך וקץ העולם המעיין בלשון יון יראה כי הכוונה על לדבר כלשון הנביאים שורברו כל היעודים המיועדים לעם ישראל כולם ביחר, אף שוחיו בומנים נפררים. וכן פטרום אחר ביאת תמשית ודבר בהתגלותו (כ"ש) משמע שיהיו אחר אלף שנים ע"ש וצ"ע) ומה שהעחיקן חיכף מהשמים החדשים אף כי לא יהיו חיכף כבוא המשיח ווכיוחגן האמת כי לא היתה כוונת פאול שיהיו תכופים ות לות רק למר לשונו בעננים וגו' ואו ישלח מלאכיו ויקבץ את בחיריו מארכע רוחות השמים. אך א"כ דברי ישוע בעצמו שאמר (מכקים "ב כ"ו) ואן יראו את בן האדם בא (ני יי) נלכד יחדיו בעננים לקראח האדון בשמים וגו' סוחרים לפי הנראה די מלכות תחות כל שמיא ונו'. וכן דכרי זאול בראשונת אל התסלוניקום יהית ומן כלל בות אינו מרבר כלל. או כוונתו אין קץ במקום כמ"ש שם ומשך הוטן כי מלבוחי מלכוח עולם (ייש י' י") אולם בחרוב העולם ולא (בים בים) כדברינו, ומיש (ניקם פי נינ) ולמלכותו אין קץ ריל כל ימי עולם ור"ל כבואה השניה (מל ממנלכ שם) כי אין מקרא יוצא מירי פשוטו וע"ש (פוקף מ' נ'צ) ונחן לו ה' אח כסא דור אביו. ודור מלך ככשר בירושלים תחחות? ותוא צריך לשפוש תחיים ותמחים. ולמלוך אלף שנים כמי שאטר יוחנן שם, ומתי יטלוך בנשמיות בירושלים? הלא המלאך אמר שנים עשר כסאוח לשפום את שנים עשר שכטי ישראל וגו' וכ"ה בהתגלות יוחנן (כ' פ' ו'). ואיך יאטר פאיל שישיב הטלכוח אל האב אחר ככריאת החרשת בשבת כן הארם על כסא ככודו ותשבו גם אתם על תנוכר, גם יסחרו רכרי הבריח החדשה בעצמם כאמור ישוע (מפי "פ פ"ס) רכריהם אלה את היסוד שנת' מדברי נכיאי ישראל כמביאר כמאמר כי אחר הקומת המתים ישיב המלוכה אל האבי, ולפי הנראה יסתרו חרשום. וכן משמע מרברי פאול בראשונה אל הקורינתי' (מ'ז כ"ג כ"ד) (נ' י') משמע כי חיכף כביאתו יאברו גם השמים והארץ ויהיו שמים המשיח וחחיית חמתים יהיו תכופים זה לוה, וכאגרת פשרום השניה באגרהו הראשונה (ל' "י) ואל טיטוחיום בשניה (י' ") נראה כי כיאת וכאשר גכים בחשקפה שלא ברקרוק דכרי פאול אל התסלוניקים פעבקרים כגם צבל מקום יפצר כי כיום הום מלך שכב, ושמם כווכנו הישם על מנין היוצל כנוול כידוע לכסכמי). לכמה מקומות ונאקום לחד מולל ממנו נסון המעלות (ד') ציום ההול לשר לכנו כ' לגף שכה, ומשפחיל

ט

כהאלף שנים הראשונים שוכר יוחנן כהתגלוחו' (ל' מ' ו') וכמו שהניאם הנוצרים נ"כ. האמינו באכילה ושתיה לימות המשיח לאחר. תקומת המחים התחוק באמרו (ניקם לינ י") כי לא אוכל ממנו עוד עד כי חמלא במלכות מכפום ופנין שמק). אך אכולה ושחיה מכואר מרכרי ישוע כי יהיו לאחר החכם הרו"ב לעווינואהן בספרו אחיה השילוני, ובענין אלף השביעי (100 ל") והוא בעצמו אכל בקומו מעם המתים (100 ל"ד מ"צ). והקרמונים מן האלהים. ואמר להשלוהים למען האכלו והשהו על שלחני בטלכותי וגו' פסולות כלם בחזון הממכר לצא (ל"ס), כבר ביארוכו השבחים האחרונים מחבמי ישעטלג ע"ד סד זיווג לא יבעלו ולא חבעלנה ולא ימוחו עוד (ומה שנמנס פדבני מממי פנין הפמנים וקכס יורכבו ויחדשו בשלימות. וכן אמר ישוע (מקם כי פים ליי) לאחר החקומה והארץ יעבורו, והאנשים יהיו כמלאכים אשר כשמים, כי גויותיהם יהיו אכילה ושחיה עור אך התענוגים הרוחנים האמיחים כי השמים להרבות המיי כי לא ימותו, ויעתקו או אל עולם אלף השביעי שאו לא רק חענונים בהם לא יהיו אך בעילת נשים לא חדיה כי אין צורך עוד רוח השומאה מעבור מן הארץ. ואכילה ושחית עור יהיו בימים ההם. יבולע או לנצח ורגויות יתחרשו וישהרו מבלי שום נשיח אל הרע. כי וארץ ונו' (ממי מ' י"ס) משמע אף לאחר החדוה לא יכשלו). וכן המוח אך ברוחנוותן וחקיומו כמ"ש שם נולכן אמר ישוע עד כי יחלפו שמים (כ"מ) וכן משמע בדברי ידוקאל שם. (וע' שאול אל מעננים א', ומ' י"ג י"ד בוכ). מהר טומאה הכשר כמשנ"ה כמאמר מסחרי הנכיאים כספר שמוה דור כמ"ש יחוקאל (מ"כ) וכמשנ"ת בהערה לפ"ה ממאמר ימות המשיח, והומן השני אחר החייה המהים בנויוהם שאו מצוח כשלוה לפי פשושן עכ"ז גם שאר חכהנים יעשו מעשותם. כי מעשת הקרבנות נצרך בעבור והחושא בו מאה שנה יקולל. ואו המצוח מחורח משה עוד נוהגות כפשושן כמ"ש יחוקאל (ל"ג ול") וזכריה (י"ז) נבא על דג הסוכוח, וכל כנבואת ישעיה על ימי המשוח (ס"ס כ') כי הנער בן מאה שנה ימוח מעשיהם (יסיפלל מ"ז וינמים ל"ג י"ס) ואף כי הכהן הגדול יחיה או הנשיא בן הנביאים נכאו על הקרבנות שיחיו לומן המשיח. וכן אף חכהנים יעשו ומנים כהם. הומן הא' אחר ביאת בן דור. ואו תהיה עוד מיתה יחשאים. בענון ימוח המשוח שנתבאר לנו במאמר ימות המשוח כן יהיו שני

The ris and deat tanges eds of the man tanger and the property and the pro

ין ומ"ם (נינוים ו' פ"ו) לא יאמנו שוד איון בינו פ" ונו' מאל בנבור כי צים פ' פולו ימים מיים בינו בינו בינו בינו פ" מולו בינו פ"ו מאלים ממחם ולכן יינוים מפיים בינו פ"ו מיים מיים בינו פ"ו מאלים ממחם ולכן יינוים מפיים בינו פ"ו מאלים ממחם ולכן יינוים מפיים בינו פ"ו מאלים ממחם בינו פ"ו מאלים מאלים בינו פ"ו מאלים מאלים בינו פ"ו מאלים מ

רשביעי הזה.

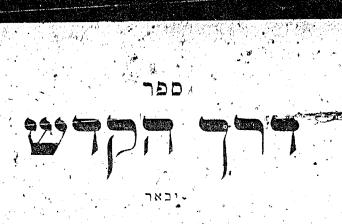
רשביעי הזה.

בש שנבא יחוקא וכששטינה בלאני (נ' כ''נ) זכרו הורה משה עד נודנה בש שנבא יחוקא וכששטינה בלאני (נ' כ''נ) זכרו הורה משה וני חיקט ומשפטים בנבאו על העחיד"). כן יש ראיה מטה שחייבו השלומים בעצמם אה אצילה חמץ בפטח, ועינו ביום הכמורים שחייבה החורה את הגיי השלומים בעצמם אה צעלה חמץ בפטח, ועינו ביום הכמורים שחייבה החורה את הגיי השלומים בעצמו אצילה חמץ בפטח, ועינו ביום הכמורים שחייבה החורה את הגיי השלומים בעצמו הציע על הברים (מ"ט בטערס נמצא המ"ץ בפלי בבלי בבלי ומואל בעינו ביותיב בארץ ישראל בטבוא בכחוב, ושמום אינם שחיים ומומלים על והוים בעבוא ווני (ווקל מ"ו) וע"ב בים הבית בים מלבו השלוחים, ואין לאמר המלוחים כמבוא החור במים ומותר ביותיב במותר הבשר במ"ע כיום הזה כפר ונו ובפת המלוחים (כ"ז מ") וע"ב בים הבית בראה בשר במ"ע כי ביום הה כפר ונו ובשלוחים כבים המותר במלי המלוחים (כ"ז מ") כ" הצום כבר עבר, רשם ישרב על ווה"ב ע"ש, ווהן במעל השלוחים (כ"ז מ") כ" הצום כבר עבר, רשם ישרב על ווה"ב ע"ש, ווהן במעל השלוחים (כ"ז מ") כ" הצום כבר עבר, רשם ישרב על ווה"ב ע"ש, וובן ובעינו השלוחים (כ"ז מ") כ" הצום כבר עבר, רשם ישרב על ווה"ב ע"ש, וובן ובעין השלוחים כ"ל מ"ל הצום במבוא במקום אחר באוך.

ואל אל הקרונחים שם יכן אל הפיליפים (נ' ב"ם) בי לתקומת המינים שחים וכן אל הפיליפים (נ' ב"ם) בי לתקומת המינים מחני תנויות כולן לנייות שמיימות ואמר שם נייח בשר נורעת וקסה ינוכר, אמנם הוא מתנד ג''כ לדברי פארום באנרתו הראשונה (נ' זי על הבשים בוף ונפש כמו שהמאו בנוף ונפש כמו שהמאו בנוף ונפש כמו בנייותם הבשריה נצרך להם בכדי שיתני מצר ממים בנוף ונפש כמו שהמאו בעצמו עמר בנויות המשעים בין כי משמע בין וניתו בשביו האמשים הפשעים בין היות לא חבר שניובאר למעלה בי הולתים כמבואר, אך כוונת פאול היהה על דבר שניובאר למעלה בי החלמהם כמבואר, אך כוונת פאול היהה על דבר שניובאר למעלה בי החלמהם כמבואר, אך כוונת פאול היהה על דבר שניובאר ובות יהור במלאכים אשר בשמים וכמ"ש פשרום שם ווהרו באלהום ברות ובההגלות יוהנן (כ') משמע כי יהיו שני תקומת למתים ע"ש, וכן ראותו במלאכים ושראל, והאלהים יורע, ווהו מה שרצינו לבאר במאמר היישיווי הות.

1

174 -

יסודי דת העברית לפי יסודי חכמת האמת הידועה להמקובלים הגאמנים, וכאשר יודו עליהם מאמרי הנביאים במקומות רבים. ויבאר הדיעה והשמה הנכוגה בענין האלהות והעולם מכל הדיעות! והשפות אשר היו לפנים בישראל ובעמים, היא השמה אשר תסיר כל המפקות בעניני אמונת האלהים, ותשים העקוב למישור בעמר היהודים.

PNO

הרב המאה"ג וכו' כמוהר"ר יחיאל צבי במהר"ם ני"ו

חונה בקיק ואם יעוא. נכד הרב הקרוש היר יצחק אייויק זיל. שהוה אביר בקיק בארלאר י יעוא. ולבסוף ימו בקיק יצם עירא. נין ונכד להרב הגאון סוהריר ישראל זיק זיל. בעיהמה ספר תלכה אדם מישראל על השים. ומנוע הרבנים של ארמע ארצות פולין יעוא.

וְדְוָה שָׁם מַסְלוּל וְרֶרְהְּ וְדֶרֶהְ הַלְרֶשׁ יִלְרָא לְה לֹא יַעַבְּרָני סְמֵא וְהִיא לְמוֹ הולף דֵרָךְ וָאֲוִלִּים לֹא יָתְעִיּ

מקחו חצי רימ וברומיא 60 קאמי.

בשנת וצויתי את ברברני לכם למ"ק נדסם פעם שנית בדסום האדון יוליום זיטטענסעלו בכערלין.

וח איזה טעיות וחשמטות ותקונים. אחר, חלוח כז"ל הקדמונים — (וכמ"ם כמס' בכח בחרת וכ"ה ע"ח ע"ש). (ע"הק מ"ל מ"ל) - לכיך להיום (ע"הק מ"ל ס"ח, זהכוונם שלינו ונן הנחלעום בחוקו ימי). 17 לחר מלום והכלו: כו' (וים קושנים מועצע קידם וחני נמשכחי לדעם סלמידי הכב ז"ל). 20 הכלון לוח"ם – ל"ל המוח"ם רלע הקדום: מלשון יון ל"ל מלשון רומי. שוכה 14 כי מתכון ל"ל כי מיטעור. 31 48 . אחר מלוח המדכש כבה - והוא הכחוב בבני עלו (ש"א ב כ"ה) ולא ישמעו. לקול אביהם -58 . אחר מלוח המדכש לכה – והוא הכחוב בבני עבו (ש"ם ב כ"ה) ובנו ישמעות בקוב עבי מחץ בי להמיחם, ו(וכ"ה בד"ל פ"ב וע"ב למ"ל ופ"א, וע' נדה, ע' ע"ב ול"ע) אחר מלוח והלחמים ע"ש – (ובזוהל ע"ש יוכד ה' ללחוח אח' העיד מפנים במוע מולם בחום ע"ש – או הכוונה בכחצ הנ"ל. מלד הגוף כמ"ש בפרדם "שם. אחר מלוח אדם דבניאה – ועשיה ומארין הוא אדם דינילה. 69 72 . 78 מכלדי ז"ל ס' מקץ בביחור כי עמן מקור חיים ע"ש וכיה במנן דוד להרדב"ן ז"ל , אמכ חלוח מלאדי ז"ל - וב"ה בזוהר שלח דקנ"ק ע"ב ע"ש). ' 9**4** לחר תלום הזורמה לתקותה — (וכ"ח בזורה ברחשים דו"ב ע"ב וקל"ם ע"ב). סמר מלוח הקכבנות - (ואף שיש לפרש שם שצמלמו לח יקריצם שהוח משצע ובודים. 105 כק שעליו יהיה מועל הכל שהוא יקבן החלומה מישלהל, עכ"ו השינוי מקדני חולם משה יוכה ע"ו שהוא הכה"ב למעלה בהקבחה הכשמות, וכ"ה בזוהר פ' חרומה קר"ע ע"ם ע"ם) 107 22103 112 31 והגנה עליה שלא יכא לה היוק ועונש ע"ד אם כפל יושח עליו (שמוח כ"א ל') וכח"ב (שם ה' ג') ומוכחה לה' חלהינה מן ישנעם בדבר וגו' וכן כחוב (בחדבר ח') ולכשר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף וגו' והוא בעבור שנחן מחמונו נשש הבהחה צעד כבשו" וחולם אך בחעם השוגבי הקל מועיל נשם הבחוה, חהו ב"כ הכפרה על מקום וקושיו • מכסק והגנה עליכם שלם יבח להט מק וחורבן בעבור עוונים ישלחל אף משעיהם ודום שלחת הכחוב (ויקלא י"ו) וכשר על הקדש מעומאום צני ישראל ומששעיהם ונו. שני עיני כפרה הנ"ל. וכן כפרה על החשמים שנחלת בחקרת ים לפרש לבחות עליהם שלת יכתו עוד לפני הקב"ה ני"ד ומשליך בתלולות ים כל תפלמם. ובלתם שני הפירושים הם בתקרם. המכורות ים ככ יושפתם. וכמות שלפור ע"ם ול"נו. ועוי בכחות (ויקרם ל"ח ל"ו) משתע שלפור ע"ם ול"נו. ילחכן מלוח כום כמי (וכ"ח צווכר ש' משפשים דקע"ן ע"ח). 124 חחר מלוה מישים ונו' ... ועי' בהערה מ' לפ"ר מחחמר ימום המשיח וחבין. 131 הכם"ג — בחיזוק למונה, ועמ"ט בחלחל הסוכה והחלור בהעכה לפ"ד, החלור הבעכה לפ"ד. למונים היו החלור בהעכה לפ"ד. למה למונים היו הלף – (לו הול חלפון סמל הקולה המקנה יחוקלל לו נ"). למר חלוח זהו כוונחו' – (ועי חכוח כ"ד ע"ל בל יחוקלל וביעלה כו' /ועי סנהדרין מ"ד ע"ל מכני עכו, ול"ע). 138 .142 143 מסר מנים בכלונו והבן — ועי' צ"מ . דק"ב ע"ל בענין וחי אסיך עמך ובסום' קידושין 157 כ' ע"ם דיה כל הקונה בענין כי מוב לו עמך. ול"ע. ההקכווות בלדפסו בפעם הכחשון לם נדפסי פעם שנים כי כבר יכם שמו של הספר בעולם

זה מלכי לויכושל יעיושו לה המשינ גבול המסבל דיוכשיו כידוע.

K

הנ

:0

הנ

ה:

הג

ţ,Ţ

'n

刀

מו

180

מו eπ

ςĊ מון ĸ מנ

אל הקוראי

הפלסופיא הדתית (רעליניאנס פהילאואפיע) ולימוד הדת (שהעאלאניע) אשר אנכי נותן לפניך היום קורא נכבד! לא מלבי הוצאתים. ולא חדשים המה, אך הם המה הידועים עוד לקדמוני בעלי דת משה, כאשר הצצתי מחרכי המקובלים הנאמנים אשר קבל(מפה אל פה מהנביאים וחכמי קדס, וכאשר יורו עליהם מאמרי הנביאים כמשר הראיתי בספרי הנוכחי. לימוד האת הזה הוא המורה אמתתו בהמיהו כל המבוכות בעמקי ים המלסופיא, וכל המתירות הנמצאות בדברי הנביאים ורו"ל הקדמונים, גם כל הסתירות הנמצאות בין המקובלים בעצמם, וכבר מן התבן נקיתי והוצאתי את המתירות הנמצאות בין המקובלים בעצמם, וכבר מן התבן נקיתי והוצאתי את האמת בלמורי הדת העברית אל אשר יהיה שמה רוח הנביאים ללכת. ברוך השם אשר לא השבית נואל חי אל החכמה הנמתרת, המקובלים הנאמנים אשר המירו את לשונות הקדם וחרפת מצרים מעליה המה ראו אור ויבינו את המימה הנמתרה לאמתחה, ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

כי יפלא בעיני הק"א העברי, מדוע באיזה מקומות הבאתי לראיה מדברי הכטי האומות? גם בעיני לא מדוע מיטות רבינו מעריה נאון ז"ל ועד אחר ר"י האברבנאל ז"ל הביאו אותם כל חכמי ישראל ולא הסירו את שמם. מעל שפתם ולא יחרץ להם איש את לשונו? וכבר אמרז"ל כאבות פ"ד איזהו חכם הלומר מכל אדם, ואמרו קבל האמת ממי שאמרו.

י והרמב"ם ז"ל אמר בהלכות, קידוש חחדש (פי"ז הלכה כ"ס) אין חוששין למחבר בין שחברו אותן גוים שכל דבר שנתגלה מעמו ונודע את אמתתו בראיות שאין בהן דופי אנו סומבין על זה האיש שאטרו מעמו ונודע את אמתתו בראיות שאין בהן דופי אנו סומבין על זה האיש שאטרו או שלמדו על הראיה שנהגלתה והטעם שנודע, ע"ב ובפרט בספרי זה כי מורת כוזנתי דיא בהביאי את הראיות מדברי חכמי האומות (ביולמה לבן כוסו)

ע"ש). כנחלעום בחוקו יחי). ז מלמידי הרב ז"ל).

ישחעו. לקול מביהם ג"ב ול"ע). נחבמר בהשך). פרדם שם.

ז וסוכה לוה' להכב להרדב"ז ז"לן

ני"נ):

הוא משבט וכורה מסדכי הורם משבה ב"ש ע"א נש"א). "ע"א). "ע"א). "ע"א מינו מכסה בינו אל משביה בעד כ"ה" ולכשר בעד הדבו הבעד השביהה בעד משביהה בעד משביהה ובול שני עוני שני עוני בינו עוני בינו עוני בינו עוני בינו עוני בינו עוני בינו עוני הה בעקרא.

ב'). 'ועי' סנהדרין ונסום' קידושין

לם. ומצלמרי

_ 4 _

אד מול הקוראים הנוצרים והישמעאלים, להראות העמים והשרים, אשר בל וימר בלכבם כי למודי הרת המה שונים זה מזה, (עיי' לפס דמיס מיסה ז' בדכרי סטוען סיממילם). לא כן ידידי! למוד הרת אחד הוא. פלסופיא הדתית אחת היא, ומיסדי דתם לא יחלק על המקובל לנו מימי קהם ומפורסם בדברי נריאג ישראל. ויואל ה' ויסיר תבלול השקר מעל כל עין ויסורו הנה לראות בנונה כבוד האטת המאירה כשמש בצהרים או או יכנע לבבם הערל ויקויים בנו מקרא כתוב (יסוקאל ל"ו) ונתחי לכם לב חדש ורוח חדשה אמן בקרבכם ונו! ונאטר (יפיים נ') או אהמוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד. אכי"ר.

קוה אל ה' ותנדל התוחלת כי ימים יבאו ישמידו האולת אך אמת ודעת ירבו בארץ אין קול, אין צוחה, אין פרץ

בא חרות עי הוא שה מאור עי אשר, הו בחחלהו הוא מעו יורע-ער הנאמנים גורעו עו וכמציץ

לוחר מלני לוחר מלני לסייני מל במוף כחנ

ספר

תולדות ישוע המשיח

יברר בראיות נכוחות וברורות. מי המגיד האמת בספורי תולדות ישוע אם היהודים או הנוצרים.

מאת

הרב יחיאל ליכטנשטיין ז"ל מורה באינסטיטוט יודייאיקום בליופציג Institutum Judaicum Leipzig.

> לוגדון. תרצ"ג.

פתח דבר

יש מפר תולדות ישוע המכלכל בתוכו מעשה ישוע הנוצרי לפי אמונת היהודים ונדפס פעמים רבות באמשטרדם, גם יש נדפס בירושלים בשנת ש"ע (1610). גם יש נדפס בעיר ליידען בהולאנד שנת תס"ה (1705). וכולם סותרים בספוריהם זה את זה בדבריב עיקרים וראשיים כמשי"ת, וזת מקרוב נדפס אחד באשכנז בשם תם ומועד (רומז כי יוחנן הוא התם ויוסף היה המועד להזיק כלתו במרמה כמו שיתנאר) ומחברו שינה אותו לגמרי ויעזוב וישליך ממנו כמה דברים אשר סתירתם גלויה לעינים, והומיף דברים רבים וישימם בפי ישוע, דברים אשר מצא כעת בספרי וויכוהי הנוצרים שנתחברו בימינו אלה כאשר נראה למשכילים

אף כי רוב היהודים במערב איירופא אורו עיניהם להשכיל. כי רוב הספורים שבספר תולדות ישוע בדויים מלב איש און וסכל בימי הבינים מיםעלאלטער) ימי החשך, ורוב דבריו חמה שמותים והבלים אשר חרפה המה ליחודים המשכילים לדבר מהם, ועל כן גם ממני לא תקוח קורא יקר למצוא כל ספוריו בספרי זה, כי גם לי הוא חרפה לשאת הבלים ודברי בלע כאלה על שפתי, ואם תראה הספר תולדות ישוע וידעת כי כנים דברי. אולם בעבור אחי בני ישראל אשר בפולין ורוסיא, מאלדאוא ושירקייא וכארץ אזיא ואפריקא, והרכה עוד גם במערב איירופא אשר דבקה נפשם להאמין בחבליו, וגם המשכילים הגדולים שבהם על כל פנים יאמינו למקצתם, (למשל כו מרום תיחה ארוסת יוחנן ניוסף בא עלות במרמח כו' בעבור שכן אמרו גם בתלמוד כמו שיובא לחלן), כי כל מעיוני היהודים הם במסחר, מקנה וקנין להרבות בצע ולאסוף הון, כמאמר ישעיה (נ"ו י"א) והמה רועים לא ידעו חבין כלם לדרכם פנו איש לבצעו מקצחו וגו', ואין איש שם על לב כלל לחקור ולדרוש בעניני האמונה משוב ועד רע. בעבורם אביא איזה גרגרים מדבריו להראותם כי ספוריו המה מלאים שקדים וכזבים וכלם מותרים לספורי התלמוד עצמו מלדת ישוע ומעשיו.

וגם אנופף ידי על הספורים התלמודים בעצמם, להראות כי גם המה מותרים זה את זה מלבד שסותרים את דברי סופרי קורות ימי עולם הרומיים תקדמונים הנודעים מימי קדם לכותבי אמת. כי בעלי התלמוד הבבלי עבור חיותם בארץ בבל ופרם והיו רחוקים מאד מכנסיות תנוצרים לא ידעו נכונה מספוריהם כלל. (וככר כתבו חכמי ישרא? כי גם בספורי קורות יהודי ישראל לא ידעו על נכון כמו בעלי התלמור הירושלמי) ואך לשמע אזן שמעו תולדות ישוע מפי שונאיו ומנדיו הגדות בדויות וכוזבות, והם האמינו להם באמונה עורית ולא התחקו על שרשי האמת לחקור ולדרוש הימב כמצוח בתורה (דברים י"נ מ"ו) ודרשת וחקרת הימב וגו', ועד עתה ימשכו בני ישראל אחריהם כעור אחר עור, ושניהם נפלו בשחת המעות.

Das Pamphlet אולדות ישוני פות einem schmutzigen Roman. Auch der Talmud stellt die Geschichte Jesu in einem falschen Lichte dar. Herr Lichtenstein aber, dem ich das Zeugnis eines gründlichen Kenners nicht des Talmud, sondern auch der Kabbala geben kann und dem wir schon mehrere scharfsinnige und anregrende Schriften über Judentum und Christentum verdankem, sucht in diesem seinem החלדות ישוני המשיח an die Stelle der Carrikatur Jesu das Geschichtsbild zu setzen. Er geht dabei so selbständig zu Werke, dass ich ihm nicht überall zu folgen vermag. Aber allen denjenigen, welchen die Frage: Wer war Jesus? nicht gleichgültig ist, und welche Synagoge und Kirche, Mutter und Tochter, gern geeinigt sähen, wird diese Schrift reichen Stoff prüfenden Nachdenkens darreichen.

Leipzig im September 1883.

Professor Franz Delitzsch.

Ich unterstütze das was Prof. Delitzch ausgesprochen hat, von Herzen. Ich habe nicht die Zeit gehabt, das Werk genau zu prüfen, kenne aber den Verfasser gut genug, um mit Recht denen, für die das Werk bestimmt ist, den Rath zu geben, dasselbe anzuschaffen.

Berlin 19. September 1883.

Dr. Paulus Cassel.

אמר תמחבר לא מוב עשו הצענזורים שחשמימו מן התלמוד הנדפס את הספורים מישוע הנוצרי, הנמצאים כדפום ווענעציא ואמשמרדם וכעת ידמו היהודים כי שם חיו כתובים מעשים אמתים נפלאים, ויותר מוב חיה להניחם בתלמוד, וכן אני כעת פרסמתים דווקא כרכים למען יראו וידעו כי הכל חמה.

תרע" בן פו (ועל וחורו

וצמח בשקו הנ"ל האמ

לבחוז שהוא כו'. איש הכטו

ביוני חיה וכמב חנקו

שם נ

מפור שמעו

פעם ואחר אמר שהולי

מה (שושו יסר, בית

שיובו ופועו ב-

בתלכ ככרי (ס"ז כיצר החיצ א) בספר תולדות ישוע הנדפם באמשטרדם יספר, כי לדת ישוע היתה בשנת תרע"א לאלף הרביעי (90 שנים קודם חשבון הנוצרים) בימי ינאי המלך, ובימי יהושע בן פרחיה כמסופר בתלמוד כו'. הנה יכחיש דבר מפורסם בין סופרי הרומיים (ועד היום מונים הנוצרים מזמן לידתו בעת 1888) שנולד בימי אגוסטום קיםר רומי וחורדום הגדול מלך היהודים, ובבר העירו על זה גם חכמי ישראל בספר יוחסין וצמה דור. ובספר תולדות ישוע הנדפם בליידען (1705) כבר הרגיש המדפים בשקר זה ועל כן שינה וכתב שנולד בימי הורדום, ואם כן יפול כל המסופר מכובן הנ"ל עם המלכה אלכסנדרה שבימיה החל ישוע לטעון טענותיו ופרח באויר והיא האמינה לו כו'. וע' להלן אות י' עור בזה.

- ב) עוד כתב כי מרים אם ישוע היתה בת אלמנה וכשגדלה קדשה אמה לכחור אחד ושמו יוחנן כו' ויוסף פנדרא בא עליה בלילה אחת במרמה ואמר לה שהוא יוחנן כו' ואחרי כן ברח יוחנן מחמת הבושת לכבל ויקרא בשם יוחנן הבבלי כלי. אבל במשנה ותלמוד אין רמז מיוחנן הבבלי כלל, ולא נמצא שם כזה כלל. אך איש און הזה בכדי להונות את החמון בשמעם מן המון הנוצרים מזכירים שם יוחנן המטבל, (יאהאן דער שיופער או ברופיא ומאלדאוא איוואן באפטיזאם, כי באפטימה ביונית היינו בכילה כידוע) ואינם יודעים מי הוא ומה מעשהו, ובדה מלבו כי הוא היה התן מרים, ולא ידע כי יוחנן המטבל נולד בשנה אחת עם ישוע (לוקם א' ל"ו) וממבואר גם כן ביוסיפון ליהודים בספר חמישי פמ"ה שהיה בימי הורדום השני הנקרא מטררכום ונהרג ממנו על חוכיתו אותו שלקח אשת פוליפס אחיו כו' ואמר שם בפירוש הוא יוחנן אשר טבל כו' וכן מספר מרקום (ו' ""; ל";) ע"ש.
- ג) עוד מספר כי ישוע בהיותו נער עבר לפני הסנהדרין בגילוי הראש ואמר אחד מן הסנהדרין בי הוא מסזר. והשני אמר כי הוא מסזר ובן הנדה כו' פה נראה מפורש כי לקח מעשה מסופר במסכת כלה ויחסה לישוע. ובאמת עוד בילדותי שמעתי מרבנים נדולים כי במס' כלה רמזו על אותו האיש כו'. וזה חלשון שם: שמעתי מרבנים נדולים כי במס' כלה רמזו על אותו האיש כו'. וזה חלשון שם: ואחד גלה את ראשו על זה שגלח את ראשו אמר ר' אליעור שהוא מסזר ור' יהושע אמר בן הנדה ור' עקיבא אומר מסזר ובן הגדה כו' (היו! כמה מסזרים יש כעת בישראל שהולכים בגלוי הראש!!) וספרו שם שר' עקיבא הלך ושאל את אם התינוק בגך זה מה טיבו והודתה לו "כשנכנסתי לחופה נדה הייתי ופירש ממנו בעלי ובא עלי יקר, כי תינוק בימי ר' עקיבא יכול להיות ישוע הנוצרי שהיה הרבה קודם חורבן בית שני, ור' אליעזר רבר עם יעקב איש כפר סכניא תלמידו כמו שספרו בתלמוד ביובא להלו, והרשע הסכל הזה ערכב דברים בלי דעת מאומה, והכותב ספר תם ומועד הרגיש בשקר הזה והשמים הספור הזה.
- ד) עוד כתב כי מרים אמו של ישוע היא מרים מנדלא שער נשיא הנזכרת בתלמוד כו' (ותכותב ספר תם ומועד חשמים זה מספרו בעבור הפתירה שיתבאר), ואני בכדי לברר הטעות הזה אעתים דברי התלמוד בענין זה. שנינו בברייתא בסנהדרין (מ"ז ע"א) כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינין עליהן חוץ מזו (מסות לע"ז). ביצד עושין לו? מדליקין לו את הנר בבית הפנימי ומושיבין לו עדים בבית החיצון, כדי שיהו רואין אותו ושומעין את קולו והוא אינו רואה אותן והלה אומר

TR

1"y

בר.

10EI

כו

מו

מנו

120

אמ

לחנ

נבע

שני

32)·

רבו של

פרו

120)

258

ואח

21)

ארנ

117)

סבר

(בם

אוב מקו

ואמ

ק"ג שמ

רשו

חמלן

ברת בות

שמור

לו. אמור לו. אמור מה שאמרת לי ביחוד, והוא אומר לו. וחלה אומר לו איך ננית את אלהינו שבשמים ונעבור ע"ז? אם הוזר בו מומב ואם אומר כך היא חובתינו וכך יפה לנו. העדים ששומעים אותו מבחוץ מביאים אותו לבית דין וסוקלים אותו. וכן עשו לכן סטרא כלוד ותלאוהו בערב הפסח. עד כאן לשון הברייתא. והקשו על זה בתלמור בן סטרא בן פנדירא הוא ומשני רב הסרא בעל סטרא בוְעל פנדירא, והקשו על זה בעל פפוס בן יהודה הוא ומשני אמו סמדא, והקשו אמו מרים מגדלא שער נשיא הואי ומשני כדאמרי בפומבדיתא סמת דא מבעלה. וכן נמצא זה במם' שבת (ק"ד ע"ב) על המשנה המסרט על בשרו תניא אמר להן ר' אליעזר לחכמים (נ"ל כי ר"א ישב בלוד כמ"ש בסנהדרין ל"ב ע"ב וע"כ ידע המעשה של כן ספרא שחיה בלוד כנ"ל מסנהדרין) והלא בןסטרא הוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרי (פרש"י כי החרמומים שמרו שלא להוציא כשפים וללמדם לבני מדינה אחרת) אמרו לו שוטה היה ואין מביאין ראיה מן השוטים, והקשו ג"כ על זה בתלמוד בן סטדא בן פנדירא הוא וכול כלשון הזה שהעתקנו מסנהדרין. אמנם כבר עמדו על זה גם בתוספות וזה לשונם (ד"ה כן ספרא) אומר רבינו תם דאין זה ישוע חנוצרי דהא בן סטרא אמרינן הכא דהוה בימי פפוס בן יהודה (ע' רש"י בנישין צ' ע"א על מה שאמר ר' מאיר שם זו מדת פפוס בן יהודה שהיה נועל בפני אשתו ויוצא כו' בעלה של מרים מגדלא שער נשיא חיה כו') דהוה בימי ר' עקיבא כדמוכת בפ' בתרא דברכות רק"א ע"ב ע' שם שישבו יחד בבית האסורים) וישוע היה בימי יהושע בן פרחיה כדמוכה בפ' בתרא דכוטה(שתובא להלן), ויהושע בן פרחיה קדם טובא לר' עקיבא ע"כ לשון התוספות. ועדיין קשה איך הביאו ר' אליעזר שהיה רבו שלן ר' עקיבא, וגם המעשה שתלאותו בלוד היה בוודאי זמן הרכה קודם חורבן הבית, כי מ' שנה קודם חורבן הבית השני בטלו ארבע מיתות מישראל כמבואר בתלמוד שיובא לחלן אות י"א ואיך חיה פפוס בן יהודה שהיה בימי ד' עקיבא בעל מרים ואבי בן סטדא (המרומה) ? וכן דברי רבינו תם, אף שהם אמתיים, אולם כפי' הגמרא אינם אמת, כי מן הַגמרא בשאלָה כרבר יִדוע "הלא בן פנדירא הוא וכן אמו מרים מגרלת שער נשיא הואי" נראה כי דברו מן איש המצויין ונודע לבן פנדירא ואמו מרים. ומי הוא זה אחר אם לא ישוע הנוצרי שהחזיקו אותו לבן יוסף פנדרא ונקרא במדרשים בשם בר פגדירא כמו שיובא לחלן אות ז'. וְהאמֶת הָוֹא כִי המְלות בברייתא שם "ותלאוהו בערב הפסח" השעו את חכמי התלמור לחשוב (שלא כרבינו תם) כי חמרובר ממנו הוא ישוע הגוצרי הנתלה בערב הפסח, וגפלו במהמורות כמה טעיות בומן האגשים הנ"ל כמבואר, גם ישוע נהרג בירושלים ולא בלוד, גם פרשו ברוחק סמת רא מבעלה וכדומה, ובתוספתא שבת פי"ב הנוסח בן סיטרא בריש ובתוספתא סנחדרין פ"ד הנוסח וכן עשו לאיש אחד בלוד נמנו עליו שני תלמידי הכמים והביאוהו לבית דין וסקלוהו ע"ש. גם נמצא בפירוש בפ' קמא דחגיגה (ד' ע"ב) רב ביבו בר אביי הוח שכיח גביה מלאך המות אמר לשליחיה (פי' המלאך המות אמר לשליתו) אול איותי לי מרים מגדלא שער נשיא (מקלעת שער הנשום רש"י) אול איותי ליה מרום מגדלא דרדקי בו' ונראה מזה בברור כי חיתה בימי רב ביבי בר אביי שחיה מן האמוראים וכמו שאמר גם הרמב"ן בוויכיחיו עם פראי פיל לפני מלך ספרד, ומה שכתבו התוספות שם לתרץ "כי מלאך ממות מספר לרב בובי מה שאירע כבר. רהאי עוברא דמרים מגרלא שער נשיא בבית שני היתה דחיתה אמו של פלוני כו' כראיתא בשעת ע"ב לשון התוספות, (פה דעת התוס' שלא ברבינו תם הנ"ל) ואולם המעיין בלשון הגמרא בהגיגה יראה כי המעשה חיה בבית רב כיכי כר אביי ע"ש. ועל כן כתבו התום' בשבת שם תירוץ אחר (ר"ה אמו מרים) כי אותה הנזכרת בהגינה

אחרת היתה ע"ש. וכל הדברים יגעים כי הוא מעות לא יוכל לתקון. וסותרים בעלי התלמוד גם כן לפי זה את דבריחם במקום אחד (סופה מ"ז ע"ב וסנהדרון ק"ג ע"א וק"ז ע"ב שחובא להלן אות ה") כי ישוע החטיא את הרבים והקריח תבשילו ברבים וזקה לבינה והשתחוה לה בפני יהושע בן פרחיה כו'. ופה מסופר שעשו לבן שטרא שחבמינו לו עדים בסתר לשמוע ממנו שמסית בסתר לעבוד ע"ו. והנראה כי יסוד ההגדה הכוובת שאמו היתה מרים מגדלא שער נשיא הוא בעבור ששומעים מן המון הנוצרים זוכרים שם "מרים מאדעלענא" וביארו הלשון שהוא על שם מגדלא שער נשיא, והוא טעות גדול שנקראת כן שהיתה ממקום "מגדלא" שאצל מבריה הנוכרת בתלמוד ומדרש. גם מרים מאגדעלענא היתה אחרת ולא מרים אם ישוע כידוע מספרי המבשרים ע"ש.

ה) עוד יספר כי שמעון בן שטח היה רבו של יוחנן ושמעון בן שטח סיפר להסנהדרין באשר עבר ישוע לפניהם בנילוי הראש שיוחנן אמר לו כי ארוםתו נבעלה מיוסף פנדרא וזה הנער הוא ממנו כו'. ויתקעו בשלש מאות שופרות (!!) ויכריוו עליו שהוא ממור כול ויברה וילך לו אל גליל העליון ויהי שם כמה שנים כו' עד שעשה עצמו לאלוה כו' ובעצמו אומר הסבל הזה בראש ספרו (כמובא למעלה אות א') שהיה בימי יהושע בן פרחיה כמסופר בתלמוד "והוא היה רבו של שמעון כן שטח כמבואר במשנה אבות פ"א ואיך היה שמעון כן שטח רבו של יוחנו ? ומעתה נראה מה מספר התלמוד ממנו. במסכת סוטה מ"ו ע"א וסנהדי רין ק"ו ע"ב ווה לשונם: לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת ולא ביהושע בו פרחיה שרחה לישוע הנוצרי בשתי ידים מאי הוח ברקא קטל ינאי מלכא לרבנן (שעם החרינה וכל תקורות מסופר במס' קידושין ס"ו ע"א באורך ע"ש) שמעון בן שטח אטמיניה אחתיה *) יהושע כן פרחית וישוע הנוצרי ערקו לאלכסנדרוא של מצרום. כי הוה שלמא שלח ליה שמעון בן שמח מני ורושלים עיר הקדש ליכי אלכסנדריא של מצרים אחותי בעלי שרוי בתוכך ואני יושבת שוממה קם אתא ואתרמי ליה ההיא אושפיוא עבדו ליה יקרא טובא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ליה (ישוע ליהושע בן פרחוה) רבי עיניה תרוטות ואמר ליה רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי (! !) ושמתיה. אתא לקמיה כמה זמנין ואמר ליה קבלן (שיקבלנו בחשובה) לא הוי קמשנה ביה. יומא חד הוה קא קדי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי ואחוי ליה בזרות והוא סבר מירחא קא רחי ליה אול זקד לבינתא פלחת (בסנהדרין והשתחוה לה גם יש נוסת יצא והסית רבים מישראל, וואגענוייל העתוק עיד איכא דאמרי דההוא לבינה עשויה כשתי וערב כמעשוהם) אמר ליה הדר בך א"ל כך מקובלני ממך: כל החומא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. ואמר מד ישוע כישף וחסית וחדים וחחטיא את ישראל. עד כאן לשונם. ובסנהדרין ס"ג ע"א אמר על פסוס "ונגע לא יקרם באהלך". שלא יהא לך בן או תלמיר שמקרית תבשילו ברבים כגון ישוע חנוצרי ע"ש. ומעתה נשאל אם אמת כרברי רשע סכל הזה שהחרימוהו עוד בהיותו נער איך אחרי חרם גדול כזה יהיה תלמיד

'n

^{*)} המעשה הזה סותר המסופר במדרש בראשות רבה פצ"א וקחלת רבה פ"ז כי ונאו המלך נפלג עם שמעון בן שמח על דבר הוצאת נזורום שהונה אותו שמעון בן שמח ולכן ברת שמעון בן שמח על דבר הוצאת נזורום שהונה אותו שמעון בן שמח ואחותו המפונה אותו ואח"כ הוציאה אותו ממחביאו כו' ע"ש וע" בזה ברבות מ"ח ע"א בשינוי קצת, ובסנהדרון ק"ז ע"ב לא נזכר באמת משמעון בן שמח אממיניה אמרה ולכן כ" רש"י שם ד"ה שמעון בן שמח "אחו אשתו של נגא המלך והוא לא ברת" כי מעשת הבריתה והממינה היה בזמן אחר ומשעם אחר כמ"ש במדרש הנ"ל.

ישוע בן פרחיה כמו שמעון כן שמה עצמו, והוא יברה עמו ביחד מפני חמת המציס לאלכסנדריא? וגם אחרי כן ישוע בן פרחיה בקשהו לחזור בתשובה, והתלמוד מגנה את יהושע בן פרחיה שדחאו בשתי ידיו? הנה לך שהספורים סותרים אלה את אלה; ועל כן השמים הסכל את ספור התלמוד, ומספר שברח אל גליל העליון ויהי שם כמה שנים עד שעמד ועשה עצמו לאלוה כו׳.

ו) ועתה באתי להראות כי גם הספור התלמודי מזויוה מתוכו ומלא שקרים. בראשונה אשר כבר העירותי למעלה כי יהושע בן פרחיה היה זמן רב קודם ישוע הנוצרי וכבר התעוררו ע"ז חכמי ישראל זנבוכו בישוב זה, ע' בס' יוחסין, צמח דוד וסדר הדורות, גם הספור הזה סותר אל המבואר בירושלמי חגיגה פ"ב ח"ב וסנהררין פ"ו ה"ח כי המעשה הזת קרה לתלמיד אחד של יהודה בן טבאי שברח עמו למצרים מפני חמת ינאי המלך ושמעון כן שטח היה חבירו כמכואר באבות פ"א. ושם (בירושלמי) נראה מפורש כי אותו התלמיד לא היה ישוע הנוצרי כלל. וכבר עמד על זה החכם פראנקעל בספרו דרכי המשנה וכתב כי גרסת הירושלמי היא הנכונה ע"ש. גם קשה על הספור הנ"ל מרוע לא בקשהו יהושע בן פרחיה תיכף כשוקף הלבינה לשוב בתשובה והמתין עד הדיח רבים מישראל? האם עד שגמר יהושע כן פרחיה סריאת שמע ושמונה עשרה הצליח בידו להדיח רבים מישראל? אות ופלא! ובשבת אמרו (הובא למעלה אות ד') שהוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו. ואם כן היה ברעתו לכשה ולהסית ולחדיה רבים מישראל איך כא לפניו כמה פעמים ובקש לקבלו בתשובה? גם יש לשאול על מאמרם הנ"ל דאמר מר ישוע כישף והסית והדיח והחטיא את ישראל*) הלא הסנהדרין למדו הלכות כשוף, כראיתא בסנהדרין י"ו ע"א ומנחות ס"ה ע"א: אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי חכמה כו' בעלי כשוף כו' ופרש"י לגלות על חמכשפים המסיתים ומדיחים בכשפיהם כמו הנוצרים ובמשנה סנהדרין מ"ה ע"ב נמצא כי שמעון בן שטח תלה שמונים מכשפות ביום אחד וכסוטה מ"ח ע"א במשנה הזנות והכשפים כלו את הכל. ובעירובין ס"ד ע"ב בנות ישראל פרוצות בכשפים הנה לך כי ידיעת חכשוף פרצה בישראל (ושקר המאמר הנ"ל שההרטומים שטרו שלא להוציא למודי הכשוף ממצרים), ומדוע לא הראו הסנהדרין ושום אדם לישוע המשיח כי כל אשר עושה הוא באמצעות הכשוף, וכל העם צעקו ואמרו אצבע אלהים הוא. וכן אחרי כן כאשר רפאו השליחים בשם ישוע כערות המררשים בעצמם כמו שיובא להלן, לא הראם אדם אז שעושים בכשוף כרעת רש"י הקדוש הנ"ל, אות הוא לעולם.

ז) וגרסי' במסכת ע"ז די"ו ע"ב תנו רבנן כשנתפס ר' אליעור למינות העלוהו לגרדום לידון. אמר לו אותו הגמון זקן שכמותך יעסוק ברברים בטלים הללוף

[&]quot;א) המאמר הזה מקורו בברייתא הובאה בסנהדרין מ"ג ע"א על ישוע הנוצרי, וזה הלשון בגמרא שם (על המשנה וכרוז יוצא לפניו) לפניו און מעיקרא לא והתניא בערב הפסת תלאוהו לישוע והברוז יוצא לפניו ארבעים יום יוצא ליסקל על שכושף והסית הפסת תלאוהו לישוע והברוז יוצא לפניו ארבעים יום יוצא ליסקל על שכושף והסית בתרות את ישראל כל מי שיודע לו זכות יבא וילמד עליו ולא מצאו לו זכות ותלאוהו בערב הפסח אמר לא תתמול "לא תכסה עליו? אלא שאני ישוע דקרוב למלכות הוה (פ'' ולכן הבריזו מ' יום והפכו בזכותו). ומה שאמרו יוצא ליסקל וגם ותלאוחו כי חדין הוא בסנהדרון כל הנסקלין נתלין. ואולם מעשה הסקילה הוא שקר גטור כי לא נסקל אך נצלב על עץ שתי וערב במנהב בתלין. ואולם מעשה הסקילה הוא שקר גטור כי לא נסקל אך נצלב על עץ שתי וערב במנהת הרוטים כידוע. ובעלי התלמוד בעבור שלא ידעי מזות על כן לא הבינו ענין קרושת השתי וערב להנוצרים, ועל כן בדו ואמרו דתהיא לבינה עשויה כשתי וערב כו' כנ"ל. גם מח שממרו ארבעים יום הוא שקר כי נתפס בליל ערב פסח ע' להלן באות י"א.

אמר לני נאמן עלי חריין, כסבור אותן הגמון עליו הוא אומר, והוא לא אמר אלא נגר אביו שבשמים. אמר לו הואיל והאמנתי עליך דימום פטור אתה. כשבא לביתו נכנסו תלמידיו אצלו לנחמו ולא קיבל תנחומין. א"ל ר' עקיבא תרשיני לאמר דבר א' ממה שלמרתני ? א"ל אמור, אמר לו שמא מינות בא לידך והנאד ועליו נתפסת ? אמר לו עקיבא הזכרתני. פעם אחת הייתי מחלך בשוק העליון של צפורי ומצאתי אחר מתלמודי ישוע הנוצרי ויעקב איש כפר סכניא שמו. אמר לי כתיב בתורתכם לא תביא אתנן זונה בית ה' אלהיך מהו לעשות הימנו בית הכסא לכהן גדול ולא אמרתי לו כלום. א"ל כך לימדני ישוע הנוצרי כי מאתנו זונה קבצה ועד אתנן זונה ישובו (מיכה א' ז') ממקום הטינופת באו ולמקום הטנופת ילכן והנאני הדבר, ועל זה נתפסתי למונות ועברתי על מה שכתוב בתורה הרחק מעליה דרכך זה מינות כול. הנה לך כי תלמיד ישוע הנוצרי אשר למד מפיו, יעקב איש כפר סכניא, (כפי תנראת יעקב השלית בעל האגרת) חיה עוד בימי ר' אליעור סביב לזמן החורבן. וכן נמצא שם במס' ע"ו כ"ז ע"ב שיעקב איש כפר סכניא (פרש"י מתלמודי ישוע בדלעיל י"ו) רצה לרפאות את בן דמא בן אחותו של ר' ישמעאל ולא תניחו ר' ישמעאל כו' וכן הוא בקהלת רבה פ"א ופ"י (ואמרו שם רצה לרפאותו בשם בר פנדירא דכן כתבו בתום' שם בגמרא כשם הירושלמי "בשם רבו ישוע" וכמדרש שם כי כל תלמידיו רפאן בשם ישוע כו') ובתלמוד ירושלמי שבת סוף פרק י"ד שהוא ריפא את בן בנו של ר' יהושע כן לוי בשם ישוע פנדרא*) ואם זה אמת כי ישוע הנוצרי היה בימי יהושע כן פרחיה איד אפשר כי תלמידו יחיה בימי ר' אליעור ור' ישמעאל ובימי נכדו של ר' יהושע כן לוי בערך שתי מאות שנח אחרי זמן חנ"ל, וזה ידוע להיודע דורות, חכמי ישראל. גם מן הספור הזה נראה גם כן כי שקר מפלו עליו מה שאמרו שהסית לע"ו כו' ופה נמצאהו מלמר לתלמירו דיני התורה. וגם יש להעיר לזה ממה שספרו הגרה אחת בתלמוד גיטין ג"ו ע"א כי אונקלום בר קלוניקום בר אחתיה דטיטום רצה להתגייר והעלה בלעם בנגידא (פרש"ב אוב) ושאל אותו מאן חשיב בההוא עלמא ? וא"ל ישראל. ושאלו מהו לאדבוקי בהו? וא"ל לא תדרוש שלומם וטובתם כו' ואחרו כן העלה לישוע בנגירא ושאל אותו מאן חשיב בחחוא עלמא ? וא"ל ישראל. ושאלו מהו לארבוקי בהו ? א"ל טובתם דרוש רעתם אל תדרוש כל חנוגע בהם כנוגע כבכת עינו. וא"ל דיניה דההוא גברא כמאי א"ל ראמר מר כל המלעיג על דברי הכמים גדון בצואה רותהת**) וסיימו בתלמור ע"ז תא הזי מה בין פושעי ישראל לנביאי אומות העולם. הנה לך מן ההגרה הואת אף כי הגרה היא (לעגענדע) על כל פנים נראה מזה כי גם שונאיו לא אמרו עליו רק שהיה מלעיג על דברי חכמים, ואמר טובתם דרוש רעתם אל

^{*)} בשם פגררא נכוכו סופרים רבים, ולרעתי השם הזה נתנו היחודים היונים אל ישוע בעבור שאמר על עצמו (מתי י"א ולוקס י") הכל נותן לי מאכי כו" ועל כן קראוחו בעבור שאמר על עצמו (מתי י"א ולוקס י") הכל נותן לי מאכי כו" ועל כן קראוחו בקרא בן על שהוא מליאה במתנות בקרא בן על שהוא מליאה במתנות מן האלהים, כו Pandora בונית היונו מתנות מכל דבר (עללעם בעשעכש). והיהודים האחרים דימו כי הוא שם לווי אל יוסף אביו כמנהג, ועל כן קראו גם את יוסף בשם יוסף פנדרא ואותו קראוחו בשם בר פנדירא כנ"ל. וע" ירושלמו בכא קמא פ"י ובבא בתרא פ"ג במלת פנדורא וצ"ט.

^{**)} אוי לחם לתלמודי חכמום שעוסקין בתורת ואין בהם יראת שמים (יומא מ"ז) תלמוד תכם שאין בו דעת נכלת מובת ממנו, (ויקרא רבת מ' א') ותימיב אמר ירמית ד' כ"ב. כי אויל עמי אותי לא ידעו. בנים סכלים המת ולא נכונים חמה, חכמים המה לחרע ולהישוב לא ידעו.

תדרוש וזה יסכים לחמסופר במתי כ"ג שלעג להסופרים והפירושים ואמר לבני ישראל כל אשר ילמדו אתכם הכופרים שמרו ועשו, אך כמעשיתם אל תעשו, כי הם אומרים ואינם עושים כו/, המה מעשרים את המנתח וחשבת והכמון ויעזבו את החמורות בתורה את החסר והמשפט והאמת כו', הם מסננים את היתוש וכולעים את הגמל כו'. ע"ש עוד. גם מן הספור הזה של התלמיד יעקב נראה, כי שקר מה שספרו בסנהדרין מ"ג ע"א וזה לשונם: תנו רבנן חמשה תלמידים היו לו לישוע: מתאי נקאי נצר ובוני ותודה אתיוחו למתי (לפני הבית דין) אמר לחו מתי יהרג חכתים מתי אבוא ואראת פני אלהים ? אמרו לו אין (הן). מתי יהרג דכתים מתי ימות ואכד שמו. אתיותו לנקאי א"ל נקאי יהרג דכתיב ונקי וצדיק אל תהרוג ? א"ל אין, נקי יהרג דכתים במסתרים יהרג נקי (פרש"י רוצת הוא נקי זה וראוי ליתרג שהרג במסתרים ותשובה בעלמא חוא כו' הועתק להלן באות י"ב). אתיוחו לנצר, אמר להו נצר יחרג הכתיב ונצר משרשיו יפרה? א"ל אין, נצר יהרג דכתיב ןאתה השלכת מקברך כנצר נתעב. אתיוחו לבוני. א"ל בוני יהרג הכתיב בני בכורי ישראל ? א"ל אין. בוני יחרג דכתיב הנה אנכי הורג את בנך בכורך. אתיוחו לתורה. א"ל תודה יחרג הכתיב מומור לתודה ? א"ל אין, תודה יהרג דכתיב זובה תודה יכבדנני ע"כ לשונם. כי פח נמצא תלמידו יעקב. ומי לא ידע כי י"ב תלמידים היו לו לישוע ובשמות אחרים, והמה לא נהרגו כלל מן חיחודים (כי אך יעקב אחי יוחנן נחרג בידי הורדום אגריפא). והוץ לזה ההגדה הזאת היא דברי הבלים ושמות ורש"י הרגיש בזה כנ"ל ודבריו גם המה נדחו להלן אות י"ב.

ח) עוד כותב הסכל "ובעת ההיא חיה שם המפורש חקוק על אבן שתיה בבית המקדש. שכשכרה דוד מלך ישראל את היסוד של המזבח מצא שם אכן א' על פני התחום ועליו היה חקוק השם המפורש והעלה אותה והניחה בקדשי הקרשים כו/, ואיש לא יכול ללמור את השם המפורש כי אריות עמדו על פתח החיכל. והחלו לצעוק ולנהום בקולם, ובעבור נהמת האריות איש היוצא שכח את השם בצאתו כו' (אות ופלאו). אך ישוע שם עצה כי כתבו על נייר והחביאו בסריטת בשרו שלא יחפשו אותו ויקחו ממנו כי חיו שומרים לזה כו'. ובצאתו עשה נוראות בשם המפורש כו'. פה הרכיב כדרכו ענינים שונים והוסיף שקר על שקר כקורי עכביש, כי מבואר בפירוש ברברי התלמור עצמו על המשנה (יומא נ"ג ע"ב) "משניטל הארון אבן חיתח שם מימות נביאים ראשונים ושתיה היתה נקראת גבוחה פן הארץ שלש אצבעות ועליה היה נותן (הקשרת) כו"" למה נק' אבן שתיה? שממנה הושתת העולם (ע' חולין צ"א) ונמצא בתנהומא ויקרא סי' י"ה ובפרקי דר"א פ׳... כי יונה ראח אכן שתיה קבועה בתהום תהת היכל ה׳. הנה לך כי האבן השתיה אינה מטולטלת כרעת הסכל הנ"ל. והנה לעד כי אבן חשתיח קבועה ער היום בכית תפלת הישמעאלים על מקום המקדש (מערשעד אמער) ואינה אבן מטולטלת. ואין שום כתיבת עליה (והרשע סכל נשמר מזה וכתב ובעת ההיא). גם הרמב"ם כתב בחלכות בית הבחירה פ"ה אבן היתה בקדשי הקדשים במערכו שעליה היה הארון מונח (קודם שנטיל) ולפניו צנצנת המן ומטה אהרן כו' ואם שם המפורש חיה כתוב עליה איך הניחו עליה את הארון: והצרדים שלה לא חיו רק שלש אצבעות כן הארץ. וחסכל חזה הרכיב ענין אבן השתיה עם כריית השיתין שמסופר בתלמוד. ולא קרב זה אל זה כלל, כי שיתין שברה דוד הוא כמו שפי' רש"י בסוכה מ"ט ע"א שיתין חיינו חלל שתחת המזבח כנגד מקום הנסכים וספרו בתלמור סוכה נ"ג ע"א ווה לשונם: בשעה שכרה דוד שיתין קפא תחומא ובעי למשמפיה לעלמא.

אמר דוד מי איכא דשרי למכתב שם אחספא ונשרי בתהומא ומנח כו'. א"ל אחיתופל שרי. כתב שם אחספא ושרי לתחומא נחית תחומא שתפר אלפי גרמידי, כי חזי דנחית טובא אמר כמה דמרלי טפי מרטב לעלמא אמר ט"ו שיר המעלות וחשליד אל התהום שלא יעלה ולא שלקח משם אבן עם שם המפורש, דאם לא כן ואסקיה חמיםר אלבא גרמידי כו' חנה לך מפורש החפך כי דוד כתב שם על חרם והשליך אל התהום שלא יעלה ולא שלקח משם אבן עם שם המפורש ראם לא כן מדוע לא החזיר האכן למקומה? ובמדרש שמואל סי' י' נמצא כי דוד מצא שם הרם עם חשם. וכשראה ששומף התחום החזיר החרם למקומו. והוא פוחר לפפור התלמוד, אכל על כל פנים אין רמז ערכוב עם האבן השתיח כרעת הפכל הנ"ל. ועור תשוב תראה כי בסוכה שם מ"ם ע"א יש מחלוקת בוח כי רבח בר בר תנה א"ר יוחנו שיתיו מששח ימי בראשית נבראו וכן תנא רבי ד' ישמעאל בראשית ברא שית ופי' רש"י והתום' שם שחולקים על חחגרת המספרת כי דוד כרה את חשיתין, ותנן ג"כ שם א"ר אליעור בר׳ צרוק לול קטן היה בין כבש למוכח במערבו של כבש ואחת לשבעים שנה פרחי כהונה יוררים לשם ומלקטים משם יין קרוש שרומה לעגולי דבילה. ובאים ושורפים אותו בקרושה כו', ואמרו בגמרא שם כי האי תנא לית ליה. שהיו שיתין יורדים עד התחום ע"ש. ובובחום ם"א ע"ב ר' שמעון בן פזי משום בר קפרא אומר: שיתין הוסיפו בבית חשני בשעלו מן הנולה ע"ש, הנה אנו רואים כי כל המעשה שכרה דוד את השיתיו הוא תלוי במחלומת. גם אין זכר כלל במשנה ותלמוד וכן ביוסיפון בספרו מבנין הורדום מאלה השקרים חנ"ל. כי היו שם אריות כו' ואכן עם שם המפורש, והיו שומרים ומהפשים את היוצא מבית המקדש כו'. גם סותר הסכל הזה בספורו שהוציא השם המפורש מבית חמקרש בסרימה שעל בשרו את דברי התלמוד בשבת שהובא למעלה (אות ד') שהוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו (גם לדברי החלמוד היינו אוחיות מסורמות בבשר כי ר' אליעזר הביא מזה ראיה שאותיות סרומות נקרא בתב לענין שבת ע"ש, אבל לדבריו כתב על ניור החתביאו בסרומת בשרו בנ"ל) והקורא ישפט בצדק אם שניהם אמת או שניהם כזב ושקר, הבל ורעות רוח.

הסכל יספר עוד כי ישוע כאשר הראה מופתיו בפני אלכסנדרה המלכה ככח שם המפורש ופרת באויר וצעק ואמר שהוא אלהי ישראל והוא מבטל את תורת משה וכו' (שקרות הספור הזה תמצא בספרו שתו השאלות ע"ש) והמלכה האמינה לו כו' אז התורו החכמים ליהודה החסיד (?) שישתמש ג"ב בשם המפורש ויפרח עוד למעלה הזמינו ויטמא אותו במי רגליו (ואת עצמו לא שימא?) ויפול לארץ, ואז מסרה המלכה אותו ליהרג אל הסנהררין כו' ואני אשאל את הסכל הזה: והמון ישראל המאמינים בזה, שבשם המפורש יכול האדם לעשות חוץ מהרך המבע, וכן עשה ישוע, מדוע לא התירו החכמים לעצמם (כמי שהתורו בעת צרה ליהודה החסיד כנ"ל) לעשות דבר עם שם המפורש בבוא עליהם הרומיים וישרפו את תורתם ומקרשם ויחריבו את ארצם ? כ' לפי עדות הירושלמי יומא פ"ג היו כמה תנאים ואמוראים שידעו את השם המפורש ע"ש. וכן מבואר בסררי עבודה ליום הכפורים והמובר מיוסי בן יוסי כה"ג לפי דברי עין חיים להאר"י ז"ל) "הכהנים והעם העומדים בעזרה כשהיו שומעים את השם הנכבר וחנורא מים ורש יוצא מפי העומדים בעזרה כשהיו שומעים את השם הנכבר וחנורא מים ורש יוצא מפי

כהן גדול בקדושה ובטהרה היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניחם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד*) הנה לך כי כל בני ישראל שמעו את השם המפורש מפי הכהן הגדול ביום הכפורים.

ובאמת בספר תולדות ישו הנדפס בירושלים מספר באופן אחר לגמרי, כי כאשר חכתן הגדול חזכיר את השם המפורש, אוי כל אדם בשאלו איזה דבר נתמלא שאלתו, וישוע הנצרי בשמעו את השם בקש יהי רצון שעשוני אלוה. "והכהן הגדול שמע תפלתו ויענה תיכף, אבל לאחר מותך". הנה לך שקר אחר משונה מכל וכל משקרו של ראשון, וגם זה דבר שאי אפשר; כי העם עמרו בעזרה כמובא למעלה (ולא בחיכל כמבואר בירושלמי שם) והכהן הגדול היה בפנים ואיך ישמע תפלתו ? גם קשה לפי דבריו מדוע לא בקשו בני ישראל בעת חזכרת שם המפורש לחות חפשים מידי הגוים הפרסיים והיונים והרומיים שהשתעבדו לחם ? ואם בקשו, מדוע לא נתמלא שאלתם ? הלא תפלת רבים גדולה מתפלת יחיד כמו שאמרו בתלמוד ברכות פ"א.

ורב האי גאון בתשובתו (הובאה בספר פעם זקנים צד נ"ד ובפי' אחל יוסף על הרצ"ע ובארך יותר בספר הגדול צפנת פענה) על ששאלוהו אודות השם אם יש פעולה בשמות הקודש לעשות מה שלא יתכן לעשות רק באות ומופת מהש"י? וחשיב הגאון כי כל אלה הם דברים במלים, וכן בתשובתו לרב יוסף בן ברכיה אמר, כי פעולת השמות הן דברים במלים, ואמר כי אם היה כך במה תכירו אותות הנביאים? ומה הפרש יש בין נביא ובין זולתו? כו' וכן הרמב"ם בספר מורה נבוכים שלי הלק א' פ"א ופס"א לעג לפעולת השמות ע"ש.

י) עוד יספר בספר תולדות ישוע, כי כל קורותיו חיו בימי הילני תמלכה אשת ינאי המלך הנקראת גם כן אלכסנדרה, והיא מלכה אחרי מות אישה. ובנה היה מונבו חמלך הנקרא ג"כ הורקנוס שרגו חורדוס כו', גם פה ערבב אנשים שונים; כי המלכה אלכסנדרה איננה הילני המלכה. ובנה הורקנוס איננו מונבו המלך. כי מונבו המלך ואמו הילני המלכה הנוכרים ביומא ל"ז ע"ב לא היו ממלכי במת השמונאי כלל וכמו שהוכיה בראיות (מספרי הרומיים והיוסיפון לרומיים).

^{*)} ובירושלמי שם: עשרה פעמים היה כהן גדול מזכור את חשם, הקרובים חיו נופלין על פניהן, וחרחוקים היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו ועד, אלו ואלו לא היו זים משם עד שהוא מתעלם מהם, שנאמר זה שמי לעולם, זה שמי לעלם) ופי' המפרש שנשכח מן השומעים, והכונה שמסירים אותו מלבכם ורואין שישכחו אותו ולא שמתעלם מהם דרך נס, דאם כן סותר למ'ש משרבו הפריצים כו', גם נמצא במשנה תמיד (ל"י ע"ב) אשר אף ביריחו (י' פרסאות מירושלים ע' יומא ל"ט ע"ב) היו שומעין קולו של כה"ג בשעה שהוא מזכיר את השם ביוה"כ. האם יאמר שבדרך נם שכחו כל השומעים מביבות ירושלים, ומדוע צעק כל כך להמריה ולהרבות הנם שזה אמור כידוע) בראשונה היה אומרו בקול גמור, א"ר מרפון עומד היינו בין אהו הכהנים בשורה והפיתו אזני כלפי כה"ג אומרו בקול נמוך, א"ר מרפון עומד היות בין אהו הכהנים בשורה והפיתו הפרוצים לא הי' אומרי בלין מבלין בנעומות הכחנים, בראשונה היה נמסר לכל אדם משרבו הפרוצים לא הי' נמסר לכל אדם משר בריומית בין ע"ב א"ר מרפון הנ"ל על המאכר בבריותא בי שם מ"ב אתיות אינו נמסר לכל אדם מבוא דברי ר' מרפון הנ"ל על המאכר בריותא בי שם מ"ב אתיות אינו נמסר לכל אדם מברי ה"ג ורש"י בתב שם על שם מי"ב והא"ג ורש"י בתב שם על שם מ"ב להדל ממה בכר ולי מתם מוה, אולם המקובלים פרסמותו ברבים והוא שם מ"ב, ורש"י בתב שם על שם בתפלת אנא בכת (אב"ג ות"ץ קר"ע שמ"ן ובו") ואין איש אשר יכול לעשות דבר עם. הכל הבל כמ"ש רב האי באון.

החכם ה"ר עזריה מן האדומים בספרו מאור עינים פג"א ופג"ב, שהילני המלכה ובניה מונבו ויוזאמיש היו גרי צדק ממלכי גויי האדץ במלכות אדיאבענע (הדיוב בתלמיד), ובאו לחסות תחת כנפי השכינה בימי הקיסר הרומי קלוריום, כעשרים וחמשה שנים קורם החורבן בימי אגריפס המלך, וישמעאל בן פאבי כהן גדול כו' ע"ש. ולכן נמצא גם כן במשנה גזיר וחובא ג"ב בכתובות ז' ע"א כי חילני המלכה ע"ש. ולכן נמצא גם כן במשנה גזיר וחובא ג"ב בכתובות ז' ע"א כי חילני המזרות בחוצה נדרה בגזירות שבע שנים אם יבא בנה מן המלחמה בשלום ונהגה הנזירות בחוצה לארץ. לארץ, והורוה בית הלל לנהוג שבע שנים אחרות, כי נזירות איגה נוחגת אלא בארץ ישראל כו' ע"ש, הנה לך שהיתה בזמן בית הלל קודם החורבן והיתה בחוצה לארץ. והתוספות שם בכתובות שדימו ג"ב כי היתה מבית תשמונאי (וכן רש"י בב"ב י"א והתוספות שם בכתובות שדימו ג"ב כי היתה מבית תשמונאי (וכן רש"י בב"ב י"א ע"א על פונבו פי" ממלכי בית חשמונאי) נדחקו בזה בחנם ע"ש, ובמררש בראשית רבה פמ"ו נמצא כי מונבו המלך ובזומום בניו של תלמי המלך נתגיירו והצליחו במלחמותיהם כו' ע"ש.

- יא) עוד יספר כי בא ישוע לזבוה חג הפסח ונתפס בערב פסח ונסקל בו ביום כו', סותר דברי עצמו למעלה שעשה עצמו לאלהים וביטל התורה, ופה רוצה לקיים מצות אכילת הפסה, גם סותר המסופר בתלמוד (הובא באות ו' בחערת) והכרוז יוצא לפניו ארבעים יום יוצא ליסקל כו', וכל המעשה של הסקילה הוא שקר, כי ישוע נהרג על ידי חרומיים במיתת הצליבה במסמרות על עץ שתי וערב כמנהג הרומיים בימים ההם להמית איש נכרי ובווי שבעם במיתה בוויה, והיהורים כבר לא היו להם רשות להמית איש (יותגן י"ה ל"א) וכמו שאמרו נ"כ בירושלמי ריש סנהדרין ארבעים שנה קורם חורבן חבית ניטלו דיני נפשות מישראל ע"ש,
- יב) עוד יספר כי שמעון קייפא אחד מחכמי היהורים חכופרים בישוע הלך אל עיר מטרפולין של הנוצרים בעבור שראה כי יד הנוצרים היתה ביהודים, ויקומו עליחם לחשמידם ויחרגו רבים מהם. ועל כן עשה עצמו לשליח ישוע הנוצרי שראח אותו אחרי קומו מן חמתים ויבא אליהם, ויעשו לו ברומי מגדל וישב בתוכו ששה שנים, ויתן להם חגים ומוערים ותורה הדשה וימת שם, ויבנו עליו פעמערסקירכע ער חיום הזה כו'. וגם רש"י כתב בסנהדרין כעין זה בדף מ"ג ע"א ד"ה יהרג נקי וזה לשונו: ותשובה בעלמא היא מפני האומות שקרוב למלבות היה, והיו צריכים להשיב על כל ראיות של הבל שלחן עב"ל. חשתוממו כל איש אשר אך למצער קרא בספרי קורות העולם (ע' צמח דוד); כי מי לא ידע כי בימי ישוע הנוצרי והשלוחים וומן רב אחרי כן לא היו הנוצרים מושלים בארץ, ורומא לא היתה מטרפולין של הנוצרים, והנוצרים לא הרגו איש יהורי כלל. ולהפך המה היו גרדפים מן היהורים ומן הרומיים עובדי האלילים ימים רבים, ויהיו להרג ולבזה עד ימי הקיסר קאנסר מאנטינום במאה הרביעית למנין הנוצרים, וגם אחרי כן לא קמו על חיהורים ער בתשע מאות שנים למנינם אחרי אשר הגרמנים קבלו דת הנוצרית כו'. ומי לא ידע כי שמעון קייפא הוא שמעון פמרום אשר על שמו נקרא פעטערסקירכע היה ראשון מראשוני תלמיריו ואוהביו בחייו של ישוע, ופטרום נחרג מות קרושים ברומי על ידי נירון ליסר (ונחרג מות קרושים) על הצליבה על אמונתו החזקה ברבו המשיח, כאשר ימפרו סופרי רומי הקדמונים. וכל עין תראה כי תורת הנוצרים מאמרי ישוע המשיח חם מלאים חן וחסר ואין בהם שמץ דופי כלל, וזה הכריח את הרשע הסכל הזה לבדות השקר הזה. כי אחד מחכמי היהודים הכופרים בישוע נתן

לנוצרים את תורתם המוכה וחישרה, כי לצנינים בצריו היה ליחסה אל ישוע הנוצרי אשר לדבריו היה יליד פשע, ואיככה ילמד הוא דברים נפלאים כאלה שלא יאותו כי אם אל איש שהוא מבהר מין האנושי, צדיק גמור וקדוש בשלש קדושות. אולם מי לא יבין השקר הוה? מאין בא ההפרד הגדול בין למודי בריש החדשה ובין למודי הפרושים במשנה ותלמוד כאשר ידוע לכל משכיל אם חכם מחכמי היהודים המחזיק בדת הפרושים ומאמין בדבריהם נתן לנוצרים את תורתם? ונמצא מפודש בדברי המבשרים כי ישוע לעג על למודי הפרושים וצוח להתרחק מהם (ע' לעיל אות ז'), ולמד דרך חדש בארץ, ועל כן שממוהו הכהנים והפרושים ויתמסרו אותו אל נציב הרומיים וירגלו עליו, והוא חוציאו אל הורג וימות על לא המס עשה ולא מרמה בפיו כנכואת ישעיה נ"ב.

17

15

ננ

ij

ż١

ע'

11

ı'n

בל

ı'n

m

קו

ı.

W

זכ

13

ומ

ועי

18

٥,,

וכו

55

דמ

בן כא

חח

50

תינ במ אונ

האי

החנ

במע לוקנ יג) עוד יספר כי שמעון קייפא עשת פיוטים לרוב מאר ושלחם ככל נבול ישראל, למען יהיו לו לזכרון ככל דור. וכל פיוטיו אשר עשה שלח אל רבותיו כו' שידעו כי עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן כו'. כפי הנראה לעין, עשה את שמעון שידעו כי עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן כו'. כפי הנראה לעין, עשה את שמעון לדברי הכל כאלה? כי חבור הפיוטים החל בסוף ימי הגאונים כאלף שנה למנין לדברי הכל כאלה? כי חבור הפיוטים. והמנהג לכתוב בשווי התוזים קבלו היהודים מן הערביים אשר עמרו בארץ במאה השביעית כירוע, ופיומי שמעון כר יצחק מלאים מאמרים מן הגדות התלמוד והמדרשים כירוע, ופיומי שמעון בר יצחק מאמרים מן הגדות התלמוד והמדרשים כירוע, ובסליחות ליום ג' של עשרת ימי תשובה נמצא פיוט משמעון בר יצחק ואמר שם "כי מבבוני דדן ושבא, הקוראים נביא לאיש מעולם לא נבא". חנה שחי אחר מחמר נביא הערביים והישמעאלים. והמחבר הזה של תולדות ישוע ליהודים חיה עוד בומן רב מאוחר ממנו, ועל כן כתב שם כי הגלחים (עתה) יגלחו שערותם באמצע ראשם כו' (ע' שם מעשה הגון ומעם הגון ותמצא נחת וכבוד למשכולי בכי הצמצע ראשם כו' (ע' שם מעשה הגון ומעם הגון ותמצא נחת וכבוד למשכולי בכי ישראל) ומכיא את התלמוד בכלי (שנחתבר בשנת ת"ק לנוצרים) כמובא למעלה.

ועתה קוראים נכברים! שפטו בצדק על ספורי התלמוד וספורי ספר תולדות ישוע, ודעו וראו כי לא נאים ספורים באלח אך לחסרי דעת ויושבי על מדין בבית נגדרשיהם ודבר אין להם עם אדם, ומורשת אבותם יחזיקו לעולם כמו אנשי חינא נגדרשיהם ודבר אין להם עם אדם, ומורשת אבותם יחזיקו לעולם עלה נדף. ח) ורומיהם, או לנשים וקלי הדעת אשר יאמינו לכל דבר ושמעו לקול עלה נדף. ח) ישמרנו מהם.

יד) ועתה באתי להראות כי שקד כדו החולקים, כי ספרי ברית החדשה נבתבו כשלש מאות שנה אחרי לדת המשיח בימי קאסטנטינום הקיסר (חיזוק אמונה נהקדטתו לחלק שנו שלו), בראשונה נראה מדכרי פאול (אשר מת קודם חורבן

^{*)} ראיתו בספר בית המדרש של הד"ר יעליגוק שהביא שני פיומים מיוחסים לשמעון קיופא, ובספר הפיומים שלנו און רמז מהם. וכפי הנראה שקרן וכזבן א' בסמכו על הכובן הקודם לו חבר שני פיומים על שם שמעון קייפא, ועד תנה לא ראה אותם אדם על הכובן הקודם לו חבר שני פיומים על שם שמעון קייפא, ועד תנה לא ראה אותם אך בי אם חד"ר יעליניק, ואולי היה בימי הבינים ג"ב איש אחד בשם שמעון קייפא. אך זה נראה ברור כי דברי בעל תולדות ישוע באטרו "שמעון קיופא עשה פיומים לרוב מאד ישלתם בל גבול ישראל" מורים כדברו שהוחה כוונתו על פיומי שמעון בר יצחק אשר רצה חמדרש בים חמה מאד, ומפורסמים בכל ישראל רוצה לתונות את בני ישראל תובשי ביה חמדרש שאונם בקיאים בסדר זמנים של תכמיהם כלל כידוע.

בית השני) שאמר כאנרתו השניה אל הקורינתים (ח' י"ח) ונשלח עמו (עם מימום ע"ש) את האח אשר וצא שבחו בבשורה בכל הקחלות, כי האח הזה יכוין על לומם *) כמו שבתב המציין שם אחר האגרת הזאת "האגרת השנית אל הקורינתים נבתבה בעיר פוליפי אשר למקדוניא ונשלחה על ידי טיטום ולוקם". ולוקם הוה הוא אשר כתב את בשורת לוקם הנמצאה בספרי ברית החדשה והיח על ירה לשבה ולתהלה בכל הקהלות כי יפה נכתבה (וכן הוא בסדר תפלה להאנגליים על יום לוקם ע"ש), ומוח נראה כי עוד בימי פאול כבר חיתה בשורת לוקם מפורסמת לתהלה. והנה לוקם אמר בראשות ספרו "יען כי רבום שלחו ידם וגו' ונראה מוה כי כבר היו כתבי מבשרים אחרים כי באמת מתי המכשר כתב ספרו קודם כל המבשרים בלשון עברי במסופר בספרי סורות הכנסיה הנוצרית (קירכען געשיכמע), וראיה לזה יש עוד מן התלמוד בכלו עצמו במסכת שבת קי"ו ע"א, אחר שדברו שם מספרי מינים והביאו שם ברויתא "הגליונים (הכונה על העווענגליום כמ"ש בספר ההלוץ, וחראיה שאמרו שם ר' מאיר קרי ליה און גליון ור' יוחגן עון גליון ע"ש. פי' רש"י קרי ליח לפפרי המינין און גליון לפי שהם קורין אותן אונגולא ע"ש) וספרי מינים אין מצילין מפני הדליקה בשבת כו' ור' יוםי אומר קודר את האזכרות ושורפן אף בחול כו' וד' טרפון אומר אם רץ אחרי נחש לחכישי אני נכנס לבתוחן של עוברי ע"ו ואל אכנס לבתיהן של אלו; שהללו אין מכירין וכופרין, והללו מכירין וכופרין ועליהם הכתוב אומר ואחרי הרלת והמווזה שמת וברונה ונו". פפרו בתלמור "ההוא פלפופא (פרש"ו מון היה, וכפי הנראה מן הפלסופים הגנאמפיקער. והיח שושני בעיר) דהוה כשכונתו של רבן גמליאל והיה לו שם שאינו מקבל שוחד ותלך אימא שלום אחותו של ד"ג (בת רשב"ג הנחרג על ידי פיפוס כמ"ש ביוסיפן ועשתה זאת לנסותו אם יקבל שוחר) ותביא לו נר של זהב, ואחרי כן הלכה עם אחיה ר"ג לדון לפניו, ותמפר לו שיש לה לחלוס בנכסי אביה, ופסק להם שתחלום עם אחיה בשוה, וכאשר שאלוהו הלא בתורה נאמר במקום בן לא תירש הבת, השיב "מיומא דאתחרב בי מקדשא ניטלה אורייתא דמשה ואתיחיבת און (ר"ל עוועיגעליא) וכתים בה בהא וברתא בהדא ירתון. למחר אייתי ליה ר"ב חמרא לובא ואן בשבאו לפניו אמר לחם "שפילית לסיפא דאון וכתיב ביה אנא און לא למפחת מאורייחא דמשה אתיתי אלא לאוסופי אתיתי (כן הוא בגרסת העין יעקב) וכתיב בתורה במקום בן הבת לא תירש. אמר ר"ג אתא חמרא ובמש (ענין חנאה ושבירה) לשרגא" עד כאן, ומי לא יראה שביון אל המאמר במתי ה' דברי ישוע אני לא באתי לבטל את התורה כי אם למלאת (ביונית Pleerosai היונו למלאות ולהשלים תנחסר וחוא כמו לאוסופי שבתלפוד) ולבר העיר כזה ידידי החכם דר. ביזענטהאל נ"י בנוספית שלו לקורות הכנסיה ע"ש. הנה לך שספר מתי היה כבר כתוב אחר מיתת רשב"ג תיכף אחר החורבן, וכן כל העווענגליום, וכמאה השנית נמצא מחלוקת התנאים עליו כמובא למעלה. ונמצא בדברי פאול בראשונה אל טימותיום (ה' י"ח). בי הכתב אומר הפועל שוה לשכרו והוא כתוב הדר במתי (י׳ י׳) דברי האדון ע"ש.

וגם אף חזון יוחנן נראה ברור שנתחבר עוד בימי מלכות הרומיים. עובדי האלילים בימי נרון קיסר כנראה שם (י"ג י"ח) באמרו על מספר החיה "בזה החבמה המשכיל יחשב מספר החיה כי מספר בל אדם הוא ומספרו שש מאות

^{*)} ומה שאמר בפ' שאחר זה לנסוע עמנו וגו' כי באמת נסע עם פאול כמו שנמצא במעשי השליחים (י"ו י') בקשנו שהכוונה על פאול והכותב ספר מעשי השליחים הוא לוקס ע"ש.

וששים ושש". והמשכיל בעין פקוחה יראה כי כל דבריו שם על חורבן ירושלים על ידי הרומיים ובראשם היה אז נירון קיסר צורר הגוצרים, וכפי שקראוהו באזיא הקטנה בלשון עברית וסורית וארמית נרון קסר עולה מספרו תרם"ן *) זכן שם (י"ז ה') אמר ועל מצחה כתוב שם—סוד—בכל הגדולה וגו' ומלח סוד מאמר מסובר, והכונה כי פה סוד שאסור לגלותו מפני יראת המלכות, כי בכל הכונה על רומי (כי בכל האמיתית בר חיתה בימיהם שמח ושאיה) שהעלימוה וכתבו בכל מיראת המלכות. והראיה שאמר שם תיכף בפסוק ו' שכורה מדם הקדושים ומדם עדי ישוע (אשר זה הכל נעשה ברומי ולא בבכל כלל). וכן גמצא שם (מ"ז י"מ) ותהלק העיר הגדולה וגו' ותזכר בכל הגדולה וגו' ושם (י"ז י"ח) חעיר הגדולה אשר היא גברת ממלכות הארץ, שם בסימן י"ח (ב' י' כ"א) מזכיר בכל במקום רומי, וכן (י"ד ת'), והכל מיראת המלכות *). הנה לך כי גם הוא נכתב עוד בימי רדיפת הנוצרים זמן הרבה טרם בוא קאסטנמינום קיסד לעולם.

^{*)} גערלאך הביא כי ראשוני הנוצרים פרשוהו על מלת לומוינום (העם הלאמונין) שעולה באותיות יוניות תרם"ו. ובעצמו הרגיש בקושוותו על זה שהלא יותנן אמר בי מספר בן אדם הוא ועל כן מה שבתבתי הוא יותר נכון. ידידי החכם ד"ר ביזענפתאל נ"י אמר לי כי כן אמר גם הוא בימי קדם. ופראפעסאר אתד כבר כתבו בספרן אחרי שמעו מפיו זה ארבעים שנה.

^{*)} המנהג הזה לכתוב על רומירבל נהוג ג"כ בין תכמי היהודים, כמו שנמצא בתלמוך מגילה ו' ע"ב שלש מאות מלכים יש בגרממיא של אדום ושס"ה דוכסים יש בכבל כו' וכונתם חיתה על מלחמת חרומיים עם הגרמנים (דיוששען) בימי קדם. ורב אשי העתיק מספרי הגדות ארץ־ישראל ששם חיו כותבין בכל במקום רומי מיראת המלכות (או שאחר רב אשי שינו זה). ובס' מכות כ"ד ע"א ששמעו תכמי ישראל קול חמונה של בבל מפאמיל (כ"ה בדפוס וויען ונוסת מפלמיא מ"ס) כו' צ"ל קול המונה של רומי מפאמיל (חיא העיר פופיולי הסמוכה לרומי הנזכרת בסוף מעשי השליחים). וכן מפורש באיכה רבה העיר פופיולי הסמוכה לרומי הנזכרת בסוף מעשי השליחים). וכן מפורש באיכה רבה פ"ד ובשמות רבה פ"ל ובספרי פ' עקב ע"ש, וכן יש בתלמוד חרבה כעין זה. ובשיר חשירים רבה בפ' אל תראוני אמרו שקורין לרומי רומי בבלין ע' שם המעם מספוף הגדה התת, ובאמת על דרך בקרת החשכלה קראו לרומי בכל מיראת המלכות כנ"ל.

ישוע והלך

את לעומת זה בערכים ומתוארים על דרך חבקורת, זמ יבא בקרת נאמנה על דברי רענאן וניינער.

דהכם פראפעסאר דר, פראנץ דעלימש חל ונעתק לעברית, עם איזה נוספות מאה המעתיק: י ליכפוענשמיין.

לייפצינ

בשנת תרנ"ד לפ״ק. 1894.

Y Uk 35 J 58

ישוע והלל

זה לעומת זה נערכים ומתוארים על דרך הבקורת, גם יבא בקרת נאמנה על דברי רענאן וגיינער.

נתחבר בשפת אשכנו מאת

החכם פראפעסאר דר׳ פראנץ דעלימש זיל

ונעתק לעברית, עם איזה נוספות מאת המעחיק

י. ליטטענשטיין.

לייפציג בשנת תונ"ד לפ"ק. בשנת 1994

בני-איש עד מה כבודי לכלמה, תאהבון ריק, תבקשו כוב סלה. (תהלים ד' 3.) כי אויל עמי אותי לא ידעו, בנים סכלים

תמה ולא נכונים המה. (ירמיה ד' 22)

היה איש יפה מראה מאד, קומתו חיתה שבע זרתות תמימות. שער ראשו היה צהב כהה (בלאָנד) שער תמימות. שער ראשו היה צהב כהה (בלאַנד) שער לא עבות אך קוצותיו כעין תלתלים, ואולם גבות עיניו היה שחרות ודמות קשת למו. עיניו הבריקו וגשו מעש למראה ירוק צהב (געלב). חושמו היה ארוך מעש, שער זקנו ירוק צהב (געלב) ואיננו יורד על פי מדותיו. שערות ראשו ארכות היו כי מימיו לא עלה מורה על ראשו ואף לא יד אדם בלתי אם ידי אמו בהיותו עוד ילד קמן. היה הולך מעש בלתי אם ידי אמו בהיותו עוד ילד קמן. היה הולך מעש בלתי אם ידי אמו בהיותו עוד ילד קמן. היה הולך מעש בלתי אם ידי אמו בהיותו עוד ילד קמן. היה במראה צבע בלתי אם ידי אמו בהיותו עוד ילד קמן. היה במראה צבע החשה, תאר פניו לא כדורי אך ארוך מעש, כתאר פני אמה, ואדמדם אך מעש מוער, בבוד ותבונה, ענוה ושהרת הלב מתאותיו גשקפו מפניו, בכלו נדמה כאמו הצדקת והמהורה." הוא מראה דמות ישוע, אשר כה יתארהו לפנינו

Dolitzschianum 6.15

Druck von G. Rensche in Leipzig,

ולו ינולנו לשאול את

ניקעפֿארום קאליסטי במאה ארבע העשרה, בהשענו על ספורי עדים קדמונים. ולו יכלנו לשאול אותו על שמות חקדמונים

האלה, כי עתה — לפי הגראה — קרא לפנינו כשם, יוהגן

הרמשקי, אשר הי במאה השמינית.

הבירו עוד את האיש העולה באופן הזה. תכונת רוחו הגדיכה וגם — כפֿי הגראה — לוית הן תאר פניו היפה, כמו רבים בתוך כני עם היהודים, המה היו כקסם בידו למשוך אליו נפשות רבות. הוא הלך על פי הרוב בדרכי ובמועדים. יוסף מת כמרם החל כנו לעלות על כמת חמחזה בתוך קהל ועדה, ובהיות מרים גלמודה וזרה כנצרת אהרי נשא וסבל בחשקם ודומיה, כענות טבעו ולפי התקוממו נגד הלל. כחמשים שנה לפני ישוע כבר הוציא הלל מפיו מלים ומשלי מוסר הדומים מאד לדבריו. לפי עניו ומרודיו אשר מות אישה, על כן שבה לקנה אשר בגליל. פה בלה ישוע את ימי עלומיו ופה ראשית התגלות כנודו. ראשית דרכו הכהנים והחנפים, היה הלל רבו האמתי של ישוע, אם יש פתאם לקול רך משמן. האנשים אשר ראו אותו מקודם לא בעודנו ילד – את דוכו שנה בשנה ירושלימת בחנים פה היתה המבע הנשגבה משחקת לפני ישוע תבן יום יום לפלא יפי תפארת הנשים – יפי נשי סוריא – טעצם רכותו. לדבר פה על אודות רב ומורה, במקום שידובר על אודות חיה בתור מורה ומלמד העם, קול חרש העצים הצעיר נהפך תהי אומנתה הראשונה. מהמקום הזה עשה לו ישוע — עוד תבשא ותשתעה עמהן יחר. עוד עד חיום מתגוסם שם איש מופת רם ונשגע כמהו".

אשר יאטר בלשון ,כפי הגראה" איננו רק ציורי הדמיון, נצרת אשר נוסעים אחרים התרים את הארץ ההוא לא ראו פאלעסטיני בשפל תחתיה, או אשר יפאר ויהלל את יפי נשי זמונת הכתים אשר שם כעת אחרי הורד מעמד ומצב עמי למשל בתארו לפנינו את בית יוסף שהיה או לפנים על פי למשל אומרו כי שבה מרים לקנה אחרי מות יוסף. וכל בי נולד ישוע בנצרת, גם הנחות והשערות בלתי קימות, כל אשר ידבר פה רענאן בלב נכון ובטוח יכלכל טתירות שלא כצדק דברי ספרי ברית החדשת, למשל אומרו לא חזו כאלה כלל, וכן מה שתלה בישוע יפי חיצון המושך

> בי התמונה הואת איננה בלתי אם תמונה מקלקלת וילידת כהיום הזה רואים אנהנו כקירות היכל קרנק במצרים את תסונת רחבעם כן שלמה שנעשה בזמנו, ובכתלי ארמון פי יוחגן על זאת, כי עתה אולי הודה לפנינו בישרת לבו כומניהם, כן אנוסטום וטיכריום ועד סופם. וכעת אשר עוד בתמונת הצי קומה שלימה, תמונות קסרי רומי שנעשו הדמון. כי בעת אשר יש לנו בחרם המשבעות והפסילים, תאר ישוע, בחותו עלי ארמות, בדמות לא תאר לו ולא עוד לפני זמן קאסטנמינוס ואהריו, אם לשער ולצייר בדמיוננו לנו על התאר החיצוני של ישוע אף קבלה כלל, ואף כי תסונה מסנו העשויה בידי אדם (בילד), עד כי — מחסרון מלחמתו, ותמונת מלך סנחרים בשבתו על כסא מלכותו, אין קורפבד וקיונדשיק את תמונת מלך סרגון בשבתו על מרכבת אחת משתי הדועות בנתה יסודה לא על קבלות ישנות (כי הקבלה בזה -- התעוררה מהלוקת בין אנשי הכנסיה הנוצרית, אחרי שהצענו התמונה הרמיונית שתארוה לפנינו בימי הדר, או בדמות הופי הנעלה על דרך יפי כני אדם, וכל אינן) כי אם על כתובים מספרי ברית הישנה.

של יוסף היה דומה-כפי הגראה-אל אותם אחלי הדלים ההם הבינים, נביא פה חלק אחד מספר "חיי ישוע" להחכם רענאן. לדותו. פה בעיר מצער הואת על יד הכאר ההרוסה כעת — כלי ספק! — עמרה יום יום גם מרים וכדה על שבמה בתוך להקת גשי עירה בגות כלי שם השואכות כלי חבית הם: יריעה מצע להרגלים ואיזה כרי מושב המנחים עלי ארץ, זוג אחד של כלי חרש ותיבה אחת המקבלים אורם דרך פתחיחם, ואשר האהל האחד הזה יעמד להם לבית מלאכה, לבית המכשלות וגם לחדר המטות. כל ישוע – נקרא בו – נולד בנצרת. החוצות אשר חשתעשע משוחה בששר. פה בנצרת כלה ישוע את ראשית שנות אבנים ומכואות קצרות המפרידות בין שדרות הבתים. ביתו וישחק בהן הולד הזה עודם עד היום משעולים מפורי

על דרך פראָגראַם (סדר והנהנה) למרד חדש לאוהבי השותפות (סאָציאַליסמוס).

אבל כל אלה לא ישפיקו עוד לכאר על נכון את סבת

תשפוט בדבר חנוגע לתכלית כל מין האנושי בכלל, ויעמיק לתתה בלב הקוראים כיהודים כמשיחים, יועיל ויפעל הספר חזה בעולם, באופן אחר מאשר דמה המחבר, לתכלית גרצה מאלהים. ולא צלח הפצו ביד הספר הזה, להכנים את ישוע אשר שם רענאן לפנינו לא נחתמה נחותם האמת של דכרי האיש המשוחי אשר נפשו חשקה לדעת איזה ציור דמות יוא שם למשרת ספרו, משרה אשר המדע והחכמה יצדיקוה, השתמש בכל כלי אמנות והרשת המעשה של מדבר נאוה בתמונה שלו בתוך לבב הקוראים המלאים מרוח הזמן, לולא לוחטת. ובקחתו את השאלה הנשגבה הואת, אשר רמים מעונו אלפים בנו אדם ויצינהו לעוני כל, ואת השאלה "ישוע במקצתה על פי סבות אחרות חוקות מאלה אשר הזכרנו: פֿעלת הספר הזה בלכות העם. הפעלה הואת תתכאר זמכחישים זה את זה, תאר מרמה הגוסד על הכחשות דברי זימים, הוא קלסתר פנים כחשים מרכבים מתוים שונים המן והארץ בימיו. ובזה מלא את התשוקה המבעית של לברר ולהעריך את התגלות ישוע ביהוסה אל מעמד ותאר החדש (מאָדערנע בעללעטריסטיק) לָתת לתמונת ישוע ציור מה אתם בו" חדש כנשר נעוריה וישימה לשאלה זמנית הספר הזה הוציא את ישוע ממשכן הערפל אשר התעלם כו ימות עולם האמתים. אחת מן הכחשות האלה היא, אשר יטראה לישוע גם לפי מצבו האנושי. אבל תטונת ישוע יצבע, ובזה משך אחריו גם את לכב הקוראים המשיחים. 'עמיר את הלל למורה האמתי של ישוע.

רענאן עוד הוא נוצרי כוה לבלתי רומם את הלל למעלה ראש מישוע, אבל בכל זאת יושיבהו על גרם המעלות, באמרו "לעולם לא יראה לנו הלל בתור המיסד האמתי של הדת המשיחית" זאת אומרת כי לכל הפחות

תאוה חריף (פיקאנט) הנקוב בשם "חיי ישוע" ואשר באמת לפנינו כמראה הפנים לפנים את ומנו של ישוע מול ומנו יקאַני קאמילע דעסמאולין (Camille Desmoulin), ובהצינו הרעפובליקנים ההווים (שווערמער) על דרך תמונת הרעפוב-נפשה במלכות מלך ושרים שבימינו מצאה בספר זה אשר בקשה, כי הוא יציג לפנינו את תמונת ישוע כתמונת אחד שוא ותפל המעוררים שחוק ודברים המעוררים התרגשות רוה זמתברים סיוא (Sue) ודומה (Duma) — יכלכל בתוכו דברי ואומנות המחבר פער לאקאָרדער (Père Lacordaire) ואומנות לפי דוכו גוכל לכנותו גם כן בשם מסתרי ישועי על דרך בעודו בכפם את הספר הזה, יען כי ערך לפניהם מאכל אשר נחל ספר רענאן הוא בגלל זה, יען כי — להזק וקול ערב על און השומע בנשאו מדברותיו לפני העם, חבל אל מלך מלך או קיסר בצרפת יצא הספר הזה להיות גלוי: אל חלב ויעורר כל תאות הטבע והנשר. גם הדעה אשר כחלה מצאו בספר זה מחיה לרוב, יען כי — בהתאחדו לאחד הטדויים (ראַפֿינירט) במלאטה רבה לממרה הואת — כלעו אשר לכם השמן ונכקה רוחם -- מסבת רוב הספרים ימי חקדם אשר ככר אכד עליהם כלח. בני העולם הקוראים, הזה, לאור דעת החדשה שבעולם, כחלום חזיון לילה של אטונת הטנטוה נאיש שהוא אלהים וארם, וישם את העיקר ברבריו לבות אלפים ולשמחם לאברן נפשם — במל עיקר אך ואת גוכל לאמר כברור כי החלק חיותר גדול בתכבוד תכלכל כתוכה דת נגלתה מאלחים ומלאה ספורי נפלאות. בעזות רוח ההפשית המרחפת על פני הספר ההוא וכרוח ההשכלה. ונשנה אם נבקש ונתלה סבת הכבור הזה רק לרענאן" לנסוע במרכבת הנצחון והגבורה בין כל כאי עולם יק ציורי חלומות דמיונו. ובכל ואת זכה הספר "חיי ישוע אחריו כאבן חן את עיני הרואים ואת לכם, ומענה לשון רך מסתרי פאריז'. הרגשת הלב ותאות חושיות (זינליכקייט) כהש של כני דורנו המתנגד אל התורח המשיחית אשר

השוני הואת. האחת כי רבים חמה הידיעות אשר יחלק לנו התלמוד על אודות הלל, ואף כי גם המה לא גקו מספורים המנומים על דרך פלא את כבודו *), עם כל זה המה על הרוב אמתים ונאמנים. והשנית כמוחים אנחנו מהלכד כרשת הפניה (בעפאנגענהיים) לנמות בכונה לאיזה צד, בחרוץ משפמינו על האיש הזה, יען כי כל מעללי האיש הזה לא נקרו ויאתיו אך בימי המלך הורודום הגדול ולא ימשכו אך

זקופות וגימטריאות שיחת מלאכי השרת ושיחת שדים ושיחת דקלים וכמה אמרו עליו על יונחן בן עיואל שכשעה שהיה יושב ושונה ועוסק בתורה משלות כובסים, משלות שועלים, דבר קטן ודבר גדול, דבר גדול מעשה מרכבה, דבר קטן הויות דאביי ורבא, לקיים מה שנאמר לחנהיל אוהבי יש נמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלות וחמורות וגזרות שוות כן ערך ור' יוםי הכחן ור' יהושע תלמידי ריב"י שהיו מלאכי השרת מתקבצים ול עוף שפורה עליו באויר מיד נשרף, ע"ב. [פירש"י מיד נשרף שהיו מלאכי אוצרותיהם אמלא, וכי מאחר שקשן שבכלם כָּךָ גדול שבכלם על אחת כמה יוחנן בן זכאי. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא משנה ב״ח ע״א וזה לשונו: שמונים חלמידים היו לו לחלל הזקן שלשים מהם ראוים מאיזה מעשים שנעשו על ידו בעולם חטבעי. וכמו שגומו גם בתלמוד סוכה ושבת והיה מכסה האילן בסדינין והיא חכמה מפוארה ע"כ והוכא בעין "עקב. אברהם קאבם"י שהיה מכיר עתידות בנענוע עלי האילנות ביום שאין רוה (חובא בעון ועקב בשמו) שאלו על מעשה ריונתן בן עוואל החלמוד כך הרב סביבותיהם בדרשם במעשה מרכבת ואש ירדה מן השמים כוי. ובירושלמי זשרת סביביו ומתקבצים לשמוע תורה מפינ, וע' חגיגה י״ד ע״ב בר' אלעור ביהושע, עשרים מהם בינונים, גדול שבכולם יונתן בן עויאל וקטן שבכלם רבן שתשרת שכינה עליהם כמשה רבינו ושלשים מהן ראוים שתעמר להם המה בחכמת השבע, ובאמת הם רק דברי הפלגה והפרוה מבלי שום ראיה ומעד ראחמער (1878 נומר 6) יאמר כי חבונה במאמר חזה שחוקר גדול היה שיחת הרים וגבעות ובקעות, שיחת עצים ועשבים, שיחת חיות ובהכות, שיחת על דוך משל מה שספרו במסכת סופרים פמ"ו הלכה מ' אמרו (ליו על הלל שלא עוב דברי הכמים שלא למדם, אפילו כל הלשונות. אפי ארבע אמות. ורבינו האי גאון כתב כפי' שיחת דקלים כי בדורו היה מר (ר"ל הלל) מהו והשיבו שהתלמיד בתוך ד' אמות (נשרף) והרב אף הויץ שרים ומשלות, הכל למד כו'. דר' פלאמשיק במכתב העתי הספרותי של

> נם דרשותיו אלה של גיינער מצאו קוראים רבים קו חשר על עצמה ותעלים יותר את דרך האיש כאשר היה באמת, ותקשין יותר את האיש הנעלה על ידה על גפי עצמותם ותקשמם במעשי נפלאות ומקלעות פרחי שוא, יאלם כאשר יותר תפליא ההגדה מפלאותיה כן יותר תמשוך המעשה, באנשים אחרים תשנה ההגדה את כל תאר על נקלה, לאטר -- הוא איש אשר היה בברור בעולם (התאר הזה לא ישים מום כו ולא יפסלהו אך ירומם אותו), חדש, מבלעדי אשר קבל מהלל, לא נשמע על פיו, אולם בדרשותיו על היהדות ועל קורותיה בשנה 1864 עוד יהודי הלל יצינ כנפשו לפנינו תכוונת "איש מתקן הדת כאמת" יכה דבריו: "ישוע היה פרושי אשר הלך בדרכי הלל, ורעיון האיש הלל הוה — יוסיף עוד גייגער, ברמו צדדי המובן למאר כזה לבלתי נתון לחשוב את הלל למטה מישוע *) לעמת זה דר' גיינער (נאסף אל עמו 23 אקמאבער 1874). ורוב מאד היה הלל ברוממות רוחו לישוע ובן גילו היה כזה. בעל שנוים חדשים בדת היהודית ובקרת החפשית, הוא — מרומים עד כי ספק יוטל במציאותו בעולם המעשה.

ורבים מכתבי העתים אשר התפששו מאר בארץ המיפו דברים — ורבים על אדותם, ועל כן נקוה כי לא למרות עיני הקוראים — משכילים על דבר אמת הן יהודים הן משיחים — יהיה, כאשר נקה בספרנו זה את הלל, אשר לפי דברי רענאן עומד במדרינה אחת עם ישוע ולפי דברי ניינער הורם עוד למעלה משפטינו. הוא באמת איש גדול הראוי לתת עליו לבנו באהבה ולא נמצא עוד איש בטהו בן דורו של ישוע אשר באהבה ולא נמצא עוד איש בטהו בן דורו של ישוע אשר היה מכשר כהלל הזה להפיין על ידו אור יקרות על יחידות באהבה ולא נמצא עוד הפיין על ידו אור יקרות על יחידות דרך ישוע שאין דומה לה, אם נציג את שניהם זה לעמת דרך ישוע שאין דומה לה, אם נציג את שניהם זה לעמת דרך ישוע שאין דומה לה, אם נציג את שניהם זה לעמת דרך ישוע שאין דומה לה, אם נציג את שניהם זה לעמת דרך ישוע שאין דומה לה, אם נציג את שניהם זה לעוד אור במערכה אהת לפנינו. וכפלים לתושיה יהיה לנו במערכת

^{*)} לדעתי צריך להיות "בשוה עם ישוע". (המעחיק.)

הציו נתן לשומר בית המדרש (אשר שם לימדו שמעיה ילא הניחו שומר בית המדרש ליכנם, עלה ונתלה וישב על אנשי ביתו (כי היה בעל אשה) פעם אחת לא מצא להשתכר ואכשלון כדי שיניחהו ליכנס לשם) וחציו לפרנסתו ופרנסת הלל הוקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר במרעפיק (†) שם בתלמוד: (בראש חמאמר שהעתקנו) "אמרו עליו על להפיק זממו לפעלת אדם התמכר לעבודת שכיר יום, כמסופר כי שם ישכו כסאות תמורים הגדולים בישראל, ולמען יוכל הצלחתו במשא ומתן, והשני לרות צמאונו בתורה וחכמה שטנא אחיו נסעו ירושלימה לשבת שם **) האחד לנסות כי יכול היה להראות את יחשו עד דוד המלך *). הלל עם מן האב אל הבן, היה בן בית עוני מגולי כבל, בית עוני אם אשר סמנה היו נשיאי ישראל כמה מאות כשנים כירושה הלל הזקן הזה אבי זקנו של רבן גמליאל הזקן אשר לרגליו ישב פאול השליח, הלל זה, אבי המשפחה הנכברה בישראל את השבת". ואולם איך עלה חלל וישב על פי הארבה, וסכוהו והושיבוהו כנגד המדורה אמרו ראוי זה לחלל עליו (על הלל הנוכר שם) רום שלש אמות שלג פרקוהו והרחיצוהו הציצו עיניהם וראו דמות אדם כארכה, עלו ומצאו עליו אחר בכל יום חבית מאיר והיום אפל שמא יום מענן הוא. אמנם על ידי השלג הרב אשר נפל עליו ועל ידי הקור הגדול רעצעמבער) כיון שעלה עמוד השהר אמר שמעיה לאכמליון פי ארבה כדי שישמע דברי אלהים היים מפי שמעיה ואנמלון"

*) בראשת רבה פצ״ח על פו מגלת יוחסין הנמצאה בירושלים. |וע

א"ל תא נערוב ונפלג, יצתה בת קול ואמרה אם יתן איש את כל הון ביתו **) הלל ושבנא אחי הוו, הלל עסק בתורה שבנא עבר עיסקא, לסוף תוספות סנהדרין ה ע״א ד״ה דהנה שבט בשם הירושלמי. המעתיק.]

Tropaikon († בלשון יון. ובלשון רומי Victoriatus מטבע קטנה

באהבה בוו יבוזו לו (סומה כ"א ע"א).

בערך הצי דינר (Denar) אשר נחרם עליה תאר וויקמאריע אלולת הנצחון.

נשיא) אשר השיבו למלך על פי הכתוב כי צריך להולד ב' 4) יוכל היות כי הלל היה או בראש הסנהדרין (בתור ראשי הכהנים והסופרים לאמר ,איפה יולד המשיח' (מתי לתכחישו, ובכן הוא אדם גדול אשר חי לפני חשבוננו ומעש בכית להם אפרתה, אך יותר מוה לא נמשכו ימי חייו ולא עד ימי ילדותו של ישוע *). וכאשר שאל הורודום את בא הדבר לידו כלל אם להכיר את ישוע למשיה או

לנגד עינינו בדרך פרט, ולחקביל אותם מול חיי ישוע מרקום. אשר נתכבדה כזמנינו להקרא בשם ,היותר קדמוניה בהם להעתיקם ממקומם. וביותר נצא בעקבות בשורת אשר תמאן הנקרת ההדשה לתת אמן למו, לא נחזיק רק באלה, אשר גם יד הבקרת של שמרוים (Strauss) לא תנע הנוגעים לישוע, אחרי הסיר מעינינו כעת כל חדברים הרכים על אורותיו מבלי שית עליהם נוספות מאומה, וכיחש הדכרים נחווק בוהירות נדולה רק בהדברים המסורים לנו מקדמונים ופעליו, נטמיה מראש כי כיחש הדכרים הנונעים אל הלל בהיותנו נכוגים לערוך פה את חייו ופעליו של הלץ נורבל נצמנה.

7.

גדול? ואת הוא השאלה הראשונה אשר נקבל עליה תשובה — פה בספרנו — מפי תולדות היי שניהם, מבלי נוסיף ולא נגרע דבר. כחמשים שנה לפני חשבוננו קרה גדולים ומהוללים בימים ההם השמיעו דברי אלהים חיים אותו היום ערב שבת היה ותקופת שבת היה (בסוף חודש איך נעשה הלל למורה גדול ואיך נעשה ישוע למורה בלול השבת לתלמורותם הרבים (יומא ל'ה ע"ב) וספרו שם: וגעשה בירושלים כדבר הזה: שמעיה ואבשליון המורים היותר

^{*)} כמאה שנה לפני חרבן הבית החלה נשיאותו של הלל במסופר נשבת מ"ר ע"א.

מוכני קבר, חיים אשר כבר הוערה למות נפשו ויהי כחללים שוכני קבר, חיים אשר קננו בו בעצמו למבראשונה ויהי לנפש חיה למופת להם. שמואל ועורא היו מתקני דת על לנפש חיה למופת להם. שמואל ועורא היו מתקני דת על היינו בריני החלואה והמשא ומתן, והקל כהם בררך הערמה, אמנם כי הדש והתקון איזה תקנות בדינים שבין אדם לחברה לסבב במרמה את פשומו של מקרא ולתת אל הדבר תאר אחר שלא יהיה בכלל האימור *), אבל יותר מזה אדרבה אחר שלא יהיה בכלל האימור *), אבל יותר מזה אדרבה אמונת ישראל לא התעסק מאומה, ואף כי להפיח רוח היים אמונת ישראל לא התעסק מאומה, ואף כי להפיח רוח היים הדשום בנפש הדת הנומה למות ולתת לה תנועות הדשות (אימפולוע) בווראי לא שת לכו כלל. כן עשה הלל!

אולם מה נעשה ישוע? על זה שאר דברי הימים ויאמרו לך, לא עלינו עתה לכתבם זכרון בספר כדבר עבר, אך רב לנו אם לא נעצים עינינו מראות ונביט את מעשיו ועלילותיו לנו אם לא נעצים עינינו מראות ונביט את מעשיו ועלילותיו כי אם כן היא איפה היא התמונה הקדמוניה והראשונה של הת בני עמו אשר השיבה הלל לאיתנה הראשון ויסר את כי גדעה? ואולם ישוע הוא מיסד דת אשר נחשבה כערך הלאתה מטנה ומה היא החלאה אשר הסיר ממנה, מה שמה דת ברית הישנה כטו פריה של הראשונה בהסיר קליפתו מעליו וכטו רוחה בהוציא אותה ממסגרה לחפשי. הוא מעליו וכטו רוחה בהוציא אותה ממסגרה לחפשי. הוא הטוסד הראשון לאהבת הבריות אשר לא נשמע עוד בל הארץ וככל הגוים כמוה **) מיסד לדת אשר אשיותיה נוסדו

ו בעד ידידון.

שהיה או — כי גם ירושלים תפקד לפעמים בשלג גדול — על כן נקפא כל כך עד אשר למהרתו כיום השבת בכוקר לא נצל משני המות אך אהרי רוב עמל ויניעה.

חשבת ומיד חושיבוהו בראש ומנוחו לנשיא עליחם (פסחים ואבשליון והוא הודיע להם את ההלכה כי פסח דוחה את הכבלי זה (שעלה מכבל) ששמש שני גדולי הדור שמעיה שיוריע להם את ההלכה הואת עד ששלחו וקראו להלל טישראל) אם פסח דוחה את השנת אם לא, לא נמצא מי נתעלמה פעם אחת ההלכה מבני בתירא (שהיו נשיאים אז כן לאחד מנדולי עמודי התורה להבאים אחריו. וכאשר (אויםאָריםעמען) לבקש תורה מפיהם נעשה הוא בעצמו אחרי בדעת ותושיה. ובלכתו לבית המדרש של עמודי התורה לא חסה על מרח ועמל אך למען השיג ממרתו לרשת נחלתם בקש לרות צמאונו בתורה ומדע מפי גדולי חכמי דורו ועינו ובכן עלה הלל למדרגתו ונעשה אשר נעשה. הוא ס"ו ע"א וירשלטי שם ר"פ אלו דכרים), מני אז והלאה נעשה מתקן הדת ומשנה למוב (רעפֿאַרמאַמאָר) מעולם לא נהיה, ידי חכמתו הרבה וענותנותו*) והליכתו בדרך הפרושים במדה הלל לאחד מראשו המורים בתורה הנקראת תורה שבעים או וגבורה בימינו להקים את סכת דת העם הנופלת, או לחמיב את האיש אשר חלק לו אלוח בבינה, איש אשר עו בידו בלתי רק דר' ניינער העלהו על ראש הפסגה הואת למען טינונית איחד את אהל התורה לאחדים ליטים הכאים. לאיש אז העם לדיעות שונות מצאה התורה בו מבשה עז כי על תורה המסורה. ובעת צרה ההיא לתורת ישראל אשר נחלק את פני הדת אשר במרוצת חימים נשתנו לרעה, ולחשיב לה את תמונתה הראשונה, איש הנופה נשמת רוח חיים חדשים בשם מתקן-הדת לא נוכל לפנות או תבות ישוע לרגליו.

⁾ ענותן או ענוחנות פירושו כמו כלשון אשכנו (פֿדיעדפֿערטיגקייט)* המעתיק.)

על לנו מונו ואתנת נני אדם, דת אשר תפיל כל חמחיצות

מפורסם הנודע בשם יהושע בן פרחיא אף יספר כי ברה לאלכסנדריא יחד עם מורהו זה לחמלט על נפשם מחמת וונק שדי אמו. רשמי דעות מארץ אשר בה היהדות החלה חות את תלמידו ישוע כאשר יצא לתרכות רעה בארבע מלך שואף רצה (תוא ינאי המלך), וכי אחרי כן החרים הרכ להביא עמדו, ואף כי ללמוד שם חכמת הכשוף כאשר בדאו להרחיב צעדיה ודרכה בעולם ההשכלה לא היה עוד ביכלתו הוה מחוה שחוק ושוא הוא, והגדה ברויה בסכלות, יען כי מאות שופרות (סנהדרין ק"ז ע"ב בדפוסים ישנים), אך המחוה המשתוממים עליו. ואף כי התלמוד ירכיב לראשו מורה יטלמר לישוע לא נראה ולא נשמע בין בני דורו המסתכלים בצדק לקרא בשם ,חמר מגוע שמעיה ואכמליון" אכל מורה יעתו והשכלתו, זולתי אם כבית הכנסת. לחכמת חלל גוכל מלנד נית אנותיו לא היה שם לישוע מקום להרחיב אף כי אמנם היה במצרים (מתי ב') אך כעור היותו ילד יהושע בן פרחיא הזה הי כמאה שנה לפני ישוע *). עליו בעלי התלמור במקום אחר **).

אך לפי שגם נפש האדם לא תמלא מנפנים אם לא יעורר אותה איזהו דבר מנחוץ, כן מלא ישוע אחרי כן את כל חדרי לכנו פנימה נהרגשות שונות (איינדריקע) למרכה על ידי משאו ומתנו עם אנותיו הצדיקים ועם אנשים אחרים

*) ברוחת ישוע בן פרחיה למצרים היתה בימי רדיפת הפרושים עייי המלך החשמוני אלכסגדר הראשון הנקרא גם כן ינאי המלך (מת 79 שנים לפני לידת ישוע) ע' יאָסט בספרו "געשיכטע דעם יודענטהומס אונד ויינער סעקסען", ח״א 237

אין בשבת ק"ד ע"ב בן סטרא (שם גנאי לישוע) הוציא כשפים "* ממצרים בסרימה שעל בשרו בו, ווהו עדות פי צר המעיד שלא ברצונו כי ישוע עשה אותות ומופתים בארץ. [ואולם בספר תולדות ישוע נתבאר כי בן סטרא איננו ישוע, וראוי לתביא מה שאמרו בסוטה מ"ז ישוע כישף וכו". ובעלי התלמר ערבנו האנשים האלה ווימו כי ישוע הביא ממצרים כו ע"ש באורך.]

יהכוויה שבת. בספרי התלמוד נוכרים כמה אנשים אנשי המבדילות מסכות דתות שונות ותתן קץ להם, אדת אשר פאותיו ומפאת תימנה הוא יורד ומשתפע אל עמק יוועאל. אך גם היום, כמו לפני אלפים שנה, עומדת נצרת עם בתיה אולי אמרה הבקרת ההדשה כי נצרת לא היתה ולא נכראה, יאלו לא היתה נצרת אך נוכרת בספרי ברית החדשה כי או ילרבות מחם בשמות יקרא אך שם נצרת לא ישמע על פיו, סופר ומונה שם לא פחות משתי מאות וארבע ערים וכפרים אשר המקומות ההם ככר נגזרו מארץ היים ואבר זכרם המה נאסקאננע, ונארין כוז הואת היתה עיר מנורתו השפלה הבים היוני על ארין בעאַפוע או כאשר יבים הפאריזי עַל כארין מכורתם — ארין יהודה — רק כארין הגליל, כארין היהודים עשו וגם גברו חיל בחכמת ישראל כמו אחיהם זעניה, אך לא כהלל נתנדל בכבל, כארין אשר תושטיה תבת אלהים לכל איש. ועתה נשאל איך נעשה ונהיה כן תאחה לאחים כל בני אדם יחד בעבותות חדשות של המקום הנבחר אל שדה קשל במלחמות חדשים וישנים. פה הכנוים כרכם ההר כעמק צר מאד המוקף נהרים משלש נוריון סופר דברי הימים, אשר נהל בעצמו את העם המורדים שם מן המקומות שונות מארץ יהורה עבר הירדן והגליל. ישוע הוה? גם הוא כהלל היה צמח ממשפחת בית דוד במקום בדר ודומיה הרחק מארם העיר נתנדלי-שוע כשושנה אטל מנצרת (או נצרה **) לא נוטר אף איש אחד. יוסף כן אשר בן ארץ יהודה הביט על שפלותה בנאוה ובוו *) וכאשר כרומיים בארץ הגליל כימי מלחמות הרומיים עם ישראל

⁽המעתיק.) אין כאשר נראה בעירובין נ"ע ע"ב ע"ש.

אין שני אפני השם הוה נמצאים בכתבי יד ישנים של היונים. המשקלים נרדפים הם כמו עטרה עטרת ודומיהם, וע' בספר שבע חכמות בעוך ככל על שם בגרה ובגרת ענין חדש. המעתיק.]

הקבלה על כן לא שוב היה בעיניהם. וכזה עצמו היה גברל לגמרי מהלל, אשר הרבה להרביץ התורה שלמך בבית אשר כואת התגלה להם איש ארצם כדכריו וכפעל כפיה התחבר אליה וירחים וינדיל את בנינה, הוא כלי מעצר וכלי מדרש שמעיה ואכטליון ויגדילה ויאדירה, אכל ישוע לא יצא ויהי להם למכשול (מרקום שם), כי לא היה בידו תעודת מן בית מדרש לרבנים כלל, ולא חיתה שטה בעולם אשר סמך את ידיו עליו. ובכן מבלי היותו שבעת בשלשלת הסמיכה כאשר היתה רגילה להיות בידי מורי העם — לפי ולא יכלו לדעת חסבה של רוממות נפשו בעיניו, יעקב ויוסף ויהודה ושמעון והלא אחיותיו אתנו פה (מרקום גבורות כאלה על ידיו, הלא זה הוא החרש כן מרים ואחי תמהון והשתוממות. מאין — שאלו בני נצרת — מאין הפעלה הראשנה אשר פעלו דבריו בלב השומעים היתה עז ויאמר: היום נתמלא הכתוב הזה באוניכם (לוקם ד 16), עת עיני כל העדה בתמהון לבב עליו הביטו, ויקרא ברוה עכר ה' אשר ידבר פה הרברים האלה, על כן פתח את פיו, מנהג ישראל בימי קדם — כי שמש תלמיד חכם גדול אשר לזה כל זאת ומה היא ההכמה הנתונה לו עד אשר יעשו ולאסורים פקה קוה לקרא שנת רצון לה' וגו' (ישעיה ס'א 2-1) לקרוא מן הכתוב גרוח אדני יהוה עלי יען משה ה' אותי לבשר ענוים שלחני לחבוש לנשברי לב לקרוא לשבוים דרור ימדעתו אל גכון כי הוא — אך הוא ולא אחר — הנהו עוד הוסיפו להנדילה. וכאשר הושיטו לו ספר ישעיהו בבית תחת לפתור ולהגיד את החידה של המלמד ולא למד הזה, בני דורו ידעו את חיצונית מולדתו, אך אלה, הכנסת של נצרת לקרא ביום חשבת את ההפטרה החל לילאה *) צפן כחבו ובנפשו חביון עווו של משיח. A Th

חהן איזה לרחק ואיזה לקרב שפט בנפשו היחירה במינה, חרניש בעצמו את אשר אמר עבר ח" בישעיח (נ' 4) ארני יהוה נתן לי לשון למורים לדעת לעות את יעף דבר יעיר בבקר ככקר יעיר לי און לשמוע כלמורים" וכל אשר הוסיף להעמיק נפשו בהנבואה, וירא את עמו כי נמה למות החדש. התחלכותו את האלהים על ידי דבר ה' הרשום סכבו ועזרו לזה אשר נעשה, ואולם המשפט על ההרגשות אשר פעלו על נפשו לקרב או לרחק. ההרגשות האלה להקרים גם את נפשו אשם לאלחים. או בסגנון אחר: הוא את הענון אשר נקרא בעבורו לחלקו בעמו ולחפיצו בין בני הקודש) הגיד לו את מחסור עמו ומהסור כל מין האנושי להשבלתו. הדבור הזה אשר הקשיב מחוצה לו (מכתבי בכתבי הקודש היתה לו להמטוצע הראשון והאבן הראשה בנפשו אשר קבלה ההרגשות ההן ותבנה מהן את בנינו חביר את עצמו באלחים, בידיעה ברורה אשר גדלה מיום קורכה רוחנית וחפשית, ובנלל התכלית חנעלה חזה חפץ הי כהלל, אך ליסד קרבת מין האנישי לאלהים בלי חיץ מכדיל, האדם אשר על פני האדמה, לא להרחים גבול שפת החקים ואת הנחוץ לחם למלאות מחסורם, ואלהותו פנימה הנידה לו אל וום. כי הוא המשוח המוועד מפי משה והגביאים; הוא ילאבדון עולם בכמחונו בצדקת המעשים (אשר לפני ה' לא אזן ואנכי לא מרותי אהור לא נסונתי, גזי נתתי למכים את הנאטר כנכואת ישעיה (נ' ה'--יז) ארני יהוה פתח לי מסנו אמץ הרוה ושבע שמחות עד שיכול לאמר על נפשו רעות רבות וצדות, ולכן צעק לבו עוד יותר אל ה', ויקבל יצדק כל חי) כן הוסיף לראות יותר בהיר ויוכה כי עליי לסכול ויעש פרי תלמיר האלהים הזה עד שנעשה למורה אלהי כי לא אבוש". כבית תלמוד הידיעות האלה הפנימיות הצליה יעור, לי על כן לא נכלמתי על כן שמתי פני כחלמיש ואדע ולהיי למורמים פני לא הסתרתי מכלמות ורק, ואדני יהוה (געשליכער לעהרער). אשר בתמונת העבדות של דרשן עובר

*) בחכנוי הזה נקראו בתלמוד המורים מבני גלול, אשר עברו ונסעו ממקום ללמר בני ישראל תורה ומוסר (סנהררין דף ע' א'. חולין כ"ז ע"ב).

אודך פורושה היא זיל נמור' (שבת ל"א ע"א). מאת הלל אחת, דהפו כאמת הכנין שכידו. כא לפני הלל גייריה ואמר רענאן וגיינער ואשר עליה סמכו, לשום לפיה את ישוע זיתה זאת התשובה הנפלאה אשר שמו ויתפלאו עליה ליח גדעלך סני לחברך לא תעביר" זו הוא כל התורה כלה

אנחנו לא נכחיש את הגדולה והנעם אשר בתשובת להולך בעקבות הלל ודובר את דבריו.

אלהיך בכל לבבך ונוי תנשנה ונאמר פעמים בכל יום בתפלות ישראל איננה יותר מן המצוה הנוכרת (ואהכת לֵרעך כמוך) כלל התורה ואבן פנת הדת? היכול היה הלל אם לא על האמונה כה' אדניו הטבעו. כן עשה הלל! הוא לעמיתו. אבל הכי מתן התורה בסיני לא בקש רק מצות שבין ארם לחבירו, או כי על כל פנים חושיב המצות האלה העמיר את התורה אשר מהאלהים על רגל אחת אהכת רעים. דרך ארץ, ואין קיום למוסר מדותי (זישליכקייש) כנפש האדם על הלוח הראשון אינם חשובים ונצרכים כל כך כמו הדברים חיים?*) מתשובת הלל נכר, כי כפי דעתו הדכרים הכתוכום דבר היה נחוץ לו לדעת ולהכיר את כוראו ה' אחד ואלהים להחריש מדבר דבר זה אל הנכרי חשואל אשר כטרם כל בראש גרם המעלות? האם המצוה של הכתוב ואהבת את הי אל המטרה הואת המוסרית הנוגעת כדכרים שנין איש התקנות הלאומיות וכל מצות המעשיות של חתורה פונות במקצת להבין בפנימית הדת. למען לראות ולהבין כי כל ועל אדות יסוד קיומה ויסוד מכוקשה מדעת אלהים לא הכתובים על הלוח חשני. וככל ואת אם אין אמונה אין לל הואת, כי נצרך לזה דעת נאורה (ערלייכשעגדע איינזיכט)

שועבר הבירך על דברך (ע' רש"י משלי כ"ז י'), לישנא אחרינא חברך ממש כנון גוולה גניבה נאוף ורוב המצות ע"ב לשונו. ואם חפרש כפירוש הראשון רעך ורע אביך אל תעזוב זה הקב"ה אל העבור על רבריו שהרי עליך שנאוי *) רשיי בפירושו הרגיש בוה וכתב וו"ל: דעלך סני לחברך לא תעביר (המעתיק.) של רש״י לשוא שמחת גייגער למצוא פה מכקשו.

> ילדותו היה עסקן בדברים עם האלהים והאלהים עמו, אשר על כן לו לבדו היה המשפט לאטר המאמר, מאמר אשר לא וגם התלמור בשם ר' יוחנן (ראש השנה ל"א ע"ב) אמר לפי זה ,משבריה עתידין לינאל" ****), והווהר (פ' שמות) אומר התמלאות דברי הגביא הקדמונים (ישעיה מ' א') העם ההולכים והתגלותו ככלל, וארץ גליל הבזויה והשפלה וכתה לראות ויתפלאו בני דורו על למודיו ועל דרכי לקחו ועל כל חופעתו ואשר ירצה הבן לגלותו לו (מתי י"א 27 *). לכן השתוממו מכיר את הכן כלתי האב ואין מכיר את האב כלתי הכן נשטע כמהו מפי אדם וולתו לא לפניו ולא לאחריו: אין על מנת שתלמדני כל התורה כלה כשאני עומד על רגל מעשה בנכרי אחר שבא לפני שמאי אמר ליה ניירני. עתה נשוב ונשאל מה הורה חלל הבבלי ומה חורה בחשך ראו אור נדול יושבי בארץ צלטות אור נגה עליהם **) כי המשיח יתנלה בארץ הגליל.

ישוע הנצרי? דמות משנה (דאָפפעלבילד), אשר נגסה לתאר כעת בפעם השנית, יבאר לנו התשובה עוד ביתר ביאור סאשר נתנואר טפעם ראשונה (סי' א').

על מי מנוחות דבר ה' נעשה מה שנעשה. הוא מימי

מעמק פנימותו הקהושה מבלי כל תליה בדעת בני אדם ---

אסצעי שאב ממקור מלא רוח אלהים. הוא בכח עצמו —

^{*)} המאמר הזה נמסר כשם ישוע גם מבלעדי בשורחו של מתי.

סיי ח' כתיב גליל הגוים ועל זה יסוכב העם ההולכים בחשך. זוח ג"ב היח **) כי דרשינן סמוכים במקרא (ברכות מ' ע"א) ולמעלה מזה בסוף כוונת מתו ד' 16—14 כמ"ש בכיאורי. המעתיק.

ע"ש בחלמוד שלומד מכתוב אחר התנערי מעפר וגו. ורבנו ***) סעדיה גאון בספר אמונות ודיעות שלו מאמר ח' הביא בשם המרדש כי משיח בן יוסף יעמד בהר הגליל כו' ע"ש. חמעתיק.

אך על בשול רצון האדם מפני רצון האלהים; שתאדם יחיה בכל פנימות לבבו ובכל מעשיו החיצונים אך לפי רצון בצדקה הואת, אהבת ה' ואהבת הבריות יתלכדו בה ולא האלתים, יראת שדי ומוסר מדותי (זימליכקיים) חליפות יופיעו יראנו שם לדעת — היא מתת אלהים, וכל עצמה נוסדה וצון הי, תחת אשר רק למקצת – בדרך הכנה אל שלימותו --- נגלה ונודע ממנו בהר סיני. הצדקה הואת --יתפרדו והיו לעצם אחר.

ולכן תשובת ישוע על שאלה דומה כואת (מרקום

אהבת רעים בתוך מרבית מצות אחרות מכלי הזכיר דכר כי שתי המצות היסודיות האלה סמוכות זו לזו כי בספר דכרים הראשונה והשנית דומה לה ואהבת לרעך כמוך ואין מצוה לבכך וככל נפשך ובכל מדעך וככל מאדך זאת היא המצוה חובת אהבת איש לרעהו ובספר ויקרא יש י״ח בלולה הובת ו' ה' ידכר רק על דבר חוכת אהבת האלהים ולא על דכר עשה את רוח הדת למנהל בני האדם. בתורה לא נמצאו בהתשובה הואת נראה לדעת נו אך ישוע הוא אשר (* אים אין נושע) לפי שני צרדיו המחויבים לחיות בו גדולה מאלה" התשובה הזאת איננה בעלת צד אחד אך שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחר ואהכת את ה' אלהיך ככל הסצות? ויען ישוע ויאמר אליו הראשונה לכל הסצות היא שאלהו אחד הסופרים מה היא הראשונה (העיקרית) לכל ייב 34—28) משונה בעצמותה מתשובתו של הלל; "כאשר תשובה שליטה בתכלית, אשר תעריך את הטוב המדותי

מצות אהבת איש לרעהו על יסוד אהבת אלהים נוסדה,

למופת לנו. וע' בתום' קירושין כ' ע"א ד"ה כל הקונה בשם הירושלמי. וע' כוה צריך האדם ליתן את נפשו בעד חבירו (יוחנן מ"י י"ב) וכן עשה ישוע בעצמו על למודי הרבנים). אבל ישוע אמר ע"ד החיוב לחוציא מדעת ר"ע חנ"ל, כי קודמון לחיי חבירך (ר"ל דברי ר' עקובא בב"מ ס"ב ע"א) וע"כ ביאר הכתוב ררך החיוב א"א לקיים כלל וכ'כ בם' סניגור צד 307 ע"ש באורך, וע' תשובות ואהבת וגוי ברותק שיסובב על לא תקום ולא תמור הקודם לו שתאהבה תחיה דעלך סני לחברך לא תעביד והקשה המהרש״א מדוע לא אמר ע״ד החיוב הפרד גדול יש בין מאמר הלל למאמר ישוע שהלל אומר על דרך השלילה **) המחבר רמז פה ענין גדול אשר ראוי להרחיב הדבור בו, כי הרדב"ז סיי תרכ"ז הוכא בסי סניגור צד 186 (ע"ש ותשחק בכאב לב ע"ר השלילה ע"ש, וכן כתב בספר נוח"ק לבראשות רבה פב"ר סי ה' שעל במו בכתוב ואהבת לרעך כמוך ותירץ דא״ב יסתור המאמר והחלבה של חייך עושה מוב לשואלים מאתו כן גם אתם עשו מוב לשואלים מכם. המעתיק. נספר חזוק אמונת אמת ביוחנן י"ג ל"ד בארך.

'חליטו ויאטרו "עשה טוט ולא תירא טכל" הוא ראשית חכמה, עצמות ותכן כל ספרי חקדש, ושאר דברי כתבי בר דבר; וכוה הוא היה הראשון לכאים אחר דעתו אשר וקרש יחשבו כרכר מפל אל העיקר.

לשואלים מאתו. כי המאמר האחרון של ישוע אם גם למושלים מאתו. כי המאמר האחרון של ישוע אם גם נמשל ונדמה במקצת — ולא בכלו — **) לתשובתו של איננו עומד כמאמר בודד בפני עצמו כי אם קשור עם בי יעשו לכם בני האדם עשו להם גם אתם כי זאת היא הטאטר הזה הוא חלק מדרשת ישוע על ההר (מתי הי) הוא למופת לנו ועלינו לדבקה בו וללכת בדרכיו. כי אהנת רעים ממקור אתנת וחמלת אלהים נונעת כי האלהים בהררי קדש של אמונת האלחים; ומדכריו נראה כי חובת זלל הנזכרת, בכל זאת נכדל הוא ממנה כזה באשר יסודתו מתנות מוכות לכניכם אף כי אכיכם שכשמים יתן אך מוכ זכתוב שלפניו *) האומר ,ואם אתם הרעים יודעים לתת התורה והגביאים" (ר"ל רוב המצות) אך המאמר הזה הן גם ישוע אומר (מתי ז' 12) .לכן כל אשר תחפצו אשר אבן פנתה היא הצרקה האמתית שבה נשלם עד תמו

*) כאשר יורה על זה מלת לכן בכתוב זה שהכונה כמו שהאלהים

(המעתיק.)

היא מכל עלות וזכחים" אמר גדולה לשון יחידה כי עשה וקשר אותן למציה

אחת, וסיים שם וירא ישוע כי ענה בדעה ויאמר אליו לא רחוק אתה ממלכות

(המעריק.)

במרקום כי כן הכין דבריו גם השואל אותו בהשיבו על זה "יפה דברת כי *) היינו אחבת אדם הנוכעת מאהבת האלחים, וכן נראה שם מפורש

אלהים אחד הוא ולאהבה אותו בכל לכב וגו' ולאהכה את הרע כנפשו גדולה

ויקשור את שתי המצות הגדולות האלה לאחד שלם, מבלי

ואולם ישוע הביט על רוח ופנימית הטצות הגדולות האלה כי לפי רוהן ופנימותן אחווות זאת בזאת ולאחת יחשבו,

הבדל בין המצוח הגראת קלה ובין רעותה הגכבדה ממנה, כי כמו האור והקרנים (שמראַהלען) אשר מידו לנו, כן אחבת האלחים ואהבת האדם אחת הנה בעצמותן ויסודן, אחת הנה

נאדני אלהינו אלהי ישראל ה' אחד.

ההתקשרות הואת של שתי המצות היסודיות האלה

את פירוש התורה לפי המדות שהתורה נדרשת בהן, ועור לעשות סיג לתורה ממצות חדשות למען לא יבא איש בכרם התורה לפרץ בו פרץ. בסינים וחומרות של משמרת למשמרת כאלה היה להלל בן זוג, ומתנגד הוא שמאי, שהחרה החזיק להחמיר עוד יותר ממנו [ברוב דבריו כנראה מלמודי תלמידיו]. משל אחד ודוגמא אחת ראוי להביא פה ולהראות עד

מבעוד יום ונזה אין מחלוקת כין אכות העולם ***) אפל בתרנגולת העומדת לאכילה ולא לגדל כיצים והולידה ביצה הפך מנהגם תמיד, והתירו לאכול הביצה, אבל בית הלל כפי שקבלן מהלל ,מתקן הדתי לפי דעת גיינער, ,ומורה ונו ופירשו הסופרים אז שהיא מצוה (אף שאין כן פשוטו של מקרא) להכין עוד כיום הששי כל אכל אשר יאכל כיום האמתי של ישוע לפי דעת רענאן, אסרו לאכול את הביצה מתרנגולת העומדת לגדל ביצים לפי שהיא מוקצה ולא הוכנה מורי התורה אסרו לאכול ביצה כואת כו כיום אם נולדה תאכל, ואף כי לפי הנראה הוא טוכן מאליו שטותרת היא דרטם *) את השאלה טיצה שנלרה טיוש אם תאטל אם לא בעצמם. אכל מורי התורה הולידו על כרכי התורה לפי תפריע מלאכת בית המבשלות את מנוחת יום השבת אשר במה התרחקו או מרוחה ונשמתה של תורת משה זוה הוא: באכילה, יען כי לא חלו בחולדת תכיצה ידי אדם כלל, אכל הבשיחה תורת משה גם להעכרים והשפחות כמו לאדוניהם השבת, ושעם הדבר (אף לפי פירוש זה) מובן בנקל: לבל כי בתורת משה נאמר (שמות י"ו ה") והכינו את אשר יכיאו בווים או היתה מחלקת ביניהם ובית שמאי מקל מבית הלל

ישנה גם בתורת ברית הישנה אולם רק ברוחה ופנימותה, אבל ישוע הוא הראשון אשר הוציאה בדבור ובשפה ברורה לפעלות אדם, הוא ישוע אשר אמר עליו ניינער בי רעוון הדש לא נשמע על פוז' מעולם לא יצא דבר מפי איש, המשפיל ומוריד בבוד גדולת מיסד דת המשיחית והראשון ביסוד לא נשמע ול הול (קולשור), כמבטא הזה. הן אנחנו לא הדלנו מתת צדק למאמר הלל, אבל גם יודעים אנחנו הישב מצַטאָר) בעבור תבות ישוע לרגליו — ולא נוכל, בגלל מאמר אחד קטוע וחסר שאינו שלם בכל צדדיו *) לכחש בנפשנו מאָרהו בתמונת שוא ולשום בראשו עטרת תפארת שאינו והלמתו. פעלת הלל לא היתה בדרך מתקן דת (רעפֿאָרמאַ-ולמארהו בתמונת שוא ולשום בראשו עטרת תפארת אונו טאָריש) ואף כי בריאה חדשה בדת, כי כל פעלתו לא היתה אך להרחיב את התורה שבעיפ **), אשר מנכתה היא להשינ

א) ובאמת הלל לא כיון להורות כי זאת המצוה עיקר התורה כמאמר
 או באמת הלל לא כיון להורות כי זאת המצוה עיקר התורה על הגות והבחים אך כונתו היתה רק לקיים דברי התנאי ביל אות ומבחים של מצות לא העשה בכלל אות ואמר לו דעלך מני לחברך לא העביר, (ולפ"ז נבין ג"כ שאמר לו ברוך שלילה ולא אמר לו הכתוב ואהבת לרעך כמן מהקשה שאמר לו ברוך שלילה ולא אמר לו הכתוב ואהבת לרעך כמן כמו שהקשה המוש"א בשבת שם: ועמ"ש למעלה כות) ועל כן גם סיים לו "זאודך פירושה היא זיל גמור" כי אי אפשר להיות גר צדק בלי למוד הכל ולקיים הכל. והדבר היא זיל גמור הכא המשיח מצאו בו רק עלה ועלילה שלא בצדק. (המעתיק.)

אורת שמעיה ואבשליון, ונמצא כי לא רצה הלל לשנות אף לשון שמעיה ואבשליון (ע"ש) ומכל שמעיה ואבשליון (ע"ש) ומכל

שכן לשנות בדת. חבל הבלים אמר גייגער!

*) כי למדו מפסוק והכינו אשר יביאו כי צרוך חבנה לסעודת שבת

*) כי למדו מפסוק והכינו אשר יביאו כי צרוך חבנה לסעודת שבת אבל מוקצה אסור. ולפי התלמור הירושלמי אסור ב"ה אף בתרגגולת העומדת לאכילה משום שנראה כמוקצה שהיא בריאה חרשה ולא אמרינן אוכלא דאפרת היא בדעת הבבלי ע"ש.

(המעתיק.)

r

**) כן נקראים הלל ושמאי במסכת עדיות פ"א משנה ד".

נפסקה הלכה כבית הלל, כי בת קול יצאה מן השמים ואמרה "אלו ואלו דברי אלהים חיים והלכה כבית הללי "). ועתה נשער נא בנפשנו אלו באה לפני ישוע שאלת רוייה רואה מפי אחד תרון ניתו הדורש זיל רל הוין חלו

כלל, ודי בזה לבדו לראות עד כמה נחשבת בעיניו כל קבלת הזקנים אשר חלל עמל בה מאד להרחיב את נכולה ולהאדירה, וזה חיה כל צכי תפארתו עלי ארץ **). טה עליה אמרו בתלמוד (סומה ד' ע"ב) כל המולזל בנמילת ידים בקבלת בני אדם שבילת כדים וכוסות וכאלה רבות אתם עושים (מרקום ז' 5—8). ובכן המצוח השמעית החיא אשר מצות אנשים מלמדים כי עוכתם את מצות אלהים לאחו מתהלכים על פי קבלת הזקנים כי אוכלים לחם בלי נטילת נאשר שאלותו הפרושים והסופרים: מדוע תלמידיך אינם תלים של הלכות – ולו יצויר כי לא נחנק השואל הזה נעבר מן העולם לא היתה נחשבת למצוה דתית בעיני ישוע העם הזה בשפתיו כבדוני ולכו רחק ממני ותהו יראתם אותי ידים, ויען ויאטר אליהם הימב נבא ישעיהו עליכם החנפים: זפרושים, מה היתה תשובת ישוע אליו על שאלה כואת, כי לבשר ויהי למשפט צדק המכטל לגמרי כל מעשי הבל של הפעתו הנופנית היה כאשר רוה אותיות התורה נהיה בגרונו בעצם שאלתו גופא, בנואו לפני איש כישוע אשר בוצה כואת מפי אחר מכני עמו — הדורש על כל קוין תלי

*) יוורונו ("ין יו"ר ז"ל דור" ישר אתר ד' אבא אתר שמואל נ'

שנים נחלקו ב"ש וב"ה הללו אומרים הלכה כמותינו והללו אומרים הלכה כמותינו יצא מ"ב הללו אומרים הלכה כמותינו יצאה בת קול ואמרה אלו ואולו דברי אלהים חיים הם והלכה כבית הלל, וכי מאחר דאלו ואלו דברי אלהים חיים מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן מפנו שנוחים הם ועלובים הם ושונים דבריהם ודברי ב"ש ולא עוד אלא שמקדימים דברי ב"ש לדבריהם כו'. (נשיאת פנים?

אין מי יגלה עפר מעיביך גייגער אשאלך והודיעני האם ישוע בבמלו מצות נמילת ידים היה הלל לו למורה גם ביה "ורעיון חדש לא נשמע על פו" הלא הלל ושמאי הם גורו על שומאת הידים (שבת י"ד ע"ב) ומהם באה מצות נמילת ידים בעולם, וישוע בישל מצוחם לגמרי.

(המעתיקי)

(וכן הוא זה הדון בשבת שאהר יו'ש) ואסרו בית הלל כי כל ביצה דסתילידא האידנא מאתמול נמרה לת, ואם כן יבה כי מחלקתם הוא כשנלרה הביצה ביו'ם אחר שבת ביו"ש ועל כן אסורה באכילה **) ואסרוה ככל יו"ש נזירה יקחנה בידו ***) ואף יעצם עיניו מראות בה בל יבא לידי איסור) על כן אסורה כיצה זאת גם במלמול, ומוכן מאליו כאכילה כשבת אסור גם למלמלו (משום מוקצה מחמת מהלכות שבותת יו"ש פֿ"א הי"ש). ויען כי דכר האסור נורה משום שנת שאחר יו"ם (שם ננמרא ורמנ"ם ש"א משום יו'ש שאחר שכת וכן כיצה שנולדה בכל שבת אסורה שבת מכון ליוש ופה הוכנה הכוצה, ע"י גמרה, בשבת או חול מכין לשכת והול מכין ליו״ם ואין יו״ם מכין לשבת ואין (או ביו'ים) וכתים והיה ביום הששי והכינו את אשר יכיאו הכיצה זו היא ביצה שנגמרה הויתה ביום שלפניו בשבת נסיון מתשוקת אכילתה. במחלקות רבות כאלה של הביצה, בי הירא וחרד על דבר ה' ישמור עצמו אף לנגוע בה פן הואת ופורשו בתלמוד בבלי (ביצה *) דף ב' ע'ב)

יו"ט על שם שהיא מתהלת במחלוקת הואת של הביצה. יו"ט על שם שהיא מתהלת במחלוקת הואת של הביצה.

ופ" רש" והתוס" שם ואפ" הכנה בידי שמים בשבת ו"ם אסורה "דחווה כפלה והכינו את אשר יביאו ולא היה די לה באסורה את אשר תאפו אפו וגו" (""ב"ג) להורות כי בעי הכנת חול בפה ממש לסעורת שבת ו"ם החשובה היא וסתם יום הששי הול הוא והתוס" שם הוצרכו לומר דהמן לא היה יורד ביר"ם שחל בע"ש! ופה נראה בעליל כי התלמור הבכלי עוד העמיק שאולה בפ" התורה יותר מן הירושלמי הב"ל, וצדקו דברי ר" ירמוה באמרו לשישתו (יומא נ"ד א") במחשבים הושיבני זו תלמורה של בכל ובמקום אחר אמר לשישתו (יומא נ"ד א") במחשבים הושיבני זו תלמורה של בכל ובמקום אחר אמר לשישתו (יומא נ"ד ב"לאי מפשאי דיתבן בארעא דחשוכא אמריתו שמעתתא כונת התלמוד ע" בגמרא ותבין.

***) ובאמת כן כתב הראב"ד בהשגות על מ"ש הרמב"ם ואון נותגין כלי תחת התרנגולת לקבל ביצתה אבל כופה הוא הכלי עליה בירושלמי ובלבד שלא יגע בביצה [רמב"ם הלכות שבת פב"ח הלכה כ"ג].

התורה, ענינים הנוגעים אך לבני עמו ישראל, לא כן דרכו של הלל היתה קצרה וצרה רק במשפמים ופסקי הלכות דיני גבהו דרכי ישוע מדרכי הלל כגבוה שמים על הארץ. דרכו

של ישוע דרך אמונה ודת וארחות חסד ואמת, ענינים

הנונעים לכל מין האנושי, ולא בשנופת של בית רבן. הלל

היה חי משפל ומתעסק רק בדברים החיצונים של התורה,

אולם ישוע היה חי ומתעסק אך כפנימות ורוח הדת. זה

מורשה קהלת יעקב, הוכרחה לגדור עצמה בגדרות מצות קרא דרור לדת ה', אשר בעבור היותה יעודה רק לעם אחד,

שונות לאומיות, והוא הוציאה לחפשי מחוץ לגדרותיה למען עשותה מורשת כל העמים: ואולם הלל גהפוך הוא כי

וישוע הפך אליה ערף ויסל לו מסלול ודרך אשר לא עלה מעולם על לב אדם זולתו.

כי אז כלי ספק נודעועו וגרתעו לאחוריהם איש טרעהו. (מוקום ב' 16—20). ויש לשער כי אלו נפגשו אלה באלה נסך עליתם רוח שמחת כני החופה כעוד החתן עמהם אשר עמהם אכל ועמהם שתה, ותחת לענות כצום נפשם עם המון העם, על כן לא נמצא כל יחש ביניהם ובין ישוע אשר בהר לו לתלמידים דינים ומוכסים והנקראים חומאים, יתר מאד מן הפרושים וגם נוהרו יתר מהם מתת ושאת ויען כי בענוני הפרישות והמהרה דקדקו אלה עוד הרבה עלו מעולם על כמת המחוה של דכרי ימי חברית החדשה, בדרכיהם לדרכי בוני החפשית (פֿרייאמוירער) הן המה לא האחים האלה אשר ישבו במערב ים המלח, אשר דמו הואת *) אכל כאמת אחר תכחונה דמיון שוא הוא, טי רבים מן הכותבים ידמו כי האסיים כבר צעדו כמסלה

לא נמצא בכל דרכי רוח חומן חחוא איזה מקור נאמן

התאמין מאר לשמור את גדרי התורה מכל פאותיהם בהוסיפו לגדור גדר על גדר ולפעמים גם לחקל, כלתי אם

להעמיד את הדת לפנים ממחיצת הכרזל המפסקת כין עם (לעם *) ומבלי לשית לב אל דברי הכתוב (דברים ד' ב')

לא תוסיפו על הדבר וגו' ולא תגרעו וגו'.

מדת. ומלבר שאמר כי השבת נעשה בעבור האדם ולא חמעשים החיצונים המתים של הדת אינם שוים במעשי רוח מרנב כישוע נתנלתה ותצא לפעל דעת הנכיאים הקדמונים, כי מאות וחמשים שנת **) קמת וגם נצבה ותחי כיוחנן המטכל. דישנה, אשר אחרי קפאה פיה ותדום כשוכנ קבר ארכע ללקחו של ישוע, בלתי אם ברברי הגבואה של

נמצאת פה כצר ומצוק, כי לא נמצא דבר, מתיחם ומשתוה וגלנולי סבותיהם (דיא פֿראַנמאַמישע געשיכטסשרייבונג) ספרות דברי הימים המתחקה על שרשי רגלי הקורות ויצב לפוהם ישוע את המוסרית נגד השמעית. רענאן בקש אינם יודעים כל כך בהספרות היהורית לידע ולהשכיל הפך וניינער נותן את ישוע להולך בדרכי הלל, לעיני אלה אשר רברי הבל שלו, למען עשות הלל משענת קנה לישוע, בין המון צרורות עפר והול, הם כל המון פעלות הלל וכל לא כומנו ולא כארצו של ישוע, אל הדרך והאופן אשר ערך דבריו כי הלל נסע בדרך הכבושה של הרבנים והפרושים, ומצא מרגלית אחת בפי הלל, אשר קנה בה את לב הגר

") כאשר גראה במאמרי הלל המעשים במס' עדיות פ"א ושבת י"ד" ופ"ו, וברוב מאמרי תלמידיו עד למרבה, כי מן התלמיד נכר הרב מה מיבו.

**) לפי דעת היוסיפן לרומיים, וכספר מאור עינים להאדומי האריך בזה. היה ברמות אליהו המבשר ומשמיע את ישועת המשיח. נדול ציירו להם האסיים את המשיח ואת אישר חסד אל אשר בימיו, ונאמת

*) למשל עי געשוכטע דער יודען לחחי גרעץ 3, 206, "ברוחניות

האדם בעכור השבת עוד גם זאת אמר גכן האדם אדון הוא

נם לשבת" (מרקום ב' 27-28); ועל נפשו דבר כואת, כי

לא נדע מאומה מדמוני האסיים על המשוח שוב יאמר שם "יוחגן המטבל

חיה בברור מכת האסיים" ובאמת אין לדבר זה רגלים. אף לא בדרכן חייו אשר

רת שלימה מאת ה' שהגיעה עד תכליתה. [ע' בכיאורי נוסאמר הזה אבל אנו אומר לנום". התורה שנתקבלה מתי ה' 32) אכל אני אומר לכם המשלה את אשתו (מתי ה' יופר (מרקום י'-6-9); ויהו את דעת עצמו האוםרת לתת איש לאשתו האחת בתור ברית מלח עולם קדוש אשר לא הדבק חשבעי והחבור האלהי שהיה מאז נכרא העולם כין אבל לא בפעם אחת; ומצד השני לעמת הרשיון האלהי הילדות וצריכים עוד לחנוך להניאם לאם לאם אל האמת ברה תורה אלא נגד יצר הרע, היינו כנגד תרכות כני מסיני לא היתה בעיניו אך כמו הדרכה וחנוך מדרינה ספר כריתות לאשה אם לא על דבר ונות (שם) וכאמרו עוד הזה (רשיון הגרושון), הנתן רק לפי הזמן, הקביל והעמיך את אדם קשו לכב רודפי חיי בשרים הנמצאים עוד במעמד ראשונה מרת האלהית; הוא ידע והכיר את עצמו לסרסר את הגרושה לו לאשה נואף הוא, קול אלהים מתהלך (פלתי אם על דכר זנות) עושה אותה נאפת והלוקה למתי י"ם נזה, המעתיקן.

ארם הספק בכל דבר, מורים שהיא תאר נאמן לתאר בה בערג פרעדיגט), אשר עליה אף גדולי המבקרים המטילים בהדרשה שתמיף ישוע לעם בעמדו על ההר (דיא דברי הגביאים לא באתי להפר כו אם למלאות *) כו אמן מתי ה' 17) אל תחשבו כי באתי להפר את התורה או את את אלהות ונצחית התורה וכל ספרי ברית הישנה, באמרו אופן למודי ישוע, בדרשה ההיא הוא מכיר ומודה מצד אחד אומר אני לכם עד כי יעכרו השמים והארץ לא יעכור יוד

מאמר הזה נזכר גם במם' שבת קש"ו ע"ב. ולא נעתק כראוי לפי") המאמר הזה נזכר גם במם' שבת קש"ו ע"ב. ולא בעתק כראוי אלא כונתו האמיתי, "אנא לא למפחת (נ"א למפק) מאורייתא דמשה אתיתי אלא

לאוסיפי (על אורייתא דמשה) אתיתי, ע"ש. [ובאמת צריך להעתיק בארמית לאשלמא אתיתי, כי מאמקנאזה ביונית היינו למלאות הנחסר ולחשלימו. וכן

כתב המחבר לחלן שהוא ממלא ומשלים את התורה, וכן פי יוסטין. עי

בביאורי למתי שם. המעתיק-]

אפי כל דבר, ועוד קשה כי לפ"ז היה צריך לומר הקדיחה תבשילו ברבים, ושם כיתה (עיין יאָסם געשיכטע דעם יודענמהומם אונד זיינער סעקטען ה"א 264), בעיני בעלי דעה ומפרשים את הכונה שחללה באיוה דבר מגונה את כבור שמת ") חכמי ישראל החדשים השחדלו לישב את מאמר בית חלל הקשה בדרך לשון התלמוד בכל מקום (ברכות י"ז ב' סנהדרין ק"ג א') ומה אבל לפי זה יקשה מהו לשון אפילו המורה על דבר קטן. [בפי התלמור דבר יעשו החכמים החדשים בדברי ר' עקובא שם אפי' מצא אחרת נאה הימנה ובו'? המעתיקן.

אה ויתטונן כהתר הגרושון בספר הכריהות כי לא אם הרחיק והעמיק ללכת בכונה התורה; מצד אחד

כות להחמיר בפירוש הכתוב, כי

לא השתפק

שוע 25

לגרש אותה (סוף ניטין במשנה וגט'). ואולם הלל כפי קבלתם מהלל, אומרים אפילו הקדיחה תבשילו *) התורה הנתונה בסינו ירום ונשא וגבה מאד, אשר מעולם לא מלבד שמרומם הוא על קבלת הזקנים, עוד גם על אותיות

חעו כל גביא וכל חוזה בעולם לאמר כן על גפשו. ועוד לא

טאיוה ענינים את דכרי התורה --- אשר רצון ה' הפניטי והאסתי השתפק בזה לבאר את מצות הדת לפי רוהם כי גם שנה

עוד לא נשלם בהם — והעמיד תחתיהם את דברי עצמו

רק איש היודע בטה בנפשו כי היא סרסר לברית ההדשה

בתור רצון ה' הפנימי והאמתי והנשלם, אשר לא יעשה כן

למשל התורה התירה להאדם להתפטר מאשתו בתת אשר החל כהתגלות כרית הר סיני ישלם ויכא עד תכליתו. (ורמיה ליא ליא), אשר בה — לפי גבואת הגביאים — חכניו

לה ספר כריתות "אם לא תמצא הן בעיניו כי מצא בה ערות

דבר" ואך אם בתוך כך נשאת ותהי לאיש אחר לאשת או

אינו מבואר הישב בתורה, עד כי נולד מחלוקת בזה בין בית

א-ד). ואולם על איוה דבר מתר לאיש ליתן גם לאשתו אסור בעלה הראשון לשוב לקחתה לו לאשה (דברים כיד

שמאי וכין בית הלל, כי ב"ש אומרים לא יגרש אדם את

אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה אבל בית

ישוע היה הראשון והיחיד אשר עשה את האהבה הכוללת גם את השונא, ליסוד בתורת המדות. ישראל; *) היא מתרת את קנין העבדים והשפחות, מתרת נמילות חסר בנודל רוח (גראָסמוטה) גם לחשונא **) בכל זאת את רעהו נשם אחיו כי אחד הוא אניהם שנשמים אשר נמול מעשה ידים ואל הנטיה הטבעית (סימפאטהיע). רע ומצות אהבת רעים עודנה במצוק ומועקה בה, וכדרך דת שלא נתנה רק לעם מיוחד, ולא כן דרך הדת הנתונה לכלל נקמת גואל הדם, מתרת מלחמות הרשות עם עוכדי האלילים, אמנם גם התורה תצוה לנו ואהנת לרעך כמוך (ויקרא כלל בספרי ברית חישנה, ואם כי באיזה מקומות מצאנו הואת של האהבה הכללית לכל בני הארם יחד אינה נמצאת הוא ישוע גלה אותו להם וימצא להם לשכון בתוכם. המצוה נקרא לפי דבריו כל איש הנצרך לי ואשר אני נצרך לו ואף אל הלאמות (נאציאָנאלישעש) אל המעמר השונה, אל השבת הואת, ויורה אהבה כללית לכל הכריות מכלי שים לכ כני האדם כלם. אולם ישוע הרם את המחיצה הלאמית תאוים והשונא בכלל. כל בני האדם כלם יחד יכירו איש

דברי ימות עולם הורונו לדעת איך הדבר הזה הרעיש את כל העולם ,אהבו את אויביכם ברכו את מקלליכם המיכו

(Lekzioni di Teologia Morale בספרו שד"ל בספרו (*

") החכם המפאר שד"ל בספרו המסומשת I redologia בלתים בפדוא 1869 לא יכול למצא סער לדבריו כי גם בלתי israelitica) שדאלי נקרא בתורה רע רק בכתוב (שמות י"א ב") וישאלו איש מאת דעדו וגוי. [ושכח כי או לא קבלו ישראל את התורה עוד והיו שוים למצרים וע' יחוקאל כ' ז' ח' כי עבדו ע"א. המעתיק].

ורע בעוניו והשיב מעליו אפו, ובפול אוביך אל תשמח וגו' פן יראה ה' אוב במשלי כ"ד ו"א אם רעב שונאך האכילדו לחם וגו' כי גחלים אתה חותה על ראשו וגו', וע' אבות פ"ד משנה י"ש ששמואל חקטן היה רגיל להורות בני אדם הכתוב בנפול אויבך אל תשמה וגו' והיה תלמירו של הלל (סנהדרין י"א).

אשר יפר אחת מן המצות הקמנות האלה וכן ילמר את בני או קוץ אחד מן התורה עד אשר יעשה הכל לכן מי שם עד שרש האזהרות של שבועת שוא וחלול השם באמרו שם אך יהי דברכם הן הן לא לא, והכונה כי הן ולאו יהיו בעיניכם כעין שכועה גמורה ולא תעכרו על דכריכם, כי הצדיק עומד לפני ה' אדם הקמן יקרא במלכות השמים וגוי, ומצר השני התנגד פנימות התורה, אשר כבר החלה להתנוסס בספר משנה לפי רוח הדת — שבתוך פשומי אותיות הכתב. התגלות לפיחם, ויוכה ללכת בדרך חדש למלאות פנימות רצון התורה, למה שתוגמו הפסוקים כצורתן, ובידיהם מלאו לעשות כן פי פנימותה ורוחניתו באופן שלא נשמע מעולם לפניו. משלים את התורה והגבואה. הוא שנה את פני הדת לתכלית שלמותה, על ידי האיש הזה הדגול בשם ממלא תורה (ם' דברים) ותרכה עצמה בדברי הגביאים, באה פה (אללענארעטיק) להיהודים האלכסנדרונים; ואיזה השקפות נקרא נא כמתי (ה' 33–37) איך הוא נוקב ויורד בהירות אחדות בספרי הרכנים לא תרהכנה עז לחתדמות לו. הנכדל בעצמותו מבאורי התורה על דרך החידה והמשל בהורותו להעם על ידי איוה משלים את הטונה האמתית – כרית הישנה מן עת ההכנה והחנוך תצוה לפי פשט הכתוב תמוד. וכן בדבר אוהרת לא תרצח, בעת אשר הדת של

ברצח ושפיכות דמים (שם ה' 21—21). ומה נכבדו דבריו בהפיצו אור על אודות תשלום נמול איש לרעהו כרוח

אך על דנר רצה ושפיכת דמים בידים יבאר לנו המחוקק של דת מלכות השמים כי גם האיש אשר יקצוף על אחיו חגם וכן המדכר בו ונותן כו דופי הרי הוא כמו החומא

האחבת האלהית: תשלום נכול יעשה מכני אדם אכל לא

תשלום רע בעד הרע אך לשלם מוב בעד הרע *). הן

א) גם הכתוב במשלי (כ' כ"ב) אל תאמר אשלמה רע קוה לה' ויושע" לך לא בא למרוגת שלם טוב לרע.

מעל פני החנפים אשר יחפצו להצמדק לפניו, באמרו להם 'מעולם לא ידעתי אתכם סורו ממני פעלי און (מתי ז' מעולם לא ידעתי אתכם סורו ממני פעלי און (מתי ז' 23--21). ובאשר שאלחו הכדן חנדול לאטר "האתה הוא המשיח כן המבורך? ענהו "אני הוא ואתם תראו את כן מעל מין האנושי עד קרכת מושב האלהים; כל משפשי בני האדם אם לשבם ואם לחסר על פיו הם נחרצים וממשלת האדם יושב לימין הגבורה ובא עם ענני השמים (מרקום נפגשו יחד בעצם ישוע, כפגישת שני קוים במרכז אחד; ה'. ומה רבה וגדולה היא ידיעת עצמו הנשקפה מתוך שמו אשר קרא עצמו כשם כן אדם וכן אלהים; לא נכאר פה האלהים על בני האדם על ידו תצא לפעל בשבתו על כסא ראש (62—61). בעדותו זאת על עצטו התנשא למעלה ראש כל היצורים, הדורש מאתם לתת דין וחשבון לפניו אם האנושיות (מענשהיים) ומצר השני כאחר מתאחר בעצמות על ידה יעמיד עצמו לפנינו מצד אחד כראש מרומי מה נאמר ומה נדבר לחזותו בנפשו (זיין זעלכסמ-שויא) אשר שמים וארץ יתקעו יחד כפיתם לאות שלום בנפשו של ישוע. כי תנועת האנושית לאלהים ותנועת אלהים להאנושית את פתרון ופשר השמות האלה, אך לכל הפהות ינידו לנו שמעו את דכריו או חדלו, ואשר יסיר את המסוח והאפר ותיצב לפנינו בתור העתיד לחיות שופט כל הארץ ופוקר בקרת החדשה יקבנה כשם "חותם תכנית האמת" שם ילדותה, אף גם זאת בסוף דרשת ההר ההיא, אשר גם פי הרבה מאד על הלל ועל כל החכמים ואף גם על כל גביאי העיד על עצטו הוא עוד יתר מוה; כי מלבד אשר עלה ישראל, בהוציאו להפשי את הדת מתוך מוסרות חתלת לרת ה' המחנכה והמכינה אל השלימות. ולפי דכריו אשר

המכון העמוק הספון ושמון בעומק התורה, והרוה המתפרין מתוך גבול פשומי, האותיות, רק גאות לאם עורת תוכל הרואה ומשקוף את תכן עצם מוסר המדותי (זיממלינקיימ) עד היסוד כו; את הגביא אשר התקומם מול מצות אנשים המוסר הנשגב של דרשת ההר (מתי ה' וסי' ו') הוא מלמרה של בני דורו לכבר את ה' במעשי חגף ומרמה ולכם לטחש נישוע ושלא לחניר נו את האיש הרם והנשא. מאחוך כמני יקים לך ה' אלהיך אליו תשמעון (דברים י'ה מיז), רחקו ממנו, את הגביא המיועד על ידי משה גביא מקרבך אשר היה סרסר לדת ה' הנשלמה כאשר היה משה סרסר

כנים לאביכם שכשמים ונו' (מתי ה' 44), פה הוצג לעיני לשונאיכם והתפללו בעד מכאיביכם ורדפיכם למען תחיו וכל עם אשר ירבה לצעור קרימה כן יוסיף לנצח ולאחו בה. (וים שליכקיים) שאין עוד למעלה הימנה, ומאו ועד הנה כני האדם המדרינה הראשית והגבוחה כלמוד מוסר מדותי בעד חמעם מוער אשר היהדות החדשה יודעת מן אהבה כואת אדני השכלת מין האנושי רק על האהנה הואת השבעו הכוללת הזאת כבר יסר עת חדשה בארץ, עת אור חדש, לישוע מנצרת, אשר ניינער אמר עליו "כי רעיון חדש לא עליה להודות לא להלל או לאחד מחכמיה הקדמונים כי אם אשר ממנו גם היהדות לא תוכל להסתר וגם היא תהנה ממנו, ואף כי תכחיש את האיש מקור האור הזה אשר נשמע על פיו" ואשר כאמת אף רק כהעיקר הוה של אתכה הקרנים (קרני האור) מידו לה, עד אשר הרב מעיר ציריך ד'ר קיש במחברתו על אודות הלל 1877 רק את הלל זה מן הסנהדרין ליד העמים הוא זרע את גרגר החרדל באדמת העולם (מרקום ד' 32-31) אשר עלה וגדל ויעש ענפים אבל באמת לא הלל ראש הסנהדרין רק ישוע אשר הסגר ה' אשר כל העמים הנאורים במדות מובות בצלו יחסיון. יפאר בשם יוצר ארץ חדשה הצומחת עץ חדעת של תורת נחלים אשר כל כאי עולם יקננו כצלו.

ישוע בעצמו ומכחש שלא יצא מפוו מעולם, וגם לא גשימה השם לאל את שיא תועפת (איבערשווענגליכע) עדותו של

אם לא נבים על רצון הבקרת שאין לו כל יסוד ומעמד,

נב אל ביאורי שוא המקטנים ומשפילים את דבריו אשר לא

יאדם כפרצוף אחד אם כל נביאיך עד הנביא מלאכי הוה לחכות עליו, אבל עב"ם משיחך ומושיעך צריך לחיות אלהים ישוע הוא האדון ומלאך הברית הזה כי עתה עוד עליך ישראל עם הברית! הסכת ושמע ושים על לכך אם לא לא חוו לך שוא ותפל ודבר ה' היה אמת בפיהם *).

אך הנה הגיעה העת לגלות את התמונה השלישית אותנו את הלל, אשר כפי הנראה לקה אותו ישוע לו יודען, ח"ג 1863) ,ענותנותו ושפלת רוחו של ישוע מוכירים וסבלנות הלל בחייו לענותנותו וסבלנותו של ישוע רענאן אמר עליו שהיה רבו האמתי של ישוע. התמונה למען נערוך בפעם השלישות זה לעמת זה ישוע והלל, אשר בחייו, ונראה אם צדק הח' גרעץ באמרו (נעשיכטע דער חשלישות הואת תראנו לדעת אל נכון מה רב ההבדל בין מופת להרטות אליו". לונו

האנושי עד פסגת מרום קצה, או על פי רצון פנימי אָתא ורוופיע למו להושיע בצרתה, לא הופעה בלי הכנה

(* אך הוכן מעם בידיעות וקורות ישראל) אך הוכן מעם בידיעות וקורות ישראל)

ירומם את עצמו לפו רוח השנעון שבקרבו. או יחד עם

פאול ושאר השליחים נכואה נשתחוה ונכרעה כאמונה

שלמה לפנו אלהים ואדם הזה, אשר בהניע או צרת מין

האמתית אשר אין לשלול אותה ממנו, ולהציגו בדמותינו הואת, אם לקחת את הגלילי חזה, למרות כבוד גדולתו תרוממו למעלה מהשנת הארם או לא ישאר לנו אך הנחירה

בדעת שטרוים ורענאן, לאיש חולה חולי הדוח אשר יפאר

המלאך השליח הוא אליהו והאדון המבוקש הכא מה' צבאות

אשר אתם הפצים הנה כא אמר ה' צכאות (מלאטי נ' א') ינא אל היכלו האדון אשר אתם מנקשים ומלאך הנרית

הוא אלהים מאלהים ונקרא מלאך הברות בעבור אשר כל **) הגילוים של מלאך ה' השייבים לברית ישראל עם ה' מעת

עצם אחר כי מלאך ה' תוא אחר עם יחוה והוא פניו יםן האבות כאו בו עד קצם. האדון ומלאך הברית הם

ישעיה ס'ג מ') אשר על ידו הוא נגלה לכני האדם. הוי

(שמות ל"ג י"ד, דכרים ד' ל"ז [ובתרגום שם ואפקך במימריה]

הוא יוחנן המטכל, ,תנני שולה מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם

האלהים ואדם הזה ואת מלאכו ההולך לפניו בתור אליהו עד התמלא דטרי הנטואה האחרונה, המנשרת את טיאת

על פתח ביתו אמר מי כאן הלל מי כאן הלל? נתעטף ויצא לקראתו, איל בני מה אתה מבקש א״ל שאלה יש לו לשאל א״ל שאל בני מה אתה מבקש א״ל שאל בני שאל, מפני מה ראשיהן של בבליים סגלגלות? אותו היום ערב שבת היה והלל חופף ראשו, הלך ועבר הלל יטול ארבע מאות זוו אמר אחר מהם אני אקניטנו, ל עיב - שהמרו זה עם זה, אמרו כל מי שילך ויקנים את משעשה כשני בני אדם -- יספר התלמור שכת. א"ל בנו שאלה נרולה שאלת מפני שאין להם חיות פקחות. חלל? נתעשף ויצא לקראתו איל בני מה אתה מבקש איל חלך והמתין שעה אחת חזר ואמר מי כאן הלל מי כאן

שיכרות כדמו ברית חדשה כמו שפירש המחבר בעצמו להלן והאלהים ישימנו **) והגכון שנקרא אדון ומלאך הכרית לפי מעשיו בכרית החדשה. לארון בכל קנינו כמ״ש פטרום במעשי השליחים ב' 36 ע״עי. (חמעחיק.)

(חמעתיק.)

ע"ם ויקרא שמו זרח והרמב"ן פ' כי תשא ע"ם פני ילכו מלאך הברית וכרי נא אלחינו דא גזע ישי כו' וס"ם וישב דף קצ"ב ע"ב ורבינו בחיי ם וישב וכן דעת כל המקובלים ע' זוהר פ' בלק ד"ה ר"י פתח עמי זכור"

והאריז"ל בספר הגלגולים פי"ם ע"ש.

אוראיה לוה שאמר אשר אתם מכקשים אשר אתם חפצים, ומה *) וראיה לוה שאמר ופתאם יכא הכונה רק בעבור שלא האמונו בו ולא ידעו שהוא האדון. חיכף לשליחת הפונה דרך). כי אין לומר שיבא לפתע פתאום שהלא אמר או מלת ופתאום פירושו כמו שתרגם יונתן פה (וכן איוב ה' ג') ותיכף (ר"ל (המעתיק.) מלאכי יפנה דרך.

ממשלת הורודום הראשון שהיה נכנע כמרך לכב אל הרומים נשא חן בעיני תורודום וישב על גפי מרומי תנשיאות ואכזר לב לבני ישראל, היה שאגן ושוקם על שמריו ואף גם מעורבת שוב ורע, גבין סכת הרבר אשר הלל זה, תחת חוקן ואמרו לו מה שיבה של בחמה זו? אמר להם נקבה לעשות כן לפי דעת שמאי) כאשר חברו עליו תלמידי שמאי להם *). וכזה, אך כזה, אשר ענותו המפוארה הותה היא ולזבחי שלמים הבאתיה כשכש להם בוגבה והלכו אחת כחביאו עולתו זכר לעזרה לסמוך עליה ביו"ש (שאסור

של משה מאה ועשרים שנה (בראשית רבה פיק). לב טוב עם אחיותיו המרות הטובות הגלות עליו: בירושלים ויאריך ימים, לפי המסורה, עד שהגיע לימיו ושנותיו

ענוה צדק וסבלנות כארך אפים היו גם כן יסוד תכונת נפשו של ישוע, ואשר על כן כצדק הוא נקרא שה תמים (יוחנן א' 29 דומה למאמר ישעיה ניג ז'). בהיותו גע וגד, למען על ידי צקון לחש ושפך שיח בהתבודדות לפני ה׳ יעשה חיל ויאסוף און חדש **) באהבה הנחוצה למטרת מלאבותו בארץ; בן האדם -- אמר -- לא בא למען ובכל שעה למלא משאלותם בלי חשך ובלי לעות, ואם מגמתו עלי ארץ, היה נמצא לעמו, המוכב אותו לדרוש רחוק מכל דבר תאוה אשר לא מצא בו עזר ואמצעי לתכלית לפעמים נוור מהם אחור לא היתה ואת רק למען התרחק טמנו מרפא למכאוביו ותורה יבקשו מפיהו, תמיד בכל עת מאיזה רגש עם בלתי צלול ומהור המוחץ גפשו פנימה, או

לא מצא עבר לרוץ לפניו ורץ לפניו (בעצמו) שלשה מילין. בתלמוד כתובות ס'ז ע"ב — לעני אחר בן מובים (שהיה עשיר ונעשה עני) סום לרכוב עליין ועבד לרוץ לפניו, פעם אחת שהיא בעיני החתן. וכן במקום אחר נמצא גם כן כי שוב כי בעת אשר ילמדנו שמאי [בפי תלמידיו] לרקד לפני הכלה אף ולהללה כמות שהיא ילמדנו הלל [בפי תלמידיו] להללה אף שום לבו נבר כל כך עד שהביאהו לעבור לפעמים על האמת, בהיותה *) חגרת או עורת במלות "כלה נאה וחסורה" כמות לב הלל הביאו לשקר למען השלום (ביצה כ' ע'א) כי פעם מוב לבו גדל עד למאד, עד שלקח – כפי המסופר

איל בני מפני מה? איל מפני שאברתי על ידך ארבע מאות זוז איל חוי זחיר ברוחך כדי הוא שתאבד על ידו ת' זוז ות' זוז והלל לא יקפיד" עד כה גדלה ענות הלל

לך לשאול שאל א"ל אתה הוא הלל שקורין אותך נשיא

ישראל? אל הן א"ל אם אתה הוא לא ירכו כמותך כישראל

אני שמא תטעם נתעמף וישנ לפניו איל כל השאלות שיש בון בצעי המים א"ל שאלות הרבה יש לי לשאל ומתירא

שהומם אוגר זיינער סעקשען ח"א 267) "מלבר שנכנע הלל לפני שמאי בעצמו כי גם נכנע בהעזרה לפני הלמידי שמאי העזים ער שהרשה עצמו לשקר למנוע את המחלוקת ושכחותו חכמים מאד בשביל זה ע"כל. ועמ"ש א בונבה כדי להמעותן (שהיא נקבה) וכן כ' יאָםמ (געשיכמע דעם יודעב-*) פרש"י מרוב ענותנוחו של הלל היה משנה מפני השלום וכשבש בחערה הקורמת.

**) לפי טנעו האַנושית שנקרא לפ״ז כן ארם.

שדרון בין החולות הלך והמתין שעה אחת חזר ואמר מי מאן הלל? נתעמף ויצא לקראתו א"ל בני מה אתה מבקש א"ל שאלה יש לשאל א"ל שאל בני שאל מפני מה רגליהם של

אפריקיים רחבות? א"ל בני שאלה נדולה שאלת מפני שדרין

זרמודיים מרומות? א'ל כני שאלה גדולה שאלת מפני

לשאל א"ל שאל בני שאל מפני מה עיניהם של

שאלו נש

*) בכתובות ש"ז ע"ב אמרו לחם ב"ש לב"ח חרי שחיתה חגרת או

יגננו בעיניו הרי אומר ישבחנו בעיניו מכאן אמרו חבמים לעולם תהא דעתו רוכי שלום אין בו משום מדבר שקר תרחק. וע' יבמות ם"ה ע"א דברי להם ב"ה לב"ש לדבריכם מי שלקח מקח רע מן השוק ישבחנו בעיניו או של אדם מעורבת עם הבריות כוי. וכתב הרישב"א על זה דכל שהיא מפני סומא אומרים לה כלה נאה וחסודה והתורה אמרה מדבר שקר תרחק אמרו

החכמים שמותר לשנות או מצוה לשנות מפני השלום כו".

כל תקון הזכחים של הברית הישנה לא היה רק עלול מסבת הדעה הואת כי לפני הקרבת כל קרבן קדמה לעלם וריקת הדם על מזכח ה', והקרבן לא נרצה כי אם על ידי הצלהים (ויקרא יז י'א) כי נפש הבשר ברם הוא ואני האלהים (ויקרא יז י'א) כי נפש הבשר ברם הוא ואני האלהים (ויקרא יז י'א) כי נפש הבשר ברם הוא ועמית כפר נתתיו לכם על המזכח לכפר על נפשותיכם כי הדם הוא בנפש יכפר (ד'ל בנפש השורה בהדם אשר היא נעשית כפר תהת נפש הפושן). אבל ענין הכפרה שעל ידי זכח הבהמה הוא רק בדרך דמיון ורמו (וכמובן במלת נתתיו) ולא בדרך תחת נפש הזומן, יען כי אין כח בדבר על החוטא לכפר כי האמתי והנכון, יען כי אין כח בדבר על החוטא לכפר כי צריכה להיות זכה ולא חייבת (שאליב צריך למות בעד עונות צריכה להיות זכה ולא חייבת (שאליב צריך למות בעד עונות על החייב ואל יבא הייב ויכפר על החייב ואל יבא היים ויכפר על החייב א"א), ועד היים ביהודה המאמר מיתתן של צדיקים מכפרת" ***), ועד היים ביהודה המאמר מיתתן של צדיקים מכפרת" ***), ועד היים ביהודה המאמר מיתתן של צדיקים מכפרת" ***), ועד היים

וכ"ה בתלמור יומא ה' ע"א אין כפרה אלא ברם שנאמר כי הדם *) ור"ה בתלמור יומא ה' ע"א אין כפרה אלא ברם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר.

איי) יומא מ"ג ע"ב שבועות י"ד ע"א ושם הובא לענין שהכה"ג צירך "לכפר ביום הכפורים בתתלה על עצמו ועל ביתו ואח"ב על הכתנים ואח"ב על ע"ש. עם ישראל ע"ש.

***) כן הוא במועד קטן כ"ח ע"א, וכן בו"ר פ"כ וורושלמו יומא מ"א וע" ומא מ"ב ע"א ואנחו ביה סימנא רביא בר קיםי מכפר כשעור המשתח, ובמשנה נגנים פ"ב מ"א ר' ישמעאל אומר בני ישראל אני כפרתן ופ" הרעב והתוו"ש כלומר כל הענש שראוי לבא עליהם אני מקבל על מל בקו עליהן כו ע"ש. ובמכות י"א ע"ב על המשנה משנמר דינו ר"ב האבן עודא ע"ש ומרו בגמ' דמית כהן גדול מכפר ל ע"ש בתום" ב"ר האבן עודא ע"ש ושכ בה עד מות הכה"ג כי מיתל כ"ג מכפר וכ"ה משכן. שאם נתחיינו ישראל כליה יוהא מתמשכן עליהם. אמר משה לפני הודא עתידים הם שלא יהיה להם לא משבן ולא מקדש ומה תהא עליהם אמר הקב"ה והלא עתידים הם שלא יהיה להם לא משבן ולא מקדש ומה תהא עליהם אמר הקב"ה והלא עתידים הם שלא יהיה להם לא משבן ולא מקדש ומה תהא עליהם אמר הקב"ה אני נומל מהם צדיק אחד וממשכנו. בעדם ומכפר אני עליהם על כל עונותיהם בו "ע"ש.

ישרתוהו כי אם לשרת ולתת את נפשו כפר תחת רבים (מרקום י' 44).

בפר תחת חנפש החוטאת חחיכת, אשר מרת החסד תעשה לו בעבור זה והבה שלו המתפשט ופועל להחייב הנצרך לזה הרצון של הצדיק לקבל את הענש והיסורים והנמול המחויב ואת שתועול אל הפושע לכפרת עונו. שם יכפר הענש בעצמו, ומיתתו (או היסורים) כפרה על עונותיו **) ופה עמוק עמוק את שרשיה יותר מבעם ישראל ויהודה, קול קורא אבל אין עם על פני כל הארץ אשר הכתה כו הדעה הואת נעשו ונהיו מסבת הדעה הנוכרת אשר היא בכל מין האנושי. בארץ כינא הסניר לטות חיתו בעד הצלת אחיו החולה, הן כל אלה היונים לפני מסעם למלחמת טרויא או אם אחי הקיםר וואו-וואנג תבל מכל העמים, יהיו כאיוה מדרגת ההשכלה שיהיו; ואם נאמר — הדעה הואת כתובת וחרושה היא על לב כל יושבי על בינתו זמת אולת היא, אכל — כלי הפלנה והפרות ימדת חדין, או כי יתרצה זכאי נקי וצדיק לתת את נפשו תהוה על ידי מוסר וענש הפושע למלאת חפץ משפט צדק שם, זה כששה אלפים שנת ,החמא צריך כפרה" *) הן אם לתחתיות תהום רבה, או כי איפֿגינא לקרבן הועלתה לאלהי קורמיום הרומי השליך את נפשו בעבור תשועת עמו לנפש אדם זה כנפש אדם אחרת, אשר כעוני החוקר הנשען ברבוים האלה ימללו שפתיו דעת הכפרה, כי יש כפר מקבל אותו למונתו.

^{*)} אצל דור חמבול ונה הצדיק מצאנו שני האופנים הנ"ל שהמית הקב"ה דור המבול בעבור רעתם ואחרי כן כשחקריב נה את הקרבנות נאמר (בראשית ה' כ"א) וירה ה' את ריח הניחוח ויאמר ה' ונו ולא אומיף עוד להכות את כל הי כאשר עשיתי.

אין עי בתלמוד סנהדרון מ"ז ע"ב שמיתת הנענש מכפרת עליו לאחר" עיכול הבשר בקבר ע"ש. וכן במשנה מכות פ"ג ממ"ו על פסוק ונקלה אחיך לעיניך כשלקה הרי הוא כאחיך ע"ש.

לקול נעים משולש, אשר מפניו, פעם ברוח ששון ופעם אשר יצא מן דעתו האלהית והאנושית ויאמר אנכי הוא רכר ה' החיצוני מן חכתוב, ודבר ה' הפנימי אשר דבר אשר בקרב לבו לאמר לו אתה הוא עבר ה', והדברים האלה, אשר תאר לפנינו את עבר ה'. נלוה עמו דבר ה' ניב פנימי עליו ובחברתו נופא לנו. בשמעו דכר ה' זה אשר בכתובים מענה והוא מחלל מפשעינו מרכא מעונותינו מוסר שלמנו משא ומכאבינו סכלם ואנחנו השכנהו ננוע מכה אלהים שעיה נינ ד' ה' את קול עמו המודה ואומר אכן חלינו הוא מסצפוני לבו, התלכדו ויהיו לאחרים עם הדבור חשלישי, ברוח כחה, רחפו כל עורקיו וכל עצמותיו.

חום העון ולרכא תחת רגליו את כחו ואונו של החפא שיט מפני אדם; ובעכור כי הסגיר למות נפשו למען השמד את כרחל נאלמה, ויען כי לא פחד מן המות על כן לא נהת גם אשר אמר עליה ,לא יתכן שיאבר גביא מחוץ לירושלים" (לוקס י'ג 33); לשם הוביל רגליו — מבלי הובל מאחר — חיי נדודים שלו כלי מרגוע הקריכוהו אל אותה ירושלים שחת, למען אשר במפעליו ובדבריו יודיע ויתן בינה בלב תלמידיו את תכלית מסירת נפשו. אבל כל צעד וצעד של כאופנים שונים אפס כי נשה מפניו הצדה ויחשך נפשו מני כאסצע שלשת שנות עבורתו של ישוע ירט המות לנגדו נשיא הסנהדרין נסוג אחור לכלי הרים ראשו מול הכהן מטבח שלו את ירושלים, המקום אשר כו שמעון כן הלל קיום הגבואה לבא עת הדשה. גם ידע והכיר את מקום הטפלה של שמירת המעשים החיצונים למעלה ראש על לקבל עליו גם מבילת הדם. הוא ידע והכיר את מבחיו, הן מעת אשר בא לשבילת מי הירדן היה מוכן גם כן תנדול קופא *) הפרושי תנא מאד כנפש צמאה לדם. וכנר המה אותם הפרושים אשר הרימו והעמידו את האמונה

לורושין ל"א ב' וש"ע יורה דעה פי' ר"מ פ"מ, וע' צוגץ צור" נעשוכשע אונד לישעראשור צד 332 בזה.

.180 אבות מסייעתן ע' אבות פ"ב מ"ב שוכות אבותן מסייעתן ועדיות -131 ,1 (1865) אוינער גאססע (1865) אין ראה קאָמפערט, געשיכטע איינער איינער (1865) (** -[חום אכות אכות]. פ"ב מ"ם בדברי הרע"ב והתוו"ם שם, ושבת נ"ה ע"א לענין זכות אכות].

ע' מעשו השלוחים ר' 1-6 ה' 17 והמה מכת הצרוקים, גראה שהיה

צדוקי, ועמ"ש בביאור לוקם כ"ג.

שובם כן אשה יראת ה' יאמרו הבריות נוכות אמו הצדקת לוכות את מותר זכיותי אם ישנו כי, וכן בשום מרשעתו איש נאומרו דנר שמועה מפי אביו בשנה ראשונה שחלך לעולמו אמר הבן, החכם המחויק במנהג חכמי חיהורים הקדמונים, שום בעד איש רוכו לאמר אם הוא בכלי צדק חשום לו ה׳ הרוני כפרת משכבו *) ועוד היום יתפלל איש רחמני ולב.

מות למען ישועת כל התבל כלה. וכאשר קרא ושמע בספר שמו לממשלת המשיח (בביאה ראשונה) יסוד אבל של ענויי בתקות המשיה כי ימלוך בנשמיות בעולם הוה, (בביאתו שנית) כי אם גם בכונה של נבואות ספרי ברית חישנה אשר לברוא כנפשו וגוו התחלה חדשה מלאה כח עלומים וחיים הצדיק והחסיר, על ידי חיים קדושים ומות ישרים כלי חמא, ואת נשוב: כל זאת באתהו יען כי בידיעה ודאית ואלהית ידע את עצמו למלך המשיח ולא לבר בכונה הנהונה בישראל שוע כי ערב את לבו לקבל על נפשו את תוצאת הדעה חדשים לדברי ימי עולם ושנות דור ודור. אבל במה יצמדק הקהל הואת שת ישוע עליו, על דעתו ועל לבו כמו אלו ה', ועם כל זה הוא דבר אמתי בפעל ממש לההליף ולהמיר זכות בנפשו כי אך לו יעדה ה' להביאה לפעל בעולם הזה, על האת הגורעה ליושבי תבל וביחוד לבני עמו, כאלו ידע ומא בעצמו, למען השמר את משא האשם הזה מלפני ה' יע בתבל יותר מן החמא, שרש כל הרעות שבעולם, חמאת נפשו לכפרה בעד עמו וכל בני האדם; הוא ידע כי אין נחובה, גמר אומר בנפשו ורוח אלהים סמכתהו לשים אשם כן גם ישוע, על פי יסוד הדעה הואת המלאה סוד

אנכי ונו' (מתי י"א 29-28), זה האיש בעצמו חניף שוט

מהבלים (יוהגן ב' 15) על מחללי המקדש, ויבז בעיניו להשמר

א נמצא כואת בענותנותו של הלל. האיש חוה אשר בצדק"

צמדו בו יחר הענוה עם רוממות רוח האמת החפשית אשר

קרא לאמר ,לכו אלי כל העמלים והמעונים וגו כי עניי

(זכריה י'ב י' והביטו אלי את אשר דקרו); מלאך הברית והאדון, היינו שופט הארץ הכא אל היכלו (מלאכי ג'). צאת נשימתו האחרונה קרא "אכן האיש חוה היה כן המאה הגברי אשר התבוגן מפה גפש ישוע על הצלב ואחר תשובת ישוע על השאלה האתה הוא המשיח כן המכרך? ועם זה גם כן בחינת גלוי אלהים כבשר, אל גבור (ישעיה ישרו מסלותיו. אם רק אדם חוא המתאמר למוד לעצמו כבוד ויקר יותר מערכו, ולמרות כל אמתת מדברותיו וייף הגרוף" (מרקום י"ד 61—64); או כי נתיצב על יד שר ויענהו ישוע לאמר אני הוא, קרא בתמהון שמעתם את אם להתיצב כצד הכהן הגדול של היהודים אשר. בעת שמע ם, ה, ראה שם י, כ"א); הנדקר אשר האלהים התאחד עמו בן האלהים לפי עצמותו וכפר נפשות?כל מתי תבל ושופש כל הארץ לפי תעודתו בארץ: או היה באמת לאמתו המשיח בשורת ישוע תמשיח כן האלהים ככתוב בנביאים הנני שולח ההוא אשר נכאו עליו חווי ישראל מקדם כי יהיה מורע דוד מושג האלחות תחת לצרפו ולוקקו, בדמותו את עצמו לאלחים: מלאכי לפניך ופנה דרכך, קול קורא כמדבר פנו דרך הי השלוחים וגם בשורת מרקום העיד בראש ספרה: ראשית האלחים (שם מ"ו 39).

אמנם כן הוא! כן האלהים היה זה. והוא הנהו המה על גבי המובה בהר המוריה. הוא אשר עליו אמר דור (תהלים מ'ז י') לא תתן חסידך לראות שחת. הוא משיה האלהים, אשר בעבור שמתאחרים בו לעצם אחד אלהית ואנושית נקרא בפי הנביאים אל גבור (ישעיה מ' ה') גם ה' צדקנו (ירמיה כ'ז ו').*) הוא הממלא את התורה ואת הנביאים ובו כל הנבואות והתמונות של ברית הישנה הן

*) וכמיש בתלמוד בבא בתרא' ע"ה ב". ובמדוש רבה בראשית פ"ב ורות אלהים מודופת וגו' זה רוחו של מלך המשיח, ובשמות רבה פ"ה הקב"ה לביש עטרה שלו למלך המשיח.

> בקול מר צורח, ולא נסוג אחור מתניר את האמת קבל עם, אף אם המרה את לכות השומעים ומעיהם חמרמרו. כי נזר יוחגן המשכל אשר הגיר לארץ חגם. גם הרעים על הפרושים מפני הורדום אנטיפם אשר דמות ישוע בעתתו ויהי בעיניו ועצם הדברים "). כה נחרצה מקדם וכה ידע בנפשו כי וליסד — על ידי מסירת נפשו למות — דת אמתית אומר ונחרץ כלכבו להמיר את הדת אשר אך כצל היא כדמות כלהות צלמות הבא לקחת ממנו את נקמת דמי התורה בתור איש משרתה ותכליתה היוצא לפעל ממש. הישנה ידעו והכירו את מקומם ומצכם תחת התורה הנתונה, לכך כא לעולם. כי בעוד אשר כל הנביאים של הברית וכן גם כאשר הוכל כשבוי חרב לפני הסנחדרין ופילטוס, גם התיצב הוא בתור מורה ומשלים רצון ה' האמתי למעלה מן הוסיף עליו ויעבתהו, נגד דת המשיחית אשר יחשבוה לבת עצמה מבער לקור הכרול המברול של החקום אשו הלל או לא נסוג אחור מהודות לפניהם על הדר מלכותו ורוממות שוכבה הקמה כאמה, או היה כאמת זה אשר אמרו עליו היתה לו כי נתעה כרמיון שוא, ובכן צדקה היהדות הסוגרת נפשך הנוכר למעלה (Dilemma) אם כי חוות ישוע כנפשו לפי זה עוסרים אנחנו עוד הפעם פה לפני הסמה אלהותו למרות מראה עינים בחיצוניתו.

*) רצונו לומר שהסיר אותה במותו בענין כח הצדקה שבה ויסד במקומה צדקה אמתית וקימת כמ"ש פאול אל הרומים (י 4) כי המשיח טוף התורה לצדקת כל המאמין בו, וכן שם (ג' 31) ועתה בכלו תורה צדקת אלהום לאור יצאה וגו' באמונת ישוע המשיח ע"ש. ועמ"ש בכיאור גלמים ג'.

נקל מהיותך לי עבד לחקים את שבמי יעקב ונצורי ישראל לפניו, לפניו אשר דבר ה' אליו ביד ישעיהו (מים ו') ימים אשר כל שנים עשר כוכבי יעקב וישראל יכאו וישתחוו יתודע יוסף אל אחיו אשר מכרוהו וחסגירוהו אל העמים. להשיב ונתתיך לאור גוים להיות ישועתי עד קצה הארץ: *)

אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפין ה' בידו יצלה'. הלל מת, ונחשב למחזיק ומנין על שמה של מצות ימי הקדם שכבר אבד עלימו כלה, וישוע בן דוד מלך ישראל חי וקום וכל אושר החכמה ותקון העולם (קולמור) המצליחים את דרכיהם מהול אל חול הוא רק פרי הנצחון של אור שמש ישוע. יאמר לו גיינער כי רעיון חדש לא נשמע על פיו" באור גר דנג ונגה הירה לפני אור צאת השמש בגבורתי. פה נדול מהלל! פה הוא האיש אשר אור בקיאות הנבואים אמת הוא כי עתה הנה עוד ימים כאים אשר כהם תבל ארצה, אור דעת אלהים והחיים. ואם דבר ה' בפי בישוע הנצרי הזה יצא אור חדש מאת האלהים על פני בכל זאת דבר יציב ונכון הוא בפי תולדות יכות עולם כי נאלמה ולא יפתח פיו וגו' וה' חפץ דכאו החלי אם תשים נענה ולא יפתח פיו כשה למכח יובל וכרחל לפני נוחיה לבם את חמאת כפורתם בישוע המשיח ויאמרו: גגש והוא את דוד מלכם כאחרות הימים (הושע ג') ואו יתודו מקירות אנחנו נפאר ונהלל את הסובל ברומיה, את שה האלהים התורה של הלל וגם אור התורה בעצמה לפניו פניהם יחורו אשר חף מפשע למנח הובל; נקחתנו את הדנרים אשר שם יא עיא וסומה מיה עים וירושלמי סומה פימ היו), אולם לואת איפה נעובה נא את בני עמו של הלל הוקן לקונן ישעיהו (נ'ג', ז'-י') בפי ישראל *) בעת ישובו אל ה' ויבקשו על קברו .חי חסיד הי עניו תלמידו של עורא' (סנהדרי

שראל ולא כפי המפרשום שהוא מאמר האומות (שלרבריהם קשה הלא מקדם המחבר פי המאמר מי האמין לשמעחינו וגו' כי הוא מאמר עם * אמר "עליו יקפצו מלכים פיחם"). וכן משמע ביוחגן י"ב 37-38 שפי על עם

ואתגך לברית עם וגו' פי' בדוחק כמו לעם ברית, ופסוק מ' לאמר לאסורים

למתעב גוו על עם ישראל, ופסוק ח' כה אמר ה' בעת רצון עניתיך וגו' א) רשיי פיי חכחוב חזה על ישעיה, ופסוק ז' כה אמר ה לבזה נפש

צאו וגו' נרחק לפרש שהכונה עד אשר אומר לאסורים צאו, ע"ש כמה דוחקים. אבל אם הכתוב יסובב על המשיח מלך ישראל הכל נכון בלי דוחק, ובן כתב

הרמב"ן בם כי חשא על פסוק פני ילכו הוא מלאך הברית שעליו נאטר בעת

צון עניתיך וכיום ישועה עזרתיך כו' ע"ש.

(המעתיק.)

ומקפת בתוכה מורע ישראל עד כל מין האנושי, לשום את

אסן (שנתקיימו כו); והוא סלאך הברית החדשה הכוללת

כלם לאחים יורשים כצדק את הישועה אשר גלה אלהי

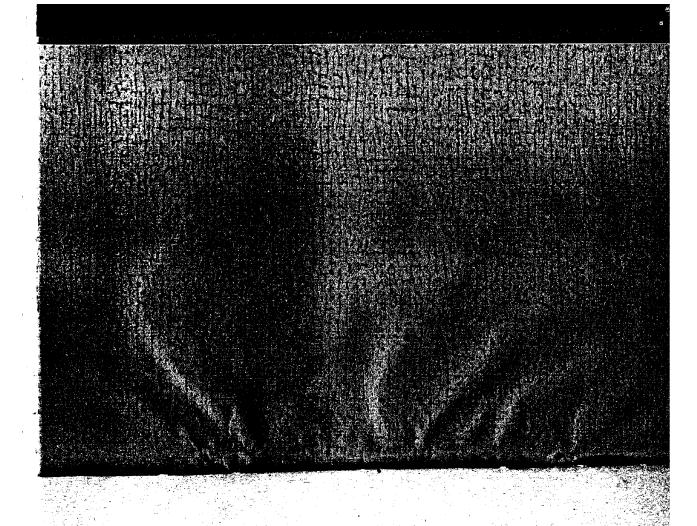
אינן יורשות כמיש הכתוב דברים י׳ז כ׳ למען יאריך ימים שהיה כאשר נחשבו ($\dot{\omega}_S$ $\dot{\delta}_{PO}$ שהים בן עלי שאינו שהיה כאשר נחשבו ($\dot{\omega}_S$ $\dot{\delta}_{PO}$ שלוקם א' 22 ב' 4 הזכיר רק שיום מועיל לו כלל. ועוד שלוקם א' 27 ב' 4 הזכיר רק שיום היה מבית דוד ומן מרים לא הזכיר כלל. ועוד כי גראה על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל, גם קשה שלוקם מייחם והישוב הזה מופרך מכל וכל, בראשונה מדוע לא אמר לוקם דונו חתן עלי (כי ביונית הוא 2000, ובאטת לוקם אמר בדרשותיו שחלק על הביאור הוה וחור מדבריו. ואולם ושמעתי כמה פעמים מפי המחבר דעלימש בסוף ימיו ברהיא כיב מי (וכיכ הרמבים בפי חלק בסדר העקרים). ועל ממלכתו, וחנה יחום האם אינו מועיל כלל כי הכנות אביו כמיש לוקם א' 32, וכמיש ישעוה מ' על כסא דוד מדבריו שמיחםו אל דור להורות שהוא זוכה לרשת כסא דוד מפורש ויהי כן מרים בת עלי ולא היה צריך לאמר כלל הישוב האמתי נתבאר בביאורי ללוקם ע"ש (וכן בספר חווק כסא דור, כי הלא המלוכה הובשחה לשלמה ולזרעו כמ"ש אותו לזרע נתן בן דוד וואת לא תועיל לו לזכות ירושת בכולם ליס ואין ראיה כלל) כי מרים היתה בת אמונת אמת ע״ש).

והמעות השלישי שאמר כי בתלמוד מרים נקראת כת עלי, נמשך בוה אחר המראַקמאַט האנגלי הניל שאמר כי בתלמוד ירושלמי איתא כן, והכונה ירושלמי הגינה פיב היכ בתלמוד ירושלמי איתא כן, והכונה ירושלמי הגינה פיב היכ בימי שמעון כן שמח ששמה היתה מרים בת עלי בצלים נושעה בהבנת מלת בצלים ולא ראה בירושלמי מנהדרין שם עיש), והמיד אחד ראה בהלומו שתלויה בשערותיה מפני עיש), והמיד אחד ראה בהלומו שתלויה בשערותיה מפני עיש), והמיד אחד ראה בהלומו שתלויה בשערותיה מפני בריו במתי ו' 16 עיש. ובאפוקריפֿא לספרי ברית החדשה זכריו במתי ו' 16 עיש. ובאפוקריפֿא לספרי ברית החדשה נמצא כי אבי מרים היה נקרא בשם יויקים עיש.

しつご

למעלה שהשפלה מאד. והלשון קרוב למלכות בתלמוד אין הכונה כשאר כשר (פֿערוואַנד) אלא הכונה נכנס ויוצא למלכות הוה' (כל'א פערוואנד דעם קענינם הויזע). ע'כ. מווע שלמה בן דוד (מתי אי). גם היה בן מרים בת על כל זה הוא כן יוסף לפי הדת, ויוסף היה כן יעקב ווה לשונו בעברית; אף שלא נולד מיוסף (כ"א מרוח הקדש) שם שישוע חיה גם כן ממשפחת בית דור חשפלה (והעניה) אכור המעתיק, המחבר ז'ל כתב למעלה הערה (על אומרו אחר הטראַקטאַט האנגלי משיה צמה ה'' שהוא הכיא ואני הטעתיק השמטתי ההערה הואת כי מלאה היא טעיות. בה עליי. ובסנהדרון מיג עיא אסרו על ישוע שקרוב בית רבן גמליאל התירו להם חכמת יונית שהיו קרובים האלה לא מלכה משפחת בית דור כלל כמיש דעלימש הראיה הואת מסנהדרין מ"ג א", ושעה מאד כי או בימים והראיתי ואת אל המחבר זיל והודה בזה. בראשונה נמשך עלי (לוקם ג') מורע נתן כן דוד. מרים נקראת גם בתלמוד יחום מתי ליחום לוקם, כי מתי חשב יחום יוסף ולוקם חשב יחום מרים, ומה שאמר ויהי כאשר נחשב בן יוסף בן עלי למלכות, והכונה למלכות רומי, וכן בתוספות סנחדרין ליו הטראַקטאַט האנגלי "שאלות ותשובות" ליישב הסתירה בין מלך פרם ע"ש, וכדומה הרכה. והמעות השני שנמשך אחר ע"א ד"ה הונא בר נתן שהיה קרוב למלכות והיינו איזנדר וחשוב בחצר המלוכה וכמו בתלמוד סומה מימ עיב של

ברפום ג. ריישני, בלייפציוג.